

വിശ്വമാനവൻ

പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം

(Malayalam)

Viswa Manavan

(Cosmic Man: The Divine Presence - A Study)

Varghese Daniel

Published by Joice Thottackad on behalf of Gregory of India Study Centre for the glory of God and for the benefit of humankind.

First Edition: Nov. 24, 2017

Distributors: **Sophia Books**, Thirunakkara, Kottayam Mob: 99471 20697

Typesetting & Printing : Sophia Print House, Kottayam

Rs. 125/-

വിശ്വമാനവൻ

പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം

പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ
കോസ്മിക്മാൻ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ
സ്വതന്ത്ര ആവിഷ്കാരം

വർഗീസ് ഡാനിയേൽ

സോഫിയാ ബുക്സ്
കോട്ടയം

ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്

ലോകപ്രശസ്ത വേദശാസ്ത്രജ്ഞനും, ദാർശനികനും, ചിന്തകനും, ഗ്രന്ഥകാരനും. 1922 ഓഗസ്റ്റ് 9-ന് തൃപ്പൂണിത്തുറയിൽ ജനിച്ചു. പിതാവ്: പെലി, മാതാവ്: ഏലി. 1937-ൽ മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷ പാസ്സായി. അതുകഴിഞ്ഞ് പത്രലേഖകൻ (1937-'42), ട്രാൻസ്‌പോർട്ട് കമ്പനിയിൽ ഗുമസ്തൻ, പി. ആൻഡ് ടി. വകുപ്പിൽ ഗുമസ്തനും പോസ്റ്റ്മാസ്റ്ററും (1942-'47). അക്കാലത്ത് പി. ആൻഡ് ടി. യൂണിയൻ തിരുവിതാംകൂർ - കൊച്ചി അസോസിയേറ്റ് സെക്രട്ടറി. പിന്നീട് എത്യോപ്യയിൽ സർക്കാർ സ്കൂളുകളിൽ അദ്ധ്യാപകൻ (1947-'50). അമേരിക്കൻ സർവ്വകലാശാലകളിൽ പഠിച്ച് ഉന്നതബിരുദങ്ങൾ നേടി (1950-'54). ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസ് ബർസാർ ആയി പ്രവർത്തിച്ചു (1954-'56). എത്യോപ്യൻ ചക്രവർത്തി ഹെയ്ലി സെലാസിയുടെ പേഴ്സണൽ അസിസ്റ്റന്റും ഉപദേശകനും (1956-'59). 1959 ജനുവരിയിൽ ശെമ്മാശനായി. യേൽ സർവ്വകലാശാലയിലും ഓക്സ്ഫഡിലും ഉപരിപഠനം നടത്തി (1959-'61). 1961-ൽ വൈദികനായി. ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ അഖിലലോക കൗൺസിലിന്റെ (W.C.C.) അസോസിയേറ്റ് ജനറൽ സെക്രട്ടറി യായി പ്രവർത്തിച്ചു (1962-'67). സോവിയറ്റ് യൂണിയനിലേക്കു പോയ W.C.C. യുടെ ഡെലിഗേഷന്റെയും (1962), യൂനെസ്കോ ഡെലിഗേഷന്റെയും (1967) നേതാവ്. 1967 മുതൽ 1996 വരെ ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരിയുടെ പ്രിൻസിപ്പൽ. 1975-ൽ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി. 1976 മുതൽ 1996 വരെ ഡൽഹി ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ. ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ ലോകകൗൺസിൽ (W.C.C.) പ്രസിഡന്റുമാരിലൊരാളായി പ്രവർത്തിച്ചു (1983-'91). ലോകസമാധാനത്തിന്റെയും സൗഹൃദത്തിന്റെയും സന്ദേശവുമായി ആഗോളതലത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു. ഒട്ടധികം അന്താരാഷ്ട്ര സംഘടനകളുടെ നേതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്നു. സോവിയറ്റ് ലാൻഡ് നെഹ്റു അവാർഡ്, ഓട്ടോ നൂഷ്കെ പ്രൈസ് ഫോർ ദി പീസ് (ജർമ്മനി) തുടങ്ങി ഇരുപതോളം രാജ്യാന്തര അവാർഡുകളും ഒട്ടേറെ ബഹുമതികളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രിഗറി ഓഫ് നിസ്സായെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണപഠനത്തിന് 1975-ൽ സെറാന്യൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്ന് ഡോക്ടറേറ്റ്. കൂടാതെ റഷ്യയിലെ ലെനിൻഗ്രാഡ് തിയോളജിക്കൽ അക്കാഡമി, ഹംഗറിയിലെ ബുഡാപ്പസ്റ്റ് ലൂതറൻ തിയോളജിക്കൽ അക്കാഡമി, ചെക്കോസ്ലോവാക്യയിലെ ജാൻഹസ് ഫാക്കൽറ്റി എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് ഓണററി ഡോക്ടറേറ്റ്. ജോയ് ഓഫ് ഫ്രീഡം, ഫ്രീഡം ഓഫ് മാൻ, കോസ്മിക്മാൻ, ഹ്യൂമൻ പ്രസൻസ്, എൻലൈറ്റൻമെന്റ് ഈസ്റ്റ് ആന്റ് വെസ്റ്റ്, സയൻസ് ഫോർ സെയിൻ സൊസൈറ്റീസ്, എ ലൈറ്റ് റൂ ബ്രെറ്റ്, എ ഹ്യൂമൻ ഗോഡ് തുടങ്ങി 31 ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥങ്ങളും 16 മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാത്ത മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ, ഫ്രഞ്ച് എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള പ്രബന്ധങ്ങൾ അറുനൂറോളമുണ്ട്. 1996 നവംബർ 24-നു കാലം ചെയ്തു. കോട്ടയം ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി ചാപ്പലിൽ അന്ത്യവിശ്രമംകൊള്ളുന്നു.

വർഗീസ് ഡാനിയേൽ

ചേപ്പാടിനടുത്ത് ഏവൂരിൽ വാഴശ്ശേരിൽ ഡാനിയേലിന്റെയും മാവേലിക്കര പത്തിച്ചിറയിൽ മാമ്മുട്ടിൽ തങ്കമ്മയുടെയും പുത്രൻ. തിരുവനന്തപുരത്ത് മണ്ണന്തലയിൽ ദീപ്തിയിൽ സ്ഥിരതാമസം. കേന്ദ്ര ഗവൺമെന്റിന്റെ കീഴിലുള്ള എംപ്ലോയീസ് പ്രൊവിഡന്റ് ഫണ്ട് ഓർഗനൈസേഷനിൽ റീജണൽ കമ്മീഷണർ ആയി ഇപ്പോൾ ബാംഗ്ലൂരിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. ഭാര്യ: സുജ വർഗീസ്. മക്കൾ: നിരൂപമ വർഗീസ്, പോൾ വർഗീസ്.

മൊബൈൽ: 9446533293, 9496153760 Email: vdan24@gmail.com

അവതാരിക

പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ ദർശനത്തിനൊരാംമുഖമായി ഒരു ശ്രദ്ധേയ ഭാഷാവിഷ്കാരം ഡോ. ഗബ്രിയേൽ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്

മൗലികപ്രതിഭ

ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഒരു മൗലികപ്രതിഭയായിരുന്നു. ക്രിസ്തീയ ചിന്തയ്ക്ക് മൗലികമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയ പ്രതിഭാധനൻ. ഈ ധിഷണാവൈഭവം മൂന്നു തലങ്ങളിലാണ് വികസിച്ചു പ്രകാശിച്ച് നിൽക്കുന്നത്; പ്രതിസ്പന്ദനം, പ്രത്യുല്പന്നമതിത്വം, പ്രതിസംസ്കാരം. കാലഘട്ടത്തിന്റെ ബൗദ്ധിക സംവാദങ്ങളിൽ പങ്കുകൊണ്ട് നിരന്തരം പ്രതിസ്പന്ദിക്കുന്ന വിചാരശീലം. ഇത്തരം ദശാസന്ധികളിൽ ഉല്പന്നമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചിന്താധാരകളെ അഭിമുഖീകരിച്ച് തനതായ സംഭാവന നൽകി ഒരു പുതിയ ചിന്താധാരയ്ക്ക് രൂപം കൊടുക്കാൻ കഴിയുന്ന പ്രത്യുല്പന്നമതിത്വം. നിലവിലിരിക്കുന്ന സംസ്കൃതിയെത്തന്നെ മാറ്റിയെടുക്കാൻ ശക്തമായ പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ ദർശനത്തിലൂന്നിയ ഒരു പ്രതിസംസ്കൃതി വിഭാവനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ക്രാന്തദർശി.

പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ ചിന്തയുടെ അനന്യത

ആത്യന്തിക വിശകലനത്തിൽ പശ്ചാത്യ ക്രിസ്തീയ ദർശനത്തിന് അടിസ്ഥാനമായി കാണുന്നത് ആഗസ്തീനോസിന്റെ (354-430) ചിന്തകൾ ആകുന്നു. ഇത് പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ ചിന്തയോടു ചേർന്നു പോവുന്നില്ല. ആഗസ്തിനോസിന്റെ ചിന്താ സ്വാധീനത്തിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്ന ദർശനങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാൻ പ്രാപ്തമായ ഒരു ചിന്താപദ്ധതി നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിൽ (335-395) പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് കണ്ടെത്തുന്നു. ഈ രണ്ടു ധാരകളേയും മുഖാമുഖം നിർത്തി സംവാദത്തിലൂടെ ഒരു വിചാരലോകം പടത്തുയർത്തുകയാണ് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് *കോസ്മിക്മാൻ (വിശ്വാമനവൻ)* എന്ന കൃതിയിലൂടെ.

ആധുനികതയുടെ വിചാരപരിസരം

പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് കോസ്മിക്മാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്

1982-ൽ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ രചനാകാലം 1970-കളിലായി വിന്യസിച്ചു കിടക്കുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിലും അതിനുമുമ്പും പിൻപുമായി അദ്ദേഹം രചിച്ച മറ്റു ഏഴു കൃതികൾ എടുത്തു പറയത്തക്കതായിട്ടുണ്ട്. The Joy of Freedom (1967). The Freedom of Man (1972). Freedom and Authority (1974). Quest for Certainty (1976). The Human Presence: An Orthodox View of Nature (1978). Cosmic Man: The Divine Presence (1982) Enlightenment East and West: Pointers in the Quest for Indian Secular Identity (1989). A Light Too Bright (1992). ഈ കൃതികളുടെയെല്ലാം ദാർശനികവും കാലികവുമായ പരിസരം ആധുനികതയും അവ ഉയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളികളുമാണെന്നു കാണാം.

സുനിശ്ചിതത (Certainty)

17-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന (1596-1650) ആധുനികതയുടെ പിതാവ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന റെനേ ദെക്കാർട്ട് (Rene Descartes) എല്ലാ അനുഭവങ്ങളുടേയും വിശദീകരണം അവയുടെ ഉറവിടമായ ചിന്തിക്കുന്ന മനസ്സിൽ (the thinking thing - *res cogitans*) നിന്നു വരുന്നു എന്നു വാദിക്കുന്നു. അഹംബോധം/അവബോധം (consciousness) ആണ് എല്ലാ അറിവും സുനിശ്ചിതം (അസന്നിഗ്ധം) എന്ന് ഉറപ്പു വരുത്തുന്നത്. അറിവിന്റെ സുനിശ്ചിതത ഉറപ്പു വരുത്തുന്ന മൂന്നു ഘടകങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന്, അവബോധം/(അഹംബോധം), രണ്ട്, അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന പ്രത്യേക വസ്തു, മൂന്ന്, ചിന്താ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ സംശുദ്ധി. ഇവ മൂന്നിലും അഹംബോധ (അവബോധമാണ്) മാണ് പ്രധാനം. എന്നാൽ നിസായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ബുദ്ധിയുടെ സ്ഥാനം ഒരിക്കലും തള്ളിക്കളയാതെതന്നെ ദെക്കാർട്ടിനും ഏതാണ്ട് 13 നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പു ഒരു കാര്യം ഉറന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു: ഏതു വസ്തുവിനേയും വലയം ചെയ്യുന്ന ഒരു രഹസ്യാത്മകത നിലകൊള്ളുന്നുണ്ട് എന്ന്; അതായത്, സുനിശ്ചിതമായ ഒരറിവും ഇല്ല എന്ന് സാരം. ഒരു വസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള നമ്മുടെ അറിവ് സുനിശ്ചിതമെന്ന് ആധുനികതയുടെ ചട്ടക്കൂടിൽ നിന്നു കൊണ്ട് ഉറപ്പു വരുത്തുന്നത് ശാസ്ത്രീയമായ പരീക്ഷണങ്ങൾ വഴിയുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെയും വിശകലനങ്ങളിലൂടെയും ആകുന്നു. എന്നാൽ ആ അറിവ് ശാസ്ത്രീയ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ പരീക്ഷണത്തിനു വിധേയമാക്കുന്ന പരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു അറിയാൻ കഴിയാവുന്നവ മാത്രമേ സുനിശ്ചിതമാവുന്നുള്ളൂ. അത് ആ വസ്തുവിന്റെ സമഗ്രവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ അറിവാകുന്നില്ല താനും. ഉദാഹരണമായി, പൂമ്പാറ്റയേയും പനിനീർപ്പൂവിനേയും നാം കാണുന്നു. അവയെ ശാസ്ത്രീയമായ പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കിയാൽ അതിന്റെ ശരീരഘടനയെക്കുറിച്ചറിയാൻ കഴിയും; പ്രവർത്തനവും കണ്ടറിയാം. എന്നാൽ ഈ അറിവ്

പുനാറ്റയുടെയും പനിനീർപ്പുവിന്റെയും പൂർണ്ണമായ അറിവാകുമോ? നമ്മുടെ അറിവുകൾക്ക് പരിമിതിയുണ്ട്. ഏത് ഉണയ്ക്കും യുക്ത്യാതീതമായ, വാഗാതീതമായ ഒരു തലമുണ്ട്. അത് ഒരു പരീക്ഷണത്തിനും വിശകലനത്തിനും വഴങ്ങുന്നില്ല. അങ്ങനെ ശ്രമിച്ചാൽ ഉണയെ നാം തന്നെ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുന്ന നിയതവും നിശ്ചിതവുമായ ചിമിഴുകൾക്കു ഇളിൾ ഒരുതുകി ചെറുതാക്കിക്കളയുകയാവും എന്നോർക്കുക.

അനിശ്ചിതതാ സിദ്ധാന്തം

ഇതോടു ചേർന്നു മറ്റൊരു കാര്യവും കൂടി ചിന്തിക്കാം. ആധുനികതയുടെ പ്രാമാണികത സുനിശ്ചിതതയാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ കണസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ (Particle Physics), ആവിർഭാവത്തോടെ അനിശ്ചിതതാ സിദ്ധാന്തം (Uncertainty Principle) നിലവിൽ വന്നു എന്നു നാം കാണുന്നു. അണുവിനുള്ളിലെ കണങ്ങൾക്ക് അവയുടെതായ ഒരു പ്രപഞ്ചം (micro world) തന്നെ ഉണ്ടെന്ന് വെളിവാൽ വരുന്നു. അവയുടെ നീക്കം, പ്രകൃതം എന്നിവ സംബന്ധിച്ച് സുനിശ്ചിതമായ ഒരു പ്രമാണവും ഇല്ല എന്നാണ് ശാസ്ത്രീയമായ കണ്ടെത്തൽ. പൗലോസ് മാർഗ്രിഗോറിയോസ് തന്നെ മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ മൂന്നായി തിരിക്കുന്നു. Mega World, Macro World & Micro World. സൗരയൂഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മെഗാലോകം നാം ഇപ്പോഴും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ഇക്കാരണമായ ഇന്ദ്രിയവിധേയമായ മാക്രോ ലോകം നാം മുഴുവനും പൂർണ്ണതയിൽ അറിയുന്നില്ല. അണുവിനുള്ളിലെ കണങ്ങളുടെ ലോകം ഇന്നും സുനിശ്ചിതതയ്ക്ക് വഴങ്ങുന്നുമില്ല. നിശ്ചിതതയിൽ നിന്ന് പ്രയാണം ആരംഭിച്ചെന്ന് അവകാശപ്പെട്ട ആധുനികത അനിശ്ചിതതയിലെത്തി നിൽക്കുന്നു എന്നും നാം തിരിച്ചറിയുന്നു. ഈ വെളിച്ചം നമ്മെ വിനയാനിതരാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സെക്കുലറിസം

ആധുനികതയുടെ ഒരു അവശ്യപരിണിതിയാണ് സെക്കുലറിസം. ഈ വാക്ക് ഏതാണ്ട് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതിയോടെ രൂപപ്പെട്ടുവന്നു. ശാസ്ത്ര സാങ്കേതികത ഊന്നിനിൽക്കുന്ന അടിസ്ഥാന പ്രമാണം സത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിർവ്വചനമാണ്. പരീക്ഷണം, നിരീക്ഷണം, വിശകലനം എന്നീ ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക മാർഗ്ഗത്തിനു അനുസരണമായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്ന അറിവാണു് സത്യം. അതിനു വഴങ്ങാത്തതൊന്നും ശാസ്ത്രസത്യമല്ല. ഈ ചിന്താസമ്പ്രദായത്തിൽ ദൈവം, ആധ്യാത്മികത എന്നിവ അപ്രസക്തമായി വരുന്നു. “സെക്കുലം” എന്ന ലത്തീൻ പദത്തിനർത്ഥം ലോകം എന്നാകുന്നു. സെക്കുലറിസം ഒരാദർശമായി വരുമ്പോൾ ദൈവരഹിതലോകവീക്ഷണം എന്നർത്ഥം വരുന്നു. ആധുനിക

സമൂഹത്തിൽ ഇതൊരു സംസ്കാരമായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞു. ദൈവം ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു ലോക വീക്ഷണവും ജീവിത സങ്കല്പവുമാണ് ഈ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രായോഗിക രൂപം. ഇൻഡ്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഇൻഡ്യ ഒരു സെക്കുലർ സ്റ്റേറ്റ് എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ എല്ലാ മതങ്ങളേയും ഒരുപോലെ കാണുന്നതും ഒരു മതത്തിനും പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകാത്തതും എന്നാണ് വിവക്ഷ. ഈ അർത്ഥത്തിലല്ല ആധുനിക സമൂഹത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും പാശ്ചാത്യ നാടുകളിൽ ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പാശ്ചാത്യ സമൂഹത്തിൽ സെക്കുലറിസത്തിന് രണ്ടു തലങ്ങൾ കാണാം. ഒന്ന് മുൻ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ദൈവത്തിന് ഇടമില്ലാത്ത ലോകവീക്ഷണവും ജീവിതസങ്കല്പവും. രണ്ട്, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ലോകത്തിനപ്പുറം അല്ലെങ്കിൽ അതീന്ദ്രിയം എന്നൊരു തലം ജീവിത സങ്കല്പത്തിലും ലോക വീക്ഷണത്തിലുമില്ല. ദൈവത്തോടു ചേർത്തു നിർത്താത്ത ഒരാദർശവും ക്രിസ്തീയമല്ല. സെക്കുലറിസം ദൈവവചന വ്യാഖ്യാനത്തിലും ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിൽ ഒരു പരിധി വരെ ഇന്ന് കാണുന്ന പ്രായോഗിക നാസ്തികത (practical atheism) സെക്കുലറിസത്തിന്റെ സ്വാധീനം കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ഉണയുടെ അജ്ഞയതയും ദൈവികതയിലുള്ള പങ്കാളിത്തവും

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ മറ്റൊരു സവിശേഷ സംഭാവന ദൈവത്തിന്റെ ഉണയേക്കുറിച്ചും മറ്റ് ഉണകളേക്കുറിച്ചുമുള്ള വെളിച്ചമത്രെ. ദൈവത്തിന്റെ ഉണ നമ്മുടെ അറിവിനും അപ്പുറത്താകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഉണ മാത്രമല്ല, മറ്റെല്ലാ ഉണകളും അങ്ങനെതന്നെ. അവ നമ്മുടെ അറിവിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ വരുന്നില്ല. ആജ്ഞയത സത്തയുടെ സവിശേഷതയാകുന്നു. സത്തയിൽ ദൈവം പൂർണ്ണമായും സൃഷ്ടിയിൽ നിന്ന് മാറി നിൽക്കുന്നു. ദൈവത്തെ നാം അറിയുന്നത് ദൈവം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇടപെടുന്നതുവഴിയത്രെ. ദൈവനന്മയും സ്നേഹവും കരുണയും തിരിച്ചറിയുന്നതുവഴി നാം ദൈവത്തെ അറിയുന്നു. ദൈവിക നന്മയിലേക്ക് നാം അനസ്യൂതം വളരുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവികതയിലുള്ള ഈ പങ്കാളിത്തത്തിന് ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തം എന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വിശദീകരിക്കുന്നു. നാം ദൈവത്തിലായിരിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ ദൈവത്തിന്റെ ഉണയിൽ നിന്നുളവാകുന്ന ഊർജ്ജത്തിലായിരിക്കുക എന്നർത്ഥം. ദൈവസത്തയുമായുള്ള അകലം (വിടവ്) നിലനിർത്തുമ്പോഴും ദൈവികോർജ്ജത്തിൽ മനുഷ്യനും സൃഷ്ടി മുഴുവനും പങ്കാളിയാവുന്നു. ഈ അനുഭവത്തെ ദൈവതേജസ്സിലായിരിക്കുക എന്നും വിശദീകരി

ക്കുന്നു. സത്തയിൽ അകന്നു നിൽക്കുന്ന സ്രഷ്ടാവായ ദൈവം ഇച്ഛയിലും ഊർജ്ജത്തിലും സൃഷ്ടിയോട് അടുത്തുനിൽക്കുന്നു; വ്യാപരിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയിലും ഊർജ്ജത്തിലും പങ്കാളിയാവാതെ സൃഷ്ടിക്ക് ഉണയില്ല. പുതിയ നന്മകൾ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള അനന്ത സാധ്യതയാണ് ദൈവം മനുഷ്യന് നൽകിയ ഏറ്റവും വലിയ ദാനം. എപ്പോൾ ഈ പങ്കാളിത്തം അറ്റുപോകുമോ അപ്പോൾ സൃഷ്ടി ഇല്ലായ്മയായിത്തീരുന്നു. സ്രഷ്ടാവായ ഉണയും സൃഷ്ടിയായ ഉണയും ഇല്ലായ്മയുമാണ് ഉണയോടു ബന്ധിച്ചു വരുന്ന മൂന്ന് അവസ്ഥകൾ. ഊർജ്ജത്തിലൂടെ ദൈവത്തെ അറിയുന്നുവെന്നും സത്തയിൽ അറിയുന്നില്ലെന്നും പറയുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? ഊർജ്ജത്തിലൂടെ നാം അറിയുന്നത് ദൈവസത്തയെത്തന്നെയല്ലേ? ഇവിടെ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ധാന്യത്തിന്റെ ഉദാഹരണം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ധാന്യത്തെ വിത്തായും ഫലമായും ആഹാരമായും അങ്ങനെ ഒരു വസ്തു എന്ന നിലയിൽ പല വിധത്തിൽ നാം അറിയുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ ഉണ നാമറിയുന്നതിലും അപ്പുറം നിൽക്കുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യവും കൃപയും

ദൈവകൃപ പ്രപഞ്ചത്തിലും മനുഷ്യരിലും എങ്ങനെ വ്യാപരിക്കുന്നു? മനുഷ്യർ ഉൾപ്പെടെ സർവ്വസൃഷ്ടിയും ദൈവകൃപയിൽ നിന്ന് വേറിട്ടോ പുറത്തോ അല്ല. ദൈവകൃപ സർവ്വപ്രപഞ്ചത്തിലും നിരുപാധികം വ്യാപരിക്കുന്നു. സർവ്വസൃഷ്ടിയുടെയും ഉൽഭവവും നിലനിൽപ്പും കൃപയിലാകുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യന് ദൈവകൃപ സ്വീകരിക്കാനോ നിരാകരിക്കാനോ കൃപയിൽ നിലനിൽക്കാനോ അകന്നുപോകാനോ ഉള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ നിരാകരണവും നിസ്സഹകരണവും ഇല്ലെങ്കിൽ ദൈവകൃപ മനുഷ്യനിൽ പ്രവർത്തിക്കും. അവന്റെ ഇച്ഛയും തിരഞ്ഞെടുപ്പും പ്രധാനമാണ്. ഞാൻ നിലനിൽക്കുന്നത് ദൈവകൃപയിലാകുന്നു. അതേസമയം അതെന്റെ തീരുമാനവും തിരഞ്ഞെടുപ്പുമാകുന്നു. ദൈവകൃപയോട് മനുഷ്യന് ക്രിയാത്മകമായോ നിഷേധാത്മകമായോ പ്രതികരിക്കാം. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് മനുഷ്യനെ മനുഷ്യേതര സൃഷ്ടിയിൽ നിന്ന് വേറിട്ടു നിർത്തുന്നത്. ഇതാണ് അഗസ്തീനോസിന്റെ ചിന്തയും നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയും തമ്മിലുള്ള കാതലായ വ്യത്യാസം. കേവലകൃപാ സങ്കല്പം മനുഷ്യനെ മനുഷ്യേതര സൃഷ്ടിയിലേക്ക് താഴ്ത്തും. എന്റെ ഇച്ഛ ദൈവേച്ഛക്ക് പൂർണ്ണമായും വിധേയപ്പെടുത്തുന്നതിലും അതുവഴി ഞാൻ സമ്പൂർണ്ണമായും സ്വയം സമർപ്പിക്കുന്നതിലും കൂടി ഞാൻ ദൈവകൃപയിൽ നിലനില്ക്കുന്നു. ദൈവം പൂർണ്ണ നന്മയും പൂർണ്ണസ്വതന്ത്ര്യമാകുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്വന്തം ഛായയിലും സ്വരൂപത്തിലും സൃഷ്ടിച്ചു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം അടിസ്ഥാന

നപരമായി മനുഷ്യപ്രകൃതി നന്മയാകുന്നു എന്നും ദൈവനന്മയിൽ പൂർണ്ണമായും പങ്കാളിയാകാനുള്ള സാധ്യതയിലാണ് അവൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെന്നും അത്രെ. അതേസമയം ദൈവസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും മനുഷ്യൻ പങ്കാളിയാകുന്നു എന്നും വിവക്ഷിക്കുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രേച്ഛയും തെരഞ്ഞെടുപ്പും സഹജമായി ദൈവം നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം. നിർബന്ധിച്ചു ചെയ്യുന്ന സർഗ്ഗങ്ങളെ സർഗ്ഗങ്ങളെ ആവുന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി, സമൂഹത്തിൽ നിയമങ്ങളുണ്ട്. മനുഷ്യൻ അതിന് വിധേയപ്പെടുക തന്നെ വേണം. എന്നാൽ അത് പൂർണ്ണനന്മയും പുണ്യവുമായിത്തീരുന്നത് എന്റെ ഇച്ഛാസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ അവതിരിച്ചറിയാനും പ്രവർത്തിക്കാനും ചെയ്യുമ്പോഴാകുന്നു. ദൈവകൃപയുടേയും മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും പ്രതിപ്രവർത്തനത്തിലാണ് മനുഷ്യന്റെ രക്ഷ നിർണ്ണയിക്കാനാവുക എന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചിന്തിക്കുന്നു.

മനുഷ്യദർശനം - വിശ്വമാനവദർശനം

മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച അടിസ്ഥാന ദർശനത്തിൽ അഗസ്തീനോസും നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസും രണ്ടു ധ്രുവങ്ങളിൽ നിൽക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യ ക്രിസ്തീയ ദർശനവും പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ ദർശനവും തമ്മിൽ മനുഷ്യ ദർശനത്തിലുള്ള അന്തരം സുവ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു സുപ്രധാന തലമാണ് മനുഷ്യന്റെ ആദിപാപം (Original Sin) അല്ലെങ്കിൽ ജന്മപാപം സംബന്ധിച്ച സങ്കല്പങ്ങൾ. മനുഷ്യൻ ഒരു പാപ പിണ്ഡമാണെന്ന് അഗസ്തീനോസ് പറയുന്നു. എന്നാൽ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നന്മയാണ് മനുഷ്യന്റെ സഹജസ്വഭാവം എന്ന് ചിന്തിക്കുന്നു. പാപം മനുഷ്യ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗമല്ലെന്നും അത് അവനിൽ വന്നുചേർന്നതാണെന്നും വാദിക്കുന്നു. പാപം യഥാർത്ഥ മനുഷ്യ സ്വഭാവത്തെ വ്യാജമാക്കുന്നതും അന്യമാക്കുന്നതാണെന്നും സമർത്ഥിക്കുന്നു. വീഴ്ചയ്ക്ക് മുൻപ് മനുഷ്യൻ ആയിരുന്ന അവസ്ഥയും (അഥവാ ദൈവത്തിലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോയി ഇനിയും ആകേണ്ടുന്ന അവസ്ഥയും) വീഴ്ചയ്ക്ക് ശേഷം ആയിത്തീർന്ന (അതായത് ഇപ്പോൾ ആയിരിക്കുന്ന) അവസ്ഥയും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തമില്ലായ്മയാണ് പാപം. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ പാപത്തിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമായി അഗസ്തീനോസ് ചുരുക്കി കാണുന്നു. നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസാകട്ടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പ്രവിശാലമായ ഒരു പശ്ചാത്തലത്തിൽ കാണുന്നു. മനുഷ്യൻ അടിസ്ഥാനപരമായി നന്മയാണെന്നും പുതിയ നന്മകൾ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള നിയോഗത്തിൽ വ്യാപരിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന ആനന്ദമാണ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രകാശനം എന്നും നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു എന്നും പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. ഈ സ്വാത

ത്രസ്തത്തിന്റെ ആനന്ദ പ്രകാശനമാണ് ആരാധന എന്ന മൗലിക ദർശനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പൗരസ്ത്യ ആരാധനയെപ്പറ്റി രചിച്ച ഗ്രന്ഥത്തിന് The Joy of Freedom എന്ന് നാമകരണം ചെയ്യുന്നത്. ദൈവത്തെ നമുക്ക് കാണാനാവില്ല. എന്നാൽ ദൈവത്തിന് കാണപ്പെടുന്ന ഒരു രൂപമുണ്ടെങ്കിൽ, അങ്ങനെ ഒരു സ്വരൂപമാകാമെങ്കിൽ, അത് മനുഷ്യനാകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തിലും സാദൃശ്യത്തിലും മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം പൂർണ്ണനന്മയായ ദൈവത്തിന്റെ, കാണപ്പെടുന്ന രൂപമായ മനുഷ്യൻ ദൈവിക നന്മയിൽ നിരന്തരം പങ്കാളിയായി പുതിയ നന്മകൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ട് സൃഷ്ടിയിൽ ദൈവസാന്നിധ്യമായി നിലനിൽക്കുക എന്നതാകുന്നു. ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചത് സൃഷ്ടിയിലെ ദൈവസാന്നിധ്യം വെളിപ്പെടുത്താനത്രെ. ചുരുക്കത്തിൽ സൃഷ്ടിയിലെ ദൈവസാന്നിധ്യമായ മനുഷ്യൻ ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വമാനവനായി രൂപപ്പെടുകയായി, രൂപാന്തരത്തിലേക്ക് വളരുകയായി; സമസ്ത സൃഷ്ടിയേയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവസാന്നിധ്യമായ വിശ്വമാനവനായ ക്രിസ്തുവിന് അനുരൂപരായി നിലകൊള്ളുകയായി.

ഉപസംഹാരം

പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയതയുടെ ഇത്തരം അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങൾ *വിശ്വമാനവൻ* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് ഇനിയും അടർത്തിയെടുക്കാൻ കഴിയും. നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തകളിൽ ഊന്നിനിന്നുകൊണ്ട് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അവതരിപ്പിക്കുന്ന കാലിക പ്രാധാന്യമുള്ള ഈദ്യശ ദർശനങ്ങൾ മലയാള ഭാഷയിൽ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാനുള്ള ധൈര്യം വർഗീസ് ഡാനിയേലിനുണ്ടായി. ഇത് നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നു. അത്യധികം സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നു. പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ പ്രവിശാലമായ വിചാരലോകം സാമാന്യർക്ക് വഴങ്ങുന്നതല്ല. എന്നാൽ അവയിൽ ആകൃഷ്ടനായി വീണ്ടും വീണ്ടുമുള്ള വായനയും മനനവും കൊണ്ട് സ്വാംശീകരിച്ചെടുത്ത് സ്വതന്ത്രമായി പുനരാവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ. ഇതിനായി അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ച് കണ്ടെത്തി ഉപയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും ഭാഷാപരമായ ഒരു സംഭാവന കൂടിയാണ്. സാമാന്യതയിലും സാധാരണതയിലും ഉയർന്ന് നിൽക്കുന്ന ഒരു വായനയും വിചാരവും ശീലമാക്കിയെടുത്തിരിക്കുന്ന ഒരു സവിശേഷ വ്യക്തിത്വം ഈ ഭാഷാന്തരത്തിന് പിൻപിൽ നിൽക്കുന്നുവെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയാനും ചെയ്യുന്നു; വർഗീസ് ഡാനിയേലിനെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. മതഭേദമന്യേ, ദാർശനികാഭിമുഖ്യമുള്ള ഏവർക്കും ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു പുതിയ വായനാനുഭവം പ്രദാനം ചെയ്യുമെന്ന് തീർച്ച. ഈ ആമുഖ വാക്കുകളോടെ ഈ ഗ്രന്ഥം അനുവാചകസമക്ഷം സാദരം സമർപ്പിക്കുന്നു.

വാങ്മുഖം

പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ധൈര്യബലം വളരെ വിശാലവും സമഗ്രവും അത്യഗ്രാധവും ആണ്. നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള കപ്പദോക്കിയൻ പിതാക്കന്മാരുടെ ചിന്തകൾ ആ മഹാനായ ഗുരുവിനെ വളരെയേറെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിയുടെ അടിസ്ഥാന ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകൾ കോസ്മിക്മാൻ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ വെളിവാക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാർശനികചിന്തയെ ഗൗരവമായി പിന്തുടരുന്നവർ അത്യാവശ്യം വായിച്ചിരിക്കേണ്ട ഗ്രന്ഥമാണ് കോസ്മിക്മാൻ. ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു കോസ്മിക്മാൻ. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡോക്ടറൽ ഗവേഷണപ്രബന്ധവുമായിരുന്നു.

കോസ്മിക്മാൻ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പുനരാവിഷ്കാരമാണ് ഈ മലയാള ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ പൂർത്തീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഗ്രീഗോറിയൻ ദർശനത്തിൽ ആകൃഷ്ടരായ ധാരാളംപേർ ഈ ഗ്രന്ഥരചനയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ തിരുവനന്തപുരം ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ ഡോ. ഗബ്രിയേൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിയാണ് എന്നെ ഈ ഗ്രന്ഥപൂർത്തീകരണത്തിന് പ്രധാനമായി സഹായിച്ചത്. തന്റെ ഗുരുവായ പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പിതാവിനോടുള്ള ആദരവും ബഹുമാനവുമാണ് ഈ യത്നത്തിൽ എന്നെ സഹായിക്കുവാൻ തിരുമേനിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ഈ പുസ്തകപൂർത്തീകരണത്തിനായി അനേകം ദിനങ്ങൾ എനിക്കുവേണ്ടി ചിലവഴിക്കുവാൻ തിരുമേനി സമയം കണ്ടെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം ഈ പുസ്തകത്തെ ഗുണപരമായി മെച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ഏറെ സഹായിച്ചു. ഒരു അവതാരിക എഴുതിതന്ന് എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനും അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനി സന്മനസ്സു കാട്ടി. അഭിവന്ദ്യ ഗബ്രിയേൽ മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പിതാവിനോടുള്ള സ്നേഹവും നന്ദിയും അർപ്പിക്കുന്നു.

പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിയെ നിരന്തരം പിൻതുടരുന്ന എന്റെ സുഹൃത്തായ ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാടാണ് ഇതിന്റെ രചനയ്ക്ക് എനിക്ക് പ്രചോദനമായത്. ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിയോടുള്ള സ്നേഹാദരവുകൾ മൂലം ഇതിന്റെ പ്രസാധനം ഏറ്റെടുത്ത ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാടിന് എന്റെ അകമഴിഞ്ഞ നന്ദി അർപ്പിക്കുന്നു.

കോസ്മിക്മാൻ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര ആവിഷ്കാരമായ വിശ്വമാനവൻ: പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം മലയാള വായനക്കാർക്കായി സാദരം സമർപ്പിക്കുന്നു.

വർഗീസ് ഡാനിയേൽ

തിരുവനന്തപുരം,
2017 നവംബർ 24
പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്
പിതാവിന്റെ 21-ാം ഓർമ്മപ്പെരുനാൾ ദിനം.

ഉള്ളടക്കം

അവതാരിക	5
വാങ്മുഖം	12
1. ദാർശനികന്റെ വ്യാവഹാരികലോകം	15
2. നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ്: ജീവചരിത്രകുറിപ്പ്	26
3. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ദാർശനികലോകം പ്രധാന ഗ്രീക്ക് പദപ്രയോഗങ്ങളുടെ അർത്ഥം	38 57
വിശ്വമാനവൻ: പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൈവസാന്നിധ്യം	
1. തിരുവചനവും ഇതര ദർശനങ്ങളും	62
2. യൗനോമിയസിനെതിരെ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ്	71
3. തിരുവചനത്തെ പിൻതുടരുക	81
4. ദൈവവും സൃഷ്ടിയും I	88
5. ദൈവവും സൃഷ്ടിയും II	104
6. ദൈവവും മനുഷ്യനും	115
7. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിനെതിരെ	129
8. മനുഷ്യ സർവ്വസമ്പൂർണത	151
9. വിശ്വമാനവൻ: പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൈവസാന്നിധ്യം	176

ദാർശനികന്റെ വ്യാവഹാരികലോകം

ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ജീവചരിത്രം വിസ്തൃത കരവും ആവേശഭരിതവുമാണ്. അത് കൂടുതൽ അടുത്തറിയുന്നതോടും നമ്മിലുളവാക്കുന്ന മഹാശ്ചര്യവും ആരാധനയും വാക്കുകൾക്കതീതമാണ്. ജീവിതത്തിലെ ഓരോ പ്രതിസന്ധികളെ സഹജാവബോധത്തോടെ നേരിട്ട് സർഗ്ഗാത്മകമായി പ്രതികരിക്കുന്ന ആ രീതി എക്കാലവും ഏവർക്കും പ്രചോദനകരമാണ്.

ബാല്യകാലത്തെ ദുരിതപൂർണ്ണമായ ജീവിതാവസ്ഥയെ സ്വൈര്യത്തോടെ തരണം ചെയ്ത് മുന്നേറിയ അനുഭവം അസാധാരണം തന്നെ. പാമ്പുകടിയേറ്റ് മരണസാധ്യത അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്ന വർക്കി പിള്ളയ്ക്ക് (ഓമനപ്പേര്) ആ അനുഭവം, മരണം നമുക്കെല്ലാവർക്കും എത്രയോ സമീപസ്ഥമാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുവാൻ അവസരമൊരുക്കി. മാതാവിൽ നിന്നു പഠിച്ച സഹജീവിസ്നേഹം, കരുണ, ഇല്ലായ്മയിലുള്ള പങ്കുവെയ്ക്കൽ എന്നിവ ബാലന്റെ സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണത്തെ ശക്തമായി സ്വാധീനിച്ചു.

ഏതൊരു സാധാരണ വ്യക്തിയും വ്യവഹാരികജീവിതത്തിൽ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രലോഭനങ്ങളായ സ്ത്രീ, സമ്പത്ത്, മദ്യം, പ്രശസ്തി എന്നിവയെ യുവാവായ പോൾ വർഗ്ഗീസ് നേരിട്ടത് പഠനാർഹമാണ്. പതിനെട്ടു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ കൊച്ചിയിലെ ഒരു സ്വകാര്യസ്ഥാപനത്തിൽ ജോലി ലഭിച്ചു. അടുത്ത സ്ഥാപനത്തിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പ്രേരണയാൽ കൗമാരക്കാരന്റെ സുഖാസ്വാദന പര്യടനങ്ങൾക്ക് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചത് നിയന്ത്രിക്കാനായത് തനിക്കു ലഭിച്ച ക്രിസ്തീയ ശിക്ഷണമായിരുന്നു എന്ന് പോൾ വർഗ്ഗീസ് തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു.

എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇത്രയേറെ കഷ്ടാനുഭവങ്ങൾ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ആർക്കും ഉത്തരമില്ല. എന്നാൽ കഷ്ടാനുഭവമില്ലാത്തതിടത്ത് സ്വഭാവസംസ്കരണം നടക്കുന്നില്ലെന്ന് പോൾ വർഗ്ഗീസ് മനസ്സിലാക്കി. ഈ ലോകത്തിലെ ജീവിതത്തിന്റെ നിഗൂഢതയിലേക്കുള്ള താക്കോൽ കഷ്ടാനുഭവമാണെന്ന് ഈ വന്ദ്യ ഗുരു തന്റെ ആത്മകഥയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. “കഷ്ടാനുഭവം സ്വതവേ വാതിൽ തുറക്കുന്നില്ല. താക്കോൽ

തിരിക്കണം. സ്നേഹത്താൽ കഷ്ടാനുഭവത്തെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തണം. അതിനെ വിഷമാക്കാനാണ് വിദേഷവും നിരാശയും ഉദ്യമിക്കുക. കഷ്ടതകൾ നിറഞ്ഞ എന്റെ കൗമാരത്തിൽ കടുത്ത നിരാശയോടു ഞാൻ അടുത്തെത്തിയെങ്കിലും ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വഴങ്ങിക്കൊടുത്തില്ല എന്നതിൽ ദൈവത്തോട് നന്ദിയുള്ളവനാണ്. പ്രത്യാശയിൽ തുങ്ങിക്കിടക്കുവാൻ അല്പമായ എന്റെ വിശ്വാസം ഉതകി” (സ്നേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു മഹാരഹസ്യം: ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക ആത്മകഥ. ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്).

ആഴത്തിലുള്ള ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിത്തറയിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയ വ്യക്തിത്വം തീക്ഷ്ണമായ ബൗദ്ധിക പ്രവർത്തനത്തിനിടയിൽ വഴിതെറ്റാതെ മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ സഹായകമായി.

ദൈവത്തെ നിഷ്കാസനം ചെയ്ത മതരഹിത സംസ്കാരം അബദ്ധജഡിലവും അയഥാർത്ഥവുമാണെന്ന് തിരുമേനി അവസരം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അതിന്റെയർത്ഥം ദൈവനാമം വ്യഥാ ഉപയോഗിക്കുന്നവരെ പിന്തുണയ്ക്കുക എന്നല്ല. മനുഷ്യജീവി സ്വയം ഉണയായി നിലനിൽക്കുന്നതാണെന്നും അവൻ ദൈവത്തോട് ഒരു കടപ്പാടുമില്ലാതെ തന്നെ മുന്നോട്ട് ഗമിക്കാനാവും എന്ന സിദ്ധാന്തത്തെ തിരുമേനി നഖഃശിഖാന്തം എതിർത്തു. അതേസമയം രണ്ടുതരം നിരീശ്വരത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹം കാണുന്നു. ഒന്ന്, സഭകൾക്കകത്തുള്ള നിരീശ്വരത്വം. ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നു പറയുകയും, പ്രവൃത്തിയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല എന്ന് കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഇതാണ് അപകടകരമായ നിരീശ്വരത്വമെന്ന് തിരുമേനി വിശ്വസിച്ചു. വേറെയൊരു നിരീശ്വരത്വമെന്ന് ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല എന്നു പറയുന്ന ചില ആളുകൾ. എന്നാൽ പലപ്പോഴും ഈശ്വരവിശ്വാസികൾ ചെയ്യേണ്ട പല കാര്യങ്ങളും നിരീശ്വരരെന്നു പറയുന്നവർ ചെയ്യുന്നു. “എന്റെ ദൈവ-സിദ്ധാന്തം (God-concept) മറ്റുള്ളവരുടെമേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കാൻ എനിക്ക് ലവലേശം ആഗ്രഹമില്ല. അതേസമയം ദൈവം നിലവിലുണ്ട് എന്നതിന് അവിതർക്കിതമായ തെളിവു നൽകാൻ ശാസ്ത്രത്തിനു കഴിവില്ലെന്ന കാരണത്താൽ സർവ്വ ജീവന്റെയും സ്രോതസ്സും അടിസ്ഥാനവും വഴികാട്ടിയുമായവനെ സ്മരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞിരിക്കാൻ എനിക്ക് നിർവ്വാഹമില്ലെന്നു കൂടി പറഞ്ഞുവെയ്ക്കട്ടെ” (ibid, p. 14).

മഹത്തായ ആ ജീവിതം അനിതരസാധാരണമായ വ്യക്തിവൈഭവത്തിന്റെ ഉത്തമ നിദർശനമാണ്. സ്ഥാനമാനങ്ങളും പദവികളും തന്നെ പ്രലോഭിപ്പിച്ച് കീഴടക്കാനാവില്ല എന്നതിന്റെ എത്രയെത്ര ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ആ ജീവിതത്തിലുണ്ട്. ഹെയ്ലി സെലാസി ചക്രവർത്തി തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ഉന്നതപദവികൾ അദ്ദേഹത്തിനു വാഗ്ദാനം നൽകി. ഏതു പദ

വിയും, ചോദിക്കുന്ന പ്രതിഫലവും നൽകാൻ ചക്രവർത്തി തയ്യാറായിരുന്നു. അവയെല്ലാം നിരാകരിച്ചുകൊണ്ട് അമേരിക്കയിലേക്ക് ഉപരിപാ നത്തിനു പോയ പോൾ വർഗ്ഗീസിനെ ചക്രവർത്തി പിന്തുടർന്നു. ഉന്നതമായ ആ ലക്ഷ്യബോധം എല്ലാ ലൗകികസ്ഥാനമാനങ്ങളേയും നിരാകരിക്കുവാൻ പാകവും ദുഃഖവുമായിരുന്നു. വിദേശപഠനം കഴിഞ്ഞുവന്ന പോൾ വർഗ്ഗീസ് സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിൽ അത്മായക്കാരനായി വെറും 75 രൂപ പ്രതിമാസ ശമ്പളത്തിൽ ക്രിസ്തീയ സേവനത്തിനു മുതിർന്നത് വെറും കെട്ടുകഥയൊന്നുമല്ല. ഇതിനിടയിലാണ് ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റിൽ, പ്രധാനമന്ത്രിയായ നെഹ്റുവിന്റെ ഒരു പദ്ധതിയുടെ നടത്തിപ്പുകാരനായുള്ള ക്ഷണം പോൾ വർഗ്ഗീസ് നിരാകരിച്ചത്. പിന്നീട് കേരളത്തിലെത്തിയ ഹെയ്ലി സെലാസി ചക്രവർത്തി പോൾ വർഗ്ഗീസിനെ തനിക്ക് വിട്ടുതരണമെന്ന് മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ തലവനായ ബസേലിയോസ് ഗീവറുഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവായോട് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോഴും പോൾ വർഗ്ഗീസിന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തെ ചലിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഉന്നതസ്ഥാനീയരായ ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥരേയും, ആത്മീയ നേതാക്കന്മാരേയും ചക്രവർത്തി പോൾ വർഗ്ഗീസിന്റെ മേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുവാനായി നിയോഗിച്ചു. ഏതാണ്ട് ആറ് വർഷങ്ങളായി പതിമൂന്നു പ്രാവശ്യത്തിലേറെ ഇത്തരം നീക്കങ്ങൾ നടത്തിയ ചക്രവർത്തിയെ നിരാശനാക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്ന ഉപദേശം പോൾ വർഗ്ഗീസിന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ നൽകിയപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിനു തന്റെ ക്രിസ്തീയ ദൗത്യത്തിൽ നിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കാൻ സമ്മതമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും കാതോലിക്കാബാവായുടെ ഉപദേശപ്രകാരം ദൈവഹിതത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കാൻ പോൾ വർഗ്ഗീസ് തീരുമാനിച്ചു.

അതിന്റെ ഫലമായി, തന്റെ ഹിതം ദൈവത്തിന്റേതെന്നും പ്രാർത്ഥനയിൽ ലഭിച്ച ഉത്തരമെന്നും വരാതിരിക്കാനായി ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിലെ തന്റെ വിശ്വസ്തരായ മൂന്ന് സുഹൃത്തുക്കളെ 'താൻ എത്രയും പ്യയിലേക്ക് പോകണമോ വേണ്ടയോ' എന്ന തീരുമാനം പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം എടുക്കുവാൻ ഏൽപ്പിച്ചു. തന്റെ സ്വന്തം ഇച്ഛാശക്തിയാലെടുക്കുന്ന തീരുമാനത്തിനു പകരം അത് പൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിന് വിട്ടുകൊടുക്കാനായിരുന്നു അങ്ങനെ ചെയ്തത്. അവർ മുഖവും എടുക്കുന്ന ഏതു തീരുമാനവും ചോദ്യം ചെയ്യാതെ ദൈവഹിതമായി അംഗീകരിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയും അദ്ദേഹം കാണിച്ചു.

ഉന്നതപദവികളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ തേടിയെത്തുകയായിരുന്നു. തേടിവന്നതെല്ലാം അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചതുമില്ല. സമൂഹത്തിന് നന്മ ചെയ്യാനുള്ള ഉൽഘടമായ ആവേശമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതിനു യോജിച്ച ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളാണ് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്

ഏറ്റെടുത്തത്. നന്മതിന്മകളെ വിവേചിച്ചറിയാനുള്ള അസാമാന്യമായ വിവേകബുദ്ധിയും പാണ്ഡിത്യവും തിരുമേനിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നതിനാൽ തീരുമാനങ്ങൾ ഒന്നും തെറ്റിയില്ല. തിന്മയുമായി ഒരു തരത്തിലുള്ള വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കും അനുരഞ്ജനത്തിനും അദ്ദേഹം നിന്നുകൊടുത്തില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അനേകംപേർ സഭയ്ക്കകത്തും പുറത്തും അദ്ദേഹത്തെ ശത്രുതയോടെ കണ്ടു. ശത്രുക്കൾ അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ പടവാളെടുത്തപ്പോൾ അത്തരം കഷ്ടാനുഭവങ്ങളിൽ ആപ്ലാദം കണ്ടെത്തി; അവയെ സഹജമായി തരണം ചെയ്തു.

ഓക്സ്ഫഡിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിലിന്റെ ജനറൽ സെക്രട്ടറി വിസർട്ട് ഹൂഫ്റ്റ്, പോൾ വർഗ്ഗീസിനെ അഖില ലോക സഭാ കൗൺസിലിന്റെ (W. C. C) സ്റ്റാഫിൽ ചേരുന്നതിനായി ജനീവയിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. കൗൺസിൽ അമിതമായി പാശ്ചാത്യവീക്ഷണങ്ങൾ നിറഞ്ഞതും അതീവ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് മതവുമായതിനാൽ തനിക്ക് പൊതുത്തപ്പെട്ടു പോകുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുമെന്ന് ഫാ. പോൾ വർഗ്ഗീസ് അറിയിച്ചു. തന്റെ നിലപാടുകളിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് നേരെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ടതിനുവേണ്ടി നിലകൊണ്ട ഫാ. പോൾ വർഗ്ഗീസ്, പിന്നീട് വിവിധ ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളുടെ പ്രതിനിധികളുടെ നിർബ്ബന്ധപ്രകാരം അസ്സോസിയേറ്റ് ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായി ജനീവയിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. സഭകളുടെ ലോകകൗൺസിൽ പ്രചരിപ്പിച്ച തെറ്റായ ചില ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകളെ തിരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി എതിർപ്പുകൾ നേരിട്ടുകൊണ്ടുതന്നെ നടത്തിയ ശ്രമങ്ങൾ തന്റെ ആത്മകഥയിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

അത്യുൽകൃഷ്ടവും അപൂർവ്വവുമായ ആത്മദൈവ്യവും ആത്മശക്തിയും ജീവിതത്തിലുടനീളം നിലനിർത്താനായത് ദൈവാശ്രയം കൊണ്ടാണെന്ന് തിരുമേനി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ചെറിയ ചെറിയ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കുപോലും വഴിപ്പെടുകയും അതു ന്യായീകരിക്കാനായി നൂറു നൂറു ന്യായങ്ങൾ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ആത്മീയാചാര്യന്മാരുടെ ഇക്കാലത്ത് ദൈവശക്തിയുടെ നിസ്തുലപ്രകാശം ചൊരിയുന്ന ഒരു വന്ദ്യ ഗുരുവിനെയാണ് നാം പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിൽ കാണുന്നത്.

എത്യോപ്യയിലെ അധ്യാപനകാലത്ത് യുവാവായ പോൾ വർഗ്ഗീസ് ചിക്കൻപോക്സ് ബാധിച്ച് ഏകാന്തതയിൽ കുറെ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞകഥ അദ്ദേഹം ആത്മകഥയിൽ വിവരിക്കുന്നു. ശരീരമാസകലം വ്രണങ്ങൾ നിറഞ്ഞ് ഇരിക്കാനോ കിടക്കാനോ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത അവസ്ഥ. കഠിനമായ വേദനയിൽ കിടന്ന് പുള്ളയുമ്പോഴും ഒരു തുള്ളി വെള്ളം തരാൻ ആരുമില്ലാത്ത സാഹചര്യം. അസഹനീയമായ വേദനയുടെ

കാഠിന്യത്താൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്ന് സമയം കഴിച്ചു പോൾ വർഗ്ഗീസ് ഇയ്യോബിനെപ്പോലെ ക്രിസ്തുവിനോട് സംവദിക്കുന്നുണ്ട്. അവ സാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിളി ദൈവം കേട്ടു. “എന്റെ മകനെ” എന്ന ശബ്ദം സ്വന്തം ചെവിയിലൂടെ കേട്ട നിമിഷം സ്വയം വിനീതനായി ദൈവരാധനയിൽ തല വണക്കി. ഹൃദയത്തിൽ നിന്നുയർന്ന അത്തരം ദൈവവുമായുള്ള സംവാദമാണ് പോൾ വർഗ്ഗീസിനെ ലോകം മുഴുവൻ അറിയുന്ന പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ആക്കിയത്.

ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ മുശയിൽ ദൈവാനുഭവങ്ങളെ ചാലിച്ച് രൂപപ്പെടുത്തിയ ആ വ്യക്തിത്വം പക്ഷവും സമഗ്രവുമായിരുന്നു. തിന്മയുമായി രഞ്ജിപ്പില്ലാതെ ഓരോ നിമിഷവും ക്രിസ്തുനാമനെപ്പോലെ നന്മ പഠിപ്പിക്കുകയും ക്രിസ്തുശിഷ്യരെപ്പോലെ ലോകമെങ്ങും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: “എന്റെ കഷ്ടത, ജീവിത നിഗൂഢത അനാവരണം ചെയ്യുന്ന താക്കോലായി പരിണമിക്കുകയായിരുന്നു. സത്യത്തിനുവേണ്ടി കഷ്ടമനുഭവിക്കുകയെന്നത് ഏതെങ്കിലും കഷ്ടതയിലൂടെ കടന്നുപോവുക എന്നതല്ലെന്നാണ് ഞാൻ ആദ്യമായി പഠിച്ച സുപ്രധാന പാഠം. സത്യത്തിനുവേണ്ടി അന്യായമായി കഷ്ടമനുഭവിക്കുക, നിങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ച നല്ല കാര്യത്തിനുവേണ്ടി ആക്ഷേപിക്കപ്പെടുക എന്നിതെല്ലാം ഉദാത്തമാക്കുന്ന അനുഭവമായിത്തീർന്നു. അനുഭവത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്താൻ വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നതു പ്രധാനം. ശുദ്ധമായ മനസ്സാക്ഷിയാണു മറ്റൊരു തുല്യപ്രധാനമായ ആവശ്യം. കഷ്ടമനുഭവിക്കുമ്പോൾ ലേശംപോലും വിരോധമോ വിദ്വേഷമോ ഉണ്ടായിരുന്നു കൂടാ” (ibid, p. 110).

അന്താരാഷ്ട്രതലത്തിൽ പ്രശസ്തിയുടെ കൊടുമുടിയിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ ആപൽക്കരമായ ആദ്ധ്യാത്മിക അഹങ്കാരത്തിലേക്ക് വീഴാതിരിക്കാൻ തിരുമേനി ശ്രദ്ധിച്ചു. ഏതൊരാളേയുംപോലെ, ഗർവ്വം അഹങ്കാരവും തന്നെയും പിന്തുടർന്നതായി അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം ജാഗ്രതയോടെ ഇരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശീലിച്ചു. മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രശംസയ്ക്കും ആദരവിനും വേണ്ടിയുള്ള ആസക്തി നേരിടാനായത് ദൈവസംവാദത്തിൽ നിന്നുള്ളവായ ഉൾക്കാഴ്ചയിൽ നിന്നാണെന്ന് തിരുമേനി സമ്മതിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന അനേകം ആത്മീയ ആചാര്യന്മാർ പക്ഷേ അഹങ്കാരികളും ഗർവ്വിഷ്ഠരുമായി തരംതാഴുന്നതാണ് ഇത്തരം ഉൾക്കാഴ്ചയുടെ അഭാവത്തിലാണ്.

പലരുടേയും പ്രാർത്ഥന ലൗകിക കാഴ്ചപ്പാടിലുള്ള സമൃദ്ധിയും സ്ഥാനവും മാനവും ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടാണ്. എന്നാൽ ഇത്തരം ലൗകിക ആസക്തികളും സുഖഭോഗങ്ങളും പദവികളും തന്നിൽ നിന്നൊഴിവാക്ക

ണമേ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച ഒരു യുവാവിനെ നമുക്ക് പോൾ വർഗ്ഗീസിൽ കാണാം. ഹെയ്ലി സെലാസി ചക്രവർത്തി തന്റെ പൗത്രിയെ പോൾ വർഗ്ഗീസിന്റെ സെക്രട്ടറിയായി നിയമിച്ചുകൊണ്ടുത്തരവായി. അദ്ദേഹത്തെ ക്രമേണ പൗത്രീഭർത്താവായി രാജകുടുംബത്തിലെ അംഗമാക്കാനുള്ള ചക്രവർത്തിയുടെ ബോധപൂർവ്വമുള്ള ശ്രമത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മകഥയിൽ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. തനിക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്ത പുത്തൻ പദവികളും സുഖസൗകര്യങ്ങളും നിർദ്ദയം നിരാകരിക്കുവാൻ വിഷമിച്ച പോൾ വർഗ്ഗീസ് ദൈവത്തിലാണ് അഭയം കണ്ടത്. ഏതൊരു ഈശ്വര വിശ്വാസിയും ഇത്തരം വാഗ്ദാനങ്ങൾ ദൈവഹിതമായിക്കണ്ട് ഏറ്റെടുക്കാൻ തത്രപ്പെടുന്നത് സാധാരണമാണ്. പോൾ വർഗ്ഗീസ് അത്തരം വാഗ്ദാനങ്ങളെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ കൈയൊപ്പിനായി സമർപ്പിച്ച് മുന്നോട്ടു പോയി.

ലോകപ്രശസ്തനായ ഒരു മഹാപണ്ഡിതനാണ് ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്. പാശ്ചാത്യ-പൗരസ്ത്യ ദർശനങ്ങളിൽ അസാധാരണ അവഗാഹവും അപഗ്രഥന സാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ട്. തിരുമേനിയുടെ ബുദ്ധിക്ക് വഴിപ്പെടാത്ത വിഷയമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വഹിച്ച സ്ഥാനമാനങ്ങളുടെ പട്ടിക നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അതോടൊപ്പം അദ്ദേഹം ഒരു പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠനായിരുന്നു; ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഒരു മെത്രാപ്പോലീത്താ. കൂടാതെ ഒരു സന്യാസിയും. ഇത്തരം വ്യത്യസ്തമായ വേഷങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന വ്യക്തി പെട്ടെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടാൻ സാധ്യതയേറും. ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ ചുവന്ന ബിഷപ്പ് എന്നു വിളിച്ചു. മറ്റു ചിലർ പിങ്ക് ബിഷപ്പ് എന്നും. അദ്ദേഹം ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് അല്ല. എന്നാൽ സോഷ്യലിസത്തോട് ആഭിമുഖ്യവും അപേക്ഷികമായ പ്രതിബദ്ധതയുമുണ്ട്. അതിന്റെയർത്ഥം സാമൂഹ്യനീതി, മനുഷ്യരാശിയുടെ ഐക്യം, മനുഷ്യരുടെ അന്തസ്സ്, രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കിടയിലെ സമാധാനം, ആരോഗ്യകരവും ജീവസംവർദ്ധകവുമായ പരിസ്ഥിതി എന്നിവയോടുള്ള പ്രതിബദ്ധത; കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളായ വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത ഭൗതികവാദം, ചരിത്രാധിഷ്ഠിത ഭൗതികവാദം എന്നിവയെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വർഗ്ഗസമരം, തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ സർവ്വാധിപത്യം, ഉല്പാദന ഉപാധികളുടെ രാഷ്ട്രമന്ദഗത എന്നീ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചില്ല. പാശ്ചാത്യ ആദർശവാദങ്ങളോടും താൽപര്യം കാണിച്ചില്ല.

ഇതര മതങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം ആഴത്തിലുള്ള അറിവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകളുമായും സോഷ്യലിസ്റ്റുകളുമായും അദ്ദേഹം അടുത്ത സമ്പർക്കം പുലർത്തി. അവരുമായി ആശയസംവാദം നടത്തി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള,

എം. എൻ. ഗോവിന്ദൻ നായർ, സി. അച്യുതമേനോൻ എന്നീ മാർക്സിസ്റ്റ് താത്വിക ആചാര്യന്മാർ തിരുമേനിയെ കാണാനും ലോകവിചിന്താനം പങ്കു വെക്കാനും സെമിനാരി സന്ദർശിച്ചിരുന്നതിന്റെ നേർവിവരണം ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ് അച്ചൻ തന്റെ “ഗുരു ഗ്രീഗോറിയോസ്” എന്ന പുസ്തകത്തിൽ നൽകിയിട്ടുണ്ട് (ഗുരു ഗ്രീഗോറിയോസ്: ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്, സോപാന ഓർത്തഡോക്സ് അക്കാദമി, കോട്ടയം). പ്രശസ്തരും പ്രശസ്തരുമായ ഇടതുപക്ഷ ചിന്തകർക്ക് തിരുമേനി എന്നും ഒരു സുഹൃത്തും വഴികാട്ടിയുമായിരുന്നു.

രമണ മഹർഷിയെപ്പോലുള്ള പുണ്യാത്മാക്കളുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗ പ്രണാമമർപ്പിക്കാനും തിരുമേനിക്ക് മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. സിദ്ധിനാഥനന്ദ സ്വാമിയും, ദലൈലാമയുമൊക്കെ അദ്ദേഹം ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിച്ച അനേകം ഇതര മതസ്ഥരിൽ ചിലരായിരുന്നു. അവിടെ മതമോ, രാഷ്ട്രീയമോ, ജാതിയോ, വർഗ്ഗമോ, വർണ്ണമോ, സ്ത്രീയോ, പുരുഷനോ, ബാലനോ, വൃദ്ധനോ എന്ന വ്യത്യാസം ഇല്ലായിരുന്നു. പുണ്യാത്മാക്കളെ സ്വീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹം മടികാണിച്ചില്ല.

കർത്താവ് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തത്, മറിച്ച് ലോകത്തിനു മുഴുവനും വേണ്ടിയാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം എന്നു പറയുന്നത് ഒരു ക്രിസ്തീയ അവതാരമല്ല, മനുഷ്യനായിട്ടാണ് എന്ന് തിരുമേനി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ദൈവത്തിൽ വസിക്കാനും, ദൈവത്തിൽ ആശ്വസിക്കാനും, ദൈവത്തിൽ ആഹ്ലാദിക്കാനുമുള്ള അവസരമായാണ് തന്റെ ജീവിതത്തെ കണ്ടത്. അതിനപ്പുറത്ത് എവിടെയും ചെന്നെത്തേണ്ടതില്ല എന്ന് തിരുമേനി ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു.

ആഗോളതലത്തിൽ മിക്ക രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും പ്രസിഡന്റുമാരും പ്രധാനമന്ത്രിമാരുമായും അദ്ദേഹം സജീവബന്ധം നിലനിർത്തിയിരുന്നു. സോവിയറ്റ് ഭരണകൂടവുമായും അവിടുത്തെ റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധം പ്രസിദ്ധമാണ്. 1962-നും 1992-നു മിടയിൽ കുറഞ്ഞത് 45 പ്രാവശ്യം അദ്ദേഹം സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ സന്ദർശിച്ചു. ഇരുമ്പു മറയ്ക്കുള്ളിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കിഴക്കൻ ജർമ്മനിയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണാധികാരികളുമായി അദ്ദേഹം നിരന്തരം ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഏതു സമയത്തും ഇന്ദിരാഗാന്ധിയെ കാണാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള വ്യക്തിയായിരുന്നു പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്. അടിയന്തിരാവസ്ഥ കാലത്തെ മനുഷ്യാവകാശ ലംഘനവും, പോലീസിന്റെ അധികാര ദുർവിനിയോഗവും അദ്ദേഹം നിരന്തരം ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ജനീവയിൽ അഖിലലോക സഭാകൗൺസിലിന്റെ

മീറ്റിംഗിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിന് തൊട്ടുമുമ്പ് ന്യൂഡൽഹിയിൽ വെച്ച് അദ്ദേഹം ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുമായി ഇക്കാര്യം ഒരു മണിക്കൂർ സംസാരിച്ചു. തിരുമേനി ഇന്ദിരാഗാന്ധിയോടു പറഞ്ഞു, “നാളെ ഞാൻ ജനീവായി ലേക്ക് പോകുകയാണ്. അവിടെ അഖിലലോക സഭാകൗൺസിലിന്റെ മീറ്റിംഗിൽ, ഇന്ത്യയിലെ അടിയന്തിരാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ചർച്ച വരും. അതിന് ഞാൻ സമാധാനം കൊടുക്കേണ്ടി വരും. ഇന്നത്തെ അടിയന്തിരാവസ്ഥയിൽ എല്ലാ ജയിലുകളും നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞ് ഒഴുകുകയാണ്. ഒരു കുറ്റവും ചെയ്യാത്ത ഒരുപാടു പേരെ പിടിച്ച് ജയിലിട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാണ് പൊതുവെയുള്ള അഭിപ്രായം. മനുഷ്യാവകാശ ലംഘനത്തിന്റെ പ്രശ്നമായതിനാൽ അതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കണം.” ഇത്രയും കേട്ട ഇന്ദിരാഗാന്ധി ജയിലിൽ കിടക്കുന്നവരിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗം ആൾക്കാരെ നാളെത്തന്നെ വിട്ടയയ്ക്കുന്നതാണെന്ന് ഉറപ്പു നൽകി. അതുപോലെ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു (പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് സംവദിക്കുന്നു, ഗ്രിഗറി ഓഫ് ഇന്ത്യ സ്റ്റുഡി സെന്റർ, കോട്ടയം, p. 35).

അടിയന്തിരാവസ്ഥകാലത്ത് മുഖ്യമന്ത്രിയായിരുന്ന സി. അച്യുതമേനോനെ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് കണ്ട് അടിയന്തിരാവസ്ഥയുടെ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ദീർഘമായി ചർച്ച ചെയ്തു. അതിനുശേഷം തിരുമേനി ആഭ്യന്തരമന്ത്രിയായിരുന്ന കെ. കരുണാകരനെ കണ്ടു. പോലീസിനെക്കൊണ്ട് കേരളം ഭരിക്കാനൊന്നും സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് ആഭ്യന്തരമന്ത്രിയോട് അദ്ദേഹം തുറന്നു പറഞ്ഞു. എല്ലാം കേട്ടിരുന്ന കെ. കരുണാകരൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ബിഷപ്പ് ഒരു കാര്യം മറക്കരുത്. പോലീസിനെ വഴക്കാക്കിയാൽ തടിക്കു കൊള്ളുകേല.” ദേഷ്യം വന്ന തിരുമേനി എഴുന്നേറ്റു നിന്നുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. “മിസ്റ്റർ കരുണാകരൻ എന്നെ അറിയാൻ പാടില്ല. ഞാൻ ഇന്ത്യയിലും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലുമൊക്കെ പല ചുമതലകളും വഹിച്ചിട്ടുള്ളയാളാണ്. ഒരു ചക്രവർത്തിയുടെ സെക്രട്ടറി ആയിട്ടും കുറച്ചുനാൾ ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യനും പേടിപ്പിച്ച് എന്നെ കാര്യം കാണാൻ ഒരിക്കലും ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. അത് നടക്കുകയുമില്ല. മിസ്റ്റർ കരുണാകരനെക്കൊണ്ടും സാധിക്കുകയില്ല” (ibid, p. 37). അധികാരവും ഹുങ്കും നിറഞ്ഞ ഭരണാധികാരികളെ നിർഭയമായും നിർദ്ദയമായും നേരിട്ട അതിവിശേഷ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്.

ശ്രീലങ്കയിലെ LTTE തീവ്രവാദം രൂക്ഷമാകുന്നതിനു മുമ്പ് അവരുടെ നേതാവ് പ്രഭാകരൻ തിരുമേനിയെ കാണാൻ സെമിനാരിയിൽ വന്നിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിനായി ഇന്ദിരാഗാന്ധി വഴി ശ്രീലങ്കൻ സർക്കാരിൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുന്നതിനായി തിരുമേനിയുടെ

സഹായം അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. തിരുമേനി ഭീകരപ്രവർത്തനങ്ങളെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരാമെന്ന് സമ്മതിക്കുകയും അപ്രകാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്തീയ വേദശാസ്ത്രത്തിലുള്ള തിരുമേനിയുടെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണങ്ങൾ, നിലനിൽക്കുന്ന പാശ്ചാത്യ വേദശാസ്ത്ര സങ്കല്പങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ വേദശാസ്ത്ര പിതാവായ അഗസ്തീനോസിനെ അദ്ദേഹം നിശിതമായി വിമർശിച്ചു. അഗസ്തീനോസിന്റെ പഠിപ്പിക്കലുകൾ പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിനു വിപരീതമായാണ് ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനി കണ്ടത്. സഭയെ വിശ്വാസത്തിലുറപ്പിച്ചത് കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാരായ വലിയ മാർ ബസേലിയോസ്, നിസായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ്, നാസിയാൻസിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ് എന്നിവരായിരുന്നു എന്ന് തിരുമേനി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. ഭാരതീയ ദാർശനികരിൽ ശ്രീശങ്കരനേക്കാൾ അതിന് 800 വർഷം മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന നാഗാർജ്ജുനനെ തിരുമേനി ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ലോകത്തെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആചാര്യന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് നാഗാർജ്ജുനനാണെന്ന് തിരുമേനി കണ്ടെത്തി. ജപ്പാനിലും, ചൈനയിലും, തായ്‌ലന്റിലും, ശ്രീലങ്കയിലും, മലേഷ്യയിലും ഒക്കെയുള്ള സംസ്കാരത്തിന്റെ അടിത്തറ രൂപവൽക്കരിച്ചത് നാഗാർജ്ജുനനാണെന്ന് തിരുമേനി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തീക്ഷ്ണമായ ക്രിസ്തീയ സമർപ്പണവും അപാരമായ ജ്ഞാനാഭിമുഖ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടുകളിലെല്ലാം നിഴലിച്ചു നിന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ക്രിസ്തീയതയെ തിരുമേനി ഒട്ടും ക്രിസ്തീയമായി കണ്ടില്ല. ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളാനാവും വിധം വിശാലമായ ഒരു ഹൃദയത്തിനും ബുദ്ധിക്ക് ഉടമയായിരുന്നു തിരുമേനി. ഈ വ്യവഹാരികലോകത്തെ അദ്ദേഹം ഗൗരവമായി കണ്ടു. അതിൽ അദ്ദേഹം പക്ഷംചേർന്നു. ദരിദ്രരുടേയും, പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടേയും, ദളിതരുടേയും പക്ഷം. അന്താരാഷ്ട്രതലത്തിൽ അദ്ദേഹം ഏഷ്യനാഫ്രിക്കൻ-ലാറ്റിനമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളുടെ പക്ഷമായിരുന്നു. ദർശനലോകത്തും ദൈവശാസ്ത്രചിന്തയിലും അദ്ദേഹം പൗരസ്ത്യ പക്ഷപാതിയായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ അധിനിവേശവും, മേൽക്കോയ്മയും അദ്ദേഹം എതിർത്തു. ഇതിനെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു കരുത്തു നൽകിയത് ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിലും വ്യത്യസ്ത ജ്ഞാനശാഖയിലുമുള്ള അഗാധ പാണ്ഡിത്യമായിരുന്നു. വേദപുസ്തകപരമായ അറിവു കൊണ്ടുമാത്രം ക്രിസ്തുവിന്റെ ലോകത്തെ ശരിക്കു അറിയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്ന ഉത്തമബോധ്യം തിരുമേനി കണ്ടായിരുന്നു.

സഭാപിതാക്കന്മാരെല്ലാം അക്കാലത്ത് കിട്ടാവുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ സംഖ്യ ചുരുക്കമായിരുന്നിട്ടും അവയെടുത്ത് വായിക്കുകയും മറ്റാരെയും കാൾ കൂടുതൽ ഭൗതികവിജ്ഞാനം ആർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്തതായി തിരുമേനി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ബസ്സേലിയോസും ഗ്രിഗോറിയോസും അക്കാലത്ത് വായിക്കാത്ത പുസ്തകങ്ങളില്ലെന്ന് തിരുമേനി കണ്ടെത്തി. അവർ അത് ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുകയും ജനങ്ങളെ അതുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്ന് അദ്ദേഹം എഴുതി.

അറിവിന്റെ അശാന്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പ് എന്ന ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജച്ചന്റെ നിരീക്ഷണത്തോട് യോജിക്കാതിരിക്കാനാവില്ല. അത്തരക്കാർക്ക് കാപട്യങ്ങളും പൊയ്മുഖങ്ങളും സഹിക്കാനാവില്ല. തിരുമേനിയുടെ സാർവ്വലൗകിക ചിന്തകളെ ഉൾക്കൊള്ളാനാവാത്ത കൊച്ചുകൊച്ചു മനസ്സുകൾ അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ വിമർശനമുനയിക്കുന്നു. യെറുശലേം ദേവാലയത്തിൽ ചാട്ടവാറെടുത്ത കർത്താവിനെ വിമർശിക്കുന്ന മാതിരി. ജീവിതമെന്ന സമസ്യയിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ അതിന്റെ കുരുക്കഴിക്കുവാൻ യത്നിക്കുവാനല്ലാതെ പൂർത്തീകരിക്കുവാൻ ആർക്കാണ് കഴിയുക? അത്തരം സർഗ്ഗാത്മക യത്നത്തിൽ വിമർശനങ്ങളേറ്റുവാങ്ങിയും, വിവാദങ്ങൾക്ക് തിരികൊളുത്തിയും നീങ്ങുന്ന ജീവിതം അതേസമയം അനേകരുടെ പ്രശംസയ്ക്കും പ്രകീർത്തിക്കും പാത്രീഭവിക്കുകയെന്നത് പ്രപഞ്ച നിയമം. അല്ലെങ്കിലും തിരുമേനിയുടെ ജീവിതം നിറയെ ചോദ്യചിഹ്നങ്ങളുടെ കടമ്പകളായിരുന്നു. 1937-ൽ റാങ്കോടെ സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ ഫൈനൽ പരീക്ഷ പാസ്സായ പോൾ വർഗ്ഗീസിന് എന്തുകൊണ്ടാണ് സ്വന്ത പിതാവ് കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസം നിഷേധിച്ചത്? അതും കോളജ് ഫീസിനുള്ള സ്കോളർഷിപ്പ് ലഭ്യമായിരുന്നിട്ടും! എത്യോപ്യയിൽ വെച്ച് “അനാശാസ്യനായ ഇന്ത്യാക്കാരൻ” എന്ന മുദ്ര കൂത്തി ഗവണ്മെന്റ് പോൾ വർഗ്ഗീസിനെ മടക്കി അയയ്ക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? ഏതാണ്ട് മുപ്പത്തഞ്ചു ദിവസം അകാരണമായി ആഡിസ് അബാബയിലെ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി കാര്യാലയത്തിൽ സന്ദർശകമുറിയിൽ കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നത് എന്തിനാണ്? 1961-ൽ പോൾ വർഗ്ഗീസിന്റെ ഗവേഷണ പ്രബന്ധത്തെ അംഗീകരിക്കുവാൻ പ്രൊഫ. കെല്ലി വിസമ്മതിച്ചതിന് കാരണം എന്ത്? 1967-ൽ അഖിലലോക സഭാകൗൺസിലിലെ ഒരു പ്രമുഖ വിഭാഗം ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായി ഫാ. പോൾ വർഗ്ഗീസിന്റെ പേര് നിർദ്ദേശിച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിന് അംഗീകാരം ലഭിക്കാതെ പോയത് എന്തുകൊണ്ടാണ്? സെറാന്വൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തെ അംഗീകരിക്കുവാൻ ആദ്യം വൈമനസ്യം കാണിച്ചതിന്റെ ഹേതുവെന്താണ്? രണ്ടു പ്രാവശ്യം സഭയിലെ മേലദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തേക്ക് അസോ

സിയേഷൻ തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടും ഫാ. പോൾ വർഗ്ഗീസിന് സിനഡിന്റെ അംഗീകാരം ലഭിക്കുവാൻ വൈകിയതിന് എന്തു സമാധാനമാണുള്ളത്? യഥാർത്ഥത്തിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആകുവാൻ വിസമ്മതിച്ച ഒരു പുരോഹിതനായിരുന്നു ഫാ. പോൾ വർഗ്ഗീസ്. രണ്ടാമതും അസോസ്യേഷൻ അദ്ദേഹത്തെ തെരഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾ മെത്രാപ്പോലീത്തായാകാതിരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത്ര അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ സഭാംഗങ്ങളുടെ ചെറുത്തുനിൽക്കാനാവാത്ത സമ്മർദ്ദത്തിലാണ് ആ സ്ഥാനം ഫാ. പോൾ വർഗ്ഗീസ് ഏറ്റെടുത്തത് എന്നത് ചരിത്രം.

ഉത്തരം കിട്ടാത്ത ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങളെ സഹജമായി തരണം ചെയ്യാനുള്ള സവിശേഷ വ്യക്തിത്വം ആ ജീവിതത്തെ മുന്നോട്ടു നയിച്ചു. തന്റെ നിലപാടുകൾക്കും ദുഃഖവിശ്വാസങ്ങൾക്കും മുമ്പിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങളോരോന്നും വിസ്മൃതിയിലാവുകയായിരുന്നു; കാരണം തന്റെ ജീവിതത്തേക്കാളുപരി ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്രത്യാശയും ഉറപ്പും തിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അത് അദ്ദേഹത്തെ ലോകപ്രശസ്തിയുടെ കൊടുമുടിയിലെത്തിച്ചു. പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ചരിത്രത്തിനു മുമ്പേ നടന്ന അപൂർവ്വ ധിഷണാശാലികളിൽ ഒരാളാണ്. ആ പുണ്യഗുരുവിന്റെ ദർശനലഹരിയിൽ ആകൃഷ്ടരായ ശിഷ്യഗണങ്ങൾ ആ അദ്വൈതസാന്നിധ്യം ലോകത്തിനു കൈമാറിയെടുക്കാനായി പ്രോജക്ട് ചെയ്തപ്പോൾ സംശയമില്ല.

നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ് (Gregory of Nyssa)

നിഖ്യാ (Nicene) പിതാക്കന്മാരിൽ ഏറ്റവും ആദരണീയനായിരുന്നു നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ്. പുണ്യജീവിതംകൊണ്ടും ദൈവശാസ്ത്ര പരമായ ജ്ഞാനംകൊണ്ടും സഭാവിശ്വാസത്തെ കരുത്തോടെ നയിക്കുന്നതിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്ന പുണ്യശ്രേഷ്ഠൻ അക്കാലത്തെ അനേകം ക്രിസ്തീയ പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രശംസയും ആദരവും നേടിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം “പിതാക്കന്മാരിൽ പിതാവായും” “നിസ്സായിലെ താരം” ആയും അറിയപ്പെട്ടു.

എ.ഡി. 335-ലോ 336-ലോ കപ്പദോക്യയിലെ കൈസര്യയിലായിരുന്നിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. അക്കാലത്ത് റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠരായ സഭാഗുരുക്കന്മാർക്ക് ജന്മം നൽകിയ പ്രദേശങ്ങളാണ് കപ്പദോക്യയും (Cappadocia) പൊന്തോസും (Pontus).

നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ കുടുംബം, വളരെ സമ്പന്നവും, കുലീനവും, പ്രശസ്ത ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യമുള്ളതും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഡയോക്ലീഷൻ പീഡയെ ഭയന്ന്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാമഹന്റെ കാലത്ത് സുരക്ഷാർത്ഥം പൊന്തോസിലെ പർവ്വതനിരകളിലേക്ക് പലായനം ചെയ്യേണ്ടി വന്നു. ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ മാതൃപിതാമഹൻ പീഡയുടെ കാലത്ത് കൊല്ലപ്പെടുകയും സർവ്വസ്വത്തുക്കളും നഷ്ടമാകുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചുനാളത്തെ സൈരജീവിതത്തിനുശേഷം ഈ കുടുംബം കപ്പദോക്യയിലെ കൈസറിയയിലോ, പൊന്തോസിലെ നവകൈസറിയയിലോ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയതായി കരുതപ്പെടുന്നു.

ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ പിതാവ് ബസേലിയോസ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു പ്രഭാഷകനായിരുന്നു (Rhetorician). അദ്ദേഹം തന്റെ പേര് മുതൽ പുത്രനു നൽകി. പിതാവ് നന്നേ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ മരണമടഞ്ഞു. അഞ്ച് ആൺ മക്കളും അഞ്ച് പെൺമക്കളുമടങ്ങുന്ന പത്തു മക്കളുടെ ചുമതല വലുത്ത മക്രീനയ്ക്കും, അമ്മ എമിലിയയ്ക്കും ആയിരുന്നു. മാതാമഹിയും, മാതാവും ക്രിസ്തീയമൂല്യങ്ങൾ മുറുകെ പിടിക്കുന്നതിൽ കർക്കശക്കാരും അവ തങ്ങളുടെ മക്കൾക്കും കൊച്ചുമക്കൾക്കും പകർന്നു നൽകുന്നതിൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവരുമായിരുന്നു.

പത്തു മക്കളും സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യത്തിലും ബുദ്ധിയിലും മികച്ചവരായിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മുത്തശ്ശിയുടെ പേരു ലഭിച്ച മുത്ത മകൾ മക്രീന ഈ വിശിഷ്ട കുടുംബത്തിലെ മാലാഖ ആയിരുന്നു. അമ്മയോടും വലുമ്മയോടും ചേർന്ന് ഇളയകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും സംരക്ഷണയിലും മക്രീന വലിയ പങ്കു വഹിച്ചു. ഈ സഹോദരങ്ങളെല്ലാം, തങ്ങളുടെ മതസ്വാധീനത്തിനും, വിശ്വാസ അടിത്തറയ്ക്കും ക്രിസ്തീയ ജീവിതക്രമത്തിനും ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയായ മക്രീനയോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഈ മഹതിയുടെ വിവാഹം ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, പ്രതിശ്രുതവരൻ പണിപിടിച്ച് മരിക്കാനിടയായി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മക്രീന മറ്റൊരു വിവാഹലോചനയ്ക്ക് സമ്മതം നൽകാതെ, അങ്ങേലോകത്തുള്ള പ്രതിശ്രുതവരനുമായി താൻ ഇപ്പോഴും ഒത്തുചേർന്ന് നിൽക്കുന്നതായി സ്വയം കരുതി. പിന്നീടുള്ള ശിഷ്ടകാലം, തന്റെ അമ്മ എമിലിയായുമായി ചേർന്ന് പൊന്തോസിൽ ഐറിസ് നദീതീരത്തുള്ള അന്നസി എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള കുടുംബസ്ഥലത്ത് ഒരു മഠം സ്ഥാപിച്ച്, ഒരു ആദ്ധ്യാത്മ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനായി ചെലവഴിച്ചു.

ജ്യേഷ്ഠസഹോദരി മക്രീനയുടെ പ്രേരണയാലാണ് സഹോദരൻ ബസേലിയോസ് സന്യാസജീവിതം സ്വീകരിച്ചത്. അദ്ദേഹം കുറച്ചുകാലം ഒരു തപസ്വിയായി കഴിയുകയും അടുത്ത സുഹൃത്തായിരുന്ന നാസിയാൻസിലെ ഗ്രീഗോറിയോസിനെ തന്നോടൊത്ത് സന്യാസജീവിതത്തിന് പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ ചേർന്ന് ഒറിഗന്റെ കൃതികളെ പഠിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്തു. തപസ്വിയായി കഴിഞ്ഞ ബസേലിയോസ് തന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം, ഏകാന്തവാസ മഠസ്ഥാനിപ്പിച്ച് ഒരു ആശ്രമം (Monastery) അന്നേസി എന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്തുതന്നെ സ്ഥാപിച്ചു.

ബസേലിയോസ് അതിനു മുമ്പ്, സിറിയയിലും, അറേബ്യയിലുമുള്ള താപസശ്രേഷ്ഠന്മാരെ സന്ദർശിച്ച്, അവരിൽനിന്ന് കഠിനമായ സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ നിഷ്ഠകൾ പഠിച്ചിരുന്നു. കർശനമായ സന്യാസനിഷ്ഠകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തെ മുറിപ്പെടുത്തുകയും ജീവിതാന്ത്യം വളരെ നേരത്തെയാകുന്നതിന് കാരണമാകുകയും ചെയ്തു. ഈജിപ്തിലെ താപസമുനിമാരുമായുള്ള ബന്ധമാണ് ബസേലിയോസിനെ സന്യാസജീവിതത്തിനും അതുവഴിയുള്ള ത്യാഗനിർഭരമായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക സമർപ്പണ ജീവിതത്തിനും വഴിയൊരുക്കിയതെന്ന് ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ്, പുത്രന്മാരിൽ മൂന്നാമനും കുടുംബ

ത്തിൽ ഏറ്റവും ഇളയവരിൽ ഒരാളും ആയിരുന്നു. ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരത്തിൽ ഒരാളായ നെക്ടേറിയസ് (Nectarius) പിതാവിന്റെ കാൽപ്പാടുകളെ പിൻതുടർന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രഭാഷകനായിത്തീരുകയും, അക്കാലത്തിൽ മരണമടയുകയും ചെയ്തു. മറ്റൊരിളയ സഹോദരൻ പത്രോസ്, സെബസ്ത (Sebaste) യിലെ എപ്പിസ്കോപ്പാ ആയിരുന്നു.

ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ അറിവില്ല. ആരോഗ്യപരമായി ദുർബലഗാത്രനായിരുന്ന അദ്ദേഹം മിക്കവാറും വീട്ടിൽതന്നെ വിദ്യാഭ്യാസം നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കാനാണ് സാധ്യത. പിതാവിന്റെ അക്കാലനിര്യാണത്തെ തുടർന്ന്, സ്വഭവനത്തിൽ ഗ്രീഗോറിയോസിനു വേണ്ട ബൗദ്ധിക വിദ്യാഭ്യാസം, ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനായ ബസേലിയോസിൽ നിന്നാണ് ലഭിച്ചത്. ഏതൻസിൽ നിന്ന് അക്കാലത്ത് ലഭിക്കാമായിരുന്ന ഏറ്റവും ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിരുന്ന ബസേലിയോസ്, താൻ പഠിച്ചതെല്ലാം (വൈദ്യശാസ്ത്രമുൾപ്പെടെ) തന്റെ ഇളയ സഹോദരനെ പഠിപ്പിച്ചതായി സൂചനകളുണ്ട്. കൂടാതെ തന്റെ അമ്മ എമിലിയായിൽ നിന്നും, മുത്തസഹോദരി മക്രീനയിൽ നിന്നും മതപരമായ പ്രബോധനങ്ങളെല്ലാം അഭ്യസിച്ചിരുന്നതായി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. മാത്രമല്ല, ഗ്രീഗോറിയോസിന് തന്റെ ബാല്യകാലത്ത്, വലിയമ്മ മക്രീനയുടെ വാത്സല്യവും മതശിക്ഷണവും ധാരാളമായി ലഭിച്ചിരുന്നതിനാൽ, ഭവനത്തിൽ നിന്നുതന്നെ വേണ്ടത്ര ശിക്ഷണവും അറിവും ലഭിച്ച അപൂർവ്വം ഭാഗ്യവാന്മാരിലൊരാളാണ്.

ഏതൻസിൽ പോയി പഠിക്കുന്നതിനോ, വിദേശയാത്ര ചെയ്യുന്നതിനോ ഗ്രീഗോറിയോസിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സ്വതവെ നാണംകുഞ്ഞുങ്ങളിയും തനിയെ കഴിയാനിഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നവനുമായ ഗ്രീഗോറിയോസ്, സ്വയശിക്ഷണത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്ത്, പിതൃസ്വത്തിന്റെ പങ്കുപറ്റി, ഒരു തൊഴിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കാതെ വീട്ടിൽതന്നെ കഴിഞ്ഞു.

ദീർഘകാലം ഗ്രീഗോറിയോസ് മാമ്മോദീസാ ഏൽക്കാതെ കഴിഞ്ഞു. സഭയിലെ വളരെ പ്രഗത്ഭരായ പുണ്യവാന്മാരുടെയും എപ്പിസ്കോപ്പാമാരുടെയും ജീവിതത്തിൽ ഇത്തരം വളരെ ശ്രദ്ധേയമായ സാഹചര്യം കാണാവുന്നതാണ്. മാമ്മോദീസാ ഏറ്റ അതേ ദിവസംതന്നെ എപ്പിസ്കോപ്പാ ആകുക എന്നത് അക്കാലത്ത് സംഭവ്യമായിരുന്നു.

ഗ്രീഗോറിയോസ് ഒരു പരസ്യ ക്രിസ്തുമത പ്രചാരകനാകുന്നതിന് പ്രേരണയും പ്രചോദനവുമായിത്തീർന്ന അനന്യസാധാരണമായ ഒരു സ്വപ്നദർശനത്തെക്കുറിച്ച് ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ കുടുംബക്കാർ അന്നസിലുള്ള (Annesi) ധ്യാന

ശൃംഗത്തിൽ നാൽപ്പത് സഹദേന്മാരുടെ ഓർമ്മപ്പെരുനാളിനായി ഒത്തു കൂടി. മാതാവായ എമിലിയാ ആ ഓർമ്മപ്പെരുനാളിൽ പങ്കെടുക്കാനായി ഗ്രീഗോറിയോസിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അക്കാലത്ത് ഒരു സാധാരണജീവിതം നയിക്കുന്ന ആളായിരുന്നു. പൂർണ്ണസമ്മതമില്ലെങ്കിൽ കൂടി ഗ്രീഗോറിയോസ് അതിൽ പങ്കെടുക്കാനായി പോയി. പെരുന്നാൾ ശുശ്രൂഷകൾ രാത്രി വളരെ വൈകുന്നതുവരെ നീണ്ടു. ക്ഷീണിതനായ അദ്ദേഹം തോട്ടത്തിൽ പോയി കിടന്നുറങ്ങാനിടയായി. സ്വപ്നത്തിൽ സഹദേന്മാർ പ്രത്യക്ഷരായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദാസീനതയിൽ രോഷം പൂണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ശാസിക്കുകയും വടികൊണ്ട് അടിക്കുകയും ചെയ്തതായി അനുഭവപ്പെട്ടു. ഉറക്കത്തിൽ നിന്നുണർന്ന ഗ്രീഗോറിയോസിന് വളരെ പശ്ചാത്താപം തോന്നുകയും, തന്റെ മുൻകാലത്തെ ഉദാസീനതയിൽ മാറ്റംവരുത്താൻ താൽപര്യപ്പെടുകയും പറ്റിയ തെറ്റിന് ആത്മാർത്ഥമായി മാപ്പിരക്കുകയും കരുണ യാചിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നുളവായ ഭീകരതയുടെ സ്വാധീനത്താൽ ദേവാലയത്തിലെ വായനക്കാരന്റെ ജോലി അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തു. എന്നാൽ അധികകാലം അതിൽ തുടരാതെ ആ ജോലി വിടുകയും, ഒരു പ്രഭാഷകന്റെ (Rhetorician) അഥവാ ഒരു അഭിഭാഷകന്റെ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഒരു പാവനമായ തൊഴിലിൽ നിന്നും മതേതരതൊഴിലിലേക്കുള്ള ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ഒളിച്ചോട്ടത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരൻ ബേസിലും, സൂഹൃത്ത് നാസിയാൻസിലെ ഗ്രീഗോറിയോസും കർശനമായി വിമർശിച്ചു. മനസ്സാക്ഷിയെ അവഗണിച്ച്, മായാമോഹത്തിനും, പൊതുജനസമ്മതിക്കും വഴിപ്പെട്ട് പ്രഭാഷകന്റെ തൊഴിൽ സ്വീകരിച്ചതിന് നാസിയാൻസിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ് അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ കുറ്റാരോപണം ഉന്നയിക്കാൻ പോലും മടി കാട്ടിയില്ല. എന്നാൽ നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ സ്വഭാവത്തിനനുസൃതമായ ഒരു കുറ്റാരോപണമായിരുന്നില്ല അത് എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

പിന്നീട് തന്റെ മുത്തസഹോദരിയായ മക്രീനയുടെ നിരന്തരവും ശക്തവുമായ പ്രേരണയ്ക്കു വിധേയമായി, വളരെ പരിശ്രമഫലമായി, ഗ്രീഗോറിയോസ് തന്റെ ജീവിതരീതിയിൽ നിന്നും മടങ്ങി വിശ്വാസത്തിലേക്ക് വന്നു. അതുവരെ തുടർന്നുവന്ന എല്ലാ മതേതര തൊഴിലുകളിൽ നിന്നും പിരിഞ്ഞ് പൊന്തോസിലുള്ള സഹോദരന്റെ മനോഹരമായ ആശ്രമ അന്തരീക്ഷത്തിലെ ഏകാന്തതയിലേക്ക് അദ്ദേഹം പിൻവാങ്ങി. അൽപമകലെ അമ്മയും സഹോദരി മക്രീനയും ചേർന്ന് സ്ത്രീകൾക്കായുള്ള ഒരു മഠവും സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു.

അങ്ങനെ ദീർഘകാലം ആശ്രമാന്തരീക്ഷത്തിലെ ഏകാന്തതയിൽ

താമസിച്ചുകൊണ്ട് വേദപുസ്തക പഠനത്തിനും തന്റെ ഗുരുവായ ഒറിഗന്റെ രചനകളുടെ പഠനത്തിനും ചെലവഴിച്ചു. അവിടുത്തെ വാസം പ്രകൃതിയുമായി കൂടുതൽ അടുക്കുവാൻ ഇടയാക്കി. പ്രകൃതിസ്നേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ രചനകളിലും നിഴലിച്ചു നിൽക്കുന്നതിനു കാരണം പൊന്തോസിലെ ആശ്രമവാസത്തിൽ നിന്നുടലെടുത്ത ആഴത്തിലുള്ള പ്രകൃതിബന്ധത്തിൽ നിന്നാണ്. ഇക്കാലത്ത് ഗ്രീഗോറിയോസ് ഗ്രീക്ക് തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ അസാധാരണമായ അറിവ് നേടി. അക്കാലത്തെ ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിൽ ഗ്രീഗോറിയോസിന് പ്രത്യേക താല്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ശരീരഘടനശാസ്ത്രത്തിൽ (Anatomy) അദ്ദേഹം ഏറ്റവും മികച്ച അറിവു നേടി. ഗ്രീഗോറിയോസ് ഇത് കൈവരിച്ചത് തന്റെ സുഹൃത്തായ നാസിയാൻസിലെ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ സഹോദരൻ സിസേറിയസിൽ നിന്നായിരുന്നു. സിസേറിയസ് ചക്രവർത്തിയുടെ കൊട്ടാരം വൈദ്യൻ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ സിസേറിയസ് പിന്നീട് ചക്രവർത്തിയുടെ കൊട്ടാരം ഉപേക്ഷിച്ച് പൊന്തോസിലെ ആശ്രമത്തിൽ ചേർന്നു. ക്രിസ്തേതര സാഹിത്യത്തിലും, വിജ്ഞാനത്തിലും ഗ്രീഗോറിയോസ് വളരെ വേഗം അറിവ് സമ്പാദിച്ചു. മറ്റ് രണ്ട് കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാരേക്കാൾ കൂടുതൽ തത്വശാസ്ത്ര പാണ്ഡിത്യം അദ്ദേഹം സ്വയം നേടിയെടുത്തു. ക്രിസ്തേതര വിജ്ഞാനത്തെ ബഹുമാനത്തോടെ നോക്കിക്കണ്ട അദ്ദേഹം അതിനെ കണക്കിന് കളിയാക്കുകയും അതിന്റെ അർത്ഥശൂന്യത വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇനിയങ്ങോട്ടുള്ള ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ഭാവി ജ്യേഷ്ഠനായ ബസേലിയോസുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു.

കൈസറിയയിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയിരുന്ന യൗസേബിയോസ് എ.ഡി. 365-ൽ, തന്നെ സഹായിക്കാനായി ബസേലിയോസിനെ ആശ്രമവാസത്തിൽ നിന്ന് വിളിച്ചുവരുത്തുകയും അറിയൂസ് സംഘത്തിന്റെ വേദവിപരീത ആക്രമണങ്ങളെ നേരിടുന്നതിന് തന്റെ സഹായിയായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. വാലൻസ് ചക്രവർത്തിയുടെ തുറന്ന അറിയൂസ് പക്ഷപാതം, അറിയൂസ് സംഘത്തെ വളരെയേറെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വാലൻസ് ചക്രവർത്തിയുടെ പീഡയെ നേരിട്ട് ശ്രമകരവും വിജയകരവുമായ ഒരു പ്രതിരോധനിര തീർക്കാൻ ബേസിലിനു കഴിഞ്ഞു. യൗസേബിയസിന്റെ മരണശേഷം എ.ഡി. 370-ൽ ബസേലിയോസ് ആ പദവിയിലേക്ക് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു.

ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ഒരു നിര കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനായി ബസേലിയോസ് തന്റെ സഹോദരനായ ഗ്രീഗോറിയോസിനെ നിസ്സായിലെ എപ്പിസ്കോപ്പാ ആകാൻ നിർബന്ധിച്ചു. കപ്പദോക്യയുടെ പടിഞ്ഞാറുള്ള ഒരു ചെറിയ പട്ടണമായിരുന്നു നിസ്സാ. അതുപോലെ തന്നെ, നാസിയാൻസിലെ ഗ്രീഗോറിയോസിനെ സോസിമായിലെ

(Sosima) മെത്രാൻസ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കാൻ ബേസിൽ നിർബന്ധിക്കുകയും അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

നിസ്സായിലെ മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനം ഗ്രീഗോറിയോസിനു പൂമെത്തയായിരുന്നില്ല. നിസ്സായിലെ ജീവിതം പീഡനപരമ്പരയുടെ കാലഘട്ടമായിരുന്നു. ശത്രുതയും മറ്റനേക പ്രശ്നങ്ങളും മെത്രാപ്പോലീത്തായായിരുന്ന ഗ്രീഗോറിയോസിനു നേരിടേണ്ടി വന്നു. ത്രിത്വത്തേയും മനുഷ്യാവതാരത്തേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസതാൽപര്യങ്ങളും അത്യുത്സാഹവും അറിയുസ്-സബല്ലൂൻ സംഘത്തിന്റെ ശത്രുത അതിന്റെ എല്ലാ ശക്തിയോടുകൂടെ അദ്ദേഹത്തിനുനേരെ ചക്രവർത്തിയുടെ സഹായത്തോടെ തിരിച്ചുവിടാനിടയായി.

ഇതിനിടെ, ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ മെത്രാഭിഷേകത്തെ സംബന്ധിച്ച് കാനോനികമല്ലാത്ത ചില ക്രമക്കേടുകൾ ആരോപിച്ച് അറിയുസ് പക്ഷപാതികളായ ചില മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ അങ്കീരായിൽ (Ancyra) ഒരു സുന്നഹദോസു കൂടി ഗ്രീഗോറിയോസിനെ അങ്ങോട്ടേക്ക് വിളിപ്പിച്ച് വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇതോടൊപ്പം ചക്രവർത്തിയുടെ ഒരു മുഖ്യ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ഡമോസ്തനസ് (Demosthenes) ഗ്രീഗോറിയോസിനെതിരെ പണാപഹരണക്കേസ് കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുകയും സഭയുടെ വക ഫണ്ട് അപഹരിച്ചതായി പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒരു പറ്റം പട്ടാളക്കാരെ അയച്ച് സുന്നഹദോസിലേക്ക് ഗ്രീഗോറിയോസിനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമം നടത്തി. എന്നാൽ യാത്രയുടെ ക്ഷീണംകൊണ്ടു മാനസികമായി ഉൽക്കണ്ഠയിലായ ഗ്രീഗോറിയോസ് പനി പിടിച്ച് കിടപ്പിലായതിനാൽ സുന്നഹദോസിൽ ഹാജരാകുന്നതിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു. എന്നാൽ സഹോദരനായ ബസേലിയോസ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്തിനെത്തി. വിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് ഓർത്തഡോക്സുകാരായ കപ്പദോക്യൻ മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ ഒരു സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി അവരുടെയെല്ലാം പേരിൽ അങ്കീറാ സുന്നഹദോസിൽ ഹാജരാകാതിരുന്നതിന് ക്ഷമ യാചിച്ചുകൊണ്ട് ഉപചാരപൂർവ്വം ഒരു കത്തയച്ചു. അതിൽ പണാപഹരണകുറ്റത്തിന്റെ അവാസ്തവം തെളിയിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം ഒരു മതേതര കോടതിയിലേക്ക് തന്റെ സഹോദരനെ അകാരണമായി വലിച്ചിഴച്ച് അപമാനിക്കാതിരിക്കാൻ കോടതിയിൽ വളരെ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്ന അസ്റ്റോർജസ് (Astorgus) എന്ന ആളിന് എഴുതുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇതൊന്നും വിജയത്തിലെത്തിയില്ല.

ചക്രവർത്തിയുടെ മുഖ്യഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഡമോസ്തനസ്, ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ തന്നെ കേന്ദ്രമായ നിസ്സായിൽ വെച്ച് വേറൊരു സുന്നഹ

ദോസ് കൂടുന്നതിന് വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുകയും ഗ്രീഗോറിയോസ് ആ സുന്നഹദോസിൽ ഹാജരാകാൻ കൽപന പുറപ്പെടുവിക്കുകയും അതേ കുറ്റങ്ങൾക്ക് വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഗ്രീഗോറിയോസ് ആ സുന്നഹദോസിൽ ഹാജരാകാൻ വിസമ്മതിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി ഗ്രീഗോറിയോസിനെ ശാഠ്യക്കാരനായി (contumacious) പ്രഖ്യാപിക്കുകയും മെത്രാപ്പോലീത്താ സ്ഥാനത്തുനിന്ന് നീക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനെ പിന്തുടർന്ന്, ചക്രവർത്തി ഗ്രീഗോറിയോസിനെ രാജ്യത്തുനിന്ന് നിഷ്കാസനം ചെയ്തതായി എ.ഡി. 376-ൽ കൽപന പുറപ്പെടുവിച്ചു. നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഈയവസരത്തിൽ സെലൂഷ്യയിലേക്ക് പിൻവാങ്ങി. അദ്ദേഹത്തെ നിഷ്കാസനം ചെയ്തതു കൂടാതെ ശത്രുക്കൾ അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ അപവാദപ്രചരണങ്ങൾ നടത്തുകയും പലതരത്തിൽ പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന് നിരന്തരം തന്റെ വാസസ്ഥലം മാറ്റേണ്ടിവന്നു. ശാരീരികമായി വളരെയേറെ അസുഖങ്ങളും കഷ്ടപ്പാടുകളും ഈ കാലത്ത് സഹിക്കേണ്ടി വന്നു. തന്റെ സുഹൃത്തായ നാസിയാൻസിലെ ഗ്രിഗറിയുടെ ആശ്വാസവചനങ്ങളടങ്ങുന്ന കത്തുകളിൽനിന്ന്, തികച്ചും ശാന്തനും ലജ്ജാലുവുമായ ഗ്രീഗോറിയോസ് കടന്നുപോയ ദുരന്തപൂർണ്ണമായ ദുരിതാനുഭവങ്ങളുടെ വിവരവും അതിന്റെ ഫലമായി ആഴത്തിലുള്ള നിരാശയിലേക്ക് അദ്ദേഹം പതിക്കുവാനിടയായതിനെക്കുറിച്ചും അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

എ.ഡി. 378-ൽ വാലൻസ് ചക്രവർത്തി കൊല്ലപ്പെട്ടു. അറിയുസ് പക്ഷപാതികൾ അതോടൊപ്പം തകർന്നടിയാനുമിടയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായി വിശുദ്ധ അംബ്രോസിന്റെ സുഹൃത്തും ശിഷ്യനുമായിരുന്ന ഗ്രേഷ്യൻ (Gratian) ചക്രവർത്തിയായി. അതിന്റെ ഫലമായി നിഷ്കാസനം ചെയ്യപ്പെട്ട എല്ലാ ഓർത്തഡോക്സ് മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരെയും അവരവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. അങ്ങനെ ഗ്രീഗോറിയോസ് വീണ്ടും നിസ്സായിലേക്ക് മടങ്ങിവന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ സഹോദരൻ വിശുദ്ധ ബസേലിയോസിനെഴുതിയ കത്തിൽ തന്റെ തിരിച്ചുവരവിനെ എതിരേറ്റ ജനങ്ങളുടെ ആ വിജയാഹ്ലാദത്തിന്റെ നേർവിവരണം നൽകുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ ഈ വിജയാഹ്ലാദങ്ങൾക്ക് നിഴൽവീശിക്കൊണ്ട് ചില കുടുംബദുഃഖങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന് നേരിടേണ്ടി വന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാനായ സഹോദരൻ വിശുദ്ധ ബേസിൽ 50-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. സമാന്തരയില്ലാത്ത കഠിനാധ്വാനവും താപസജീവിതത്തിന്റെ കഠോരതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തെ തകർത്തുകളയുകയും ജീവനെടുക്കുകയും ചെയ്തത് ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ പുത്തൻ

ആഹ്ലാദത്തിൽ കരിനിഴൽ വീഴ്ത്തി. മാത്രമല്ല, അതേവർഷം തന്നെ മറ്റൊരു ദുഃഖം അദ്ദേഹത്തെ തേടിയെത്തി. വളരെ വർഷങ്ങളിലെ വേർപാടിനുശേഷം ഗ്രീഗോറിയോസ് തന്റെ സഹോദരിയായ വിശുദ്ധ മക്രീനയെ പൊന്തോസിലുള്ള അവരുടെ കോൺവെന്റിൽ സന്ദർശിക്കാനെത്തുമ്പോൾ ആ മഹതി അവളുടെ മരണക്കിടക്കയിലായിരുന്നു. മരിക്കാൻ കിടക്കുന്ന തന്റെ സഹോദരിയെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിന്റെ നേർവിവരണം നമുക്ക് ലഭ്യമാണ്. അന്ത്യംവരെയും ഈ അസാധാരണ വനിത കൂടും ബന്തിലെ മഹതിയായ അദ്ധ്യാപിക ആയിരുന്നു. ഗ്രീഗോറിയോസ് തന്റെ സഹോദരി വിശുദ്ധ മക്രീനയെ അന്നസിയിലുള്ള ചാപ്പലിൽ അവരുടെ മാതാപിതാക്കളോടൊപ്പവും, സഹോദരൻ നൗക്രാറ്റിയസിനൊപ്പവും അടക്കം ചെയ്തു.

വിശുദ്ധ ബസേലിയോസിന്റെ മരണത്തോടെ, ഗ്രീഗോറിയോസിനു കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്തവും അദ്ധ്യാനഭാരവും ഏറിവന്നു. നിലവിലെ സന്തതിന്റെ സംരക്ഷകനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം മുഖ്യനേതൃത്വം ഏറ്റെടുത്തു. വേദവിപരീതികളിൽ നിന്നുള്ള എതിർപ്പ് അപ്പോഴും തുടരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ചില ഗലാത്യക്കാർ വിശ്വാസവിപരീതത്തിന്റെ വിത്തുകൾ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ വിതയ്ക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, പൊന്തോസിലുള്ള ഇബേറയിലെ (Ibera) ജനങ്ങൾക്ക് തങ്ങളുടെ മെത്രാപ്പോലീത്തായായി ഗ്രീഗോറിയോസിനെ കിട്ടണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തിൽ നിന്നുള്ളവായ ചില കുഴപ്പങ്ങളുടെ ശല്യത്തിനും അദ്ദേഹം വിധേയനാക്കപ്പെട്ടു.

ഇക്കാലയളവിൽ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ പ്രസിദ്ധി നാടെങ്ങും പരന്നു. പണ്ഡിതനായ ഒരദ്ധ്യാപകൻ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾക്ക് ആധികാരികത കൈവന്നു. ദീർഘകാലമായി നിലനിന്നിരുന്ന കലഹങ്ങൾ ഒത്തുതീർക്കാനായി അന്ത്യോഖ്യയിൽ കൂടിയ സുന്നഹദോസിൽ ഗ്രീഗോറിയോസ് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. അതേ സുന്നഹദോസ് അറേബ്യയിലേയും ബാബിലോണിലേയും സഭകളെ നവീകരിക്കുന്ന ഉദ്യമം ഗ്രീഗോറിയോസിനെ എൽപ്പിച്ചു. ഈ രണ്ടു സഭകളും തെറ്റായ മാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിച്ച് വളരെ തരംതാഴ്ന്ന അവസ്ഥയിലായിരുന്നു. ഈ സഭകൾ സന്ദർശിച്ച ഗ്രീഗോറിയോസ് അവിടുത്തെ സഭയുടെ ശോചനീയമായ അവസ്ഥയുടെ വിവരണം നൽകുന്നതോടൊപ്പം സഭയെ പുനരുദ്ധരിക്കുക എന്നത് തന്റെ ശക്തികപ്പുറമാണെന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഈ യാത്രയിൽ അദ്ദേഹം യെറൂശലേമും അവിടുത്തെ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിച്ചു. അപ്പോളിനേര്യൻ വേദവിപരീതമാണ് ഗ്രീഗോറിയോസിനെ അങ്ങോട്ടാകർഷിച്ചതെന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. അവിടുത്തെ സഭയുടെ അവസ്ഥയും അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ച മറ്റു സഭകളുടേ

തിനേക്കാൾ ഒട്ടും നല്ലതായിരുന്നില്ല. മതത്തിന്റെ പേരിൽ വിശുദ്ധനഗരം സന്ദർശിച്ചുപോന്ന തീർത്ഥാടകരുടെ നടപടികൾ വളരെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്ന് അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. വിശ്വാസ - ഭയ ഭക്തി വർദ്ധനവിനു സഹായി എന്ന നിലയിൽ അവിടെ കണ്ട തീർത്ഥാടനത്തിന്റെ പ്രയോജനരാഹിത്യം അദ്ദേഹം തന്റെ പരിചയക്കാരായ യെറൂശലേമിലെ മൂന്ന് വനിതകൾക്ക് എഴുതുന്നുണ്ട്. തീർത്ഥാടകർ, പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീകൾ നേരിടേണ്ടിവന്ന ധാർമ്മിക അപകടങ്ങളെ അദ്ദേഹം ശക്തമായ ഭാഷയിൽ അപലപിക്കുന്നുണ്ട്.

ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ സൽക്കീർത്തിയും സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യവും കിഴക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന തിയഡോഷ്യസിന്റെ രാജകീയ സന്നിധിയിൽ എത്തി. അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ബഹുമാനത്തിന്റേയും ആദരവിന്റേയും സൂചനയായി ബാബിലോണിലേയും, വിശുദ്ധ നാട്ടിലേയും യാത്രാവസരത്തിൽ ചക്രവർത്തി പ്രത്യേക വാഹന സംഘത്തെ നൽകിയതിലാണ് ഗ്രീഗോറിയോസ് യാത്ര ചെയ്തത്.

ഇതിലും വലിയ ആദരം അദ്ദേഹത്തെ കാത്തുനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തി എ.ഡി. 381-ൽ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിൽ വിളിച്ചുചേർത്ത രണ്ടാമത്തെ ആകമാന സുന്നഹദോസിൽ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട 150 മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു ഗ്രീഗോറിയോസ്. ത്രിത്വത്തേയും, മനുഷ്യാവതാരത്തേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള യൂനോമിയൻ വേദവിപരീതത്തിനെതിരെ, തന്റെ സഹോദരനായ വിശുദ്ധ ബസേലിയോസിനെ സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് തയ്യാറാക്കിയ കുറെ പ്രബന്ധങ്ങൾ അദ്ദേഹം അവിടെ സന്നിഹിതരായ പിതാക്കന്മാരുടെ മുമ്പിലവതരിപ്പിച്ചു. ഈ പ്രബന്ധങ്ങൾ ആദ്യം തന്റെ സുഹൃത്തായ നാസിയാൻസിലെ ഗ്രിഗറിയെയും, ജറോമിനെയും മറ്റു ചിലരേയും വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചിരുന്നു. ഈ സുന്നഹദോസിൽ ഗ്രീഗോറിയോസ് വളരെയേറെ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരുന്നതായും നിഖ്യാ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിനോട് കൂട്ടിച്ചേർത്ത വിശദീകരണ ക്ലോസുകൾ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ശ്രമത്താൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തതാണെന്നും കരുതപ്പെടുന്നു. മാത്രമല്ല, സുന്നഹദോസിന്റെ ഉൽഘാടന പ്രസംഗം നിർവ്വഹിച്ചത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിൽ വെച്ച് മരണപ്പെട്ട അന്ത്യോഖ്യയിലെ മിലിത്തിയോസിന്റെ കബറടക്ക പ്രസംഗം അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ചു. തലസ്ഥാനത്തു വെച്ചു നടത്തിയ നാസിയാൻസിലെ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ സ്ഥാനാഭിഷേക പ്രഭാഷണവും നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ് നടത്തി.

ഈ സുന്നഹദോസ് അവസാനിക്കുന്നതിനു തൊട്ടു മുമ്പ് ചക്രവർത്തി ഗ്രീഗോറിയോസിനെ ആകമാനസഭയുടെ കേന്ദ്ര അധികാരികളിലൊരാളായി നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്തു. അതിനുശേഷം ചക്രവർത്തി ഗ്രീഗോ

റിയോസിനെ, ചെറുപ്പത്തിലേ മരണമടഞ്ഞ രാജകുമാരിയുടെ കബറടക്ക പ്രഭാഷണത്തിന് നിയോഗിച്ചു. മഹാരാജാവിന്റെ പ്ലാസിഡയുടെ കബറടക്ക പ്രഭാഷണവും ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്നെയാണ് നടത്തിയത്. ഈ പുണ്യവനിതയെ ഒരു വിശുദ്ധയായി കിഴക്കൻ സഭകൾ ആദരിച്ചു വരുന്നു. ഈ പുണ്യമഹതിയുടെ പ്രേരണയാലാണ് തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തി നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലെ യൂക്തിവാദിയായിരുന്ന യൂനോമിയസിന് തന്നെ മുഖം കാണിക്കാനുള്ള അനുവാദം നീഷേധിച്ചത്. ഇക്കാരണത്താൽ കൂടിയാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഈ പുണ്യമഹതിയെ വളരെയേറെ പുകഴ്ത്തുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്തത്.

ഇതിനുശേഷം എ.ഡി. 394-ൽ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിൽ നെക്ടേരിയസ് പ്രസിഡൻസിയുടെ കീഴിലുള്ള റൂഫിനസ് (Rufinus) വിളിച്ചു ചേർത്ത സുന്നഹദോസിൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് പങ്കെടുത്തതാണ് അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവസാന രേഖ. ഇവിടെവെച്ച് അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രസംഗമായിരുന്നിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനത്തേതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. അധികം അറിയപ്പെടാതിരുന്ന ഒരു ചെറിയ പ്രദേശമായിരുന്ന നിസ്സാ മറ്റൊരു സുപ്രധാന മെത്രാപ്പോലീത്തൻ ആസ്ഥാനമായി ആകമാന സുന്നഹദോസിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചതിനു കാരണം ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ പ്രശസ്തിയും സൽക്കീർത്തിയും പാണ്ഡിത്യവുമായിരുന്നു. പദവിയിലും പ്രശസ്തിയിലും ഗ്രിഗോറിയോസ് ഏറ്റവും പരമോന്നത സ്ഥാനമാണ് കൈവരിച്ചത് എന്ന് ചരിത്രം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യം ചരിത്രപുസ്തകത്തിൽ പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എ.ഡി. 395-ൽ മഹാനായ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. ഗ്രീക്കുസഭ ജനുവരി പത്തും ലാറ്റിൻ സഭ മാർച്ച് ഒമ്പതും ഈ മഹാനായ പുണ്യാത്മാവിന്റെ ഓർമ്മദിനമായി ആചരിക്കുന്നു.

ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഗ്രിഗോറിയോസ്

ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസങ്ങൾക്ക് യുക്തിപരമായ പരിഗണന നൽകി അവതരിപ്പിച്ച ആദ്യത്തെ വ്യക്തിയാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ്. ഗ്രീക്ക് തത്വചിന്തയിൽ പ്രാഗത്ഭ്യം ഉണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം വിശ്വാസ സംഹിതകളെ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള ഒരു സഹായി എന്ന നിലയിലാണ് ഓരോ തത്വചിന്താ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ കൈകാര്യം ചെയ്തത്. വിശ്വാസപാരമ്പര്യത്തിന് ചേർന്നുപോകാത്ത തത്വശാസ്ത്ര ചിന്തകളെ അദ്ദേഹം നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തെ അലക്സാന്ദ്രിയൻ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ തത്വചിന്താ പദ്ധതികളെ മുന്നോട്ടുവെച്ചിട്ട് വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ അതിന് അനുരൂപപ്പെടുത്താൻ നോക്കിയതു

പോലെയല്ല നിസ്സായിലേ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചെയ്തത്. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ പല ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ആധുനിക മതേതര ദാർശനികചിന്തകൾക്ക് അനുസൃതമായി വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ സമരസപ്പെടുത്തുന്നത് ഈയവസരത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും മുഴുവൻ സഭാവിശ്വാസ സത്യങ്ങളേയും യുക്തിഭദ്രമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു എന്ന് കരുതരുത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തേയും ത്രിത്വത്തേയും സംബന്ധിച്ച രഹസ്യം (മിസ്റ്ററി) തന്റെ യുക്തിക്കും ബുദ്ധിക്കും വഴങ്ങുന്നതല്ലെന്ന ചിന്തയിൽ അത്തരം പ്രതീക്ഷകളിൽനിന്നും അദ്ദേഹം പിൻവാങ്ങുകയായിരുന്നു. അതേസമയം യൗനോമിയസിനെപ്പോലുള്ളവർ യുക്തിക്കു നിരക്കുന്ന ഒരു വിശ്വാസ സംഹിതയാണ് കെട്ടിയുയർത്തിയത്. വിശ്വാസ സത്യങ്ങൾ രഹസ്യാത്മകതയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു എന്നതായിരുന്നു ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ നിലപാട്.

എന്നിരുന്നാലും പല മേഖലകളിലും അനുവദനീയമായിടത്തല്ലാം യുക്തിചിന്തയുടെ സഹായത്തോടെ വസ്തുതകളെ അവതരിപ്പിക്കാൻ ഗ്രിഗോറിയോസ് ശ്രമിച്ചതായി കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന് തിന്മയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ, നന്മയും തിന്മയും രണ്ട് വിരുദ്ധ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായി അംഗീകരിക്കുന്നതിനു പകരം നന്മ ഉണ്മയായും തിന്മ ഇല്ലായ്മയായും അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. എന്നു പറഞ്ഞാൽ തിന്മയുടെ നിലനിൽപ്പ് അസാന്നിധ്യത്തിലാണ് എന്നർത്ഥം.

സഹോദരനായ വിശുദ്ധ ബസേലിയോസിന്റേയും വിശുദ്ധ മക്സിനയുടേയും വേർപാടോടെ അക്കാലത്തെ പ്രധാന വേദവിപരീതസംഘമായ അറിയൂസ് പക്ഷപാതികളെ അതേ നാണയത്തിൽ നേരിട്ടത് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലായിരുന്നു. അറിയൂസ് (256-336) ക്രിസ്തുവിനെ പൂർണ്ണ ദൈവമായോ പൂർണ്ണ മനുഷ്യനായോ അംഗീകരിച്ചില്ല. പുത്രനായ ക്രിസ്തു പിതാവിന്റെ അതേ സാരാംശം (ousia) എന്ന നിഖ്യാസുന്നഹദോസിന്റെ തീരുമാനത്തെ അറിയൂസുകാർ നിരാകരിച്ചു. അറിയൂസ് സംഘത്തിൽ രണ്ട് വിഭാഗം ഉടലെടുത്തു. ഒന്ന് ഹോമിയൻ വിഭാഗവും (Homoian party) രണ്ടാമത്തേത് അൻഹോമിയൻ വിഭാഗവും (Anhomoian party) ആയിരുന്നു. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ ആർച്ച്ബിഷപ്പായിരുന്ന യുഡോക്ലിയസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഹോമിയൻ വിഭാഗം ക്രിസ്തുവിനെ പിതാവിന്റെ സമാനസ്വഭാവം (homoiousios - of like nature) എന്ന് അംഗീകരിക്കാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. എന്നാൽ എറ്റിയസ് (Aetius) ന്റെയും യൗനോമിയസിന്റെയും നേതൃത്വത്തിലുള്ള അൻഹോമിയൻ വിഭാഗം ഈ വാദത്തേയും നിരാകരിച്ചിട്ട്, ക്രിസ്തു പിതാവിൽനിന്നും വ്യത്യസ്ത സ്വഭാവമുള്ള (heteroousios - of a different nature) ആളായി

പ്രഖ്യാപിച്ചു. അങ്ങനെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് ഈ രണ്ട് വിഭാഗങ്ങളേയും നേരിട്ട്, നിഖ്യാവിശ്വാസം ഉറപ്പിക്കേണ്ടതായി വന്നു. രണ്ടു തലമുറ മുമ്പ് വിശുദ്ധ അത്താനാസിയോസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നിഖ്യായിൽ വെച്ച് അറിയുസിനെ നേരിട്ട അതേ തീവ്രതയോടെ യൗനോമിയസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള അൻഹോമിയൻ വിഭാഗത്തെ ധൈഷണികമായി നേരിട്ട് പരാജയപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ഏറെ ബഹുമതി നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന് അർഹിക്കുന്നുവെന്ന് സഭാചരിത്രകാരന്മാർ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ധൈഷണികമായും തർക്കശാസ്ത്രപരമായും ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിലായിരുന്ന യൗനോമിയസിനെ നേരിടാൻ ബൗദ്ധികസിദ്ധാന്തപരമായും (Epistemological) സത്താപരമായും (Ontological) തന്റെ ധീഷണയെ വിനിയോഗിച്ച ഒരു സന്യാസിശ്രേഷ്ഠൻ എന്ന നിലയിൽ ക്രിസ്തീയ വേദശാസ്ത്ര രംഗത്തും, പ്രാമാണിക വിശ്വാസ രംഗത്തും ഗ്രിഗോറിയോസിന് അദിതീയ സ്ഥാനമുള്ളതായി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

എന്നിരുന്നാലും, പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രം ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ബൗദ്ധിക സംഭാവനകളെ കുറച്ചു കാണിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾ പാശ്ചാത്യലോകത്ത് നന്നായി അറിയപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അഗസ്തീനോസ്, തോമസ് അക്വിനാസ് എന്നീ പ്രഗത്ഭരായ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ചിന്താഘടന പാശ്ചാത്യമണ്ണിൽ വേരുറച്ചിരുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയുടെ ചട്ടക്കൂട് മൗലികമായി പാശ്ചാത്യ ചിന്താ വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മദ്ധ്യയുഗത്തിലെയും അതിനുശേഷവുമുള്ള ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്താവ്യവസ്ഥ പൊതുവെ സ്വീകാര്യമല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ കിഴക്കൻ സഭകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭ തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. മാക്സിമസ് (580-662 എ.ഡി.) ഗ്രിഗോറിയോസിനെ “എക്യുമെനിക്കൽ ഗുരു” എന്ന് വിളിച്ചു. രണ്ടാം നിഖ്യാ സുന്നഹദോസ് (ഏഴാം എക്യുമെനിക്കൽ സുന്നഹദോസ്, 787 എ.ഡി.) ഗ്രിഗോറിയോസിനെ “എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ പിതാക്കന്മാരുടെ പിതാവ് എന്ന് നാമകരണം” ചെയ്തതായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആധുനികലോകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭയെ തിരിച്ചറിയുകയും വാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നത് ശുഭോദർക്കമാണ്.

പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ദാർശനികലോകം

ജ്ഞാനിയായ മനുഷ്യന്റെ സത്യാന്വേഷണത്തിന്റെ ആകെത്തുകയാണ് അവന്റെ ജീവിതം. അത്തരം സത്യാന്വേഷികൾ ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചരിത്രത്തെ നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതോടൊപ്പം ചരിത്രം അവരെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചരിത്രം എന്നതുതന്നെ മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃത സംഭവങ്ങളുടെ രേഖാചിത്രമാണ്. മനുഷ്യജ്ഞാനത്തിനു വിധേയമാകുന്ന വസ്തുക്കളും സംഭവങ്ങളും മാത്രമേ ചരിത്ര കഥകഥനത്തിന് പാത്രീഭവിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചരിത്രം അതിൽത്തന്നെ പൂർണ്ണമല്ലെന്നു വ്യക്തം. ചരിത്രനിർമ്മിതിക്കുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ നാം യുക്തിചിന്തയിലധിഷ്ഠിതമായി ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ വസ്തുക്കളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വിഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ച് - അത് വർഗ്ഗം, വംശം, കാലഘട്ടം, യുഗം, സഹസ്രാബ്ദം എന്നു മാത്രമല്ല ഓരോ വസ്തുവിനേയും പ്രത്യേകം വിഷയാടിസ്ഥാനത്തിൽ വേർതിരിച്ച് മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതിയാണ് അവലംബിക്കുന്നത്. ഇത്തരം വിഭജനങ്ങൾ സഹായകരവും അത്യാവശ്യവുമായി നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തരം പ്രയോജനവാദം സത്യാധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുമെന്ന് യാതൊരു റപ്പൂം ഇല്ല. ഇത്തരം പ്രയോജനവാദം അഥവാ പ്രായോഗികതാ നിർണ്ണയം ആധുനിക സയൻസിന്റെ കേന്ദ്രമാവുമ്പോൾ അതിന്റെ സത്യാധിഷ്ഠിത പരീക്ഷണം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതായി വരുന്നു.

പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും സ്വപ്നം കണ്ട് നാം ചമയ്ക്കുന്ന ചരിത്രം മനുഷ്യജാതിയെ ദുരിതത്തിലേക്കും, രോഗത്തിലേക്കും, അസ്താനാർത്ഥികതയിലേക്കും, അന്യായത്തിലേക്കും, അസമത്വത്തിലേക്കും നയിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നാം വിപരീതദിശയിലാണ് സഞ്ചരിക്കുന്നതെന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടി വരുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ചരിത്രഗതിയെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന നമ്മുടെ ചിന്താധാരകളെ പുനഃപരിശോധിക്കുകയും ബദൽ നിർദ്ദേശങ്ങളും ചിന്തകളും അപഗ്രഥനങ്ങളും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. മഹാനായ പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ചരിത്രാധിഷ്ഠിത പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രചിന്തയെ പുനഃപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കിക്കൊണ്ട് കുറ്റമറ്റതും സാധുതയുള്ളതുമായ ഒരു ബദൽ ദൈവശാസ്ത്രസരണി വെട്ടിത്തുറക്കാൻ ശ്രമിച്ച ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞരിലൊരാളാണ്. ശ്രീ ശങ്കരനുശേഷം

ഇന്ത്യ കണ്ട മഹാനായ ഒരു ചിന്തകൻ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഈ മഹാപണ്ഡിതന്റെ ചിന്തയ്ക്ക് വഴിപ്പെടാത്ത വിഷയങ്ങൾ കുറവാണ്. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗറിയുടെ ചിന്തയിലധിഷ്ഠിതമായി ഒരു ബദൽ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താസരണി മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമമാണ് അദ്ദേഹം “കോസ്മിക് മാൻ” എന്ന തന്റെ വിലപ്പെട്ട രചനയിലൂടെ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പ്രകൃതി, സൃഷ്ടി, മനുഷ്യൻ

പ്രകൃതി (Nature) എന്ന ആശയം ഭാരതീയ-യവന ദർശനങ്ങളിൽ നിന്നുളവായതാണ്. പ്രകൃതി എന്നു പറയുമ്പോൾ അതിലെല്ലാമടങ്ങുന്നതാണെങ്കിൽ മനുഷ്യനും അതിന്റെ ഘടനയുടെ ഭാഗമായി വരും. പ്രകൃതി എന്നത് ഒരു മനുഷ്യേതര ആശയമെങ്കിൽ (non-inclusive) അതിന്റെ വിശേഷാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യനേക്കാൾ തരംതാഴ്ന്ന അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യനെ ഒഴിച്ചുള്ള ഒന്ന് എന്നതിലേക്കു വരും.

എന്നാൽ പ്രകൃതി എന്നത് അതിൽത്തന്നെ നിലനിൽക്കുന്ന (exists by itself), മനുഷ്യസംസ്കാരത്തിൽ നിന്നും വ്യതിരിക്തമായ ഒന്നായി അനുമാനിക്കുന്നെങ്കിൽ പ്രാമാണിക ക്രിസ്തീയചിന്ത അതിനോടു യോജിക്കുന്നില്ല. ക്രിസ്തീയ ചിന്തയനുസരിച്ച് പ്രകൃതി എന്നൊന്നില്ലേയില്ല. ഉള്ളത് സൃഷ്ടി (creation) മാത്രമാണ്. സൃഷ്ടി സ്വയം നിലനിൽക്കുന്നതോ സ്വയം ഉളവായതോ അല്ല. അത് മറ്റൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ച് നിൽക്കുന്നതാണ്. അത് മനുഷ്യജാതി ഉൾപ്പെട്ടതാണ്. മനുഷ്യനെ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട് സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നത് അസംബന്ധമാണ്. മനുഷ്യന്റെ സൃഷ്ടിയുമായുള്ള ബന്ധത്തെ അവ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന നിലയിൽ സമീപിക്കാനാവില്ല. നമുക്ക് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത് സൃഷ്ടിയിലുള്ള മനുഷ്യന്റെ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവന്റെ മറ്റൊന്നുമായുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുക എന്നത് മാത്രമാണ്. പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ ചിന്തയിൽ സൃഷ്ടി ചലനാത്മകമായ ഒരു അസ്തിത്വമാണ്. ഈ ചലനാത്മ പ്രക്രിയയുടെ സ്രോതസ്സ് ഈശ്വരന്റെ സർഗ്ഗാത്മക ഊർജ്ജം (energeia) അഥവാ ശക്തിയാണ്. ഈ ദിവ്യശക്തിയുടെ സർഗ്ഗാത്മക കർമ്മത്തിൽ അതിന്റെ ഭാഗധേയവും നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അതേ ദൈവികശക്തി സൃഷ്ടിക്ക് അതിന്റെ സ്രോതസ്സിൽ നിന്നു (arche) ഭാഗധേയത്തിലേക്കുള്ള (telos) ചലനാത്മകത നൽകി, തുടക്കത്തിൽ നിന്നും പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കും, ആദിയിൽ നിന്ന് സഹലീകരണത്തിലേയ്ക്കും ചലിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സൃഷ്ടിക്ക് സ്വയാസ്തിത്വമില്ല; ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജം അതിന്റെ സ്രോതസ്സും, ലക്ഷ്യവും ചലനാത്മകതയുമാകുന്നു.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചില അടിസ്ഥാന പ്രശ്നങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്ങനെയാണ് സൃഷ്ടിയെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്? അതിൽ മനുഷ്യന്റെ പങ്ക് എന്താണ്? മതേതരമാർത്ഥത്തിൽ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ എന്തൊക്കെ? മനുഷ്യനും ലോകവും എന്ന രണ്ടു യാഥാർത്ഥ്യത്തെ മാത്രമാണോ നമുക്ക് കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടത്? നമ്മുടെ ആത്മാവിനെക്കുറിച്ച് മാത്രം ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു ദൈവത്തെയാണോ നാം സങ്കല്പിക്കേണ്ടത്? ആ ദൈവം സൃഷ്ടിയുമായി ഏതുരീതിയിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു? ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കാണാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് കാര്യമായി ആശ്രയിക്കുന്നത് ക്ലാസ്സിക്കൽ ക്രിസ്തീയ ചിന്തയ്ക്ക് രൂപംനൽകിയ നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സന്യാസ പിതാക്കന്മാരുടെ പൈതൃകത്തെയാണ്. അവരിലൊരാളായ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ രചനകളെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് തന്റെ ക്ലാസ്സിക്കൽ രചനയായ ‘കോസ്മിക് മാന’ (*Cosmic Man. The Divine Presence: An Analysis of the Place and Role of the Human Race in the Cosmos, in relation to God and the Historical World, in the thought of St. Gregory of Nyssa (ca 330 to ca 395 A.D.)*). NewDelhi/Kottayam: Sophia Publications, 1982) എന്ന ഗ്രന്ഥം ലോകത്തിനു മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അവിഭജിത ക്രിസ്തീയ സഭയുടെ, എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമായ ഏക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ്.

സങ്കല്പശക്തിയും സർഗ്ഗാത്മകതയും (Epinoia)

ഭാവനാത്മകതയും സർഗ്ഗാത്മകതയും മനുഷ്യന് ദത്തമായിട്ടുള്ള ശേഷികളാണ്. ഈ ശേഷികളെ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗറി ‘എപിനോയ്’ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങളെന്ന അസംസ്കൃത വസ്തുക്കളിലൂടെയാണ് മനുഷ്യമനസ്സ് അറിവ് സമ്പാദിക്കുന്നത്. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് അത് ഘടനകളുണ്ടാക്കുകയും അറിവിന്റെ സ്വീകാര്യതയുടെ പരിമിതി നിർണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ‘എപിനോയ്’ എന്ന ഈ ശേഷിയാണ് മനസ്സിന്റെ ധാരണകളെ സാധ്യമാക്കുന്നതും അതുവഴി ഭാവനാശേഷിയിലൂടെ, സർഗ്ഗാത്മകമായ കർമ്മത്തിലൂടെ കലയുടേയും, സംഗീതത്തിന്റേയും, വാസ്തുവിദ്യയുടേയും, സാങ്കേതികവിദ്യയുടേയും മാസ്മരിക ഭാവങ്ങൾ പുറത്തുവരുത്തുന്നതും. ഇത്തരം ധാരണയുടെയും പുനർസൃഷ്ടിയുടെയും ശേഷിയിൽ നിന്നാണ് മനുഷ്യൻ പരിസ്ഥിതിയുമായുള്ള ബന്ധത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്.

താത്വികമായ അറിവ് കർമ്മത്തിൽനിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കുന്നില്ല. ബുദ്ധിയും, കൈകളും ഭാഷയിലൂടെ ഏകോപിച്ച് സമനില പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മൂന്നു ഘടകങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ശരിയായ പരിതസ്ഥിതിയുമാ

യുള്ള ബന്ധത്തിന് അത്യാവശ്യമെന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗറി കരുതുന്നു. അവ ബുദ്ധി, നാക്ക്, കൈകൾ അഥവാ ധാരണ, ഭാഷ, കർമ്മം എന്നിവയാണ്. എപ്പിനോയ് അഥവാ സാങ്കല്പിക ശക്തിയും സർഗ്ഗാത്മകതയും ഇവ മൂന്നും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ഏകോപിപ്പിക്കുകയും വേണം.

തിന്മ, പാപം

സർഗാത്മകത (എപ്പിനോയ്) തെറ്റിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമല്ല. ഇല്ലാത്തതും, നിലനിൽക്കാത്തതുമായ വിചിത്ര ഭാവനകളും വിശേഷ സങ്കല്പങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ അതിനു കഴിയും. തെറ്റിന്റെ അടിവേർ പാപമാണ്. പാപം മുഖാന്തിരം മനുഷ്യൻ അവന്റെ യഥാർത്ഥ സൃഷ്ടാവസ്ഥയിൽ ആകുന്നില്ല. ആദിമപാപത്തിലൂടെ മനുഷ്യമനസ്സ് സത്യം ഗ്രഹിക്കുവാൻ കെല്പില്ലാതെയായി. സത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓരോ സങ്കല്പത്തിലും തെറ്റിന്റെ സാധ്യത ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യ ഉണ്മയിൽ തിന്മ കലർത്തപ്പെട്ടതോടെ മനുഷ്യ സർഗാത്മകശക്തിയിൽ (*epinoia*) തെറ്റുകൾ സങ്കലനമായതിന്റെ ഫലമായി രൂപപ്പെട്ട ലോകമാണ് നാം ഇന്ന് അനുഭവിച്ചറിുന്നത്. ആദിയിൽ മനുഷ്യ ഉണ്മ നന്മയായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നെങ്കിലും ഇപ്പോൾ അത് നന്മയ്ക്കും തിന്മയ്ക്കും വഴിപ്പെടാൻ കഴിവുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥ അറിവ് തിന്മയുടെ കലർപ്പിൽ നിന്നുള്ള മോചനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. തിന്മയിൽനിന്ന് മനുഷ്യവ്യക്തി പുരോഗമനപരമായി വിമോചിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമേ അവന്റെ സർഗാത്മകത അതിന്റെ ശുദ്ധ അവസ്ഥയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങൂ. മൂന്നു ഘടകങ്ങളെയും - അറിവ്, ഭാഷ, കർമ്മം എന്നിവ - തിന്മയുടെ കലർപ്പ് ബാധിക്കുമെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ രൂപാന്തരത്തിലൂടെ, മനുഷ്യൻ തെറ്റിൽ നിന്നും വിമുക്തമായ അറിവ്, ഭാഷ, കർമ്മം എന്നിവയിൽ എത്തിച്ചേരാനാകും. ഈ രൂപാന്തരം ആത്യന്തികമായി ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശു മരണ പ്രക്രിയയിലൂടെയും പുനരുത്ഥാനത്തിലൂടെയും നിലവിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞു. പരിശുദ്ധാത്മ സംസർഗ്ഗത്തിലൂടെയുള്ള ജീവിതം നയിച്ച്, ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശുമരണത്തിലും പുനരുത്ഥാനത്തിലും പങ്കാളികളായി ഈ പ്രക്രിയ ഇവിടെ നമുക്ക് തുടങ്ങിവെയ്ക്കാനാകും എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജം അഥവാ ശക്തി

നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അറിയാസ് പക്ഷപാതിയായ യൗനോമിയോസിന്റെ കർക്കശമായ താർക്കികവിശ്ലേഷണത്തിലധിഷ്ഠിതമായ വിശ്വാസ വിപരീതങ്ങളെ നേരിട്ടുകൊണ്ടാണ് തന്റെ അടിസ്ഥാന

ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താഘടനയ്ക്ക് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് രൂപംനൽകിയത്. നിഖ്യാ വിശ്വാസം നിലനിർത്തുന്നതിന് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ മുൻഗാമികളും സഹപ്രവർത്തകരും യൗനോമിയസിനെ നേരിട്ടത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദങ്ങളുടെ എതിർ നിലപാടില്ലാത്ത നിന്നു കൊണ്ട്, അതിനെ വേദപുസ്തക വചനങ്ങൾ നിരത്തി പ്രതിരോധിച്ചാണ്. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് യൗനോമിയൻ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രസങ്കല്പങ്ങളെത്തന്നെ കടന്നുകൂട്ടി അതിനെ നിരാകരിക്കുകയായിരുന്നു. യൗനോമിയസിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രമനുസരിച്ച് ആശയങ്ങളുടെ ഒരു പ്രത്യേക വിശ്ലേഷണ പ്രക്രിയയിലൂടെ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മുഖ്യമായ പ്രസ്താവനയിലെത്തിച്ചേരാനാവും. ഇതിന് “എന്നോയ്” (*ennoia*) എന്ന് യൗനോമിയസ് പേരിട്ടു. ഈ അവസരത്തിൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് ദൈവത്തിന്റെ അജ്ഞേയത എന്ന സങ്കല്പത്തെ മുന്നിൽ നിർത്തി യൗനോമിയസിന്റെ വാദമുഖങ്ങളെ നിഷ്പ്രഭമാക്കി. അജ്ഞേയനായ ദൈവത്തെ ഒരു പറ്റം മാനുഷിക സങ്കല്പങ്ങൾകൊണ്ട് നിർവ്വചിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ധിക്കാരമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് കണ്ടു. ദൈവത്തിന്റെ ഉണർച്ചയെക്കുറിച്ച് അല്ലെങ്കിൽ ആന്തരികസത്തയെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾ അത് എന്തല്ലെന്ന് മാത്രമാണ് പറയുവാൻ കഴിയുക. “നേതി നേതി” എന്ന ഭാരതീയ സങ്കല്പത്തിനു സമാനമായ “നെഗറ്റീവ് തിയോളജി” അല്ലെങ്കിൽ ‘അപ്പോഫാറ്റിക് നിശ്ശബ്ദത’യാണ് ഗ്രിഗറി മുന്നോട്ടു വെച്ചത്.

ദൈവം സമ്പൂർണ്ണ അജ്ഞേയനായി (*incomprehensible*) നിലകൊണ്ട്, തന്റെ ആന്തരിക സ്വഭാവത്തെ നെഗറ്റീവായി മാത്രം അറിയാൻ കഴിയുമ്പോൾ ഈ സൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും വിദൂരത്ത് നിലകൊള്ളുന്ന ദൈവത്തിന് സൃഷ്ടിയുമായി എന്തു ബന്ധമാണുണ്ടാവുക എന്ന ചോദ്യം പ്രസക്തമാണ്. ഇവിടെ ഗ്രിഗോറിയോസ്, ദൈവസത്തയും അല്ലെങ്കിൽ സാരാംശവും ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജം (*energeia*) എന്ന ആശയവും മുന്നോട്ടു വെച്ചുകൊണ്ട് വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്നു. ദൈവം ഉണ്മയിൽ (*ousia*) അജ്ഞേയനാണെങ്കിലും അവന്റെ ഊർജ്ജം അഥവാ ശക്തി സൃഷ്ടിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ‘എന്നർജിയ’ എന്നത് സൃഷ്ടിയിലെ ദൈവസ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു പ്രക്ഷേപിണി (*projection*) യായി സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ തുടങ്ങി ആത്യന്തികമായി അതിന്റെ നിർദ്ദിഷ്ട ഭാഗധേയത്തിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് ഈശ്വരന്റെ ആന്തരികസത്ത എന്നും നമുക്ക് ഒരു രഹസ്യമായി നിലകൊള്ളുമ്പോഴും നമുക്ക് ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്തിലൂടെ (*energeia*) ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് അറിയാൻ കഴിയുന്നു.

ഊർജ്ജവും (energeia) പദാർത്ഥവും

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉയർത്തുന്ന മറ്റൊരു പ്രസക്തമായ ചോദ്യം അമൂർത്തനായ ദൈവം എങ്ങനെയാണ് പദാർത്ഥമയമായ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുക? അതുപോലെ ഭാരതീയവേദങ്ങൾ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത് സൃഷ്ടിക്ക് ആരംഭവുമില്ല, അവസാനവുമില്ല എന്നാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിക്കാൻ നടത്തി എന്ന വാദത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: “ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആകെയുള്ള ഊർജ്ജത്തിന്റെ അളവ് എപ്പോഴും സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നു എന്ന് ശാസ്ത്രം തെളിയിച്ചതായി പറയുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഒന്നുമില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ പ്രകടമാകുന്ന മുഴുവൻ ഊർജ്ജവും എവിടെയായിരുന്നു? ചിലർ പറയുന്നു അത് ഈശ്വരനിൽ സർവ്വസാധ്യതയായി (Potential form) നിലകൊണ്ടു എന്ന്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഈശ്വരൻ ചിലപ്പോൾ പൊട്ടൻഷ്യലായും മറ്റു ചിലപ്പോൾ കൈനറ്റിക് ആയും ഇരിക്കുന്നതിനാൽ ഈശ്വരൻ അസ്ഥിരനാണെന്നു (mutable) വരും. അസ്ഥിരമായതെല്ലാം സംയുക്തമായതിനാൽ (compound), സംയുക്തമായതെല്ലാം മാറ്റവിയേയാകുന്നതിനാൽത്തന്നെ നശിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ദൈവം മരിക്കണം; അത് വെറും അസംബന്ധമാണ്. അതുകൊണ്ട് സൃഷ്ടിയില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലം ഇല്ലായിരുന്നു” (Address at the world’s Parliament of Religions, Chicago).

നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തകളെ സ്വാമി വിവേകാനന്ദനോ അതിനു മുമ്പുള്ള ശ്രീശങ്കരനോ അറിവുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ അവരുടെ ചിന്താസരണി തന്നെ വ്യത്യസ്തമാകുമായിരുന്നു. നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു കാര്യം പദാർത്ഥം അതിൽത്തന്നെ അമൂർത്തമായതിനാൽ നാം ഒരിക്കലും അതിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നില്ല എന്നാണ്. നാം പദാർത്ഥത്തെ കാണുന്നത് അതിന്റെ അണുവിലുള്ള ഘടകങ്ങളുടെ ഗുണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഗ്രിഗോറിയോസിന് കണികലോകത്തിന്റെ ഘടനകളെക്കുറിച്ച് ഒന്നും അറിയുമായിരുന്നില്ല എങ്കിലും പദാർത്ഥം അമൂർത്തമാണെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, അത് മാക്രോതലത്തിലുള്ള അണു തന്മാത്ര പദാർത്ഥത്തിന് ബാധകമായി. അതിൽത്തന്നെ ഗുണങ്ങൾ (qualities - *poiotetes*) ദൈവമനസ്സിലെ ആശയങ്ങളാണ്. ദൈവം തന്റെ ഇച്ഛയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് ഊർജ്ജം പ്രക്ഷേപിക്കുമ്പോൾ (Project) അത് ഗോചരീഭവിക്കുന്നു. അന്തര്യാമിയായി വർത്തിക്കുന്ന ദൈവീകേച്ഛയുടെ ഫലമായി പദാർത്ഥത്തിനെ അതിന്റെ വിശേഷഗുണങ്ങളായാണ് നാം ഗ്രഹിക്കുക; അല്ലാതെ പദാർത്ഥത്തിന്റെ സാരാംശമായല്ല. അതിന്റെയർത്ഥം ഭൂതി

കവസ്തുക്കൾ എന്നത് വിശേഷഗുണങ്ങളുടെ സംഗമമല്ലാതെ മറ്റൊന്നു മല്ല. പദാർത്ഥം അങ്ങനെ തന്നെ നിലനിൽക്കുന്നില്ല. വസ്തു യഥാർത്ഥത്തിൽ വിശേഷഗുണങ്ങൾ ഒത്തുചേർന്ന 'ത്രിമാന രൂപങ്ങൾ' മാത്രമാണ്. അതിന്റെ പരിണിതഫലമെന്നത് പദാർത്ഥമേതര അമൂർത്തദൈവത്തിന് പദാർത്ഥലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ ഒരു പ്രശ്നവും കാണുന്നില്ല; കാരണം ലോകം അഥവാ സൃഷ്ടി പദാർത്ഥമല്ല എന്നതിനാൽ.

അതുപോലെതന്നെ, ക്രിസ്തീയ പ്രമാണമായ സൃഷ്ടി എന്ന ആശയത്തിലൂടെ അപ്രപഞ്ചനായ (acosmic) ഈശ്വരൻ സപ്രപഞ്ചനായി എന്ന ആരോപണം സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ആശയം ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ പഠിപ്പിക്കലിൽ സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭമാണ് കാലത്തിന്റെ ആരംഭം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വിവേകാനന്ദൻ പറഞ്ഞതുപോലെ സൃഷ്ടിയില്ലാതിരുന്ന ഒരു കാലമില്ലായിരുന്നു. ആയതിനാൽ സൃഷ്ടിക്ക് മുമ്പുള്ള കാലത്തെക്കുറിച്ചോ സൃഷ്ടിക്ക് ശേഷമുള്ള കാലത്തെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള ചർച്ചയ്ക്ക് പ്രസക്തിയേ ഇല്ല. ദൈവം സ്ഥലകാലത്തിൽ വസിക്കുന്നു എന്ന മുൻവിധിയിലാണ് ദൈവം ഒരവസ്ഥയിൽ നിന്ന് മറ്റൊരവസ്ഥയിലേക്ക് മാറുന്നു എന്ന ചോദ്യം ഉന്നയിക്കുന്നത്.

പ്രപഞ്ചത്തെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന വാദത്തെ പല ആധുനിക ചിന്തകരും നിരാകരിക്കുന്നുണ്ട്. സൃഷ്ടിയെ അതിൽത്തന്നെ എല്ലാം തികഞ്ഞ, എല്ലാത്തിനും കഴിയുന്ന, സ്വയം നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നായിട്ടാണ് ആധുനിക മതേതര മനുഷ്യൻ കരുതുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ബാഹ്യ ഇടപെടലിന്റെ ആവശ്യം ഇല്ല എന്ന് ഇക്കൂട്ടർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ആധുനിക ചിന്തകനായ സാർത്ര് പ്രപഞ്ചത്തെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചു എന്ന വാദത്തെ നിരാകരിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവം ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചെന്ന് ഇരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ ലോകം എവിടെ നിൽക്കും. ഒന്നുകിൽ ദൈവത്തിൽ നിന്നു മാറി അല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഭാഗമായി. രണ്ടിലും യുക്തിഭംഗമുള്ളതായി സാർത്ര് കാണുന്നു. ലോകം ഈശ്വരനിൽനിന്ന് മാറി നിൽക്കുന്നു എങ്കിൽ ദൈവം എങ്ങനെ സർവ്വവ്യാപിയാകും. ലോകം ദൈവത്തിന്റെ ഭാഗമാണെങ്കിൽ എങ്ങനെ ലോകം ഒരു പ്രത്യേക വസ്തുവാകും. മനുഷ്യനും ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിന് മനുഷ്യനും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധത്തെ രണ്ടാംകിടയിലേയ്ക്ക് തരം താഴ്ത്താനാകും. മനുഷ്യനോടുള്ള അനാസ്ഥ - ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹം.

പാശ്ചാത്യ ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ പാപത്തെക്കുറിച്ചും ലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചുമുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകളെ നീർഷേ അതി രൂക്ഷമായി എതിർക്കുന്നു.

ന്നുണ്ട്. പാപത്തെ കണ്ടെത്തിയതും ലൈംഗികതയെ അവിശുദ്ധമാക്കിയതും ക്രിസ്തുമതമാണെന്ന് അദ്ദേഹം ആരോപിക്കുന്നു. നീത്ഷേ, സാർത്ര് എന്നീ ബുദ്ധിരാക്ഷസന്മാരുടെ ചിന്തയ്ക്ക് രൂപം കൊടുത്തത് പാശ്ചാത്യ ദർശനമാണ്. പാശ്ചാത്യചിന്തയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനമിട്ടതിൽ പ്രമുഖനാണ് ഹിപ്പോയിലെ അഗസ്തീനോസ്.

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ വേദശാസ്ത്രം അതി ഗഹനവും സൂക്ഷ്മവും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിലെ സ്വാതന്ത്ര്യ ദർശനത്തെ പെലേജിയസ് (Pelagius) ക്രമാതീതമായി പെരുപ്പിക്കുകയും ക്രൈസ്തവ ദർശനത്തിൽ ദൈവകൃപയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനത്തെ ന്യൂനീകരിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള സ്ഥാനത്തെ അധികവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രിഗറിയുടെ ദർശനമെന്ന നിലയിൽ പാശ്ചാത്യലോകത്ത് പ്രചരിച്ചത് പെലേജിയസിന്റെ വികൃത ദർശനമാണ്. കാരണം പാശ്ചാത്യർക്ക് ഗ്രീക്കും സുറിയാനിയും വേണ്ടത്ര മനസ്സിലായില്ല. അതുപോലെ പൗരസ്ത്യർക്ക് ലത്തീൻ ഭാഷയും. എന്നാൽ ഈ രണ്ടു ഭാഷയിലും അസാധാരണമായ വൈഭവവും അനർഗളതയും നേടിയ ആളായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാരനായ പെലേജിയസ്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം സമ്പാദിച്ചതോടൊപ്പം ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അഭിജ്ഞനായിരുന്ന അദ്ദേഹം റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ അടിസ്ഥാന വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളായ 'ജന്മപാപം', 'ദൈവകൃപ' എന്നീ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ എതിർക്കുകയും മനുഷ്യ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ക്രമാതീതമായി പെരുപ്പിച്ച് ദൈവകൃപയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ കുറച്ചു കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രിഗറിയുടെ രചനകളെ അഗസ്തീനോസ് പരിചയപ്പെട്ടത് പെലേജിയസ് വഴി ആയിരുന്നു. അങ്ങനെ പെലേജിയസിനെ ഖണ്ഡിക്കാനുള്ള ആവേശത്തിൽ അഗസ്തീനോസ് മനുഷ്യ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള സ്ഥാനത്തെ ന്യൂനീകരിച്ച് ദൈവകൃപയുടെ സ്ഥാനത്തെ അധികവൽക്കരിച്ചു. തൽഫലമായി പാശ്ചാത്യവേദശാസ്ത്ര മന്ത്രയും 'ദൈവകൃപയിൽ' മാത്രം അധിഷ്ഠിതമാകുകയും പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം മിക്കവാറും ബഹിഷ്കൃതമാകുകയും ചെയ്തു. ഇക്കാരണംകൊണ്ടാണ് പാശ്ചാത്യവേദശാസ്ത്രജ്ഞർക്ക് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദർശനത്തെയും വേണ്ടത്ര മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാതെ പോയതെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്ഥാപിക്കുന്നു.

ദൈവം അമൂർത്തനായി ഇരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ സൃഷ്ടികർമ്മം നടത്തുന്നതും ആ സൃഷ്ടിയിൽ അന്തര്യാമിയായി ഇരിക്കുമ്പോൾതന്നെ അതിരികതനായി വസിക്കുന്നതും നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ദാർശനിക ചിന്തകളിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയിലൂടെ തന്റെ ഉണ്മയെ ബാധിക്കാതെ തന്നെ, അതിരികതനായി നിലകൊണ്ടു

തന്നെ, തന്റെ ഊർജ്ജത്തിലൂടെ സൃഷ്ടിയിൽ പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ഈശ്വരോക്തയുടെ ശക്തി നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വെളിപ്പെടുത്തിയത് വേണ്ടവണ്ണം പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രം മനസ്സിലാക്കാതെ പോയതായി ഇന്ന് പല ചിന്തകരും തിരിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഒരു പടി കൂടി മുന്നോട്ടു കടന്നു ഊന്നിപ്പറയുന്നത് പദാർത്ഥം എന്നത് ഊർജ്ജം അല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല എന്നാണ്. ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ടിപരമായ ഊർജ്ജം ഒരു രൂപത്തിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു രൂപത്തിലേക്ക് ചലനാത്മകമായി ഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പദാർത്ഥത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഊർജ്ജമാണ്. അതിനെ ഉളവാക്കുന്ന ദൈവവചനവും അതിനെ നിലനിർത്തുന്ന ദൈവജ്ഞയും ഒത്തുചേർന്ന് അത് സംഭവിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജം (*energeia*) ആയ ശക്തിയും ചലനവും വസ്തുക്കളെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു.

ദൈവസാരപൂർണ്ണ മനുഷ്യനും സൃഷ്ടിയും

ദൈവം സൃഷ്ടികർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചപ്പോൾ ചെയ്തതെല്ലാം പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ആയിരുന്നു. മനുഷ്യസൃഷ്ടി മറ്റു സൃഷ്ടികളേക്കാൾ ഉദാത്തമായിരുന്നു എന്നാണ് ഉൽപത്തി കർത്താവ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് സർവ്വ ജീവ-ജാല-മൃഗ സമ്പത്തിനേയും മനുഷ്യജാതിക്കു വസിക്കുവാൻ വേണ്ട സർവ്വസാഹചര്യങ്ങളും ദൈവം ഒരുക്കിയിരുന്നു. “ഉണ്ടാകട്ടെ” എന്ന് കൽപിച്ച് സർവ്വതും ഉണ്ടാക്കുവാൻ ദൈവത്തിനു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ മനുഷ്യനിർമ്മിതിയിൽ വ്യത്യസ്ത മാർഗ്ഗമാണ് ദൈവം അവലംബിച്ചത്. വെറുതെ “ഉണ്ടാകട്ടെ” എന്നു കൽപിക്കുന്നതിനു പകരം “നമുക്ക് അവനെ നിർമ്മിക്കാം” എന്നും “നമ്മുടെ പ്രതിച്ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും” എന്നുമാണ് അരുളി ചെയ്തത്. “നമ്മുടെ പ്രതിച്ഛായയിൽ നമുക്ക് സദൃശ്യനായി മനുഷ്യനെ നാം നിർമ്മിക്കട്ടെ. അങ്ങനെ ദൈവം സ്വന്തം പ്രതിച്ഛായയിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു. ദൈവം തന്റെ പ്രതിച്ഛായയിൽ അയാളെ സൃഷ്ടിച്ചു” (ഉല്പത്തി 1:26, 27). ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചത് വ്യത്യസ്ത രീതിയിലാകാൻ കാരണം മനുഷ്യനോടുള്ള അവന്റെ ആത്മബന്ധം കൊണ്ടാണ്. ദൈവത്തെപ്പോലെയാകാൻ കഴിവുള്ള, ശക്തിയുള്ള, ആന്തരിക സാധ്യതയുള്ള, തിരിച്ചറിവുള്ള, വിവേകബുദ്ധിയുള്ള, ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവവും രൂപവും ഭാവവുമുള്ള മനുഷ്യദൈവങ്ങളെയാണ് അവൻ സൃഷ്ടിച്ചത്. നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയിൽ വ്യത്യസ്തത കാണിച്ച ദൈവം ഇതരസൃഷ്ടിയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സവിശേഷബന്ധം മനുഷ്യനുമായി നിലനിർത്തുന്നു. മനുഷ്യനെ പ്രത്യേകമായി രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിലും സ്വന്ത ജീവശാസനം നേരിട്ട് നൽകി അവന് ജീവൻ നൽകുന്ന

തിലും സ്വന്തം സ്വരൂപത്തെത്തന്നെ മനുഷ്യൻ അനുവദിച്ചു നൽകുന്ന തിലും കാണിച്ച ഹൃദയവിശാലത ദൈവവുമായുള്ള ഒഴിവാക്കാനാവാത്ത ബന്ധത്തേയും അവനുമായി ആ ബന്ധം സ്ഥിരമായി നിലനിർത്തേണ്ട ആവശ്യകതയേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഭൂമിയിലെ പൊടികൊണ്ട്, മനുഷ്യനെ രൂപപ്പെടുത്തിയ ശിൽപിയാണ് ദൈവം. ദൈവമെന്ന ശിൽപിയുടെ കൈയൊപ്പുവീണ ശിൽപമാണ് മനുഷ്യൻ. വെറുതെ ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു കൽപിച്ചാൽ അഥവാ ഇച്ഛിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്ന മനുഷ്യനെ തന്റെ കരങ്ങൾകൊണ്ട് രൂപപ്പെടുത്തു ന്നോൾ ശിൽപിയായ ദൈവത്തിന്റെ ശിൽപചാതുരി അവന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ വെളിവാക്കുവാൻ തീർച്ചയായും ദൈവം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. മനുഷ്യന്റെ ഓരോ ഭാഗവും ദൈവത്തിന്റെ കൈകൾകൊണ്ട് മെനഞ്ഞെടുത്തതായതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ ഓരോ ശരീരഭാഗങ്ങൾക്കും അതിന്റേതായ ഭംഗിയും സൗന്ദര്യവും ജീവനും നൽകിയെന്ന് അനുമാനിക്കാം. അവന്റെ ഓരോ ശരീരാംശത്തിലും ദൈവത്തിന്റെ ശിൽപചാതുരിയുടെ വൈദഗ്ദ്ധ്യം പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ദൈവം അദ്ധ്വാനിച്ചു മെനഞ്ഞെടുത്ത മനുഷ്യൻ സ്വന്തം സാരൂപ്യം തന്നെ നൽകി അയാളുടെ നാസാരൂപങ്ങളിലേയ്ക്ക് ജീവശ്വാസം ഊതി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ തന്റെ സൃഷ്ടിയിലെ മറ്റേതു സൃഷ്ടവസ്തുവിനേക്കാൾ അദിതീയവും മഹത്തരവുമായ സ്ഥാനം മനുഷ്യനു ലഭിച്ചു. അവൻ മറ്റ് സർവ്വസൃഷ്ടിജാലങ്ങളുടെമേൽ അധികാരവും ആധിപത്യവും ബൗദ്ധികമായ മേൽക്കോയ്മയും ലഭിച്ചു. അങ്ങനെ വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കാനും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ സമീപനം തന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യമനസ്സിന് (nous) രണ്ടു പ്രത്യേക സവിശേഷതകളുള്ളതായി നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നു. ആദ്യത്തേത്, മനുഷ്യമനസ്സ് ദൈവസാരൂപ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ അതിന് ഒരുതരത്തിലുള്ള “രാജകീയ മാന്യത” (dignity of royalty) ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അത് മറ്റ് ഇതര സൃഷ്ടജാലങ്ങൾക്ക് ഇല്ലാത്തതാണ്. അതിന്റെയർത്ഥം, ഈ ലോകത്തിന്റേതല്ലാത്ത ഒരു സവിശേഷ വശം മനുഷ്യവ്യക്തിക്കുണ്ട്. മറ്റു ജീവജാലങ്ങൾക്ക് അത് അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയില്ല. അതിന്റെ ഊർജ്ജത്തോടൊപ്പം, മനുഷ്യമനസ്സിന് മാത്രമെ അതിരിക്തസ്വഭാവമുള്ളു (transcendent nature). അതാണ്, മനുഷ്യനെ മറ്റെന്തിനേക്കാളേറെ ദൈവസ്വരൂപത്തിലാക്കി നിർത്തുന്നത്. അതിന്റെ ഫലമായി മനുഷ്യവംശത്തിന് അവനിൽത്തന്നെ, മനുഷ്യനാണ് എന്തിനാൽ “രാജകീയ മാന്യത” കൈവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്തേത്, മനുഷ്യമനസ്സ് സ്വതന്ത്രമാണ്. ദൈവസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്നാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം വ്യുൽപ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. കാരണം ദൈവം മറ്റൊന്നിന്റേയും ആശ്രിതനല്ലാത്തതിനാൽ, തന്റെ സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛയാൽ പ്രപഞ്ചത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു. മനുഷ്യമനസ്സും ദൈവസാരൂപ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യമനസ്സ് സ്വതന്ത്രവും ദൈവാശ്രയബദ്ധവുമാണ്.

മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സൃഷ്ടവസ്തുക്കളെ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവോ അതേ രീതിശാസ്ത്രം കൊണ്ട് ദൈവത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് അബദ്ധവും അവിവേകവുമാണ്. അതുപോലെതന്നെ ശാസ്ത്രം ഭൗതികവസ്തുക്കളെ നിരീക്ഷണ പരീക്ഷണ പഠനങ്ങളിലൂടെ ഗ്രഹിക്കാൻ വെമ്പുന്ന അതേ പഠനരീതിയും സമ്പ്രദായവും ഉപയോഗിച്ച് മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ പലപ്പോഴും ഫലപ്രദമാകാതെ പോകുന്നു. മറ്റൊരർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കാനും, ദൈവത്തെ മനസ്സിലാക്കാനും മനുഷ്യൻ ഇന്നുപയോഗിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയ - യുക്തിശാസ്ത്ര - നിരീക്ഷണ - പരീക്ഷണ സമ്പ്രദായം വിജയകരമല്ലെങ്കിൽ അതിന് അതിന്റേതായ കാരണവും ഉണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ സൃഷ്ടിക്കും, മുഴുവൻ മനുഷേതര സൃഷ്ട ജാലങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിക്കും ദൈവം ഉപയുക്തമാക്കിയ നിർമ്മാണശൈലിയുടെ വ്യത്യസ്തത കൊണ്ടുതന്നെ അവയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും വ്യത്യസ്തമായ സമീപനം ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യന് ദൈവവുമായുള്ള അതേ ബന്ധമല്ല ഇതര സൃഷ്ടജാലങ്ങൾക്ക് ദൈവവുമായുള്ളത്. ഉണ്ടാകട്ടെ എന്ന് അരുൾചെയ്ത് ഉണ്ടായ വസ്തുവും, സ്വന്തം കൈ കൊണ്ട് മെനഞ്ഞെടുത്ത്, സ്വന്തം ശ്വാസം നൽകി സ്വന്തം സ്വരൂപവും പ്രതിച്ഛായയും നൽകി സ്വന്തം ജീവൻ നൽകി ഉണ്ടാക്കിയ മനുഷ്യനും തമ്മിൽ എത്രയോ വ്യത്യസ്തമായ ആത്മബന്ധമാകും ഉണ്ടാകുക എന്ന് ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്ന് ദൈവം എല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചു. എന്നാൽ ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നും ഉളവാകാത്ത പദാർത്ഥമായ പൊടിയിൽ നിന്നാണ് മനുഷ്യനെ മെനഞ്ഞെടുത്തത്. ദൈവം ഒരു കൽപനയിലൂടെ (“ഉണ്ടാകട്ടെ” എന്ന കൽപന/ഇച്ഛ) സൃഷ്ടിച്ച ജീവജാല സൃഷ്ടവസ്തുക്കളും, ആ സൃഷ്ടവസ്തു (പദാർത്ഥം) രൂപപ്പെടുത്തി മെനഞ്ഞെടുത്ത മനുഷ്യനും തമ്മിൽ നിർമ്മാണഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ, വ്യത്യസ്തമായ ഒരു നിർമ്മാണശൈലി ദൈവം സ്വീകരിച്ചു. മാത്രമല്ല, സൃഷ്ടപദാർത്ഥത്തിൽ നിന്നും മെനഞ്ഞെടുത്ത് സ്വന്തം ജീവശ്വാസം നൽകി രൂപപ്പെടുത്തിയ മനുഷ്യന്റെ നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും കാര്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നും നേരെ ഉണ്ടായ പദാർത്ഥവും, ജീവജാലങ്ങളും ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള മനുഷ്യനൊഴിച്ചുള്ളതെല്ലാം, അറിയുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന മാനദണ്ഡങ്ങൾ മതിയോ, വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും എന്നതാണ് ഇവിടെ ഉന്നയിക്കാവുന്ന ചോദ്യം. ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു സൃഷ്ടിച്ച ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള മനുഷ്യനൊഴിച്ചുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളെ, അവ സചേതനങ്ങളാവട്ടെ, അചേതനങ്ങളാവട്ടെ, അറിയുവാനും ഗ്രഹിക്കുവാനും ഉപയോഗിക്കുന്ന യുക്തിശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിത മാനദണ്ഡങ്ങളും രീതിശാസ്ത്രങ്ങളും മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കാനും, അതിനു മപ്പുറത്തുള്ള ദൈവത്തെ മനസ്സിലാക്കാനും അവലംബിക്കുമ്പോൾ എവിടെയാണ് കൃഷ്ണൻ എന്ന് ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പറഞ്ഞുവരുന്നത്, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ഗോചരീഭവിക്കുന്ന ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തെയും, അതിലെ സകലമാന വസ്തുക്കളെയും ഗ്രഹിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയതയും യുക്തിയും ഇന്ദ്രിയേതര വിഷയമായ ദൈവത്തേയും ആത്മപ്രപഞ്ചത്തേയും, ദൈവവും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധത്തേയും ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു പകരം തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ സാധുതയുള്ള ഒരു സമീപനം അവലംബിച്ച് അവയും അതിൽത്തന്നെ “ശാസ്ത്രീയമാണെന്ന്” വിശ്വസിക്കുമ്പോഴാണ് യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അതിന്റെ പൂർണ്ണ അർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുക.

ശാസ്ത്രീയ യുക്തിവാദവും ആദ്ധ്യാത്മിക അഭിരുചിയും

ഭൗതികവസ്തുക്കളെ നിരീക്ഷണ പരീക്ഷണ പഠനങ്ങളിലൂടെ ഗ്രഹിക്കാൻ നടത്തുന്ന അതേ പഠനരീതികൊണ്ട്, മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചും, മനുഷ്യനും ദൈവവും സംബന്ധിച്ചും പഠിക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയും യുക്തിബോധവും ഉപയുക്തമാക്കുമ്പോൾ, സത്യത്തെ അനാവരണം ചെയ്യാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നു. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണവും, മനുഷ്യ ഉണ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണവും ബൗദ്ധികതലത്തിൽ നടത്തുമ്പോൾ ഉരുത്തിരിയുന്ന ശാസ്ത്രീയോപക്ഷേപങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുമ്പോൾ വികലമായ കണ്ടെത്തലുകളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നൂ.

ഭാരതീയ ഗുരുകുല സമ്പ്രദായം തന്നെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞത് ഈശ്വരാനുഭവത്തിന്റെ ഭാഗമായാണ്. ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യത്വത്തിൽ, ഗുരുവിന്റെ ശിക്ഷണത്തിൽ, ആത്മാവും ശരീരവും മനസ്സും ഒത്തുചേർന്ന് എന്തിനെ അന്വേഷിക്കുന്നുവോ അതായിത്തീരുമ്പോഴാണ് ദൈവിക വെളിപാടിലൂടെ സത്യത്തെ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുക. ആത്മ-ശരീര മനസ്സുകളുടെ സമ്യക്തായ ഏകോപനത്തിലൂടെ ബുദ്ധിയുടെ കർമ്മശേഷി ഈശ്വരാനുഭവത്തിൽ

ന്വേഷണത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവിടുന്നു. പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിലും ഇത്തരം ഗുരു-ശിഷ്യ ബന്ധത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ആദ്ധ്യയനരീതി നിലനിന്നിരുന്നു. ഇതിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞാണല്ലോ സൈമിനാരിയും ആശ്രമങ്ങളും മറ്റും ഉടലെടുത്തത്. അവിടെ ബൗദ്ധിക പഠനത്തിനു മാത്രമല്ല, ഗുരുകുലമാതൃകയിൽ ഒരിടത്ത് താമസിച്ചു, ചില ചിട്ടയിലും ക്രമത്തിലും ജീവിച്ച് സ്ഥിരമായ നേരങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും ദൈവത്തെ ആരാധിച്ച് സത്യത്തെ കണ്ടെത്തുക, ദൈവത്തെ അറിയുക എന്നതാണ്.

സയൻസിനൊരു യുക്തിവാദമുണ്ട്. ആ യുക്തിവാദമനുസരിച്ച് അത് നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തുന്നു. ആരാധനയിലെ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും ഒരു യുക്തിവാദമുണ്ട്. അത് ശാസ്ത്രീയ യുക്തിവാദത്തിൽ നിന്നും തികച്ചും വിഭിന്നമാണ്. ശാസ്ത്രനിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന അതേ യുക്തിമതാനുഷ്ഠാനത്തിലെ, ആരാധനയിലെ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് ബാധകമാക്കാൻ പാടില്ല. ആരാധനയേയും, അനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും വിലയിരുത്തുന്ന മനുഷ്യയുക്തി വ്യത്യസ്തമാകാൻ കാരണം അത് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തെയാണ് കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് എന്നതിനാലാണ്. ഭൗതികാധിഷ്ഠിത യാഥാർത്ഥ്യവും, ആത്മിക യാഥാർത്ഥ്യവും രണ്ട് യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ തലങ്ങളാണ്. വസ്തുപ്രപഞ്ചത്തെ അതിന്റേതായ യുക്തിശാസ്ത്രത്തിലും, ആത്മപ്രപഞ്ചത്തേയും, പ്രജ്ഞാപരങ്ങളുടെ ലോകത്തേയും വിഭിന്നമായ രീതിയിലുള്ള യുക്തിശാസ്ത്രത്തിലും മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ രണ്ടും ശരിയാണെന്നു വരുന്നു. ഒന്ന് ശരിയും മറ്റേത് തെറ്റെന്നും വാദിക്കുന്നത് അത് വ്യത്യസ്തമായ രണ്ട് യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഒരേ ഭാഷയുടേയും, ധാരണയുടേയും പരിമിതിക്കുള്ളിൽ വെച്ച് വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നതിനാലാണ്. മാനസിക-ബൗദ്ധിക ധ്യാനത്തിലൂടെ മാത്രമല്ല, ആരാധനകളിലൂടെയും ഒരു വ്യക്തിക്ക് ആത്മികാഭിവിദ്യ കൈവരിക്കാനും ആന്തരിക പ്രകാശം ഉൾക്കൊള്ളാനും കഴിയും. ആരാധനയുടെ ഭാഷ വ്യത്യസ്ത തലത്തിലുള്ളതായതിനാൽ ആ ഭാഷ കൈവരിക്കാൻ പ്രത്യേക പരിശീലനത്തിലൂടെ പ്രത്യേകശേഷി കൈവരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരുവന് ആദ്ധ്യാത്മിക അഭിരുചി ഇല്ലാത്തപക്ഷം അവന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ദിവ്യവസ്തുക്കളെ ആസ്വദിക്കാനാവില്ല. എന്തെന്നാൽ ഇന്ദ്രിയശക്തികൾ തളർന്ന ഒരുവന് ഇന്ദ്രിയ വിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കാനാവാത്തതുപോലെ, ക്ഷീണംകൊണ്ട് അഥവാ മൃതപ്രായമായതു കൊണ്ട് കാണാനോ കേൾക്കാനോ മണക്കാനോ വയ്യാത്തതുപോലെ, ആത്മാവിന്റെ സാഭാവിക ശക്തികളെ രാഗദ്വേഷങ്ങൾകൊണ്ട് നശിപ്പിച്ച ഒരുവന് ദിവ്യാത്മാവിന്റെ രഹസ്യങ്ങളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്താനോ അവയുടെ വ്യാപാരത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാനോ കഴിവില്ലാതെ പോകുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മിക അന്ധതയും ബധിരതയും ഗ്രഹണശക്തിയില്ലാതാക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന് അക്കൂട്ടരിൽ വാഴാനോ അക്കൂട്ടർക്ക് ക്രിസ്തുവിൽ വ്യാപ

രിക്കാനോ കഴിയില്ല. നമ്മുടെ മതേതര സമൂഹത്തിലെ ശാസ്ത്രീയ യുക്തിവാദം അനേകമാളുകളുടെ ആത്മീയ അഭിരുചിയെ കെടുത്തി ആദ്ധ്യാത്മിക അന്ധതയിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു എന്നത് നാം നേരിടുന്ന ഒരു വലിയ വെല്ലുവിളിയാണ്.

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചരിത്രദർശനം

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചരിത്രദർശനം ആദമിന്റെ പൂർണ്ണ തയിൽ നിന്നുള്ള വീഴ്ചയിൽ നിന്നാണ് തുടങ്ങുന്നത്. മനുഷ്യജാതിയെ രൂപപ്പെടുത്തിയതിനെ സംബന്ധിച്ച് രണ്ടുതരം സൃഷ്ടിവിവരണം ഗ്രിഗോറിയോസ് നൽകുന്നുണ്ട്. ഒന്ന്, മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ രൂപപ്പെടുത്തൽ ദൈവ സാദൃശ്യത്തിലും സ്വരൂപത്തിലും ചെയ്തപ്പോൾ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന് അതിരികത കൈവന്നു. രണ്ടാമത്തേത്, ഭൂമിയിലെ പൊടിയിൽ നിന്നും ദൈവം രൂപപ്പെടുത്തി ജീവശ്വാസം നാസാരന്ദ്രങ്ങളിൽ ഊതിയത് ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജം മനുഷ്യശരീരത്തിലും ആത്മാവിലും സന്നിഹിതമായി. മനുഷ്യൻ പാപം ചെയ്യാനുള്ള സാധ്യത ദൈവം മുൻകൂട്ടി കണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ മാലാഖമാരെപ്പോലുള്ള അരുപിശരീരങ്ങൾക്ക് വംശവർദ്ധന വരുത്താൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യജാതിക്ക് വംശവർദ്ധനയ്ക്കു സഹായകമായ ശരീരം നൽകി രണ്ടാമത്തെ മനുഷ്യ സൃഷ്ടിയുടെ രൂപപ്പെടുത്തൽ നടത്തി. എന്നാൽ ഈ ശരീരത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയോടെ ദുരന്തയാഥാർത്ഥ്യമായ പാപവും മരണവും കടന്നു വന്നതിനാൽ, അതിനെ തരണം ചെയ്യുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം സംഭവിച്ചു.

ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചരിത്രദർശനത്തിന്റെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകത സഭയുടെ കൗദാശിക ജീവിതത്തെ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കുന്നു എന്നതിലാണ്. മാമോദീസാ ആത്മാവിനാണെങ്കിൽ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന ശരീരത്തിനാണ്. മാമോദീസായിൽ ക്രിസ്തുസാന്നിദ്ധ്യം പാപത്തിൽ ജനിച്ച സ്വഭാവത്തെ പാപരഹിത സ്വഭാവമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ, ക്രിസ്തു തന്റെ ശരീരത്തിലൂടെ ഓരോ വിശ്വാസിയിലും തന്നെത്തന്നെ വ്യാപരിപ്പിച്ച്, അപ്പത്തിലൂടെയും, വീഞ്ഞിലൂടെയും തന്നെ വിശ്വാസികളുടെ ശരീരത്തിൽ ചേർത്തുനിർത്തി മർത്യനായ മനുഷ്യനെ, അമർത്യതയിൽ പങ്കാളിയാക്കുന്നു (*metastoi-cheiosis* - transelementation).

ക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തം മനുഷ്യജാതിയുടെ വശത്തുനിന്നും, മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ പുനരുത്ഥാനം ഉറപ്പു നൽകുന്നു. ഇതെങ്ങനെ സംഭവിക്കും? ഗ്രിഗറിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മനസ്സ് ഒരിക്കലും പൂർണ്ണമായി ശരീരത്തിൽ നിന്നും വേർപെട്ടിട്ടില്ല എന്നതി

നാൽ അതിന്റെ പുനരുത്ഥാനം സാധ്യമാണ്. എന്നാൽ ശരീരഭാഗങ്ങൾ ശവകുടീരത്തിൽ നാശത്തിനു വിധേയമായി ഇല്ലാതാവുമ്പോൾ ഇതെങ്ങനെ സാധ്യമാകും? എങ്ങനെയാണ് അവയെ വീണ്ടും കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കാനാവുക? ഈ പ്രശ്നത്തെ നേരിട്ടുകൊണ്ട് ഗ്രിഗോറിയോസ് മൂന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന വാദം, ശരീരത്തിന്റെ ഓരോ കണവും ഓരോരുത്തരുടെ വ്യക്തിഗത തിരിച്ചറിയലിനാൽ, മുദ്രിതമായതുകൊണ്ട്, മനസ്സിന് ആത്യന്തികമായി അവയെ തിരിച്ചറിയുവാനും, അത്തരം ശുദ്ധീകൃത ഭാരരഹിതകണങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കാനും കഴിയും എന്നാണ്. അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവീകരണത്തിന്റെ അത്യന്തിക പരിണിതഫലമെന്നത് മനുഷ്യജാതിയുടെ പാപവിമോചിത അവസ്ഥയുടെ പുനഃസ്ഥാപനമാണ്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം തന്നെ ദൈവസ്വരൂപം കൈവരിക്കുക എന്നതാണ് എന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം ഉണയിൽ അജ്ഞയനായിരിക്കുന്നതിനാൽ ദൈവം എങ്ങനെ യിരിക്കുന്നുവെന്ന് നമുക്ക് എങ്ങനെ അറിയാൻ കഴിയും? അതിന്റെ ഉത്തരം ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് നമുക്ക് ലഭ്യമാകുന്നു. ദൈവം എങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നു നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നതിനാണ് ക്രിസ്തു മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തത്. ആ ജീവിതത്തെ നമുക്ക് മാതൃകയായി അനുകരിക്കാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കുള്ള നിലയ്ക്കാത്ത യാത്രയാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

ദാർശനിക അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത മതേതര സംസ്കാരം

മതേതര സംസ്കാരം ആധുനികലോകം നേരിടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളിയായി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് കരുതുന്നു. ഭാരതീയ സാഹചര്യത്തിൽ ‘സെക്കുലർ’ എന്ന പദം ‘മതേതരം’ എന്നാണ് പരിഭാഷപ്പെടുത്താറ്. ‘മതേതരം’ എന്ന പദം നാം ‘മതനിഷേധം’ അഥവാ ‘മതരഹിതം’ എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ‘മതേതരം’ എന്ന പദം എല്ലാ മതങ്ങളേയും ഒന്നുപോലെ കണക്കിലെടുക്കുന്ന എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് നാം ഇന്ത്യയിൽ നിത്യജീവിതത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാറ്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യലോകം ‘സെക്കുലർ സൊസൈറ്റി’ എന്നതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത് ഒരു മതനിരപേക്ഷസമൂഹം അഥവാ മതരഹിത സമൂഹം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്. ആ അർത്ഥത്തിൽ സെക്കുലർ സൊസൈറ്റിയുടെ വളർച്ച മനുഷ്യസമൂഹത്തെ നാശത്തിലേക്കാണ് കൊണ്ടെത്തിക്കുക എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഒരു ‘സെക്കുലർ സ്റ്റേറ്റ്’ എന്ന ആശയത്തെ തിരുമേനി ഒരു പരിധിവരെ സ്വീകാര്യമായി കണ്ടു. എന്നാൽ ഒരു “സെക്കുലർ സംസ്കാരം” അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ‘സെക്കുലർ സൊസൈറ്റി’ എന്ന ആശയത്തെ പൂർണ്ണമായി നിരാകരിക്കുന്ന നിലപാടായിരുന്നു പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോ

സിന്റേത്. നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ദാർശനികാടിത്തറയിൽ നിന്നാണ് അദ്ദേഹം മതരഹിത സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങളെ എതിർത്തത്. കാരണം, എന്താണ് ഉള്ളത് എന്ന ചോദ്യത്തിന് നാം ഉത്തരം കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമുക്ക് ദൃശ്യമായ പദാർത്ഥം എന്നത് ദൈവഇച്ഛയുടെ വിശേഷഗുണങ്ങളുടെ ഒരു ഭാവം മാത്രമാണ്. അതു കൊണ്ട് പദാർത്ഥം ഉണ്ടായാണ് എന്ന് പറയാനാവില്ല. അപ്പോൾ ഉള്ളതെന്താണ്? അതിനെ എങ്ങനെ അറിയാം? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഇന്ന് ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിലും ആധുനിക ദർശനത്തിലും സമാധാനമില്ല എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വേലിയേറ്റത്തിൽ മതവും മെറ്റാഫിസിക്സും പാരമ്പര്യവുമൊക്കെ തിരോധനം ചെയ്തുകൊള്ളുമെന്ന വാദഗതിക്ക് ഇന്ന് പ്രബലത നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യയുക്തിയുടെയും ശാസ്ത്രത്തിന്റേയും സാമ്യതകളുടെ പരിമിതി കാണാൻ കഴിയാതിരുന്ന ഒരു പാശ്ചാത്യസമൂഹമാണ് ഒരു മതരഹിത സംസ്കാരത്തിന് ഊന്നൽ നൽകിയത്. പത്തൊമ്പതാം ശതാബ്ദം വരെയുള്ള ലോകചരിത്രത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ മതനിരപേക്ഷ രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ഒരു മതേതര സംസ്കാരവും അതുവരെ ഇല്ലായിരുന്നു.

മതേതര സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രധാന ബലഹീനത ദൈവത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു എന്നതല്ല; നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ഗോചരമാകുന്നതിനപ്പുറത്ത് യാഥാർത്ഥ്യമൊന്നും ഇല്ലെന്നും അങ്ങനെ ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് നമ്മെ ബാധിക്കുന്നില്ലെന്നും ഉള്ള ചിന്തയാണ്. ഉണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞാൽ ഈ കാണുന്നതൊക്കെയാണെന്നും നമ്മുടെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും അവയുടെ വികസനമായ സാങ്കേതികോപാധികളും ഉപയോഗിച്ച് കണ്ടുപിടിക്കാവുന്നത് മാത്രമേ സംഗത യാഥാർത്ഥ്യമായിട്ടുള്ളൂ എന്നും ഉള്ള വാദത്തിന് ശാസ്ത്രത്തിലോ ദർശനത്തിലോ അടിസ്ഥാനമൊന്നുമില്ല എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്ഥാപിക്കുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മതേതര (സെക്കുലർ) സംസ്കാരത്തിന് ദാർശനികാടിത്തറയില്ലെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് വാദിക്കുന്നത് ശരിയാണെന്ന് പ്രത്യക്ഷമായി അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഭഗവദ്ഗീതയിലെ (8:18) താഴെപ്പറയുന്ന ശ്ലോകമനുസരിച്ച് ഇന്ദ്രിയഗോചരമായത്, അതായത് വ്യക്തമായത് എല്ലാം ഇന്ദ്രിയഗോചരമല്ലാത്ത അവ്യക്തത്തിൽനിന്ന് പ്രസരിക്കുന്നത് മാത്രമാണ്. ബ്രഹ്മനിശ വരുമ്പോൾ വ്യക്തമായതെല്ലാം അവ്യക്തം എന്ന് പറയപ്പെടുന്നതിലേക്ക് പുനർവലയം ചെയ്യും.

“അവ്യക്താദ് വ്യക്തയഃ സർവ്വാഃ
പ്രഭവന്ത്യ ഹരാഗമേ
രാത്ദ്യാഗമേ പ്രലീയന്തേ
തത്രൈവാവ്യക്ത സംജന്തകേ.”

അതായത് ‘വ്യക്തം’ (Manifest Reality) അതിൽത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്ന ഒന്നല്ല; പ്രത്യേകിച്ച് അവ്യക്തമായതിന്റെ അതായത് Unmanifest Reality യുടെ ഒരു പ്രസരം മാത്രമാണെന്നാണ് ഭാരതീയ പാരമ്പര്യം. ആധുനിക സംസ്കാരം വരുന്നതുവരെ ലോകത്തിലെ എല്ലാ പാരമ്പര്യങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് ദൃഷ്ടമായതിന് അദൃഷ്ടമായതിന്റെ അടിസ്ഥാനം കൂടാതെ നിലനിൽക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നാണ്. നേരെമറിച്ച് സെക്കുലറിസത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയിൽ, ദൃഷ്ടമായത് അതിൽത്തന്നെ പൂർണ്ണമാണെന്നും അതിന് നിദാനമായ ഒരു അദൃഷ്ടത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യമേയില്ലെന്നുമാണ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

അതുകൊണ്ട് എന്താണ് ഉള്ളത്? ദൃഷ്ടമായത് ഉണ്ടായാണ് എന്ന് സെക്കുലറിസം പറയുന്നു. എല്ലാ ദൃഷ്ടത്തിന്റേയും പിറകിൽ അതിന് നിദാനമായ ഒരു അദൃഷ്ടമുണ്ടെന്നും, ദൃഷ്ടത്തിന് അതിൽത്തന്നെ നിലനിൽക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും, നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ദർശനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

അതോടൊപ്പം അദ്ദേഹം നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന മറ്റൊരു പ്രധാന കാര്യം ഒരു തരത്തിലുമുള്ള ദൈവശാസ്ത്ര സങ്കല്പങ്ങൾക്കും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സവിശേഷതകളെ ഉൾക്കൊള്ളാനാവില്ല എന്നതാണ്. കാരണം ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവേരുകൾ സ്ഥല-കാല-ഭൗമിക-ചരിത്രത്തിനതീതമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലാണ്. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അതിരികത്ത് സ്വഭാവം യുക്തി-അതീത, ആശയ-അതീത പ്രകാശനം സാധ്യമാക്കുന്ന സമീപനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് ഈശ്വരനെന്ന സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഇച്ഛയിലും, വചനത്തിലും ആശ്രയിച്ച് നിൽക്കുന്നു. ഇവിടെ ഈശ്വരൻ വെറുമൊരു തുടക്കക്കാരൻ മാത്രമല്ല; എല്ലാ സൃഷ്ടജാലങ്ങളുടെയും നിലനിൽപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാനവും സാന്നിധ്യവുമാണ്. സെക്കുലർ സംസ്കാരം ഇല്ലായ്മകളിലേക്കുള്ള ആഹ്വാനം എന്ന നിലയിൽ യാഥാർത്ഥ്യമല്ലാത്തതിനാൽ അതിന്റെ ഭാവം വ്യാജമാണ്. അത് ഒരു സമൂഹത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും സ്വീകാര്യമായ ഒന്നല്ല എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് അസന്നിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. സെക്കുലർ സംസ്കാരത്തിന് പകരം സ്വീകാര്യമായത് വിശ്വനാഗരികതയാണെന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. വിശ്വനാഗരികത ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ മതങ്ങളേയും ബഹുമാനിക്കുകയും ഒരു

മതത്തെയും അധികേഷപിക്കുകയോ നീതീകരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുമില്ല. എന്നാൽ എല്ലാ വിശ്വമതങ്ങളുടേയും ധാർമ്മിക മൂല്യങ്ങളെ ഒരുമിച്ച് ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വിശ്വധാർമ്മികതയായിരിക്കണം ഏത് സമൂഹത്തിന്റെയും നിദാനവും അടിസ്ഥാനവും എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

തിരുവചന ഉദ്ദേശ്യവും ലക്ഷ്യവും

വേദപുസ്തകരചന നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളത് പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയും ലക്ഷ്യബോധത്തോടെയുമാണ്. അത് നിർവ്വഹിച്ചത് മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ ധിഷണാവിലാസം കൊണ്ടല്ല, മറിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മ നൽകലും കൊണ്ടാണ്. അത് നിർവ്വഹിച്ചവർ പരിശുദ്ധരും, പ്രവാചകരും പുണ്യശ്രേഷ്ഠരും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ തിരുവചനത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർ അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളുടെ അന്തസ്സത്ത മനസ്സിലാക്കി, ആന്തരിക വിശുദ്ധിയോടെ, പരിശുദ്ധാത്മ നിറവോടെ വേണം വ്യാഖ്യാനിക്കാനും, പ്രസംഗിക്കാനും ഉപദേശിക്കാനും. തങ്ങളുടെ ധൈര്യബലം ചിന്തയുടെ അസംസ്കൃത വസ്തുവായി വേദവചനത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർ വചനത്തിന്റെ സാരാംശം ഗ്രഹിക്കാതെ, തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ, യുക്തിക്കു നിരക്കുന്ന ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ചെന്നു വരാം. അത് വ്യാഖ്യാതാവിന്റെ മാനസിക സംതുപ്തിക്കും അതേ കാഴ്ചപ്പാടുള്ള വിഭാഗത്തിന്റെ കൈയടിക്കും പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നതിലുപരി മനുഷ്യനന്മയുടെ സൃഷ്ടിക്ക് സഹായകമാകണമെന്നില്ല. പലപ്പോഴും അത്തരം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വേദവചനമർമ്മത്തെ തോൽപ്പിക്കുകയും സമൂഹത്തിന്റെ അപഭ്രംശത്തിന് കാരണമാകുകയും ചെയ്യും. ഒരു ജനാധിപത്യ രാജ്യത്തിന്റെ മതേതര സംസ്കാരത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷ നിലപാടുകൾക്കായിരിക്കും സമൂഹത്തിൽ പ്രാമുഖ്യം ലഭിക്കുക. എന്നാൽ ധർമ്മധർമ്മങ്ങളും, ന്യായന്യായങ്ങളും സത്യസത്യങ്ങളും നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ഭൂരിപക്ഷ നിലപാടുകളനുസരിച്ചല്ലേ. ഉദാഹരണത്തിന്, നിയമപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന് ചർച്ചകളും അഭിപ്രായ രൂപീകരണവും സാധ്യമാകുന്നെങ്കിലും നിയമപരമായ കാര്യങ്ങളിലെ അന്തിമ തീരുമാനം മേൽക്കോടതികളുടേതായിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ വേദപുസ്തക വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും, സഭാവിശ്വാസകാര്യങ്ങളിലും അഭിപ്രായം പറയുന്നത് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും അന്തിമതീരുമാനം സഭയെ ഏൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിന് പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ സഭയുടെ ആധികാരികതയെ അംഗീകരിക്കാതെ ഓരോരുത്തർക്കും തോന്നിയതുപോലെ വേദപുസ്തക വ്യാഖ്യാനം നടത്തുന്നത് അനേകം വികല വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും കാരണമാകുകയും, അവയൊക്കെ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിന്റെ മുടുപടമണിഞ്ഞ് സമൂഹത്തെ വഴിതെറ്റിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ് എപ്പോഴും സഭയുടെ

പാരമ്പര്യത്തിനും വിശ്വാസങ്ങൾക്കും അധിഷ്ഠിതമായ വ്യാഖ്യാന നിലപാടുകളിലാണ് ഉറച്ചു നിന്നിരുന്നത്. അതിനാൽ ഇന്നും അതിന് പ്രാമാണികത നിലനിർത്താൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതിനൊപ്പം ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ പൂർത്തീകരിക്കാൻ സഹായകരമാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

കോസ്മിക്മാൻ

പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ 'കോസ്മിക്മാൻ' അഥവാ വിശ്വമാനവൻ ചരിത്രത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ചരിത്രാതീത മനുഷ്യനാണ്. കാലത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന് കാലാതീതത്തിലേക്ക് ഗമിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ. ഭൗമികതയിലൂടെ വിശ്വമാനവികതയിലേക്ക് പുരോഗമിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ. അവൻ യുഗാന്ത്യ മാനവികനാണ്. മനുഷ്യരാശിക്കു മുന്നിൽ തുറന്നു കിടക്കുന്ന ഒരു സാധ്യതയാണ്. അവൻ വസ്തുപ്രപഞ്ചത്തെ നിരാകരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു; അവനതിനെ ആത്മപ്രപഞ്ചമാക്കുന്നു. ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ വിശ്വമാനവൻ സ്വതന്ത്രനാണ്. ദൈവനിഷേധത്തിലല്ല; മറിച്ച് ദൈവവിധേയത്വത്തിലാണ് ആ സാതന്ത്ര്യം കൂടിക്കൊള്ളുന്നത്. വിശ്വമാനവൻ ക്രിസ്തുവിൽ പൂർണ്ണത കണ്ടെത്തുന്നു. അത് അവന്റെ ജീവിതസാക്ഷാൽക്കാരമാണ്. ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യത്തിലൂടെ ചരിത്രാതീത യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്കുള്ള തീർത്ഥാടനവും അമർത്യതയിലുള്ള ആനന്ദവും.

പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ രചനകളിൽ ഏറ്റവും ഈടുറ്റ ഗ്രന്ഥമാണ് 'കോസ്മിക്മാൻ.' തിരുമേനിയുടെ ഡോക്ടറൽ പ്രബന്ധത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങളായ ഈ പുസ്തകം ദാർശനികലോകം ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും പഠിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്ന പ്രതീക്ഷ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ് പാശ്ചാത്യ ലോകത്തിൽ ദീർഘനാൾ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതിരുന്നതുപോലെ, ഈ പുസ്തകവും അതിന്റെ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉദ്ദേശിച്ച രീതിയിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടില്ല. മഹാജ്ഞാനികളുടെ ചിന്തകൾ ജനമനസ്സിലേക്കെത്താൻ കാലതാമസമെടുക്കുന്നതുപോലെ, പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ദാർശനികചിന്തയുടെ പുത്തൻവെളിച്ചം വരുംതലമുറയ്ക്ക് വഴികാട്ടിയായ കാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ഇന്നിന്റെ ചിന്തകളിൽ ആമഗനായിരിക്കുന്ന വർത്തമാനകാലലോകം തിരിച്ചറിവിന്റെ ഉൾവിളികൾ ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ കേൾക്കാതിരിക്കില്ല എന്നു തന്നെയാണ് ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

Meaning of important Greek Words

(പ്രധാന ഗ്രീക്ക് പദപ്രയോഗങ്ങളുടെ അർത്ഥം)

- Agennesia* The essential nature of God is unbegottenness or *Agennesia* (*Cosmic Man The Divine Presence*, Sophia Publications, New Delhi, Kottayam 1980, p. 31), ജനനമില്ലായ്മ.
- Agenetos* Unbegotten (*Cosmic Man*, p. 27, 28, 31, 32, 33), സ്വയംഭൂ, ജനനമില്ലാത്തവൻ.
- Aion* Created Eternity or Redeemed time. A new kind of time, where the fullness of mankind, the whole of humanity in time and space, will be co-present (*Cosmic Man*, p. 189), ദൈവദത്തമായ നിത്യാനുഭവം, വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട അവസ്ഥ.
- Akolouthia* The term *Akolouthia* which could be translated consistency, consequence, coherence, following up or custom, occupies a central place in Gregory's epistemology. For him it becomes of the utmost importance to understand things in their proper sequential order, and then to state what is understood in the right sequential order. *Akolouthia* is thus an aspect of the orderliness of the universe. *Akolouthia* or order and sequence belongs only to the created order and not to the Creator (*Cosmic Man*, p. 47, 48, 49, 50), സൃഷ്ടിയിലെ ക്രമീകൃത ബന്ധം, ശൃംഖലാബന്ധം.
- Apatheia* It is not the absence of sin alone. It is the active functions of the created free-will of man. It is creation of goodness from evil-free free will of man (*Cosmic Man*, p. 194), നിഷ്കാമത, നിർവികാരത.
- Chronos* Time, spacio-temporal. In time each moment being merely a point of inter-section between the future and the past (*Cosmic Man*, p. 189), കാലം.
- Diastema* The word refers to discontinuity, gap, interval, extension etc. Gregory of Nyssa finds a more comprehensive use for the term for the whole structure of the Creator-creation relationship. All created existence is by nature extended in time and space, and therefore *Diastema* is the characteristics of created being. There is an ontological and therefore epistemological gap between the Creator's being and that of

the creation which the human mind or any other created mind is incapable of traversing. The term is used to denote that there is interval or gap between God and the world (*Cosmic Man*, p. 68, 69, 71), വിടവ്, തുടർച്ചയില്ലായ്മ.

Energieia Creative energy of God, Operative power of God etc. The creation has both come to be from non-being and is maintained in being only by the will of the Creator. The participation in that will is the ground of its being. In itself it is nothing, it shares in being and goodness by participation in the constituting will which brought it out of non-being and leads it to being. It can participate infinitely in the good which is the will or *energeia* or creative power of God. It is from this *energeia* that the creation has the basis of its existence and its possibility of sharing in the good. The Creator's *Ousia* thus share its *energeia* with the creation (*Cosmic Man*, p. 115, 122), ഊർജ്ജം, ശക്തി.

Ennoia Eunomius's epistemology assumes that starting from the name, it is possible to get to the *Ennoia* or intuition or mental conception of the reality signified by the name. The significance of the name is not in the utterance or pronunciation but in the *Ennoia* (the internal mental conception). Eunomius has a view which seems to assume that what is not knowable and stable for man is not reality at all. Eunomius thinks that the intuition as well as the names given to them are created by God (*Cosmic Man*, p. 29), അന്തർജ്ഞാനം.

Epinoia It is the faculty of the mind that goes beyond sense impressions to relate them to each other in the mind and thus forms concepts. All human advance and progress is dependent on the proper exercise of the faculty and as such it is the greatest gift of God to man. *Epinoia* is not autonomous, but given by God and functions properly only under God's guidance. This faculty is implanted in man for good but man has the moral freedom to use it for the opposite. Its legitimate function is to follow up the creation in its orderliness and mutual relationship and to show us that the ground of all existence in creation lies "beyond" the creation and can be affirmed though not described. The *epinoia* can discover the orderliness of creation as well as its nature as

contingent upon the creator's will and energy, but it also reveals the gap or *diastema* between the creator and the creation (*Cosmic Man*, p. 44, 45, 46), മനുഷ്യപ്രജ്ഞ, മനുഷ്യജ്ഞാനം.

Gennema Begotten (*Cosmic Man*, p. 31, 28, 32, 33), ജാതൻ, ജനിച്ചവൻ.

Metousia Participation, Continuity etc. The term is used to denote continuity, participation, in the creative energies of God Himself. For Gregory of Nyssa the creation is the projection of the will, wisdom and power of God. God's Being is not immanent in creation; God's Being is totally transcendent, but his *Energeia* his will, his power is the basis of the existence of the creation, and nothing in creation can thus exist without participating in God's energies. In this sense all that exists, so long it exists participate in the will, power, and wisdom of God (*Cosmic Man*, p. 108) പങ്കാളിത്തം, തുടർച്ച, തുടർബന്ധം.

Monogenes Only-begotten (*Cosmic Man*, p. 28), ഏകജാതൻ.

Ousia Being-in-itself, Substance etc. It is the source of its on being and goodness, and the source of the being and goodness of all that is created. The Cappadocian Fathers draw the line between the Creator and all the rest. The Creator becomes not One in simple way, but as Triune God, Three Persons having one substance (*Ousia*), distinguished as Three distinct persons, distinguished in terms of the Father in his *unbegottenness*, the Son in his *Begottenness*, and the Spirit in his *Procession*. Thus the *Ousia* is shared only within the Godhead of the Triune Creator, and cannot be shared by the creation, either epistemologically (intellectually) or ontologically (that is in terms of being) (*Cosmic Man*, p. 115, 122), ഉണ്മ, സാരാംശം, സത്ത, ദൈവത്തിന്റെ ആന്തരിക ഉണ്മയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പദം.

Pleroma This idea is a key to Gregory's understanding of History and of the incarnation and even of meta-history. The whole of humanity, in all places and all times, together constitutes the human nature in which Christ has become incarnate and which Christ has united to Himself. The *pleroma*, fullness of

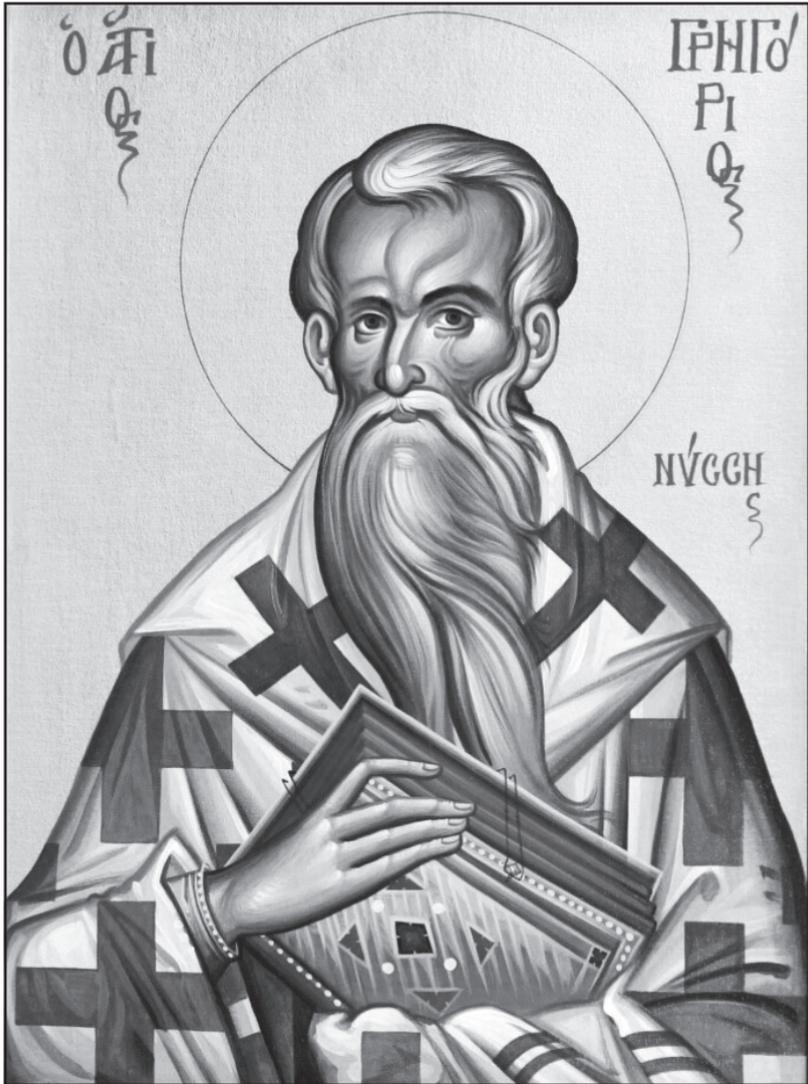
humanity is thus a limited entity with a beginning and end, and then that limit is reached history itself as we now know it must come to a close. That finitude is an essential character of created realities including humanity as such and time as such (*Cosmic Man*, p. 186, 187), സർവ്വസമ്പൂർണ്ണത.

Sola Gratia Only Grace (*Cosmic Man*, p. 131), കേവല കൃപ.

Sumpnoia Co-breathing. The whole Church acting together as a single body. The Church is dependent not merely on the various parts breathing together, but also on their being in symphony with the will of God, preferring it to their own. Thus *sumpnoia* of the Church is a transcendent one, and not of the type that the Stoics conceived the *sumpnoia* of the cosmos to be. Gregory of Nyssa christianizes the word by denying that there is true *sumpnoia* in a creation which has been invaded by sin. He centered the *sumpnoia* on Christ and his cross; and by making the *sumpnoia* eschatological (*Cosmic Man*, p. 10, 12), സഹശ്വസനം.

Synergia Gregory of Nyssa’s doctrine of *Synergia* is an essential element in his understanding of Man as Image of God, which means the capacity to do good and be good. All human acts of good are God’s acts not only in the sense that God has given man the capacity to do good, but also because the Spirit, i.e., God Himself, is in person present to help him to do good (*Cosmic Man*, p. 213, 214, 215), ദൈവസാന്നിധ്യത്താൽ നന്മ ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ്.

Taxis Order (*Cosmic Man*, p. 50).

വിശ്വമാനവൻ
പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൈവസാന്നിധ്യം

തിരുവചനവും ഇതര ദർശനങ്ങളും

മനുഷ്യമനസ്സുകളെ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് തിരിക്കുന്നതിനായി തുറന്നുവെച്ച വാതായനമാണ് തിരുവചനം. ദൈവത്തിന്റെ ചിന്താപദ്ധതികളെ കാണുന്നതിനും അതുവഴി ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സും ഉദ്ദേശ്യവും നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നത് വചനങ്ങളാണ്. എന്നാൽ വചനത്തിന്റെ അർത്ഥം അതിൽത്തന്നെ സ്പഷ്ടമാകണമെന്നില്ല. വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചവരാകണം. അല്ലെങ്കിൽ വചനം തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനിടയാകും. വേദപുസ്തകത്തിലെ ഓരോ വരിയും സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിനനുസരിച്ച് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടണം. കാരണം വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം ദൈവപ്രചോദനത്താൽ രചിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഓരോ വ്യക്തിക്കും തന്റെ സ്വന്തം ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് തിരുവചനത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും എന്ന് വിചക്ഷയില്ല. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചും യേശുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തെക്കുറിച്ചും സഭയുടെ പഠിപ്പിക്കലനുസരിച്ച് വിശ്വാസത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർക്കു മാത്രമേ വേദപുസ്തകത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉദ്ദേശ്യം വെളിവാക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. പരിശുദ്ധാത്മ പ്രേരിതമായി രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥമായതുകൊണ്ടുതന്നെ ഏതൊരു വ്യക്തിയും തന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചുള്ള വ്യാഖ്യാനമവലംബിക്കുന്നത് വചനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉദ്ദേശ്യവും ലക്ഷ്യവും വെളിപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കുന്നില്ല. സഭാവിശ്വാസത്തിലും വിശുദ്ധിയിലും ജീവിക്കുന്ന വിശ്വാസികൾക്ക് മാത്രമാണ് തിരുവചനത്തിന്റെ സാരം സത്യമായി വെളിപ്പെടുന്നതെന്ന് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. വേദവചനം വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ സാരം സഭാവിശ്വാസവുമായി വൈരുദ്ധ്യത്തിലാകാനിടയാകരുത്.

വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുന്നതിന് ആർക്കും തടസ്സമില്ലെങ്കിലും അതിനെ മതേതരശൈലിയിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ വചനരചനയുടെ ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്ന് വ്യതിചലിക്കുന്നതിനാൽ സ്വതന്ത്ര വ്യാഖ്യാനത്തെ സഭ പിന്തുണയ്ക്കുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അങ്ങനെയുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സഭ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. സഭാവിശ്വാസത്തിലുറച്ചുനിന്ന് പരിശുദ്ധാത്മനിറവിൽ വചനപാരായണം ചെയ്യുമ്പോഴാണ് വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സാരാംശം വിശ്വാസികൾക്ക് വെളിവാകുന്നത്.

മതേതരഗ്രന്ഥങ്ങളെ സമീപിക്കുന്ന അതേരീതിയിൽ വിശുദ്ധ വേദ പുസ്തകത്തെ സമീപിച്ചു കൂടാ. മതേതര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മനുഷ്യബുദ്ധി മുഖേന ആർജ്ജിച്ച ജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നും ഉളവായതാണ്. എന്നാൽ വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകം പരിശുദ്ധാത്മനിറവിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിനെ സമീപിക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്ന് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

സഭയുടെ വിശ്വാസം ദൈവികതയിൽ നിന്നുളവായതിനാൽ, ആ ദിവ്യ വെളിച്ചം നമ്മെ സത്യത്തിലേക്ക് വഴിനടത്തുകയും, വേദവചനത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും മറ്റ് അറിവുകളെ വേർതിരിച്ച് അറിയുന്നതിനും നമ്മെ സഹായിക്കും എന്ന കാഴ്ചപ്പാടായിരുന്നു നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസിന്. യുക്തിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ തത്വചിന്ത അതിൽത്തന്നെ യഥാർത്ഥ അറിവിനെ നൽകുന്നു എന്ന് ഗ്രീഗോറിയോസ് വിശ്വസിച്ചില്ല. തന്റെ സഹോദരി മക്രീനയുമായി നടത്തിയ സംവാദത്തിൽനിന്ന് ഇത് വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. എല്ലാത്തരം സാങ്കേതികവും തർക്കശാസ്ത്രപരമായ വിശകലനത്തിലൂടെ ചെന്നെത്തുന്ന തീരുമാനങ്ങളേക്കാൾ വിശ്വസനീയത തിരുവചനം നൽകുന്ന പ്രബോധനങ്ങൾക്കാണ് ഗ്രീഗോറിയോസ് ഏറ്റുപറയുന്നുണ്ട്.

ഒരവസരത്തിൽ തർക്കശാസ്ത്രത്തേയും, വേദവചനത്തേയും ഒരേ തലത്തിൽ വിലയിരുത്തിയതിന്, വിശുദ്ധ മക്രീന തന്റെ സഹോദരനെ ശാസിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വിശുദ്ധ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നത് വേദവചനം മാത്രമാണ് പൂർണ്ണമായും വിശ്വസനീയമായിട്ടുള്ളത് എന്നാണ്. യുക്തിയുടെ വിശകലനത്തിലൂടെ സത്യം കണ്ടെത്താമെന്നാണ് യൗനോമിയോസിനെ പോലെയുള്ളവർ വാദിച്ചത്. എന്നാൽ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഈ സമീപനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ന്യൂനത ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. യുക്തി അനുമാനത്തിന് ഉന്നതം നൽകുന്നു. അനുമാനത്തിന് തനതായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉള്ളതിനാൽ അത് അതിന്റെ വഴിക്ക് പോകും. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് യുക്തിയെ ഭരിക്കുന്നത് തിരുവചനമാണ്. അവൻ യുക്തിയെ ഉപയോഗിക്കുമെങ്കിലും തിരുവചനമാണ് എല്ലാറ്റിന്റെയും മാനദണ്ഡം. തിരുവചനത്തിന് ചേർന്നുപോകുന്ന കാഴ്ചപ്പാട് മാത്രമേ അയാൾക്ക് സ്വീകാര്യമാകുകയുള്ളൂ. ഉദാഹരണത്തിന് ആത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്ലേറ്റോയുടെ ധാരണ ക്രിസ്ത്യാനിക്ക് സ്വീകാര്യമല്ല. പ്ലേറ്റോയുടെ സങ്കല്പത്തിൽ യുക്തിയും വികാരവും എന്ന രണ്ടു കൂതിരകൾ രണ്ട് എതിർധ്രുവങ്ങളിലേയ്ക്കു വലിയ്ക്കുന്ന രഥമാണ് ആത്മാവ്. അതുപോലെ തന്നെ ആത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ ധാരണ ക്രിസ്ത്യാനി നിരാകരിക്കുന്നു. കാരണം, ആത്മാവിനു മരണം ഉണ്ട് എന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ യുക്തിയുടെ താർക്കികത അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി വാദിക്കുന്നു.

മനുഷ്യരാശിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കേന്ദ്രആശയമായ ദൈവസ്വരൂപത്തിലുള്ള സൃഷ്ടി എന്ന വേദപുസ്തക കാഴ്ചപ്പാടിനെ സഭാവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് കാണുന്നു. അതിനാൽ മറ്റൊരാൾ ഗ്രീക്ക് നരവംശ ശാസ്ത്രവീക്ഷണങ്ങളെ - പ്ലേട്ടോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, സ്റ്റോയിക്സ് എന്നിവയെ - അദ്ദേഹം നിരാകരിക്കുന്നു.

എല്ലാ സുപ്രധാന കാര്യങ്ങളിലും തിരുവചനം, സഭയുടെ പഠിപ്പിക്കൽ എന്നിവ അനുസരിച്ചുള്ള വിശ്വാസതീരുമാനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്, പ്ലേട്ടോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, സ്റ്റോയിക്സ് എന്നിവരുടെ ഇതര ദർശനങ്ങളെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വിലയിരുത്തുന്നതും അവയെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതും. അക്കാലത്ത് നിലവിലിരുന്ന തത്വചിന്തകളെ സ്വീകാര്യമാക്കുന്നതിനായി ഒരിക്കലും സുവിശേഷ ഉൾക്കാഴ്ചകളെ സമരസപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു നടപടിയും ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായിട്ടില്ല. നേരെമറിച്ച്, അക്കാലത്ത് പ്രാമാണ്യമുണ്ടായിരുന്ന പ്ലേട്ടോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, സ്റ്റോയിക്സ് എന്നീ ചിന്താഗതികളെ നിരാകരിക്കത്തക്കവണ്ണം യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സഭയുടെ ധാരണകളെ മുറുകെപിടിച്ചുകൊണ്ട് ശക്തമായ നിലപാടെടുക്കാൻ ഗ്രിഗോറിയോസിനു കഴിഞ്ഞു.

ഗ്രിഗോറിയോസ് അക്കാലത്ത് നിലവിലിരുന്ന എല്ലാ ക്രിസ്തേതര വിജ്ഞാനശാഖയിലും താൽപര്യം കാണിച്ചു. സംസ്കാരം, സാഹിത്യം, സംഗീതം, കല, വൈദ്യശാസ്ത്രം, എൻജിനീയറിംഗ്, ജീവശാസ്ത്രം എന്നിവയിൽ സജീവ താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നു. സമകാലീന പ്രഭാഷകരായിരുന്ന ലിബാനിയോസ്, തെമിസ്റ്റിയോസ്, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ അലക്സാന്ത്രിയയിലെ തെയോൺ എന്നിവരെ അദ്ദേഹം പഠിച്ചിരുന്നു. ജൂലിയൻ ചക്രവർത്തിയുടെ സ്വകാര്യ വൈദ്യനായിരുന്ന ഒറിബാസിയസിനെ ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഒറിബാസിയസ് (Orbasius c. 320-400) ഏതാണ്ട് 72 വൈദ്യശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ച വ്യക്തിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു മുമ്പുള്ള മുഴുവൻ പാശ്ചാത്യ വൈദ്യശാസ്ത്ര ജ്ഞാനവും അദ്ദേഹം ക്രോഡീകരിച്ച് പുറത്തിറക്കിയിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ഗ്രിഗോറിയോസ് വൈദ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുമായി നിരന്തരം ബന്ധപ്പെടുകയും അനാട്ടമി ജ്ഞാനശാഖയിൽ കാര്യമായ അറിവ് സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന് ഗ്രിഗോറിയോസിന് സഹായമായത് നാസിയാൻസിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ സഹോദരനായ സിസാറിയസ് (Caesarius) ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒറിബാസിയസിനു മുമ്പ് ചക്രവർത്തിയുടെ വൈദ്യനായിരുന്നു. പിന്നീട് ഇദ്ദേഹം പൊന്തോസിലുള്ള വിശുദ്ധ ബസേലിയോസിന്റെ ആശ്രമത്തിൽ ചേർന്നു. മാത്രമല്ല ഗ്രിഗോറിയോസിന് കലയിലും, സംഗീതത്തിലും, വാസ്തുശിൽപവിദ്യയിലും, ശില്പവിദ്യയിലും അറിവുണ്ടായിരുന്നു.

നാലാം നൂറ്റാണ്ട് ഏതാണ്ട് നമ്മുടെ ഈ നൂറ്റാണ്ടുപോലെ തന്നെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടെ കാലമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് ദാർശനിക ചിന്തകളുടെ വിലയിടിയുകയും, ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും മുൻതൂക്കം നേടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ശാസ്ത്രത്തെയും സാങ്കേതികവിദ്യയേയും ശത്രുതാ മനോഭാവത്തോടെ കാണാതെ അവയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ഒരു ദാർശനിക വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാനുള്ള അസാധാരണ കഴിവ് ഗ്രിഗോറിയോസിനുണ്ടായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം, ദാർശനിക-ശാസ്ത്രീയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും ഉൾക്കാഴ്ചകളും ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉരകല്ലിൽ വെച്ച് വിലയിരുത്താനുള്ള വിശ്വാസനിരവ് അദ്ദേഹത്തെ ഭരിച്ചു. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെയും പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനശിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ശാസ്ത്രത്തെയും ദർശനങ്ങളേയും സമന്വയിപ്പിച്ചത്. നിഖ്യാ വിശ്വാസ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യാവതാര-ത്രിതവ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ മുഖ്യമായി ഉപയോഗിച്ച് ശാസ്ത്രത്തെയും ദർശനങ്ങളേയും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ രചനകളിൽ നാം കാണുന്നത്.

ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇതര ദാർശനികചിന്തകളിലെ അറിവും ദാർശനിക പദങ്ങളും സങ്കല്പങ്ങളും വേദപുസ്തക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കാനും, സഭാവിശ്വാസത്തെ ഉറപ്പിക്കാനും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നതിന് ഉദാഹരണമായി എടുത്തുകാട്ടാൻ പറ്റിയ രണ്ടു പദങ്ങളാണ് 'സിംപനോയ'യും (*Sympnoia*) മൈക്രോകോസ്മോസും (*microcosmos*). ദാർശനികവും, ശാസ്ത്രീയവുമായ പാരമ്പര്യങ്ങളെ വെറുതെ സംയോജിപ്പിക്കുക എന്ന ധൈഷണിക സമ്പ്രദായമല്ല അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചത്.

സുംപനോയ

സ്റ്റോയിക് സത്താശാസ്ത്രത്തിൽ ഈ പ്രപഞ്ചം രൂപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് നാലു ഘടകങ്ങൾ കൊണ്ടാണ്. വായു, ജലം, അഗ്നി, ഭൂമി എന്നിവയാണ്. പിന്നീട് സ്റ്റോയിസിസം ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ ചേർത്തുനിർത്തുന്ന അഥവാ എല്ലാറ്റിലും വ്യാപരിക്കുന്ന ഒരു അഞ്ചാമത്തെ ഘടകമായി "ആത്മാവ്" (*pnouma-Spirit*) എന്ന ആശയം മുന്നോട്ടുവെച്ചു. സ്റ്റോയിക് പ്രപഞ്ചവിജ്ഞാനീയത്തിൽ നിന്നുരുത്തിരിയുന്ന ആത്മീയത ഗ്രിഗോറിയോസിന് സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. കാരണം ഈ പ്രപഞ്ചവിജ്ഞാനീയമനുസരിച്ച് മനുഷ്യൻ വിധിയുടെ കൈയിലെ ഒരു കളിപ്പാട്ടമാണ്. അവന്റെ ജീവിതം പ്രപഞ്ചശക്തികളുമായി അവിഭാജ്യമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാൽ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ചലനംപോലും അവനെ ബാധിക്കും. അതായത് വിശ്വചതുരംഗങ്ങളത്തിലെ ഒരു കരുമാത്രമാണവൻ. അതുകൊണ്ട് 'സുംപനോയ' എന്ന ആശയത്തെ

സ്റ്റോയിക്സ് മനസ്സിലാക്കിയ അർത്ഥത്തിൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്വീകരിക്കാൻ മടിക്കുന്നു. സ്റ്റോയിക്സിന് സുപനോയ എന്നാൽ “the whole universe breathed together as a single organism” ആണ്. വിധി എന്ന ആശയം ഗ്രിഗോറിയോസിന് സ്വീകാര്യമല്ല. നക്ഷത്രങ്ങളും ഗ്രഹങ്ങളും ഉപരിമേഖലയിലുള്ളവയെന്ന നിലയിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയും, ഭൗമികമായത് ഉപരിമേഖലയിലുള്ള ചലനത്തിന് കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന കൽദായ പ്രപഞ്ചവിജ്ഞാനീയത്തേയും ഗ്രിഗോറിയോസ് നിരാകരിച്ചതായി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

അടിസ്ഥാനപരമായി പ്രപഞ്ചത്തിലെ എല്ലാ ഘടകങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് അംഗീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ “സുപനോയ” (*sumpnoia*) എന്ന പദം ആ പരസ്പരബന്ധത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനല്ല ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ‘സുപനോയ’ എന്ന പദം ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിലെ ഒരു പദമെന്ന നിലയിൽ മുഴുവൻ സഭയും ഏകശരീരമായി ഒത്തൊരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്. സ്വന്ത ഇച്ഛയ്ക്കു പകരം, ദൈവഇച്ഛയുമായി സ്വരൈക്യത്തിൽ ക്രിസ്തുശരീരത്തിൽ ഒന്നാകുമ്പോൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ‘സുപനോയ’യിൽ പങ്കാളിയാകുന്നു എന്നർത്ഥം. അതുകൊണ്ട് സഭയുടെ ‘സുപനോയ’ (*sumpnoia* - co-breathing) അതിരീകതാവസ്ഥയാണ്. ലോകത്തിൽ തിന്മയുള്ളിടത്തോളം *sumpnoia* എന്ന ആശയം സൃഷ്ടിക്ക് ബാധകമാക്കാൻ കഴിയില്ല. മറിച്ച്, തിന്മയുടെ ചങ്ങലക്കെട്ടിൽ നിന്നു വിമുക്തമായ സമൂഹത്തിന് മാത്രമാണ് അത് ബാധകമാവുക. വേറൊരർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ സുപനോയയുടെ അഭാവം സംഭവിക്കുന്നത് പാപത്തിന്റേയും തിന്മയുടേയും ഫലമായിട്ടാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, പാപത്തിന്റെ കടന്നുകയറ്റത്താൽ യഥാർത്ഥമായ ‘സുപനോയ’ സൃഷ്ടിയിൽ ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്റ്റോയിക് സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നും സ്വയംവേർപെടുത്തിയാണ് ഈ ആശയത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അതോടൊപ്പം ഉണമേയും നന്മയേയും തമ്മിൽ വളരെ അടുപ്പത്തിൽ ബന്ധപ്പെടുത്തി, നന്മയുടെ ഐക്യത്തിൽ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മൗലികമായി മാറ്റം വരുത്തി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. തിന്മയെ വിപാടനം ചെയ്യാൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശ് നാലു ദിക്കിലേക്കും വ്യാപിപ്പിച്ച് എല്ലാറ്റിനേയും തിരികെ നന്മയുടെ ഐക്യത്തിൽ കൊണ്ടുവരിക എന്നതാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. നന്മയിലുള്ള ഐക്യം മാത്രമല്ല, കുരിശിലൂടെ ക്രിസ്തുവിൽ സഭയിലുള്ള ഐക്യം. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയിൽ പാപത്തിന്റെ അതിക്രമത്താൽ സൃഷ്ടിയിൽ യഥാർത്ഥ ‘സുപനോയ’ ഇല്ല.

‘സുംപനോയ’ ക്രിസ്തുവിലും അവന്റെ കുരിശിലും കേന്ദ്രീകൃതമാണ്. ‘സുംപനോയയ്’ ഒരു യുഗാന്ത്യ വിജ്ഞാനീയമായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ക്രിസ്തേതര ആശയത്തെ ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അരിപ്പയിലൂടെ അരിച്ച് വേദപുസ്തക കാഴ്ചപ്പാടിൽ, ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ കുറിച്ച്, എങ്ങനെ ഗ്രിഗോറിയോസ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതിന് ഒരു ഉദാഹരണമാണിത്.

കോസ്മോസും മൈക്രോ കോസ്മോസും

മനുഷ്യൻ ഈ വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരു കൊച്ചു പതിപ്പാണ് എന്ന ആശയം ഗ്രീക്കുചിന്തയിലുണ്ട് (man is a microcosmos). എന്നാൽ മനുഷ്യൻ ഈ വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൂഷ്മജഗത്ത് അല്ലെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചസംഗ്രഹം (microcosmos) എന്ന ഗ്രീക്കുചിന്തയെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നിഷേധിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സൂഷ്മിക്കപ്പെട്ട പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സാരപുരുഷമല്ല മറിച്ച് സ്രഷ്ടാവിന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ സ്വരൂപമാണ് മനുഷ്യന് ലഭ്യമായത്. എന്നാൽ വളരെ പരിമിത അർത്ഥത്തിൽ മൈക്രോകോസ്മിസം എന്ന ആശയം ക്രിസ്തീയവൽക്കരിച്ച് സ്വീകരിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് മടിയില്ല. മനുഷ്യൻ വിശ്വജഗത്തിന്റെ സൂഷ്മജഗത്ത് എന്ന നിലയിലുള്ള ക്രിസ്തേതര വാദത്തെ പൂർണ്ണമായി നിരാകരിക്കുന്നതിനു കാരണം, അടിസ്ഥാന ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസമായ ദൈവസ്വരൂപത്തിൽ സൂഷ്മിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ എന്ന ആശയവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാത്തതിനാലാണ്. ആകാശം ദൈവമഹത്വത്തെ അറിയിക്കുന്ന തുപോലെ ഈ വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ക്രമം സംഗീതസ്വരലയം പോലെ സമജ്ഞസമായി സമ്മേളിച്ച് ദൈവസ്തുതിയുടെ സംഗീതം പൊഴിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അതിന്റെ താളത്തിലും ക്രമത്തിലും വൈവിധ്യങ്ങളെ ഉടുപ്പാവുമാക്കി നെയ്തെടുത്ത്, സംഗീതസ്വരലയത്തിൽ സ്വരഭംഗമുണ്ടാക്കാതെ, ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ എണ്ണമറ്റ തരത്തിലുള്ള വ്യത്യസ്ത ജീവികൾ അവയുടെ വൈവിധ്യം നിലനിർത്തി ഒത്തൊരുമിച്ച് നീങ്ങുന്നു. മനുഷ്യൻ ഈ പ്രപഞ്ച ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ സൂഷ്മിയുടെ സ്വർഗ്ഗീയ സ്വരലയത്തിൽ പങ്കാളിയായി സങ്കീർത്തനമാലപിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യനും ഈ പ്രപഞ്ചസൂഷ്മിയിലൊരാളായി ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സംഗീതസ്വരലയത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ microcosmos എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസ് പൂർണ്ണമായും യഹൂദ-ക്രിസ്ത്യൻ അർത്ഥതലത്തിലാണ് ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് വിസ്മയിച്ചുകൂടാ.

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വേദപുസ്തകത്തിനും ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിനും വിരുദ്ധമായി അക്കാലത്ത് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ

ക്രിസ്തീയേതര സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ക്രിസ്തീയ ചിന്തയുടെ മുഖ്യ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായ ആത്മാവ്, പുനരുത്ഥാനം, ലോകസ്വഭാവം, മനുഷ്യസ്വഭാവം, ദൈവം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ യവനചിന്തകരായ പ്ലേട്ടോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, സ്റ്റോയിക്സ്, പ്ലോട്ടിനസ് തുടങ്ങിയവരുടെ ചിന്തകളെ നിരസിക്കുന്നതായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിനെ ഒരു പ്ലേട്ടോണിസ്റ്റ് ആയോ നിയോപ്ലേട്ടോണിസ്റ്റ് ആയോ കണക്കാക്കാൻ കഴിയില്ല എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തെളിച്ച് നിരത്തി വാദിക്കുന്നുണ്ട്.

അന്ന് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന മുഖ്യധാരാ ദർശനങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റത്തേയും വേദവിപരീതങ്ങളേയും നേരിട്ട് സഭാവിശ്വാസത്തെ പ്രതിരോധിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഗ്രിഗോറിയോസിന് അക്കാലത്തെ ക്രിസ്തീയേതര ദാർശനികലോകത്തെ സാങ്കേതിക സംജ്ഞകൾ ധാരാളമായി എടുത്തുപയോഗിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്തെ സഭയ്ക്ക് മതേതര ദാർശനിക അതിക്രമത്തേയും വേദവിപരീത ദാർശനികരായ യൗനോമിയസിനെയും മാസിഡോണിയൻസിനേയും മറ്റും നേരിട്ട്, വിശ്വാസദർശനത്തെ കാത്തുനിലനിർത്തേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോഴെല്ലാം നിയോപ്ലേട്ടോണിക് ധാരണകളെപ്പോലും മൗലികമായി മാറ്റംവരുത്തി വേദപുസ്തക ചിന്തയ്ക്കും, സഭാപാരമ്പര്യത്തിനും അനുരൂപമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാനാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ശ്രമിച്ചതെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് സമർത്ഥിക്കുന്നു. ദൈവത്തെ ഒരുവന്റെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ അറിയുക എന്ന നിയോപ്ലേട്ടോണിക് ആശയത്തെ മൗലികമായി മാറ്റം വരുത്തിയത് ദൈവസാദൃശ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ എന്ന ക്രിസ്തീയ ദർശനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ്. വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ആത്മാവിന്റെ ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ ഒരുവൻ കാണുന്നത് ദുർഗ്രാഹ്യമായ ദൈവത്തിന്റെ നേർദർശനമല്ല. മറിച്ച് അപരിമേയനും നിത്യനുമായവന്റെ ആനുപാതിക പ്രതിബിംബം ഒരു ദർപ്പണത്തിലെനപോലെ പ്രതിഫലിക്കുന്നതാണ്. നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഒരിക്കലും ക്രിസ്തേതരദർശനത്തിലെ അടിസ്ഥാന ആശയങ്ങളെയൊന്നും അപ്പടി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ അവയെ മൗലികമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ക്രിസ്തീയ കാഴ്ചപ്പാടിൽ സമന്വയിപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

ക്രിസ്തീയേതര ദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അടിസ്ഥാന കാഴ്ചപ്പാടുതന്നെ അതിനെ സത്യത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നതിനോ എതിർക്കുന്നതിനോ ഉപയോഗിക്കുവാൻ കഴിയും എന്നതാണ്. യൗനോമിയോസ് അതിനെ സത്യത്തെ എതിർക്കുന്നതിനായി ഉപയോ

ഗിക്കുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസാകട്ടെ, സത്യത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നതിന് അത്തരം ദർശനങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചതായി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് സമർത്ഥിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഗ്രിഗോറിയോസിന് ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാർശനിക ചിന്തകളിൽ നിന്നല്ല, മറിച്ച് സഭയിൽ നിന്നു ലഭിച്ച ക്രിസ്തീയ പരിശീലനത്തിൽ നിന്നാണ്. നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ക്രൈസ്തവ ദർശനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം, മനുഷ്യൻ ദൈവദത്തമായ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ മുഖേനയും മനുഷ്യബുദ്ധി മുഖേനയും ആർജ്ജിക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തെ വേദലിഖിതങ്ങളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ജ്ഞാനവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുത്തി ശാസ്ത്രത്തെയും വേദത്തെയും ഒരുപോലെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഏക ദർശനംകൊണ്ട് യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഗ്രഹിക്കണം എന്നുള്ളതാണെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് എടുത്തുപറയുന്നു.

ദാർശനിക ചർച്ചകളിലൂടെ, വസ്തുനിഷ്ഠമായും പക്ഷപാതരഹിതമായും ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കാണുന്ന ആളെന്ന മട്ടിൽ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ദാർശനികവാദങ്ങളെ പരിശോധിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. ജനനമില്ലായ്മ (unbegotteness) ദൈവത്തിന്റെ സത്തയായതു കൊണ്ട് പിതാവ് മാത്രമാണ് പൂർണ്ണദൈവം എന്ന യൗനോമിയസിന്റെ വാദം തെറ്റായിരുന്നുവെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസിന് നേരത്തെ അറിയാമായിരുന്നു. ഇത് തെറ്റാണെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് കണ്ടുപിടിച്ചത് തത്വചിന്തകളിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന ബുദ്ധിയിൽ നിന്നല്ല; ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ നിന്നാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാർശനിക പരിശീലനം, ദാർശനികവാദങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുകയും അതിനാൽ വിശ്വാസവിപരീതീകളുടെ ദാർശനിക വികലവാദങ്ങളെ നിരാകരിക്കുവാൻ കഴിയുകയും ചെയ്തു.

അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, പ്ലോട്ടോ, പ്ലോട്ടിനസ്, സ്റ്റോയിക്സ്, എപ്പിക്കൂറസ്, പെർഫിരി, പാനാറ്റിയോസ്, സെഡോനിയോസ് എന്നിവരുടെയെല്ലാം ചിന്തകളെ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാർശനിക യുക്തിയെ ദൈവശാസ്ത്രയുക്തിയിൽനിന്നു വേർതിരിക്കാനുള്ള ശ്രമം ഒരു പാശ്ചാത്യ ചിന്തകനേ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ “ദൈവശാസ്ത്ര” വാദങ്ങളുടേയും, ഘടനയുടേയും ആന്തരികതയിലാണ് ഇത്തരം ‘ദാർശനിക’ അപഗ്രഥനം കാണേണ്ടതെന്ന് ഡേവിസ് ബാലസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്.

ഒറിഗനോടൊപ്പം നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യം “ക്രിസ്തേതര ദർശനങ്ങൾ” (Outside Philosophy) വളരെ അപൂർവ്വമായേ സത്യത്തിൽ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായി തീരാറുള്ളൂ എന്നാണ്. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസ്,

ക്രിസ്തേതര ദർശനങ്ങളെ ഒറിഗൻ ഉപയോഗിച്ചതിലധികമായി, ക്രിസ്തീയ ബോധനത്തിനായി ഉപയുക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഗ്രീക്കുകാരുടെ പരിജ്ഞാനവും, ഈജിപ്റ്റുകാരുടെ സുവർണ്ണ ജ്ഞാനവും യഥാർത്ഥ ദൈവമഹത്വത്തിനും പുകഴ്ചയ്ക്കും ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന് കഴിഞ്ഞതായി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രിഗോറിയോസ് എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും പ്ലേട്ടോണിക് ആശയങ്ങളേയും നിയോ പ്ലേട്ടോണിക് സങ്കല്പങ്ങളേയും നിരാകരിച്ചതിന്റെ വ്യക്തമായ വിവരണങ്ങൾ പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് നൽകുന്നുണ്ട്. അത്തരം ആരോപണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനരാഹിത്യം വ്യക്തമാക്കുവാൻ വേണ്ട പഠനങ്ങൾ നടത്തിയതിന്റെ തെളിവുകൾ അദ്ദേഹം നിരത്തുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയെയും ദർശനത്തെയും പഠിക്കുകയും അതിനെക്കുറിച്ച് എഴുതുകയും ചെയ്ത പണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം തന്നെ പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠനവിധേയമാക്കി. പരസ്പരവിരുദ്ധമായ അവകാശവാദങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്ന അവരുടെ വാദമുഖങ്ങളെ സ്പഷ്ടമായി പരിശോധിച്ച്, നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ എല്ലാ രചനകളും വിമർശനബുദ്ധ്യം പഠിച്ച് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്റേതായ തീരുമാനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നത് തിരസ്കരിക്കാനാവില്ല. അതോടൊപ്പം ചില പ്ലേട്ടോണിക്, നിയോപ്ലേട്ടോണിക് പദങ്ങളെ ആശയവ്യക്തതയ്ക്കുവേണ്ടി യഹൂദ-ക്രിസ്ത്യൻ പശ്ചാത്തലത്തിൽ രൂപഭേദം വരുത്തി വേദവചന കാഴ്ചപ്പാടില്ലാത്ത, ഉപയുക്തമാക്കുന്നതിനാൽ ഒരിക്കലും ഗ്രിഗോറിയോസിനെ പ്ലേട്ടോണിസ്റ്റ് എന്നോ നിയോപ്ലേട്ടോണിസ്റ്റ് എന്നോ മുദ്രകുത്തുന്നത് നീതിയാവില്ല എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

യൗനോമിയസിനെതിരെ നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ്

നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഒരുതരം പുതിയ ഉദാര ക്രിസ്തുമതം (Liberal Christianity) വികസിച്ചു വന്നിരുന്നു. അത്തരം ഉദാര ക്രിസ്തുമതം അക്കാലത്ത് നിലനിന്നിരുന്ന ദാർശനിക പ്രവണതകൾക്ക് സ്വീകാര്യമായ രീതിയിൽ, സുവിശേഷത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലകളിൽ നിന്നും വ്യതിചലിച്ചുകൊണ്ട് വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം നടത്തി. അവരിൽ പ്രമുഖനായിരുന്നു അറിയൂസിന്റെ നിരയിൽപ്പെട്ട യൗനോമിയസ് (Eunomius) എന്ന വേദവിപരീതി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പണ്ഡിതന്മാരായ വേദവിപരീതികൾ ക്രിസ്തേതര അലക്സാന്ദ്രിയൻ ദർശനഘടനയ്ക്കു നിരക്കുന്നവിധം ക്രിസ്തുമതത്തെ മെരുക്കിയെടുത്ത് തദ്ദേശവൽക്കരിക്കാനുള്ള ശ്രമം നടത്തി. സുവിശേഷത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അത്തരം തദ്ദേശീയവൽക്കരണത്തെ ശക്തമായി നേരിട്ടത് വിശുദ്ധ ബസേലിയോസ്, നാസിയാൻസിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ്, നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് എന്നീ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠരായിരുന്നു. ഈ വിശുദ്ധന്മാരെല്ലാംതന്നെ അക്കാലത്തെ ദാർശനിക ശാസ്ത്രത്തിൽ അവഗാഹം ഉള്ളവരായിരുന്നു.

യൗനോമിയസ് കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാരുടെ സമകാലീനനും അവരുടെ മുഖ്യ എതിരാളിയുമായിരുന്നു. യൗനോമിയസും കപ്പദോക്യക്കാരനായിരുന്നു. ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ മകനായ യൗനോമിയസ് ചുരുക്കെഴുത്ത് (Shorthand) പഠിച്ച് അലക്സാന്ദ്രിയായിലെത്തി പ്രമുഖ വേദവിപരീതിയായ എറ്റിയസിന്റെ (Aetias) സെക്രട്ടറിയും ശിഷ്യനുമായി. സോഫിസ്റ്റ് ആയ എറ്റിയസ് അറിയൂസിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നു. യൗനോമിയസ് എറ്റിയസിൽ നിന്നും സോഫിസ്റ്റ് യുക്തിശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാങ്കേതികത പഠിച്ചെടുത്തു. ഒരു അർദ്ധ അറിയൂസ് പക്ഷപാതി ആയിരുന്ന അന്ത്യോഖ്യയിലെ യുഡോക്സിയസ് (Eudoxius) അദ്ദേഹത്തെ ശൈശ്വംഗനാക്കുകയും, പിന്നീട് യുഡോക്സിയസ് കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ ആർച്ച് ബിഷപ്പായതോടെ, അദ്ദേഹത്തെ സിസിക്കസിലെ (Cyzicus - 360 A.D.) ബിഷപ്പായി വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. സോഫിസ്റ്റ് തർക്കശാസ്ത്രവിദ്യയിൽ അസാധാരണ കഴിവുള്ള ആളായിരുന്ന യൗനോമിയസ് വളരെ പ്രശസ്തനായിരുന്നു. എന്നാൽ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ശൂന്യത വളരെ വേഗം മനസ്സിലാക്കി. വൈകാതെതന്നെ യൗനോ

മിയസ് യൂഡോക്സിയസുമായി തർക്കത്തിലാവുകയും എറ്റിയസിനു വേണ്ടി വാദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു വർഷത്തിനകം തന്നെ ജനങ്ങളുടെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി അദ്ദേഹം എപ്പിസ്കോപ്പാ സ്ഥാനം രാജി വെയ്ക്കുകയും കപ്പദോക്യയിലേക്ക് മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ജൂലിയൻ ചക്രവർത്തി അധികാരമേറ്റതോടെ (361-363) യൗനോമിയസും എറ്റിയസും പൂർവ്വാധികം ശക്തിയോടെ മടങ്ങിവന്ന് കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർക്കെതിരെ ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തു. എ.ഡി. 363-ൽ ജൂലിയന്റെ മരണത്തോടെ യൗനോമിയസ് സ്വന്തമായി സഭ രൂപപ്പെടുത്തുകയും തങ്ങളുടെ വശത്തുള്ളവരെ ബിഷപ്പന്മാരായി പല സ്ഥലങ്ങളിലും നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് എറ്റിയസിന്റെ മരണത്തോടെ യൗനോമിയസ് ചോദ്യം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത ശക്തനായ നേതാവാകുകയും കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലേക്ക് തന്റെ പ്രവർത്തന കേന്ദ്രം മാറ്റുകയും ചെയ്തു. തിയോഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തി അദ്ദേഹത്തെ പുറത്താക്കുന്നതുവരെ യൗനോമിയസ് തുടർന്നു.

അറിയൂസിന്റെ വേദവിപരീതം ഉയർത്തിയ ദാർശനിക പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടുന്നതിന് നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണം രൂപംകൊടുത്ത വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാർക്ക് പൂർണ്ണമായി കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അരിയനിസത്തിന്റെ സ്വാധീനം ബുദ്ധിജീവികളിലും, സാധാരണജനങ്ങളിലും ഒരുപോലെ നിലനിന്നുപോന്നു. എറ്റിയസിനെപ്പോലുള്ള സോഫിസ്റ്റുകളുടെ മുർച്ചയേറിയ തർക്കശാസ്ത്രം അവരുടെ ദർശനങ്ങളെ വ്യാപകമായി പ്രചരിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. യൗനോമിയോസ് വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത ഉദാര ക്രിസ്തുമതം അക്കാലത്തെ ദാർശനിക പ്രവണതകളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോന്നതിനാൽ കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തെ തദ്ദേശവൽക്കരിക്കുമ്പോൾ കാതലായ അടിസ്ഥാനം കൈമോശം വരാതെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം മുഖ്യമായും കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാരാണ് ഏറ്റെടുത്തത്. അറിയൂസിന്റെ പിൻതുടർച്ചക്കാരായ യൗനോമിയസും, എറ്റിയസും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തെ അന്ന് നിലനിന്നുപോന്നതും, സ്വീകാര്യവുമായ ദാർശനിക ചട്ടക്കൂടിന് അനുരൂപമാക്കി ഇണക്കിയെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ ക്രിസ്തേതര ദർശനങ്ങളെ ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷത്തിനു ചേരുന്നവിധം രൂപാന്തരപ്പെടുത്താനാണ് ഉദ്യമിച്ചത്. വിശുദ്ധ ബസേലിയോസ്, നാസിയാൻസിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ്, നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് എന്നീ പിതാക്കന്മാർ അക്കാലത്തെ ദർശനശാസ്ത്രത്തിൽ അവഗാഹമുള്ളവരായതിനാൽ, വേദവിപരീതികളുടെ തദ്ദേശീയവൽക്കരണശ്രമങ്ങൾ സുവിശേഷത്തെ നശിപ്പിക്കുമെന്ന് മുൻകൂട്ടി കാണുകയും, അതിന്റെ വിപത്തുകൾക്കെതിരെ പോരാടുകയും ചെയ്തു.

നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിലും ഇത്തരം ദാർശനിക രൂപപ്പെടുത്തലുകൾ ഉയർന്നു വരുന്നുണ്ട്. മതേതര ദർശനങ്ങൾ (Secular Philosophy) ശക്തമായ ഓളങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സുവിശേഷത്തെ പുനർ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുമ്പോൾ അടിസ്ഥാന സുവിശേഷശിലയിൽ നിന്നും വ്യതിചലിക്കാതെ നോക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം നമ്മുടെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കുണ്ട്. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്, നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എറ്റിയസിന്റെയും യൗനോമിയസിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു വശത്തും, കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ മറുവശത്തുമായി നടത്തിയ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത തദ്ദേശീയവൽക്കരണ സമീപനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ നാം നോക്കിക്കാണേണ്ടതെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ നിവ്യാ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുമ്പോൾ യൗനോമിയസ്, അറിയൂസ്-എറ്റിയസ് പാരമ്പര്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു.

ഇവിടെ ഉയരുന്ന അടിസ്ഥാനപരമായ ചോദ്യം, ദൈവശാസ്ത്രചിന്തയുടെ മൂലക്കല്ലായിരിക്കേണ്ട മാനദണ്ഡങ്ങൾ എന്താണ്? ഇത് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നോ അതോ മതേതര ദർശനങ്ങളിൽ നിന്നാണോ ഉരുത്തിരിയേണ്ടത് എന്നതാണ്.

കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ മുഖ്യപ്രമാണങ്ങൾ കെട്ടിപ്പൊക്കിയത് ത്രിത്വ-മനുഷ്യാവതാര ശിലകളിലാണ് (Trinity-Incarnation). എന്നാൽ യൗനോമിയസിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഏകത (unity), ലാളിത്യം (simplicity), സമ്പൂർണ്ണവും അതുല്യവുമായ ഏക ദൈവം (absolute uniqueness of the one) എന്നതിലായിരുന്നു. ഈ വിഭാഗങ്ങളെല്ലാം അക്കാലത്തെ ക്രിസ്തേതര അലക്സാന്ദ്രിയൻ ദർശനത്തിന്റെ മുഖ്യ ഘടകങ്ങളായിരുന്നു. അലക്സാന്ദ്രിയൻ ദർശനത്തിൽ ത്രിത്വത്തിനോ ഏക ദൈവത്തിലുള്ള വ്യത്യസ്ത ആളത്വത്തിനോ ഒരു സ്ഥാനവുമില്ലായിരുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യനാകുന്നതിനുള്ള സാധ്യതയും അതിലില്ല. യൗനോമിയോസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിനു മാത്രമേ മനുഷ്യനാകാൻ കഴിയൂ.

രണ്ടു രീതിയിൽ ദൈവശാസ്ത്രം കൈകാര്യം ചെയ്യാമെന്ന് യൗനോമിയസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഒന്ന്, പിതാവിന്റേയും പുത്രന്റേയും പരിശുദ്ധ റൂഹായുടേയും അതിൽ തന്നെയുള്ള സ്വഭാവത്തെ (natures - ousiai) പഠിക്കുക. രണ്ടാമത്തേത്, ഈ സ്വഭാവത്തിന്റെ ക്രിയയെ (energies or operations) പഠിക്കുക എന്നതാണ്. യൗനോമിയസ് ആദ്യത്തെ മാർഗ്ഗം തെരഞ്ഞെടുത്തെങ്കിൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗമാണ് തെരഞ്ഞെടുത്തത്.

ദൈവത്തിന്റെ അത്യന്താപേക്ഷിതമായ സ്വഭാവം ജനനമില്ലായ്മയാണ് (unbegottenness or *agennesia*). ജനനമില്ലാത്തവൻ എന്നത് (*agennetos*) ദൈവത്തിനു മാത്രം ബാധകമാണ്. അത് വെറുമൊരു മനുഷ്യഭാഷയുടെ സൃഷ്ടിയല്ല. ഇത് ദൈവത്തിന്റെ സാരാംശത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, ഇത് ദൈവത്തെ ഇതുവരെ ജനിച്ച എല്ലാറ്റിൽനിന്നും വ്യതിരക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യമനസ്സ് എന്ത് സൃഷ്ടിക്കുന്നുവോ അത് ഉച്ചരിക്കലായി പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അത് വായുവിൽ സ്പന്ദിക്കുന്ന ഒരു ശബ്ദം മാത്രമാണ് - അതിൽത്തന്നെ യാഥാർത്ഥ്യമല്ല. എന്നാൽ ജനനമില്ലാത്തവൻ (സ്വയംഭൂ) എന്നത് മനുഷ്യസൃഷ്ടിയല്ല. ഇത് വെളിവാക്കപ്പെട്ട ദൈവത്തിന്റെ പേരാണ് - ഉളവാതതിന്റെയെല്ലാം ഉത്ഭവവും കാരണവും എന്ന നിലയിലുള്ള ഉണ്മ (*ousia*) യുടെ ആവിഷ്കാരമാണ്. ഇതാണ് യൗനോമിയസിന്റെ പഠിപ്പിക്കൽ.

അങ്ങനെയൊക്കെയാൽ ഏകജാതനായ (*monogenes*) പുത്രൻ ജനനമില്ലാത്തവൻ (*unbegotten*) എന്നു പറയാനാവില്ല. അതുകൊണ്ട് സത്തയിൽ പിതാവും (*agennetos*) പുത്രനും പൂർണ്ണമായും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിതാവിന്റേയും പുത്രന്റേയും ഈ രണ്ടു പേരുകൾ, യൗനോമിയസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ വിശേഷബുദ്ധിയായ മനുഷ്യപ്രജ്ഞ (*epinoia*) സൃഷ്ടിച്ചതല്ല; മറിച്ച് വേദപുസ്തകത്തിലെ വെളിപ്പെടുത്തലുകളിലൂടെ നൽകപ്പെട്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് വെളിവാക്കപ്പെട്ട ഈ പേരുകൾ പിതാവിന്റേയും പുത്രന്റേയും സത്തയിലെ അടിസ്ഥാനവൈജാത്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സാരാംശത്തിൽ പിതാവും പുത്രനും തമ്മിൽ സംസർഗ്ഗമില്ല എന്ന് യൗനോമിയസ് പറഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നു.

സ്രഷ്ടാവ്, സൃഷ്ടി എന്ന ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ദ്വന്ദ്വതയായി (*dichotomy*) യൗനോമിയസ് മറ്റൊരു ദ്വന്ദ്വതയാണ് മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത്. അത് ജനനമില്ലാത്തവൻ, ജനിച്ചവൻ (*unbegotten and begotten*) എന്നതിലൂടെ വേർതിരിക്കുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ പുത്രനും, പിതാവും സ്രഷ്ടാവിന്റെ വിഭാഗത്തിൽ വരുമ്പോൾ യൗനോമിയസ് പുത്രനെ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിലും ആദ്യത്തേത് (*unbegotten*) പിതാവിന് മാത്രമായി മാറ്റിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ യൗനോമിയസ് പുത്രനെ മറ്റു സൃഷ്ടജാലങ്ങൾക്ക് സമാനമായി കരുതുന്നില്ല. കാരണം പുത്രൻ മാത്രമാണ് പിതാവിന്റെ നേരിട്ടുള്ള സൃഷ്ടി. പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള മറ്റുള്ള സൃഷ്ടികളെല്ലാം പുത്രന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്ന് യൗനോമിയസ് വാദിക്കുന്നു. പുത്രൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും പിതാവ് നേരിട്ട് സൃഷ്ടിച്ച ഒരേയൊരു സൃഷ്ടി എന്ന നിലയിൽ അദ്വിതീയമാണ്. മാത്രമല്ല ദൈവത്തിന്റെ പൂർണ്ണക്രിയാശക്തിയാൽ സൃഷ്ടി

കപ്പെട്ടതും മറ്റുള്ള സൃഷ്ടികളുടെയെല്ലാം സ്രഷ്ടാവുമായി പുത്രൻ നില കൊള്ളുന്നതിനാൽ മറ്റു സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിൽ നിന്നും അദ്വൈതസ്ഥാനം കൽപിച്ചിരിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ യൗനോമിയൻ തന്റേതായ ഒരു ബൗദ്ധികപദ്ധതി (epistemology) മുന്നോട്ടു വച്ചു. മനുഷ്യന്റെ അന്തർജ്ഞാനത്താൽ (*ennoia*) ഓരോന്നിന്റെ നാമത്തിലൂടെ അതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. ഈ അന്തർജ്ഞാനത്തിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ സത്തയെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. ജനനമില്ലാത്തവൻ (*Agennetos / Unbegotten*) എന്ന നാമത്തിലൂടെ ദൈവസത്തയെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുന്നു. എന്നാൽ നാമത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം എന്നത് ആ നാമത്തിന്റെ ഉച്ചാരണത്തിലോ ഉരിയാടലിലോ അല്ല; അതിന്റെ അന്തർജ്ഞാനത്തിലാണ് (the internal mental conception - *ennoia*). ഈ ശക്തി മുഖേന മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റേയും സൃഷ്ടിയുടേയും രഹസ്യങ്ങൾ അറിയാൻ കഴിയുന്നു. അന്തർജ്ഞാനം (എന്നോയ) മുഖേന മനുഷ്യൻ പിതാവായ ദൈവത്തെ സർവ്വത്തിന്റേയും സ്രഷ്ടാവായി മനസ്സിലാക്കുന്നു. അവൻ സർവ്വത്തിനും നാമങ്ങൾ നൽകി. ഈ സഹജമായ അന്തർജ്ഞാനം ദൈവസൃഷ്ടിയാണ്; മറിച്ച് മനുഷ്യബോധത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയല്ല. മനുഷ്യന്റെ ജ്ഞാനത്തിന് (*epinoia*) എല്ലാത്തരം ആയിത്തീരലിനേയും ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലും, ദൈവസത്തയെ ദൈവം മനുഷ്യനിൽ നട്ട അന്തർജ്ഞാനം (എന്നോയ) മുഖേനയേ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയൂ. ഇതു കഴിയുന്നത് മനുഷ്യ മനനം കൊണ്ടല്ല, ദൈവസന്നിവേശത്താലാണ്.

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്റെ ബൗദ്ധികപദ്ധതിയിൽ തികച്ചും വിപരീതമായ വീക്ഷണമാണ് സ്വീകരിച്ചത്. ദൈവത്തിന് മനുഷ്യൻ കൽപിച്ചു നൽകിയിട്ടുള്ള പേരുകളും വാക്കുകളും ദൈവത്തിന്റെ ക്രിയയുടെ (operation of God) അനുഭവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാനാണ് അല്ലാതെ ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മയെ കാണിക്കുവാനല്ല. സത്തയിൽ, ഉണ്മയിൽ ദൈവം അജ്ഞേയനായി നിലകൊള്ളുന്നു.

മനുഷ്യചിന്തയ്ക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയാത്തതും പ്രതിപാദിക്കാൻ കഴിയാത്തതായതൊന്നും യൗനോമിയസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യാഥാർത്ഥ്യമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അന്തർജ്ഞാനത്തിന് (*ennoia*) ദൈവത്തിന്റെ സത്തയുൾപ്പെടെ (*ousia*) എന്തിനേയും ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള സാധ്യത ഉണ്ടെന്നുള്ള യൗനോമിയൻ വീക്ഷണം ആധുനിക സെക്കുലർ ചിന്താധാരയ്ക്ക് നിരക്കുന്നതാണ്. ഈ വീക്ഷണം പല ആധുനിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞർക്കും പ്രലോഭനമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യനു നൽകിയ അന്തർജ്ഞാനവും നാമങ്ങളും ദൈവസൃഷ്ടിയാണ്. അതുകൊണ്ട്

വസ്തുക്കളും അവയുടെ നാമങ്ങളും തമ്മിൽ ഭേദം ഇല്ല. നാമം തന്നെയാണ് വസ്തു. വസ്തു തന്നെയാണ് വാക്ക് എന്ന് യൗനോമിയസ് ചിന്തിച്ചു. മനുഷ്യമനസ്സ് ദൈവസൃഷ്ടിയാണെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസും വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യമനസ്സ് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നതെല്ലാം ശരിയോ തെറ്റോ, നന്മയോ തിന്മയോ ആകാനുള്ള സാധ്യത ഗ്രിഗോറിയോസ് എടുത്തു പറയുന്നു.

യൗനോമിയസ് പിതാവിന്റേയും പുത്രന്റേയും സത്തയെ തികച്ചും വേർതിരിച്ചു കാണുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല അവ തമ്മിൽ പൊതുവായി ഒന്നുമില്ല എന്ന് വാദിക്കുന്നു. പിതാവ് ആദ്യന്തമില്ലാത്തവൻ, കാരണമില്ലാത്തവൻ. പുത്രൻ കാരണമുള്ളവനും ജാതനും. വ്യത്യസ്തമായ ഉണ്മയുള്ള പിതാവും പുത്രനും അവരുടെ ഊർജ്ജത്തിൽ (*energeiai*) വ്യത്യസ്തരാണ്. പിതാവിന്റെ ഊർജ്ജമാണ് പുത്രൻ; പുത്രൻ മാത്രം. എന്നാൽ പിതാവിനാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് പുത്രൻ മാത്രമാകുന്നു. മറ്റുള്ളതെല്ലാം, പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഉൾപ്പെടെ പുത്രന്റെ ക്രിയയുടെ ഫലമായി (*energeia*) ഉളവായതാണ്.

പുത്രന്റെ ഊർജ്ജത്തിന്റെ (*energeia*) മുഖ്യ ഫലമാണ് പരിശുദ്ധ റൂഹാ. അന്തർജ്ഞാനത്താൽ (എന്നോയ) മനുഷ്യന്, തന്നെയും ബാഹ്യ വസ്തുക്കളെയും ദൈവത്തേയും ഗ്രഹിക്കാമെന്ന് യൗനോമിയസ് പഠിപ്പിച്ചു. അത്തരം അറിവ് പിതാവിന് ഒന്നാം സ്ഥാനം നൽകുന്നു. കാരണം പിതാവ് സ്വയംഭൂ (*unbegotten*) ആണ്. ബാക്കിയെല്ലാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായതിനാൽ പിതാവിന്റെ സ്ഥാനം അദിതീയമാണ്. പിതാവിന്റെ സത്തയിൽ നിന്നും തന്റെ ഊർജ്ജത്തിന്റെ ഫലമാണ് പുത്രൻ. അതുകൊണ്ട് ത്രിത്വത്തിൽ പുത്രന് രണ്ടാം സ്ഥാനം. പരിശുദ്ധാത്മാവിന് മൂന്നാം സ്ഥാനം, കാരണം പരിശുദ്ധാത്മാവ് പുത്രന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ നിന്നും (*energeia*) ഉളവായി. പരിശുദ്ധാത്മാവ് പുത്രന്റെ സൃഷ്ടിയുടെ ആദ്യ ഉൽഭവമായതിനാൽ മറ്റു സൃഷ്ടവസ്തുക്കളേക്കാൾ അദിതീയ സ്ഥാനം റൂഹായ്ക്കുണ്ട്. പുത്രൻ പിതാവിന്റെ ഊർജ്ജമായതിനാൽ (*energeia*) പുത്രന് പരിശുദ്ധാത്മാവിനേക്കാളും മറ്റു സൃഷ്ടജാലങ്ങളേക്കാളും ഉയർന്ന സ്ഥാനം കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

യൗനോമിയസിന്റെ ത്രിത്വസിദ്ധാന്തം, ദൈവം ക്രിസ്തുവിലൂടെ മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചു എന്ന ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെ നിഷേധിക്കുന്നതാണ്. പുത്രൻ പിതാവിന്റെ സൃഷ്ടിയായതിനാൽ മാറ്റവിയേയനാണ്. പിതാവ് മാത്രമാണ് മാറ്റത്തിന് വിധേയനാകാത്തത്. സ്വയംഭൂ ആയ പിതാവ് മാത്രമാണ് സത്യദൈവം. സൃഷ്ടിയായ പുത്രനോ, റൂഹായോ ദൈവമല്ല. സ്വയംഭൂ ആയ പിതാവാണ് ദൈവം മാത്രം

മാണ് ആരംഭമില്ലാത്ത പാപരഹിതവും, മാറ്റവിയേയനല്ലാത്തവനും. പിതാവിന്റെ സത്തയിൽ നിന്നാണ് പുത്രനും റൂഹായുൾപ്പെടെ മറ്റെല്ലാം ഉൽഭവിച്ചതും ഉളവായതും.

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇത്തരം വാദങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്നു. ജനനമില്ലാത്തവൻ (*Agennetos*) എന്ന വാക്ക് മനുഷ്യപ്രജനയുടെ (*epinoia*) സൃഷ്ടിയാണ്. മനുഷ്യമനനത്തിന് ദൈവം എന്തെല്ലെന്ന് പറയാൻ കഴിയും; ഒരിക്കലും ദൈവസത്തയെ വിവരിക്കാനാവില്ല. ഇത്തരം വാക്കുകൾ 'സഹജ'മാണെന്നും, അന്തർജ്ഞാനത്തിന് (*ennoia*) ദൈവത്തിന്റെ സത്തയെ അനാവരണം ചെയ്യാനാവുമെന്നുമുള്ള യൗനോമിയൻ വാദത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നിരാകരിച്ചു.

ക്രിസ്തീയ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അലക്സാന്ത്രിയയിലെ ക്രിസ്തേതര നിയോപ്ലേട്ടോനിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോടും അല്ലെങ്കിൽ ഫിലോയുടെ യഹൂദപ്ലേട്ടോനിസത്തോടും വിമർശനരഹിതമായി അനുരൂപപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളെ ബൗദ്ധികമായി നേരിടുക എന്ന കർത്തവ്യമാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നിർവ്വഹിച്ചത്. സമകാലീന സംസ്കാരത്തിന്റെ നാലതിരിനുള്ളിൽ ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ തളച്ചിട്ട് തദ്ദേശീയവൽക്കരിക്കാനുള്ള തെറ്റായ ശ്രമങ്ങളെ നേരിടുന്നതിന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നിലകൊണ്ടതായി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തേയും, ത്രിത്വവിശ്വാസത്തേയും അടിസ്ഥാനമാക്കുന്നതിനു പകരം സമകാലീന പുറജാതി ദർശനത്തിലെ പ്രത്യക്ഷപ്രമാണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനുള്ള തെറ്റായ ശ്രമമാണ് യൗനോമിയസിനെപ്പോലുള്ളവർ നടത്തിയത്. സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തേയും വിശ്വാസത്തേയും ലഘൂകരിച്ചുകൊണ്ട്, സമകാലീന പുറജാതി ദർശനങ്ങളെ പർവ്വതീകരിച്ചുകൊണ്ട് വിമർശനരഹിതമായി യൗനോമിയൻ നടത്തിയ സമീപനങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇക്കാലത്തും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞർ സ്വീകരിക്കുന്നത് കാണാം.

യൗനോമിയസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൃത്യമായ പ്രമാണമാണ് (*Dogma*) വിശ്വാസത്തെ സത്യമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ കൗദാശികരഹസ്യങ്ങളോ ആരാധനാഭാഷയോ അല്ല. ഗ്രിഗോറിയോസ് വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം ഒട്ടും കുറച്ചു കാണുന്നില്ലെങ്കിലും അത് വിശ്വാസത്തിന്റെ കാതലാണെന്ന വാദത്തെ നിരാകരിക്കുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസിന് വിശ്വാസത്തിന്റെ അന്തഃസത്തയെന്നത് വെള്ളത്താലും ആത്മാവിലും ഉള്ള ജനനവും, ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശുദ്ധ ശരീരവും രക്തവും ഭക്ഷിക്കുക (വിശുദ്ധ കുർബാനാനുഭവം) എന്നതാണ്. വിശുദ്ധ മാമോ

ദീസായുടേയും കൗദാശിക രഹസ്യങ്ങളുടേയും നിഷേധം ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തെത്തന്നെ നിഷേധിക്കുന്നതിനു സമമാണ് എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് അടിവരയിട്ടു പറയുന്നു. എന്നാൽ യൗനോമിയസ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത് കൗദാശിക രഹസ്യങ്ങളേക്കാൾ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുടെ പഠിപ്പിക്കലിന്റെ കൃത്യതയാണ്.

മനുഷ്യപ്രജ്ഞ (*epinoia*) ദൈവദത്തമാണെങ്കിലും അത് ശരിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ദൈവനിയന്ത്രണത്തിലാകുമ്പോഴാണ്. മനുഷ്യന്റെ ഈ കഴിവ് നേരായി ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ വഴിപിഴക്കാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകിയ ദാനമായ മനുഷ്യപ്രജ്ഞ (*epinoia*) നന്മയിലേക്കും തിന്മയിലേക്കും നയിക്കപ്പെടാൻ സാധ്യത ഉള്ളതുപോലെ, ദൈവികനിയമത്തിൽ അതിന് ക്രമമായി മുന്നേറാനും ദൈവത്തെ കുറിച്ച് അറിയാനും ഉള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. ദൈവദാനമായ മനുഷ്യപ്രജ്ഞ (*epinoia*) ഉപയോഗിച്ച് സൃഷ്ടിയുടെ ക്രമത്തേയും, പരസ്പരബന്ധത്തേയും പിന്തുടർന്നാൽ സർവ്വസൃഷ്ടിയുടേയും നിലനിൽപ്പിന്റെ ആധാരം സൃഷ്ടിക്കുറ്റുറത്താണെന്നും, അതിനെ ഏറ്റുപറയാമെന്നല്ലാതെ വിവരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന ന്യായമായ തിരിച്ചറിവാണുണ്ടാകുക. മനുഷ്യജ്ഞാനം സൃഷ്ടിയുടെ ക്രമവും താളവും, സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഇച്ഛയും, ഊർജ്ജവും ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്ന അതിന്റെ സ്വഭാവവും വെളിപ്പെടുത്തി തരുന്നു. ഇതോടൊപ്പം സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള വിടവിനെ (*diastema*) അനാവരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിടവ് ദൈവത്തെ അറിയാനുള്ള മനുഷ്യ ഉദ്യമം നേരിടുന്ന വെറുമൊരു ബൗദ്ധിക-സത്താപര സിദ്ധാന്ത യാഥാർത്ഥ്യം (*epistemological - ontological*) എന്നു മാത്രമേ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുളളൂ. അല്ലാതെ ദൈവം തനിക്കും മനുഷ്യനും ഇടയിൽ ഒരിക്കലും തരണം ചെയ്യാനാവാത്ത ഒരു വിടവ് സൃഷ്ടിച്ചു എന്നർത്ഥമില്ല.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, *Agennesia* അഥവാ ജനനമില്ലായ്മ (*unbegottenness*) ദൈവത്തിന്റെ സാരാംശമാണ് (*ousia*); അത് ആ സാരാംശത്തിന്റെ നാമമാണ്. ആ നാമം യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ജനനമില്ലാത്തവൻ (*agenetos - unbegotten*) ആരാണോ അവനാണ് യഥാർത്ഥ ദൈവം. അതുകൊണ്ട് പുത്രനോ പരിശുദ്ധരുഹായോ ദൈവമല്ല എന്ന് യൗനോമിയസ് വാദിച്ചു. ഈ വാദത്തെ സാധൂകരിക്കാനായി അന്തർജ്ഞാനത്തെ (*ennoia*) അദ്ദേഹം കൂട്ടുപിടിച്ചു. മനുഷ്യബോധത്തിലുള്ള അന്തർജ്ഞാനം (എന്നോയ) ദൈവസ്വഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സഹജമായ ആശയം ദൈവിക ബുദ്ധിയാണ്. അതുകൊണ്ട് സത്തയിൽ ദൈവത്തെ അറിയാൻ കഴിയും. ദൈവം അജ്ഞേയനല്ല എന്ന് യൗനോമിയസ് പറഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നു.

ഈ വാദത്തെയാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന് നേരിടേണ്ടി വന്നത്. ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നത്, മനുഷ്യപ്രജന്മാർക്ക് (എപിനോയ) പലതിനേയും ആശയവൽക്കരിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മയെ അഥവാ സത്തയെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നാണ്. ജനനമില്ലാത്തവൻ എന്നത് മനുഷ്യപ്രജന്മാരുടെ സൃഷ്ടിയാണ്; അതിന് ദൈവം എന്തല്ലെന്ന് മാത്രം പറയാൻ കഴിയും; മറിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മയെ കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ദൈവം സാരാംശത്തിൽ അജ്ഞയനായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഒരിക്കലും മനുഷ്യപ്രജന്മാരുടെ സൃഷ്ടിയായ നാമം സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിന്റെ സാരാംശത്തെ അഥവാ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. നാമം ഒരിക്കലും സാരാംശമാകുന്നില്ല.

യൗനോമിയസിന്റെ ദാർശനിക വ്യവസ്ഥ ദൈവശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിത മെന്നതിനേക്കാൾ ദാർശനിക ഊഹാപോഹങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. അത് വെളിപാടിൽ നിന്നുളവായതോ, ദൈവിക രഹസ്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ വിശ്വാസധാരണയിലുള്ള അന്വേഷണമോ അല്ല. അത് മതരഹിത ദാർശനികരുടെ യുക്തിബോധത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കുമ്പോൾ സഭയുടെ വിശ്വാസ പാരമ്പര്യത്തേയും പ്രാമാണിക ക്രിസ്തീയ രഹസ്യാത്മകതയേയും നിരാകരിക്കുന്നതിനാൽ സഭയ്ക്ക് അസ്വീകാര്യമായിത്തീർന്നു.

തിരുവചനത്തെ പിന്തുടരുക

നന്മയുടെ ശൃംഖലാബന്ധത്തിലൂടെ ഉണ്മയിലേക്ക്

സൃഷ്ടിക്ക് ഒരു വ്യവസ്ഥയുള്ളതുപോലെ അതിന് ക്രമീകൃതമായ ഒരു ശൃംഖലാബന്ധം കൂടിയുണ്ട്. സൃഷ്ടിയിലെ വസ്തുക്കളെ അതിന്റെ ശരിയായ പിന്തുടർച്ചാക്രമത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുക എന്നത് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ള കാര്യമായി കരുതി. അതുപോലെ തന്നെ മനസ്സിലായവയെ അതിന്റെ നേരായ പരമ്പരക്രമത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയും വേണം.

പുത്രനും പരിശുദ്ധറൂഹായും വെളിപ്പെടുത്തലിന്റെ ക്രമമനുസരിച്ച് പിന്നീട് വന്നതിനാൽ അവർ ആദ്യം വന്ന പിതാവിനേക്കാൾ താണപടിയിലാണെന്ന് യൗനോമിയസ് വാദിച്ചു. ഗ്രിഗോറിയോസ് ഈ വാദത്തെ നിഷ്പ്രയാസം ചെല്ലിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരാൾക്ക് ഒരേ സമയം രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ പറയാനാവില്ല. ഒരാൾ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി പറഞ്ഞുവരുമ്പോൾ രണ്ടാമത് പറഞ്ഞത് ആദ്യം പറഞ്ഞതിനേക്കാൾ താണപടിയലാണ് എന്നു വരുന്നില്ല. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്രമീകൃതബന്ധം (*akolouthia*) എന്നത് സൃഷ്ടിക്കു മാത്രമേ ബാധകമാകുന്നുള്ളൂ; സ്രഷ്ടാവിനെ ബാധിക്കുന്നേയില്ല. ശ്രേണീക്രമവും മറ്റും കാണാൻ കഴിയുന്നത് സൃഷ്ടവസ്തുക്കളിൽ മാത്രമാണ്. അതുപോലെ സൃഷ്ടവസ്തുക്കളെ മാത്രമേ അതിന്റെ പാരസ്പര്യ ബന്ധത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയൂ. അസ്രഷ്ടമായതിൽ (*uncreated*) ഒരു തരത്തിലുള്ള ശ്രേണിയോ പിന്തുടർച്ചാക്രമമോ കാണാൻ കഴിയില്ല. അതുകൊണ്ട് സൃഷ്ടിക്രമത്തിനപ്പുറത്തേക്ക് വസ്തുവിന്റെ പിന്തുടർച്ചക്രമം കണ്ടെത്തുക എന്നത് നമ്മുടെ ജ്ഞാനരീതി അനുസരിച്ച് കഴിയുന്നതല്ല. കാരണം സ്ഥലകാല പരിമിതിക്കുള്ളിൽ വർത്തിക്കുന്ന സൃഷ്ടിയെ മനസ്സിലാക്കുന്ന അതേ രീതി സ്ഥലകാല പരിമിതിക്കപ്പുറത്തുള്ള സ്രഷ്ടാവിനെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവലംബിക്കാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ യൗനോമിയൻ ചിന്തയിൽ പിതാവ് സ്വയമുളവായതിനാലും ജനനമില്ലാത്തവനായതിനാലും ഉണ്മയുടെ ഉറവും കേന്ദ്രവുമാണ്. പുത്രനും, പരിശുദ്ധറൂഹായും പിതാവിൽ നിന്നുളവായതിനാൽ ഉണ്മയിലും നന്മയിലും പിതാവിനേക്കാൾ താണപടിയിലാണ്. പുത്രന് അവനിൽത്തന്നെ നന്മയില്ലെന്നും പിതാവിലുള്ള പങ്കാളിത്തത്താൽ മാത്രമേ നന്മയുള്ളുവെന്നും ഉള്ള യൗനോമിയസിന്റെ വാദം പുത്രനെ അപൂർണ്ണനായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയാവുമ്പോൾ, പുത്രന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ നന്മയുടെ തോത്

കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ, പൂർണ്ണനാകുന്നതിന് കൂടുതൽ നന്മയിലേക്ക് മാറേണ്ടി വരുമെന്നതിനാൽ പുത്രൻ ദൈവം അല്ല എന്ന് യൗനോമിയസ് പറഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നു. സ്വയം ആയിത്തീരേണ്ടവൻ, അപൂർണ്ണനായവൻ, ലോകത്തെ രക്ഷിക്കാനാവില്ല എന്ന യുക്തിയിലേക്ക് ഇത് നയിക്കുമെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് വാദിച്ചു.

പുത്രൻ പിതാവിനേക്കാൾ താണപടിയിലാകുമ്പോൾ അനന്തവും അപരിമേയവും എന്നു പറയാനാവില്ല. പുത്രൻ അനന്തനാകുന്നില്ലെങ്കിൽ (infinite) അനന്തതയിലേക്കുള്ള വളർച്ചയും അനന്തമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. അതിരുകളുണ്ട് (finite) ഒരിക്കലും അനന്തനാകാനാവില്ല. അത് എന്നും അപൂർണ്ണമായി നിലകൊണ്ട് കൂടുതൽ പൂർണ്ണത കൈവരിച്ചു കൊണ്ടേയിരിക്കും.

അലക്സാന്ത്രിയയിലെ ഫിലോ പറഞ്ഞതുപോലെ ക്രമാനുസരണി യത (*Akolouthia*) ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥയുടെ ഒരു വശമാണ്. നന്മ വ്യവസ്ഥയിലാണ്. നന്മയ്ക്ക് ഒരിക്കലും അവ്യവസ്ഥയിൽ നിലനിൽക്കാനാവില്ല. വ്യവസ്ഥയെന്നത് ഒരു തുടർച്ചയും പൊരുത്തവുമാണ്. സ്രഷ്ടാവിന്റെ സങ്കല്പത്തിൽ സൃഷ്ടിയുടെ വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള പദ്ധതിയിൽ ഒരു ക്രമീകൃത ബന്ധമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അതൊരു സത്താപരമായ യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന നിലയിൽ ബൗദ്ധികപരമായ പരിണിതഫലവുമുണ്ട്. യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ക്രമീകൃത ശൃംഖലാബന്ധം അല്ലെങ്കിൽ ക്രമം (*taxis*) നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കണം.

ദൈവത്തിന്റെ വശത്തുനിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ സൃഷ്ടിയിലുള്ള എല്ലാത്തിനേയും ഒന്നിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതായത് ഇച്ഛ (will), വിവേകം (wisdom), സഫലശക്തി (effective power), സൃഷ്ടവസ്തുവിന്റെ സാരാംശം എന്നിവയെല്ലാം. ഇവയെല്ലാം ഒന്നിച്ചു, ഇടവേളയില്ലാതെ, സംഭവിക്കുന്നത്, സാധ്യമാകുന്നതാണ് ദൈവസ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയുടെ അടിസ്ഥാന ബൗദ്ധികപദ്ധതിയുടെ തത്വം ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ വിവേകവും ഇച്ഛയും ഒത്തുചേർന്നിരിക്കുന്നു. ദൈവം എന്ത് ഇച്ഛിക്കുന്നുവോ അത് വിവേകവും, ദൈവത്തിന്റെ അറിവിന്റേയും ഇച്ഛയുടേയും പ്രവൃത്തിയാൽ എല്ലാത്തിനും സത്തയും ലഭിക്കുന്നു.

ദൈവികജ്ഞാനത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക ക്രമമുണ്ട്. യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അഥവാ സൃഷ്ടിയെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അതിന്റെ പ്രവർത്തനരീതി എന്തായിരിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കുകയാണ് മാർഗ്ഗം. അതുകൊണ്ട് സൃഷ്ടിയുടെ ക്രമവും ദൈവികജ്ഞാനത്തിന്റെ ക്രമവും അതിന്റെ

ശൃംഖലാബന്ധത്തിൽ അറിയുകയും പിന്തുടരുകയും ചെയ്യേണ്ടത് സർവ്വ സൃഷ്ടവസ്തുവിന്റെയും അടിസ്ഥാനവും പ്രഭവവുമായ ദൈവികജ്ഞാനത്തിൽ പങ്കാളിയാകുക എന്നതു വഴിയാണ്. നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ഈ ചിന്തകളെ തീർച്ചയായും പ്ലേട്ടോണിക് പാരമ്പര്യവും, കൽദായ പാരമ്പര്യവും സ്വാധീനിച്ചിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. 'അക്കലോത്തിയ' അഥവാ പിന്തുടരുക എന്നത് ബൗദ്ധികവും സ്പെഷ്യാനുസാരിയുമായ ഇരട്ട കർമ്മമാണ്. യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ക്രമത്തെ നാം ബൗദ്ധികമായി പിന്തുടരുന്നതു തന്നെ നമ്മുടെതന്നെ ജീവിതംകൊണ്ടും കർമ്മം കൊണ്ടും അനുഗമിക്കുന്നതിനാലാണ്. അതുകൊണ്ട് അതിനൊരു സത്താപരമായ സവിശേഷതയുണ്ട്.

സത്താശാസ്ത്രവും (ontology) ബൗദ്ധികശാസ്ത്രവും (epistemology) ധർമ്മശാസ്ത്രവും (ethics) ബന്ധിപ്പിച്ചുള്ള ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയുടെ പ്രത്യേകത ആദിമ ക്രിസ്തീയ ഗുരുക്കന്മാരുടെ ചിന്തയിലെ മുഖ്യ ആശയമായിരുന്നു. ഇവിടെ അറിവും അറിയുന്നവനും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ല. അറിവിലൂടെ ആയിത്തീരുക എന്നതാണ് പ്രധാനം. ദൈവത്തിലുള്ള താൽപര്യം 'ദൈവത്തെക്കുറിച്ച്' അറിയുക എന്ന താൽപര്യത്തിലല്ല; ദൈവത്തിലാകുക എന്നതിലായിരിക്കണം. പല കാര്യങ്ങളിലും മനുഷ്യന് താൽപര്യം ഉണ്ട്. അവന്റെ സുഖത്തിനും സന്തോഷത്തിനുമായി അവയിൽ അവൻ താൽപര്യം കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആദിമ പിതാക്കന്മാർക്ക് അറിവിനുവേണ്ടിയുള്ള ദാഹം അതായിത്തീരുന്നതിൽ നിന്നുളവായതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഗ്രിഗോറിയോസിന് സൃഷ്ടിയിലെ ക്രമീകൃതബന്ധം എന്നാൽ (അക്കലോത്തിയ) ബൗദ്ധികവും ശിക്ഷണപരവുമായ അനുഗമിക്കൽ ആണ്. ഇവിടെ ആദ്യം അറിയുക, പിന്നീട് ആയിത്തീരുക എന്ന അവസ്ഥയില്ല. നമ്മയിലൂടെ ജീവിതം പുരോഗമിക്കുമ്പോഴാണ് ജ്ഞാനം സ്വപ്നവും സ്ഫടികസമാനവും ആയിത്തീരുന്നത്.

യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പിന്തുടരാനുള്ള മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ പ്രാപ്തി സൃഷ്ടവസ്തുവിന്റെ സ്ഥിരതയും ഒത്തൊരുമയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. യുക്തിപരമായ ചേർച്ചയുണ്ടാവാൻ സത്താപരമായ ചേർച്ചയുണ്ടാവണം. മനുഷ്യയുക്തിക്ക് അസൃഷ്ട ദൈവത്തിന്റെ സത്തയെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും, സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശരിയും തെറ്റും വ്യവച്ഛേദിച്ചറിയാൻ കഴിയും. ദൈവത്തിൽ നിന്നു പ്രവഹിക്കുന്ന വചനമാണ് (logos) സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സത്താപരമായ അടിത്തറ. അതിന് ചില ക്രമവും സ്ഥിരമായ വ്യവസ്ഥയുമുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിന് ചില മുറയും ക്രമവും ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിയ

മങ്ങളിലേക്ക് മനുഷ്യൻ കടന്നുചെല്ലാനാകുന്നത്. സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിലെ വിശ്വലോകങ്ങൾ ശൃംഖലപോലെ ഒന്ന് മറ്റൊന്നിനോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിൽ അതിന്റെ ക്രമമായുള്ള ശൃംഖലാബന്ധം ഗ്രഹിക്കാനും അവ തമ്മിലുള്ള പാരസ്പര്യം കാണുവാനും മനുഷ്യനു കഴിയും. സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിൽ ഈ ശൃംഖലാബന്ധമുണ്ടെങ്കിലും സൃഷ്ടിയായ പ്രപഞ്ചവും സ്രഷ്ടാവായ ദൈവവും തമ്മിൽ ശൃംഖലാബന്ധമില്ല എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

നാമവും വാക്കുകളും യാഥാർത്ഥ്യം ഉണ്ടായതോടൊപ്പം ഉളവാക്കിയ എന്ന് യൗനോമിയൻ വാദത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ശക്തമായി ചെല്ലിക്കൊണ്ടുണ്ട്. യൗനോമിയസിന്റെ വാദമനുസരിച്ച് ദൈവം 'പ്രകാശമുണ്ടാകട്ടെ' എന്ന് കൽപ്പിച്ചപ്പോൾ പ്രകാശമുണ്ടായി. അതുകൊണ്ട് പ്രകാശത്തിന്റെ പേരിടലാണ്, പ്രകാശമുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പ് സംഭവിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് പ്രകാശം പോലെ തന്നെ പേരും യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്നാണ് യൗനോമിയസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. യൗനോമിയസിന്റെ ഇത്തരം ആക്ഷേപിക വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ നിഷ്പ്രയാസം നിഷേധിച്ചുകൊണ്ട് ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നത്, വേദവചനങ്ങളെ മനുഷ്യഭാഷയുടെ പരിമിതികളെ അതിവെച്ച് സ്ഥലകാല ചിന്തയുടെ ബന്ധനത്തിൽ തളച്ചിട്ടാൽ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം കൈമോശം വന്നുപോകുമെന്നാണ്. ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ ദൈവ ഇച്ഛയും അതിന്റെ സഹലീകരണവും തമ്മിൽ ഇടവേളയില്ല. ദൈവം ഇച്ഛിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അതായിത്തീരുന്നു. അല്ലാതെ ഇച്ഛ ആദ്യവും, സഹലീകരണം പിന്നീടും ആകുന്നില്ല. ഒറ്റയടിക്കുതന്നെ ഇച്ഛയും സഹലീകരണവും സാധ്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്ഥലകാല പരിമിതി ദൈവിക പ്രവൃത്തിയുടെമേൽ ആരോപിക്കാനാവില്ല. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിക്ക് ഒരു ശൃംഖലാ ബന്ധവും ക്രമവും ഉള്ളതുകൊണ്ട് സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത വസ്തുക്കളെ മനുഷ്യൻ വേർതിരിച്ചറിയുവാനാണ് നാമവും വാക്കുകളും മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിച്ചത്. മനുഷ്യന്റെ പ്രജ്ഞാശക്തിയാണ് വാക്കുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. ആദ്യതവിഹീനനും, സ്വയംഭാവമായ സ്രഷ്ടാവിൽ ഇത്തരം ശൃംഖലാബന്ധങ്ങളോ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളോ ഇല്ലാത്തതിനാൽ സൃഷ്ടിയെ മനസ്സിലാക്കുന്ന അതേ സമ്പ്രദായം സ്രഷ്ടാവിനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ഉപയുക്തമല്ല.

സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ക്രമത്തെ ശൃംഖലാബന്ധത്തിൽ പിന്തുടരുന്നതുപോലെ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തെ 'അക്കലോത്തിയാ'യിലൂടെ അഥവാ ശൃംഖലാബന്ധത്തിലൂടെ പിന്തുടരുവാൻ കഴിയും. യഥാർത്ഥത്തിൽ വേദവചനത്തിന്റെ ശൃംഖലാബന്ധവും ക്രമവും ഈ വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ശൃംഖലാബന്ധത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണ്. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ വിരചിതമാണെന്ന തത്വത്തിൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നു.

വേദപുസ്തക വിവരണങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ അനേകം വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞതാണെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പൊരുത്തവും അർത്ഥവ്യാപ്തിയും ചികഞ്ഞുനോക്കി കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു മതേതര ഗ്രന്ഥത്തെ സമീപിക്കുന്ന അതേ സമ്പ്രദായം വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉപയുക്തമാക്കിയാൽ അതിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പരിജ്ഞാനം വെളിപ്പെട്ടു വരണമെന്നില്ല. പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ വിരചിതമായ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യന്തം വരെയുള്ള ശൃംഖലാബന്ധത്തെ മനസ്സിലാക്കി സമീപിക്കുമ്പോഴേ വചനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സമഗ്രമായ പൊരുൾ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ഇവിടെ സഭയുടെ പഠിപ്പിക്കൽ, ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ വൈരുദ്ധ്യമെന്നു തോന്നാവുന്നവയെ, മുഴുവൻ യാഥാർത്ഥ്യത്തേയും അനുക്രമമായി അതിന്റെ ശൃംഖലാബന്ധം പിന്തുടർന്ന്, പൂർണ്ണമായി തരണം ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

മനുഷ്യജീവിതം തന്നെ തുടക്കം മുതൽ ഒടുക്കം വരെ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് ഒരു വ്യവസ്ഥയോടെയുള്ള യാത്ര എന്നതുപോലെ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിലും ഈ തുടക്കവും, ക്രമവും, ശൃംഖലാബന്ധവും ഘട്ടംഘട്ടമായുള്ള പുരോഗതിയും ദർശിക്കാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് സങ്കീർത്തനപാരായണം ആദ്യം മുതൽ അവസാനം വരെ പൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള വളർച്ചയുടെ ചവിട്ടുപടികളായാണ് ക്രിസ്തീയ ആത്മീയ പാരമ്പര്യം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. സങ്കീർത്തനത്തിലെ അഞ്ചു പുസ്തകത്തിനും ശൃംഖലാബന്ധമുള്ള ഒരു ചട്ടവും ക്രമവും ഉണ്ട്. ആ ക്രമവും മുറയും ദൈവിക പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ അഞ്ചു ഘട്ടങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതായി ഗ്രിഗോറിയോസ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം സങ്കീർത്തനം നന്മയിലേക്കുള്ള പടവുകളുടെ തുടക്കമാണെങ്കിൽ അത് ക്രമേണ വളർന്ന്, വളർന്ന് അവസാന ഭാഗമെത്തുമ്പോൾ നന്മയുടെ പൂർണ്ണതയുടെ സ്തുതിഘോഷമായി പര്യവസാനിക്കുന്നു. അതുപോലെയുള്ള ശൃംഖലാബന്ധവും പാരസ്പര്യബന്ധവും, ക്രമവും ഉൽപത്തി മുതൽ വെളിപാടു വരെയുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ ദർശിക്കാവുന്നതാണ്. മറ്റൊരർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥവും സൃഷ്ടയാഥാർത്ഥ്യവും തമ്മിൽ ഒരു പൊരുത്തമുള്ളതുപോലെതന്നെ അത്തരം പൊരുത്തം വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥവും, വിശ്വപ്രപഞ്ച ക്രമവും തമ്മിലും, വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥവും ക്രിസ്തീയ പൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള ജീവിതവളർച്ചാക്രമം തമ്മിലും കാണാം. തിന്മയിൽ നിന്ന് വേർപെട്ട്, നന്മയുടെ പടവുകളിലൂടെ മുന്നോട്ടു കുതിക്കുന്ന ജീവിതം, സൽക്കർമ്മങ്ങളിലൂടെ ആത്യന്തികമായി പൂർണ്ണതയുടെ ഉച്ചകോടിയിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നതായാണ് കാണാൻ കഴിയുക. അവസാനം 150-ാം സങ്കീർത്തനക്കാരൻ പാടുന്നതുപോലെ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്ന വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തെയാണ് ദർശി

ക്കുന്നത്. ഇവിടെ നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട പ്രധാന കാര്യം, വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തിലും, വേദഗ്രന്ഥത്തിലും വിശുദ്ധിയിലേയ്ക്കുള്ള ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിലും മൂന്നു തലത്തിൽ ഒരു ആരംഭവും അവസാനവും ഇവയ്ക്കിടയിൽ അനുകൂലമായ ഒരു ശൃംഖലാ ബന്ധവും ഉണ്ട് എന്നുള്ളതാണ്. ആ മൂന്ന് തലത്തിലും അതിന്റെ ക്രമമനുസരിച്ച്, ശൃംഖലാബന്ധത്തിൽ നമുക്ക് പിന്തുടരേണ്ടതുണ്ട്.

ക്രിസ്തീയ ജീവിതം എന്നത് തിന്മയുടെ പ്രവാഹത്തിൽ നിന്ന് ബന്ധം വിച്ഛേദിച്ച്, നമ്മെ പാപത്തിൽ തളച്ചിടുന്ന തിന്മയുടെ ശൃംഖലാബന്ധത്തെ വിട്ട്, പൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള നന്മയുടെ ശൃംഖലാബന്ധത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുക എന്നതാണെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായിലേക്കുള്ള സഞ്ചാരമാണ്. മനുഷ്യരാശി അവന്റെ യഥാർത്ഥ വാസസ്ഥലമായ ദൈവനഗരത്തിൽ നിന്നു മാറി ദൈവാശ്രയമില്ലാതെ മരുഭൂമിയിലൂടെ അലയുകയാണ്. ദൈവമാണ് മനുഷ്യരാശിയുടെ യഥാർത്ഥ ഭക്ഷണവും പാനീയവും. ക്രിസ്തുവാകുന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് നാം വഴിതെറ്റിയെങ്കിലും, അവന്റെ കൃപയിൽ അവൻ നമ്മെ മരുഭൂമിയിൽ കണ്ടെത്തി അവനിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവാണ് ജീവന്റെ നഗരത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം. എന്നാൽ നാം മരണനിഴലിൽ പാപചങ്ങലയിൽ പെട്ട്, ഇരുട്ടിലായിരിക്കുന്നു. നന്മയുടെ ദിശയിലേക്ക് നീങ്ങാനാകാതെ നമ്മെ തിന്മയുടെ പാപച്ചുമട് നിശ്ചലനാക്കിയിരിക്കുന്നു. പാപഭാരം നമ്മെ കുഴിയിലേക്ക് വലിക്കുന്നു.

തിന്മയുടെ ചങ്ങല പൊട്ടിച്ച് ക്രിസ്തു നമ്മെ സർഗ്ഗനഗരത്തിന്റെ പാതയിൽ വെക്കുന്നതാണ് നന്മയുടെ ശൃംഖലാ ക്രമം. ഇല്ലായ്മയിലേക്ക് നയിക്കുന്ന തിന്മയുടെ ശൃംഖലാബന്ധം വിച്ഛേദിച്ച് നന്മയുടെ ശൃംഖലാബന്ധത്തിൽ ഉണ്ടായിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടണം. ഇങ്ങനെയുള്ള ആയിത്തീരലിൽ സൃഷ്ടിയിലെ ക്രമീകൃത ബൗദ്ധിക ശൃംഖലാബന്ധവും (intellectual *akolouthia*) ധാർമ്മിക ശൃംഖലാബന്ധവും (moral *akolouthia*) വേർപിരിയാനാവാത്തവണ്ണം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ ക്രമീകൃത ശൃംഖലാബന്ധത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും ദൈവവചനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനവും ഒന്നായി പരിണമിച്ച് പ്രയോജനപ്പെടുന്നത്, തിന്മയുടെ ശൃംഖലാബന്ധത്തെ വിട്ട് നന്മയുടെ ധാർമ്മിക ശൃംഖലാബന്ധത്തെ പ്രാപിക്കുമ്പോഴാണ്. ഈ വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തെയും വേദഗ്രന്ഥത്തെയും അതിന്റെ ക്രമത്തിലും ചിട്ടയിലും ബൗദ്ധികമായി അറിഞ്ഞ് ജീവിത പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കുള്ള ശൃംഖലാബന്ധത്തിൽ സൽകർമ്മ ജീവിതത്തിലൂടെയും ശിക്ഷണത്തിലൂടെയും വിശുദ്ധി കൈവരിച്ച്, അറിവും അറിയുന്നവനും ഒന്നായിത്തീരുന്നതിനെയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതാണ് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ക്രിസ്തീയ ദർശനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ബൗദ്ധികപ്രമാണങ്ങൾ എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

AND SON SAID, "LET THE WATERS
BRING FORTH SWARMS OF LIVING
CREATURES AND LET BIRDS FLY
ABOVE THE EARTH."

ദൈവവും സൃഷ്ടിയും I

(ഡിയാസ്റ്റിമ - തുടർച്ചയില്ലായ്മ)

ദൈവത്തിന്റെ ഉണമയെ വിശദീകരിക്കുന്നതുപോയിട്ട്, സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയുമായുള്ള ബന്ധത്തെ വ്യക്തമായി വിശദീകരിക്കാൻ മനുഷ്യ ഭാഷ അപര്യാപ്തമാണെന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ അതിർവരമ്പിൽ മനുഷ്യചിന്ത നിലച്ചുപോകുന്നതു കണ്ട ഗ്രിഗോറിയോസ് സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും തമ്മിലുള്ള വിടവ് മനുഷ്യചിന്തയ്ക്ക് തരണം ചെയ്യാനാവില്ലെന്ന സത്യം ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ മനസ്സിലാക്കി. അങ്ങനെയെങ്കിൽ സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ എങ്ങനെയാണ് മനസ്സിലാക്കാനാവുക? മനുഷ്യചിന്തയ്ക്ക് വഴങ്ങാത്ത ദൈവത്തെ ഏതു ഭാഷയിലാണ് വിശദീകരിക്കാനാവുക? സർവ്വജീവന്റെയും സ്രോതസ്സും അടിസ്ഥാനവുമായ ദൈവത്തെ, ഒരു സിദ്ധാന്തമായി (God Hypothesis, God concept) അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള മനുഷ്യശ്രമത്തിന്റെ അപകടത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നന്നായി അറിഞ്ഞിരുന്നു.

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്താഘടനയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനിയായ ഒന്നാണ് ഡിയാസ്റ്റിമ (*Diastema*) അഥവാ വിടവ് എന്ന് ആശയം. ഇതിനെ ജ്ഞാതകമായും (നെഗറ്റീവായിട്ടും) അല്ലെങ്കിൽ ധനാത്മകമായിട്ടും (പോസിറ്റീവായിട്ടും) മൂന്നു വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്.

- (a) ദൈവവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ജ്ഞാതകമായി.
- (b) സൃഷ്ടിയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ധനാത്മകമായി.
- (c) ദൈവവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക വിശേഷാർത്ഥത്തിൽ.

തുടർച്ചയില്ലായ്മ (*Diastema*) അറിയുസിന്റെ ചിന്തയിലെ ഒരു സുപ്രധാന ആശയമായിരുന്നു. അറിയുസിന്റെ പഠിപ്പിക്കലനുസരിച്ച് “പുത്രനിലൊതിരുന്ന ഒരവസരമുണ്ടായിരുന്നു.” അങ്ങനെയാവുമ്പോൾ പിതാവിന്റെ ഉത്ഭവവും പുത്രന്റെ ഉത്ഭവവും തമ്മിൽ ഒരു ഇടവേളയുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരും. നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്രഷ്ടാവ് - സൃഷ്ടി ബന്ധത്തിന്റെ ഘടനയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായി വിപുലമായ അർത്ഥത്തിൽ ഈ വാക്കുപയോഗിച്ചു. സ്വയംഭൂവായ ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവ

ത്തിൽ (nature) ആന്തരികമായി വിടവോ (*diastema*) ഏച്ചുകെട്ടലോ ഇല്ല. സ്ഥലകാല ബദ്ധത സ്രഷ്ടാവിന് ബാധകമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ത്രിത്വത്തിന്റെ ആളത്വത്തിലോ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങൾ തമ്മിലോ സ്ഥലകാല വിടവ് ഉണ്ടാവാനാവില്ല. എല്ലാ സൃഷ്ടവസ്തുക്കളും സ്വഭാവത്തിൽ സ്ഥലകാല ബദ്ധിതമായതിനാൽ തുടർച്ചയില്ലായ്മ (*Diastema*) സൃഷ്ടജാലങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. സത്താപരമായും (ontological) അതുകൊണ്ടുതന്നെ ബൗദ്ധികപരമായുമുള്ള (epistemological) വിടവ് സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണ്മയും സൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ നിലനിൽക്കുന്നതിനാൽ മനുഷ്യമനസ്സിനോ മറ്റേതു സൃഷ്ടമനസ്സിനോ അതിനെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനോ വഹിക്കുന്നതിനോ കഴിയില്ല. അതായത് സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ ഭീമമായ അന്തരം നിലനിൽക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്ന സ്വഭാവങ്ങളും ഗുണങ്ങളും സ്രഷ്ടാവിൽ ആരോപിക്കാം. എന്നാൽ അവയൊന്നും സ്രഷ്ടാവിനെ ബാധിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ബന്ധിക്കുന്നുമില്ല. സ്ഥലകാലബദ്ധനായ മനുഷ്യൻ ചിന്തിക്കുന്ന ലോകം മാനുഷികതലത്തിലാണ്. അത്തരം ചിന്തകളൊന്നും ദൈവികതലത്തിൽ ആരോപിക്കാനോ ബന്ധിപ്പിക്കാനോ കഴിയില്ല.

പ്ലേറ്റോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, സ്റ്റോയിക്സ്, പ്ലോട്ടിനസ് എന്നിവരുടെ ദർശനങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് തുടർച്ചയില്ലായ്മ (*Diastema*) എന്ന ആശയം തികച്ചും മൗലികമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. വിശ്വപ്രപഞ്ചത്തെ അതിൽത്തന്നെ ഒതുക്കിനിർത്തി വ്യാഖ്യാനിച്ച സ്റ്റോയിക്കുകളുടെ വീക്ഷണത്തിൽ, മുഴുവൻ പ്രപഞ്ചവും ദൈവമാണെന്നും മനുഷ്യൻ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭാഗവും ചെറിയ ഒരു പതിപ്പുമാണെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വാതിരികതയെ ഊന്നിപ്പറയുന്നതിനായി തുടർച്ചയില്ലായ്മ (*Diastema*) എന്ന ആശയം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. യവന ചിന്തകന്മാരിൽ സ്റ്റോയിക്കുകൾ ദൈവത്തെ പൂർണ്ണമായും പ്രപഞ്ചാന്തര്യമായി മാത്രം അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ അരിസ്റ്റോട്ടിലിനെപ്പോലുള്ളവർ പൂർണ്ണമായും പ്രപഞ്ചാതിരികതനായും വിവക്ഷിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്റ്റോയിക്കുകളുടേയും അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റേയും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ ചിന്താഗതികളെ അനുരഞ്ജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ദൈവവിഭാവനത്തിനാണ് ഉദ്യമിച്ചത്. ദൈവം അതിരികതാണ്. അതേസമയം അന്തര്യമായിമാണ്. ഗ്രിഗോറിയോസ് ഒരു പരിധിവരെ അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ ആശയമായ ദൈവം ആദികാരണം അഥവാ കാരണമില്ലാത്ത കാരണം എന്നിവയെ സ്വീകരിക്കുമെങ്കിലും, ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അത്തരം ഒരറിവിൽ അദ്ദേഹം സംതൃപ്തനല്ലായിരുന്നു. പാണ്ഡിത്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ദൈവജ്ഞാനം സത്യജ്ഞാ

നമായി അദ്ദേഹം കണ്ടില്ല. ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥ അറിവ് മനുഷ്യനെ അവന്റെ ഉണ്മയിൽത്തന്നെ പരിവർത്തനവിധേയനാക്കി ദൈവാഭിമുഖ്യത്തിൽ കൊണ്ടുവരണം. ഈ ലോകം എന്നത് അനുക്രമമായ കാരണങ്ങളുടെ ശൃംഖലയാണെങ്കിലും ദൈവം അതിലെ വെറും ആദ്യ കണ്ണി മാത്രമല്ല. ദൈവവും ലോകത്തിന്റെ ഹേതുക്കാരണ ശൃംഖലയും തമ്മിൽ ഒരു വിടവുണ്ട് (*Diastema/gap*). അരിസ്റ്റോട്ടിലും നിയോപ്ലേറ്റോണിസ്റ്റും ലോകവും ദൈവവും തമ്മിൽ ചിലതരത്തിലുള്ള തുടർച്ച വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. തീർച്ചയായും അത് സ്ഥലബദ്ധ തുടർച്ചയല്ല. കാരണം, അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ അചലിത ചലയിതാവ് (*Unmoved mover*) പ്രപഞ്ചവുമായി യാതൊരു വേഴ്ചയുമില്ലാതെയാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്.

എന്നാൽ സ്റ്റോയിക്കുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവവും അവന്റെ സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള വിടവ് എന്ന ആശയം അസാധ്യമാണെങ്കിൽ അരിസ്റ്റോട്ടിലിനും പ്ലോട്ടിനസിനും അങ്ങനെയൊന്ന് സങ്കല്പിക്കാൻ പോലുമായില്ല. കാരണം അരിസ്റ്റോട്ടിലിന് പ്രധാന ചലയിതാവ് (*Prime mover*) അല്ലെങ്കിൽ ആദ്യകാരണം തന്നെയാണ് ആത്യന്തിക കാരണവും; എല്ലാം അതിലേക്ക് ഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അരിസ്റ്റോട്ടിൽ ആദ്യകാരണവും ആത്യന്തികകാരണവുമായ പരമനന്മയെ (*Supreme good*) മനുഷ്യബോധത്തിന്റെ പരിധിയിൽ കൊണ്ടുവന്നതിനാൽ അറിയുന്ന മനസ്സും പരമനന്മയും തമ്മിൽ ബൗദ്ധികമായും സത്താപരമായും വിടവ് ഇല്ലാതാക്കുന്നു. ദൈവവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരു നൈരന്തര്യം പ്ലോട്ടിനസ് സങ്കല്പിക്കുന്നു. പ്ലേറ്റോയാണെങ്കിൽ, ദൈവത്തെ ആശയങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ ലോകവുമായി ബന്ധിച്ചു നിർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലൂടെയും തർക്കശാസ്ത്രത്തിലൂടെയും ആശയലോകത്തെ (*world of ideas*) മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

പ്ലേറ്റോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, സ്റ്റോയിക്ക്, നിയോപ്ലേറ്റോണിസ്റ്റ് എന്നീ ചിന്തകരുടെ യവന പാരമ്പര്യത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നിരാകരിച്ചു. യഹൂദ-ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യമാണ് ഗ്രിഗോറിയോസിന് സ്വീകാര്യമായത്. മോശയുടെ പാരമ്പര്യത്തെ അധികരിച്ച് ദൈവവും അവന്റെ സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള വിടവ് എന്ന യഹൂദ ആശയത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അദ്ദേഹം ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വാതിരികത മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നു.

സൃഷ്ടിയുടെ സ്വഭാവം തന്നെ ചലനവും പരിവർത്തനവുമാണ്. സൃഷ്ടിയെന്നത് സ്ഥല-കാല പരിമിതിയിൽ സംഭവിക്കുന്ന ക്രമമുള്ള ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. അത് ഒന്നിൽനിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്ക് ഒന്നൊന്നായി സദാ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഉത്ഭവത്തിൽനിന്നും പൂർണ്ണതയിൽ

ലേക്ക് സഞ്ചരിച്ച്, തുടക്കത്തിൽനിന്ന് ഒടുക്കത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നു. അത് സ്ഥല-കാലത്തിൽ വ്യാപരിച്ചു കിടക്കുന്നു. കാലം എന്നതുതന്നെ ആരും ഭവം അവസാനവും തമ്മിലുള്ള ഒരു ഇടവേള മാത്രം. ഇത് ദൈവത്തിൽ കാണാത്ത, സൃഷ്ടിയിൽ മാത്രം കാണുന്ന ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്.

സൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്ന ഇത്തരം പ്രത്യേകതകൾ കൊണ്ടുതന്നെ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്രഷ്ടാവിന്റേയും സൃഷ്ടിയുടേയും സ്വഭാവത്തെ വ്യക്തമായി വേർതിരിച്ചു കാണുന്നു. യുനോമിയസുമായുള്ള തർക്കത്തിൽ ഇത്തരം വ്യത്യാസങ്ങളെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉയർത്തിക്കാണിക്കുകയും പുത്രന് ആരംഭമുള്ളതുകൊണ്ട് ദൈവമാകാൻ കഴിയില്ലെന്ന വാദത്തെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ അകൽച്ച അഥവാ വിടവുണ്ടെങ്കിലും ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്ന് ആളന്മാർക്ക് അത്തരം അകൽച്ച ബാധകമല്ല.

സൃഷ്ടിയുടെ ദൈവാനുഭവം അനന്തമായി പ്രോജക്ടിവിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ സത്തയെ അറിയുവാൻ കഴിയും എന്ന വാദത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നിരാകരിച്ചു. സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തെ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതുതന്നെ കാലഗതാനുകൂലമത്തിൽ വ്യാപരിച്ചു കിടക്കുന്ന സംഭവശ്രേണികളുടെ തുടർച്ചയാണ്. എന്നാൽ “സർവ്വകാലത്തിനും മുമ്പുള്ള” എന്ന വിശേഷണം കാലത്തെ ഉല്പാദിക്കുന്നതിനാൽ കാലവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയുള്ള മുത്തത്, ഇളയത്, ആദ്യം, അവസാനം എന്ന തരത്തിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ആരോപിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്ന അതേ യുക്തിയും മാനദണ്ഡങ്ങളും ദൈവത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കരുത്. മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയും, ഒരു പ്രത്യേക ക്രമത്തിൽ, ശൃംഖലാബന്ധത്തിൽ കാലഗണനത്തിനു വഴങ്ങുന്ന രീതിയിലാണ് സൃഷ്ടമായത്. സൃഷ്ടിയെ, അതിന്റെ ശൃംഖലാക്രമത്തെ പിന്തുടർന്ന് സ്ഥല-കാല സംഭവശ്രേണികളുടെ ആദികാരണത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയും. ഇത്തരം അന്വേഷണം കാലത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലെത്തിയവ സാന്നിധ്യം വരും.

സർവ്വസൃഷ്ടിക്കുമപ്പുറത്ത് എല്ലാവിധ പ്രാപഞ്ചിക സങ്കല്പങ്ങൾക്കും, ഭൗമികക്രമങ്ങൾക്കും വഴങ്ങാതെ നിലകൊള്ളുന്ന ദൈവസത്തയുടെ ആരംഭവും അവസാനവും കണ്ടെത്താനോ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള മാറ്റത്തിന് വിധേയമായി മുമ്പോട്ടു പോകുന്നത് ചിന്തിക്കുവാനോ മനുഷ്യ യുക്തിക്ക് കഴിയുന്നതല്ല. ദൈവസത്ത കാലത്തിനും അപ്പുറത്തായതിനാൽ ദിവ്യമായതിനെ അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്താനാവില്ല. ദൈവം കാലത്തിൽ നിന്നല്ല മറിച്ച് കാലം ദൈവത്തിൽനിന്നും ഉളവാകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കാലത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ദൈവത്തിൽ നിന്നായതിനാൽ സൃഷ്ട

വസ്തുക്കൾക്ക് സ്ഥലകാലത്തിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ഭൗമിക നിയമങ്ങൾക്കു വിധേയമായി സംഭവശ്രേണികളെ ആദ്യ-അന്ത്യ ക്രമത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. എല്ലാ സൃഷ്ടവസ്തുക്കളും അതിന്റെ നിർമ്മാതാവിന്റെ ശക്തിയാൽ കെട്ടപ്പെട്ട്, സ്ഥലകാല പരിധിക്കുള്ളിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചനിർമ്മാതാവിന് അതിൽത്തന്നെ ഒരു പരിധിയോ, പരിമിതിയോ ഇല്ലാത്തതിനാൽ ദൈവത്തിന്റെ ഉൽപത്തി അന്വേഷിക്കുന്ന എല്ലാത്തരം അന്വേഷണങ്ങൾക്കും, സങ്കല്പങ്ങൾക്കും ആശയങ്ങൾക്കും നേർക്ക് വാതിൽ കൊട്ടിയടക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാലപരിധിക്കപ്പുറത്തേക്കുള്ള എല്ലാത്തരം യുക്തിചിന്തകളും തുടർച്ചയില്ലായ്മയുടെ ഫലമായി മുന്നോട്ടു കയറാനാവാതെ നിലച്ചുപോകുന്നു. വന്നുചേർന്നതിനും ഉള്ളവായതിനും സ്ഥലകാലത്തിലല്ലാതെ അസ്തിത്വമില്ല. മനുഷ്യബുദ്ധിയുടേയും യുക്തിയുടേയും പ്രവർത്തനപരിധി കാലത്തിലും കാലത്തിനു വിധേയമായവയിലുമാണ്. എന്നാൽ സ്വയംഭൂവും, ആദ്യന്തവിഹീനനും സർവ്വജ്ഞനുമായവൻ വസിക്കുന്നത് കാലത്തിലല്ല; അതിനു മുമ്പും അതിനപ്പുറവുമാണ്. അത് അവർണ്ണനീയവും, അതിൽത്തന്നെ ഉള്ളവായതും വിശ്വാസത്തിലൂടെ മാത്രം ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും കാലത്തിനനുപാതമല്ലാത്തതും, സമയത്തിന് അളക്കാനാവാത്തതും സ്വയം നിലനിൽക്കുന്നതും, അതിൽത്തന്നെ വസിക്കുന്നതും, കാലത്തിന് ഭേദിക്കാനോ ഭാഗിക്കാനോ കഴിയാത്തതും മാറ്റവിഹീനനുമാകുന്നു. അത് അതിൽത്തന്നെ ജീവന്റെ ഊർജ്ജവും, അതിനാൽത്തന്നെ ഊർജ്ജവൽക്കരിക്കുന്നതും ഉള്ളവായ യാതൊന്നിന്റേയും പങ്കാളിത്വമില്ലാതെ തന്നെ നിലനിൽക്കാൻ കഴിയുന്നതും അത് കുട്ടിച്ചേർക്കലിലൂടെ കൂടു കയോ കുറയ്ക്കലിലൂടെ കുറയുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

കാലത്താൽ ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും പ്രതീക്ഷയിലും ഓർമ്മയിലുമായി വസിക്കുന്നത് സൃഷ്ടവസ്തുക്കളുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. ദൈവസാന്നിധ്യത്തിൽ എല്ലാ സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചവും ഒരുമിച്ച് തൽക്ഷണത്തിൽ സന്നിഹിതമായി ഭാവി-ഭൂത-വർത്തമാനമെല്ലാം ഒരു നിമിഷബിന്ദുവിലായിത്തീരുന്നു.

ഇത്തരം സാഹചര്യം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യന് ദൈവസത്ത മനസ്സിലാക്കാനാവില്ല എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നത് മനുഷ്യനെ കുറച്ചു കാണിക്കാനോ അവനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന് താഴ്ന്ന അഭിപ്രായം ഉണ്ടായതുകൊണ്ടോ അല്ല. നേരേമറിച്ച് മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് വളരെ ഉയർന്ന ഒരു സങ്കല്പമാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് വച്ചുപുലർത്തിയത്. ദൈവത്തോട് അടുത്ത് വസിക്കുന്ന മാലാഖമാരെപ്പോലും ഗ്രിഗോറിയോസിന് മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥയ്ക്ക് താഴെ മാത്രമേ കാണാനാവുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ദൗർബല്യം കൊണ്ടല്ല

ദൈവവുമായുള്ള വിടവ് അനുഭവവേദ്യമാകുന്നത്. ഈ വിടവ് ദൈവ ദൂതന്മാരായ കൈറൂബുകൾക്കും സെറാഫുകൾക്കുപോലും ബാധകമാണ്. ഈ അടിസ്ഥാനപരമായ വേർതിരിവ് ഇൻഡോ-യവന സങ്കല്പവുമല്ല. സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും തമ്മിലുള്ള ഈ വിടവ് യഹൂദ-ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടായതാണ് എന്നതിന് ലേശംപോലും സംശയമില്ല. സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി സത്താ പരവ്യത്യാസം നിലനിൽക്കുന്നതിനാൽ സൃഷ്ടിക്കു ബാധകമാകുന്ന അതേന്യായം സ്രഷ്ടാവിന് ബാധകമാകുന്നില്ല എന്ന് യൗനോമിയസുമായുള്ള വിവാദത്തിലാണ് ഗ്രിഗോറിയോസിന് വ്യക്തമായത്. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ഈ ലോകവീക്ഷണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തയുടെ പരമ പ്രധാനമായ വശമായതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ ദാർശനിക രചനകളിലും ഇത് നിഴലിച്ചു കാണാവുന്നതാണെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

യൗനോമിയസിന്റെ താക്കോൽവാദം സൃഷ്ടിയിൽ പിതാവ് പുത്രനേക്കാൾ പ്രായത്തിൽ അഗ്രജനാണ് എന്നതാണ്. എന്നാൽ സ്രഷ്ടാവായ പിതാവും പുത്രനും സൃഷ്ടവസ്തുക്കളും തമ്മിലുള്ള ഭിന്നത വ്യക്തമാക്കി ഗ്രിഗോറിയോസ് ഈ വാദത്തെ തള്ളിക്കളയുന്നു. ഇവിടെ, സ്രഷ്ടാവ് സത്യവും, സ്ഥല-കാല വിഹീനനും, സ്വയംസ്ഥിതനും, സ്വയംഭൂവുമാണെങ്കിൽ, സൃഷ്ടി ഭൗമികവും, സ്ഥല-കാല ബദ്ധവും, അപൂർണ്ണവും മറ്റേതിൽ നിന്നോ ഉത്ഭൂതമായതും ആണ്. ഇത്തരം സത്താപരമായ വ്യതിരിക്തതയെ മനസ്സിലാക്കാതെയാണ് യൗനോമിയസ് തന്റെ തർക്കശാസ്ത്ര വൈദഗ്ദ്ധ്യം പ്രയോജനപ്പെടുത്തി പരാജയമടഞ്ഞത്. ദൈവത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ അതിരിക്തതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിടവ് (*Diastema*) എന്ന ആശയം ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നത് യഹൂദ-ക്രിസ്ത്യൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നാണെന്ന് വ്യക്തമാണ്. സ്രഷ്ടാവിനേയും സൃഷ്ടിയേയും ഇങ്ങനെ വിഭജിക്കുന്ന ഒരു ആശയം ഇൻഡോ-ഹെലനിക പാരമ്പര്യത്തിലില്ല.

ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ പല ലേഖനങ്ങളിലും പ്രപഞ്ചത്തെ വേറൊരു തരത്തിലുള്ള വിഭജനത്തിലൂടെയും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തെ ദൃഷ്ടിഗോചരവും അഗോചരവും അല്ലെങ്കിൽ ഐന്ദ്രികം (*sensible*), ബൗദ്ധികം (*intelligible*) എന്നൊക്കെ വിളിക്കുന്നു. മർത്യലോകം, ദൂതലോകം (അരുപികൾ) എന്നൊക്കെ വിളിക്കാവുന്ന ഈ രണ്ടാമത്തെ വിഭജനത്തിൽ ഒരു തരത്തിലുള്ള വിടവ് അനുഭവവേദ്യമാകുന്നില്ല. സ്വർഗ്ഗമെന്നോ, ഭൂലോകമെന്നോ ഒക്കെ വിളിക്കാവുന്ന ഈ രണ്ടു ലോകങ്ങൾ തമ്മിൽ ഗുണപരമായി വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നെങ്കിലും ഇവ തമ്മിൽ ഒരു വിടവ് നിലനിൽക്കുന്നില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യലോകവും സ്വർഗ്ഗ

ലോകവും തമ്മിൽ ഒന്നിൽനിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്ക് ചരിക്കാനാവാത്ത വിടവോ അകൽച്ചയോ നിലനിൽക്കുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച് മനുഷ്യൻ ഈ രണ്ടു ലോകങ്ങളിലും ഒരേസമയം പങ്കെടുക്കാൻ സാധിക്കുന്നു.

കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കാനായി തുടർച്ചയില്ലായ്മയുടെ (ഡിയാസ്റ്റിമ) അദിതീയമായ മൂന്ന് സവിശേഷ വശങ്ങൾ ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കാം:

(a) സ്രഷ്ടാവിന്റെ സത്തയിൽ വിടവിന്റെ (ഡിയാസ്റ്റിമ) അസാന്നിദ്ധ്യം.

(b) വിടവ് (ഡിയാസ്റ്റിമ) സൃഷ്ടവസ്തുവിന്റെ മാറ്റാനാവാത്ത ഒരു പ്രത്യേകത.

(c) സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ നികത്താനാവാത്ത വിടവ് (ഡിയാസ്റ്റിമ).

സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണ്മയിലുള്ള വിടവിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യമാണ് ദൈവത്തിന്റെ അജ്ഞതയ്ക്കും സർവ്വാതിരികതയ്ക്കും കാരണം. എല്ലാ മനുഷ്യജ്ഞാനവും ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ കടന്നുവരുന്നു എന്ന ആധുനിക ബൗദ്ധികശാസ്ത്രമാണ് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റേത്. ഗ്രിഗോറിയോസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇന്ദ്രിയജ്ഞാനത്തിലാണ് മറ്റൊരാൾക്കും കെട്ടിയുയർത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഇന്ദ്രിയ ഗ്രഹണശക്തിയെ ദൈവത്തിന്റെ വില പിടിപ്പുള്ള ദാനമായാണ് വിലയിരുത്തുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും ഇന്ദ്രിയജ്ഞാനത്തിനോ പ്രജ്ഞയ്ക്കോ (എപിനോയ) അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ദ്രിയജ്ഞാനത്തിലൂന്നിയ ആശയകണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾക്കോ ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മയിലേക്ക് നയിക്കുവാൻ കഴിയില്ല എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉന്നയിപ്പുന്നു. കാരണം ദൈവം ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വഴങ്ങുന്ന ഒരു വസ്തുവല്ല. ദൈവത്തിന്റെ അതിരികത്തേ ഇന്ദ്രിയ ഗ്രഹണശക്തിക്കോ യാതൊരുതരത്തിലുള്ള ആശയസങ്കല്പങ്ങൾക്കോ വഴങ്ങുന്നതല്ല.

സൃഷ്ടിക്ക് മനസ്സിന്റെ ശക്തികൊണ്ട് അതിന്റെ തന്നെ കെട്ടുപാടിൽ നിന്ന് പുറത്തുപോകാനാവില്ല. അത് സ്ഥലകാല പരിമിതിയിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. സൃഷ്ടി മനുഷ്യ ജ്ഞാനാനുഭവത്തിനു മുമ്പിൽ തുറന്നു കിടക്കുന്നു. അതിലുള്ളതെല്ലാം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും മാറ്റത്തിനു വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ആയതിനാൽ സൃഷ്ടിക്ക് സ്ഥിരതയോ മാറ്റമില്ലായ്മയോ ഇല്ല. അത് നിരന്തരം ഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടുതരം ചലനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നു. ഒന്നാമത്തേത് - ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്ന് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്ക്. രണ്ടാമത്തേത് - ആന്തരികമായി അതിൽത്തന്നെയുള്ള ചലനം. കാലത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ ഈ രണ്ടു തരം ചലനങ്ങളും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ

രണ്ടു തരം ചലനങ്ങൾക്കുദാഹരണമാണ് ഗ്രഹങ്ങളുടെ ചലനവും മനുഷ്യശരീരവും അതിനുള്ളിലെ മാറ്റങ്ങളും. അങ്ങനെ ഇത്തരം ചലനത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളും മാറ്റവും സൃഷ്ടസഭാവവും അസൃഷ്ടസഭാവവും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന മുഖ്യ ഘടകങ്ങളാണ്. സൃഷ്ടസഭാവത്തിൽ എല്ലാം ചലിച്ചുകൊണ്ടും, മാറിക്കൊണ്ടും, വ്യത്യാസപ്പെട്ടും സ്ഥല-കാലത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ അസൃഷ്ടസഭാവം നിശ്ചലമായും മാറ്റവിഹീനമായും നിലകൊള്ളുന്നു.

ഗ്രിഗോറിയോസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാറ്റം ഐന്ദ്രിക (sensible world) ലോകത്തു മാത്രമല്ല; ദുതലോകത്തും (intelligible world) ബാധകമാണ്. സൃഷ്ടമാകുക (to be created) എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നും (non-being) മാറ്റമെന്ന പ്രക്രിയയിലൂടെ ഉള്ളതായിത്തീരലാണ്. മാറ്റത്തിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിച്ച് മാറ്റത്താൽ അത് തുടർന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. അങ്ങനെ തുടർച്ചയില്ലായ്മയും മാറ്റവും സൃഷ്ടവസ്തുവിന്റെ അവിഭാജ്യ സഭാവ വിശേഷമാണ്. ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നും വന്നുചേർന്ന എല്ലാ സൃഷ്ടവസ്തുവും ഇല്ലായ്മയിലേക്കു തന്നെ നിരന്തരം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആരംഭവും അവസാനവും ഉള്ള എല്ലാം അവയുടെ നിലനിൽപ്പ് ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നു തുടങ്ങി ഇല്ലായ്മയിൽ അവസാനിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഡിയാസ്റ്റിമിക് നിലനിൽപ്പ് എന്നത് ഒരിക്കലും നിശ്ചലതയാകുന്നില്ല; മറിച്ച് മാറ്റവും അസ്ഥിരതയുമാണ്. അതാണ് സൃഷ്ടമായതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ. ഓരോ നിമിഷവും മരണവിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടമായതൊന്നിലും അതിൽത്തന്നെ ഉണ്മയില്ല (being in itself).

യഥാർത്ഥത്തിൽ മരണം ഓരോ നിമിഷവും സംഭവിക്കുന്നു. ഇനിയും വന്നുചേരാത്ത ഭാവിയുടേയും കഴിഞ്ഞുപോയ ഭൂതകാലത്തിന്റെയും മദ്ധ്യേയുള്ള ക്ഷണികനിമിഷം പിന്നിൽനിന്നും മുന്നോട്ടുള്ള ഒരു ആയൽ മാത്രമാണ്. ഈ വീക്ഷണത്തിൽ വർത്തമാനം എന്നൊന്നില്ല. മനുഷ്യസഭാവത്തിൽ മരണം സങ്കലനമായതിനാൽ മർത്യത തലമുറകളിലേക്ക് പകർന്നു നൽകിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നാം മരണമെന്ന ജീവിതത്തിലേക്ക് ജനിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്റെ 'ആത്മാവും പുനരുത്ഥാനവും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ മരണജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കുന്നു. മനുഷ്യസഭാവം ഒരു അരുവിയോട് സാദൃശ്യമുണ്ട് എന്ന് നമുക്കറിയാം. കാരണം ജനനത്തിൽ നിന്ന് മരണത്തിലേക്ക് നിഷേധിക്കാനാവാതെ എപ്പോഴും മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചലനം; ഒരിക്കൽ അത് നിലയ്ക്കുമ്പോൾ നിലനിൽപ്പിനും അന്ത്യം സംഭവിക്കുന്നു. ഈ ചലനം, ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നും

മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്കുള്ള മാറ്റിവെയ്ക്കൽ മാത്രമല്ല, മറിച്ച് പരിവർത്തനത്തിലൂടെയുള്ള മുന്നേറ്റമാണ്. രൂപാന്തരം സംഭവിക്കുന്നതൊന്നും ഒരേ ഘട്ടത്തിലായിരിക്കില്ല എപ്പോഴും. കത്തിനിൽക്കുന്ന വിളക്കിലെ തീജ്വാല എപ്പോഴും മാറ്റമില്ലാത്തതുപോലെ തോന്നുമെങ്കിലും ഓരോ നിമിഷവും ജ്വാല കത്തി എരിഞ്ഞ് രൂപാന്തരവിയേയമായി പുതുതാക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ ഡിയാസ്റ്റിമിക് നിലനിൽപ്പ് അഥവാ സൃഷ്ടജീവിതം നിരന്തരം അനുകൂലമായി മാറ്റത്തിന് വിയേയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവം ചലനമെന്ന പരിവർത്തന പ്രക്രിയയിലൂടെ നിരന്തരം ഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചലനം നിലയ്ക്കുമ്പോൾ ജീവിതം നിലയ്ക്കുന്നു. ജീവനുള്ള കാലത്തോളം അത് നിലയ്ക്കുന്നില്ല. മാറ്റം സൃഷ്ടവസ്തുവിന്റെ സത്താപരമായ അടിസ്ഥാനമായതിനാൽ ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നും മാറ്റത്തിലൂടെയാണ് അത് ആയിത്തീരുന്നത്. ഇത് മനുഷ്യൻ ബാധകമായതുപോലെതന്നെ വസ്തുക്കൾക്കും ബാധകമാണ്. മാലാഖമാർപോലും നിരന്തര മാറ്റത്തിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമല്ല. ഈ തത്വം മുഴുവൻ സൃഷ്ടവസ്തുവിനും ഒരുപോലെ ബാധകമാണ്. എല്ലാം ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നും ഉളവാകുന്നതല്ല.

ദൂതലോകവും ഐന്ദ്രിയലോകവും ഒരേ ഘടകമായി തുടർച്ചയില്ലായ്മയാൽ സ്രഷ്ടാവിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നും വേർപെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ സൃഷ്ടിക്ക് അതിന്റെ വശത്തുനിന്നും അതിനെ തരണം ചെയ്യാനാവില്ല. നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും പാരമ്പര്യമായി നമുക്കു കിട്ടിയ പഠിപ്പിക്കലുകൾ ഒരു തരത്തിലുമുള്ള പുരാണ കഥാവിവരണങ്ങളല്ല. അവ സാഭാവികമായും വിശ്വസിക്കാൻ പര്യാപ്തമായവയാണ്. സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിലെ സർവ്വതിനേയും രണ്ടു വിഭാഗത്തിലായി നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ദൂതലോകത്തുള്ളവരും ഐന്ദ്രിയലോകത്തുള്ളവരും (Intelligible beings & Sensible beings). ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള യാതൊന്നിന്റേയും പ്രകൃതി ഈ രണ്ടു വിഭാഗത്തിൽ പെടാതെ പോകുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇവ രണ്ടും തമ്മിൽ വലിയ അന്തരം നിലനിൽക്കുന്നതിനാൽ ദൂതലോകത്തെ ഐന്ദ്രിയലോകത്തിന്റെ വിഭാഗത്തിലോ മറിച്ചോ ഉൾപ്പെടുത്താൻ കഴിയില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല; ഇവയ്ക്കു തമ്മിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ സവിശേഷതകളുമുണ്ട്. ദൂതലോകവാസികൾ അതിന്റെ പ്രകൃതത്തിൽ ഭൗതികാസ്തിത്വമില്ലാത്തവരും ആകാരവിഹീനരുമാണ്. മറിച്ച് ഐന്ദ്രിയപ്രകൃതർ അവയുടെ പേര് സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നതും മനസ്സിലാക്കപ്പെടുന്നതുമാണ്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയൊന്നെങ്കിലും പ്രകൃതത്തിൽ കാണുന്ന ഇത്തരം വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ മുകളിൽ അവയെ ഒരുമിപ്പിക്കുന്ന വിശ്വവിവേകത്തിന്റെ ശക്തിയാലുള്ളവായ ഒരു സ്വരലയം

ദർശിക്കുവാൻ കഴിയും. അതുപോലെതന്നെ, ദൂതലോകരും ഐന്ദ്രിയരും തമ്മിൽ ദൈവദത്തമായ ഒരു സങ്കലനത്തിന് വിധേയമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇവയെല്ലാം നമ്മയിൽ തുല്യപങ്കാളിയാവുകയും ഉൽകൃഷ്ടമായ സ്വഭാവ പങ്കാളിത്തത്തിൽ നിന്നും ആരേയും ഒഴിവാക്കാതെ നില നിർത്താനും സാധിക്കുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ ദൂതപ്രകൃതിയുടെയും ഐന്ദ്രിയപ്രകൃതിയുടെയും സവിശേഷ ഘടകങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമായതിനാൽ ദൈവികതയുടെ ഒരു സങ്കലനം ദൃശ്യമാകുന്നു.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പഠിപ്പിക്കലനുസരിച്ച് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും, ദൂതപ്രകൃതർക്കും മുന്നിൽ തുറന്നുകിടക്കുന്ന ഈ ലോകം രണ്ട് വ്യത്യസ്ത യാഥാർത്ഥ്യമല്ല; മറിച്ച് ഏക ഘടകമാണ്. എന്നാൽ ഈ മുഴുവൻ ഏകഘടകവും സ്രഷ്ടാവിന്റെ പ്രകൃതത്തിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ സൃഷ്ടിയുടെ വശത്തുനിന്നും തരണം ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. ഈ മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയും, മാലാഖമാരുൾപ്പെടെ മാറ്റത്തിനു വിധേയമാണ്.

അസൃഷ്ടപ്രകൃതം (uncreated nature) യാതൊരുവിധ രൂപാന്തരത്തിനോ, പരിവർത്തനത്തിനോ ചലനാത്മകമായ മാറ്റത്തിനോ വിധേയമല്ല. അസൃഷ്ടപ്രകൃതിയും സൃഷ്ടപ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ വ്യത്യാസമെന്നു പറയുന്നത്; സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണ്മ സ്വയംഭാവവും, സ്വയംസൃഷ്ടവും, സ്വയം ഉൽപാദിതവും, സ്വയം നിലനിൽക്കുന്നതും ആണെങ്കിൽ സൃഷ്ടിയെന്നത് ദൈവിക ഉണ്മയിൽ നിന്നും ഉത്ഭവിച്ചതും, ദൈവിക ഇച്ഛയാൽ നിലനിർത്തുന്നതും, സ്വയം നിലനിൽക്കാൻ കഴിയാത്തതും നിരന്തരവും ഓരോ നിമിഷത്തിലും ദൈവിക ഇച്ഛയാൽ പുനഃസൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട്, അതിനെ ആശ്രയിച്ച് കഴിയുന്നതുമാണ്. ദൈവികസത്ത പൂർണ്ണ നന്മയും, എല്ലാ നന്മകളുടേയും പൂർത്തീകരണവുമാണ്. മറ്റു നന്മയിൽ പങ്കാളിയാവാതെതന്നെ അതിൽതന്നെ നന്മയിൽ പൂർണ്ണനാണ്. അതിൽത്തന്നെ പൂർണ്ണത കൈവരിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ മറ്റൊന്നിലേക്ക് വളരേണ്ടതില്ല. അതുകൊണ്ട് മാറ്റത്തിനു വിധേയമാകേണ്ടതില്ല. സൃഷ്ടി നന്മയായിരിക്കുന്നത് അതിനെ സൃഷ്ടിച്ചവൻ നന്മയായതിനാലാണ്. ദൈവികഇച്ഛയിൽ പങ്കാളിയായതിനാൽ മാത്രം സൃഷ്ടി നന്മയിൽ നിലനിൽക്കുന്നു. ദൈവമഹത്വത്തിൻ പങ്കാളിയായി നിരന്തരം പുതുകിക്കൊണ്ട്, ആരംഭത്തിൽനിന്ന് പൂർണ്ണതയിലേക്ക് സൃഷ്ടിക്ക് മുന്നോട്ടു പോകേണ്ടതുണ്ട്. ആയതിനാൽ സൃഷ്ടി നിരന്തരമാറ്റത്തിനു വിധേയനായി നന്മയുടെ പൂർണ്ണതയിലേക്ക്, സത്യജീവിതത്തിലേക്ക് ഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ സൃഷ്ടി നന്മയുടെ എതിർദിശയിൽ സഞ്ചരിച്ച് മാറ്റത്തിലൂടെ ഇല്ലായ്മയിലേക്ക്, മരണത്തിലേക്ക് ചലിക്കുന്നു.

ദൈവികസത്തയെ പൂർണ്ണമായും ഗ്രഹിക്കുവാൻ മനുഷ്യപ്രകൃതിയിലെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കോ ഗ്രഹണശക്തിക്കോ പ്രാപ്തിയില്ലെന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതുപോലെ, ദൈവത്തെ ബൗദ്ധികമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിൽ കൂടി, മനുഷ്യന് ഒരുതരത്തിലുള്ള “യോഗാത്മക സമാഗമ”ത്തിലൂടെ, ദൈവത്തെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും (അതായത് നമ്മുടെ അസ്തിത്വ അടിസ്ഥാനവുമായുള്ള ഒരുതരം അസ്തിത്വ അഭിമുഖീകരണം) എന്ന വാദത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ അജ്ഞതയെ (incomprehensibility) ഗ്രിഗോറിയോസ് ആവർത്തിച്ച് പറയുമ്പോൾ ചില പ്ലേറ്റോണിക് ഘടകങ്ങൾ അതിലുള്ളതായി ആരോപിക്കാമെങ്കിലും, എല്ലാം അറിയുവാനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ നിന്നുളവായ ആഴത്തിലുള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്തിൽ നിന്നാണ് അദ്ദേഹം അതാവർത്തിക്കുന്നത്.

ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ “Seventh Homily on Ecclesiastes” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഭാഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. ഉളവായതിന്റെ എല്ലാം ഉയരത്തിലുള്ളവൻ എന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നവൻ തീർച്ചയായും വാക്കുകൾക്കും അതീതനാണ്. അതിർത്തിയില്ലാത്തതും പരിമിതിയില്ലാത്തതുമായതിനെ വാക്കുകളിലോ, ആശയങ്ങളിലോ പ്രസ്താവിക്കുവാനോ, മനസ്സിലാക്കുവാനോ ശ്രമിക്കുന്നത് തീർച്ചയായും അസാധ്യമാണ്. സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെല്ലാം അതിന്റെ പ്രകൃതത്തിൽ അതിന്റേതായ ഗണത്തിൽപ്പെട്ടതായതിനാൽ, അതിൽ നിന്നുതന്നെ പുറത്തുവന്ന്, അതായി നിലനിൽക്കാൻ കഴിയില്ല. തീയുടെ പ്രകൃതി വിട്ട് വെള്ളമാകാനോ, വെള്ളത്തിന് തീയാകാനോ, നനഞ്ഞതിന് ഉണങ്ങിയതാകാനോ കഴിയില്ല. തീ, തീയുടെ പ്രകൃതി വിട്ടാൽ തീയല്ലാതാകുന്നു. അതുപോലെ ഓരോ സൃഷ്ടവസ്തുവിനും അതിന്റെ സ്വാഭാവിക പരിമിതി വിട്ട് പുറത്തുപോകാനാവില്ല. അങ്ങനെ പുറത്താകാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതിന്റെ അസ്തിത്വത്തിൽ നിന്നുതന്നെ അത് പുറത്താകുന്നു. അതായത്, ഓരോ ഘടകവും അതിന്റെതന്നെ സ്വാഭാവിക പരിമിതിയിൽ തന്നെ വർത്തിക്കുമ്പോഴാണ് അത് അതായിത്തീരുന്നത്. അതിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ, പ്രകൃതത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം അത് അതായിത്തീരുന്നു. സൃഷ്ടിക്ക് അതിന്റെ ജ്ഞാനദർശനം കൊണ്ടോ, ഗ്രഹണശക്തികൊണ്ടോ അതിൽനിന്നുതന്നെ പുറത്തുകടക്കാനാവില്ല; എന്നാൽ അതിന്റെ സൃഷ്ടപ്രകൃതത്തിൽ നിലനിന്ന്, അതിൽതന്നെ വലയം ചെയ്യപ്പെട്ട്, അത് എന്തെല്ലാം കാണുന്നുവോ അത് അതിനെത്തന്നെയാണ് കാണുന്നത്.

അത് അതിന്റെയപ്പുറത്തേക്കുള്ളത് എന്തോ കാണുന്നു എന്ന് വിചാരിക്കുന്നെങ്കിലും, അതിന്റെ തന്നെ പുറത്തുള്ള എന്തെങ്കിലും കാണുവാ

നുള്ള സ്വാഭാവികശേഷി അതിനില്ല. എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്ക് അതിന്റെ ഗ്രഹണശക്തിക്ക് അപ്പുറത്തേക്കുള്ള ആശയങ്ങളിലേക്ക് (*Diastemic conception*) കൃതിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കാമെങ്കിലും ഒരിക്കലും അത് നേടിയെടുക്കാനാവില്ല. സൃഷ്ടവസ്തുവിന് അതിന്റെ ഗ്രഹണശക്തിയിലൂടെ അതിൽനിന്നു തന്നെ പുറത്തു കടക്കാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ അതിൽത്തന്നെ വർത്തിക്കുവാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ധാരണാശക്തിക്ക് ഡിയാസ്റ്റിമിക് എക്സ്റ്റൻഷനിലൂടെ മുറിച്ചുകടക്കാനാവില്ല. കാലപരിധിയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിന് കാലസങ്കല്പങ്ങൾക്കപ്പുറത്തേക്ക് മുറിച്ചു കടക്കാനും, കാലത്തെ അതിലംഘിച്ച് അതിൽനിന്നുതന്നെ പുറത്തുകടന്ന് നിൽക്കാനും ഉള്ള ഒരു സംവിധാനവും സൃഷ്ടിക്ക് ലഭ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രഭാഷണത്തിൽ, എപ്പോഴെല്ലാം അന്വേഷണം ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മയിലേക്ക് (*ousia*) തിരിയുന്നുവോ അപ്പോഴെല്ലാം നിശ്ശബ്ദതയുടെ സമയമാണ്. എന്നാൽ എപ്പോഴെല്ലാം ദൈവനന്മകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച്; അവയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് നമ്മളിലും എത്തിച്ചേരുന്നതിനാൽ, അവയെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് പ്രസ്താവിക്കുവാനുള്ള സമയവും വാക്കുകളുപയോഗിച്ചും മറ്റും ദൈവശക്തിയെ വിളിച്ചറിയിക്കുവാനും മറ്റും അവസരമുള്ളവാകുന്നു. നേരെമറിച്ച്, അതിനപ്പുറത്തേക്കുള്ള കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചാകുമ്പോൾ, സൃഷ്ടിക്ക് അതിന്റെ പരിധിക്കപ്പുറത്തേക്ക് പോകാൻ അനുവാദമില്ലാത്തതിനാൽ, അതിൽത്തന്നെയുള്ള അറിവുണ്ടാകാൻ കഴിഞ്ഞാൽ സ്വയം സംതൃപ്തിയടയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് ‘ഡിയാസ്റ്റിമിക് എക്സ്റ്റൻഷൻ’ മുറിച്ചു കടക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. തുടർച്ചയില്ലായ്മ മനുഷ്യർക്കു മാത്രമല്ല, മാലാഖമാർക്കുപോലും ദൈവത്തെ നേരിട്ട് സങ്കല്പിക്കാനോ, ഗ്രഹിക്കാനോ ഉള്ള സാധ്യത ഇല്ലാതാക്കുന്നു. സ്ഥലകാലം സൃഷ്ടിയെ വലയം ചെയ്ത് അതിർത്തി തീർത്തിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിനകത്തുനിന്ന് മുറിച്ചുകടക്കുവാൻ കഴിയില്ല. തുടർച്ചയില്ലായ്മ (ഡിയാസ്റ്റിമി) സൃഷ്ടിയെ മുന്നിൽ നിന്നും പിന്നിൽ നിന്നും വലയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ശൃംഖലാക്രമത്തെ നമുക്ക് അതിന്റെ അതിർത്തി വരെ മാത്രമേ പിന്തുടരാനാവൂ. അവിടെ നമ്മുടെ മനസ്സ് നിലച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ അസൃഷ്ടപ്രകൃതി എല്ലാ ഡിയാസ്റ്റിമിക് സങ്കല്പങ്ങൾക്കും അതീതമായി വർത്തിക്കുന്നു. അതിന് ആരംഭമില്ല; അവസാനവുമില്ല. ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്തകന്റെ അനുമാനങ്ങളോ, മിസ്റ്റിക് അന്വേഷണത്വരയോ സൃഷ്ടിക്കകത്തുനിന്ന് ദൈവത്തെ സമീപിക്കുന്നില്ല.

മനുഷ്യമനസ്സ് അതിന്റെ അതിർത്തിക്കപ്പുറത്തേക്ക് അന്വേഷണശ്രമം നടത്തുന്നു. സ്ഥലകാല വലയത്തിനകത്ത് അതിന് സ്വസ്ഥത ഇല്ല. സ്ഥലകാല പരിമിതിയാൽ വരിഞ്ഞുമുറുക്കിയ തടവറയിൽ മനുഷ്യമനസ്സ്

അസ്വസ്ഥമാണ്. എന്നാൽ അതിന്റേതായ ശ്രമംകൊണ്ട് അതിനപ്പുറത്തേക്ക് തുളച്ചുകടക്കുവാൻ കഴിയില്ല. സത്യദൈവമെന്ന ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നും, അവനിൽ നിന്നാണ് സൃഷ്ടമായതിന്റെയെല്ലാം ഉണ്മ ഉളവാ യതെന്നും, അതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് അതിന്റെ നിലനിൽപ്പും, അതോടൊപ്പം അതിന്റെ ഭാഗധേയവും നേരിടുന്നതെന്നും മനുഷ്യമനസ്സിന് ഉറഹിച്ചെടുക്കുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നത്, “മൂന്നാം സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക്” എടുക്കപ്പെട്ട പൗലോസ് ശ്ലീഹായ്ക്കു പോലും അദ്ദേഹം കണ്ടത് കൃത്യമായി വിശദീകരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്നാണ്.

അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ ഇത്തരം തീക്ഷ്ണമായ ദൈവാനുഭവം സത്യദൈവത്തെക്കുറിച്ച് വ്യക്തവും വ്യതിരക്തവുമായ ധാരണയോ ഗ്രഹണശക്തിയോ നൽകാൻ പ്രാപ്തമല്ല. മറിച്ച് ദൈവസ്വരം ‘കേൾക്കാനുള്ള’ ഭാഗ്യാനുഭവത്തിനുള്ള അവസരമായിരിക്കും അത്. അത് മനസ്സിന്റെ ഗ്രഹണശക്തികൊണ്ടുള്ള അറിവ് അല്ല. മറിച്ച് ഹൃദയത്തെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവമാണ്.

ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്, നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിനെ ന്യായീകരിച്ചുകൊണ്ടു പറയുന്നത്; ഗ്രിഗോറിയോസ് മനുഷ്യയുക്തിയുടെ പരിമിതി തിരിച്ചറിഞ്ഞത്, അവയെ കുറച്ചു കാണിക്കാനല്ല എന്നാണ്. സൃഷ്ടി സൃഷ്ടമാണെന്നും, സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഇച്ഛയെ ആശ്രയിച്ച് മാത്രം നിലനിൽക്കുന്നതാണെന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. ഗ്രിഗോറിയോസ് ഒരിക്കലും മനുഷ്യയുക്തിയെ ഇടിച്ചുകാണിക്കുന്നില്ല. സൃഷ്ടലോകത്തിന്റെ ബൃഹത്തായ അറിവിന്റെ സാധ്യതകളും നിപുണതകളും സൃഷ്ടിയിൽ അദ്ദേഹം കണ്ടിരുന്നു. ദൈവസത്തയെ മനുഷ്യചിന്തയുടെ വസ്തുവാക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും, എല്ലാ ഉണ്മയുടേയും നന്മയുടേയും പൂർത്തീകരണമായി അതിനെ സ്തുതിച്ച്, ആരാധിച്ചനുഭവിക്കുക എന്നത് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ സാരാംശമായി തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനാകുന്നില്ല എന്നും പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള വിടവ് പ്രാഥമികമായി സത്താപരമാണ് (ontological); മറിച്ച് സ്ഥല-കാലികമല്ല. രണ്ടാമത് അത് ബൗദ്ധികമാണ്. ജ്ഞാനാർജ്ജനപരമാണ്. ദൈവത്തെ വസ്തുവൽക്കരിക്കാനോ വസ്തുവായി ഗ്രഹിക്കാനോ കഴിയില്ല. സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള വിടവിനെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ‘ഡിയാസ്റ്റിമ’ എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത് അൽപം വഴിതെറ്റിക്കാൻ പോന്നതാണ്. കാരണം ഡിയാസ്റ്റിമ എന്നാൽ രണ്ടു ബിന്ദുക്കൾക്കിടയിലുള്ള ദൂരം അല്ല - ഒന്ന് സൃഷ്ടിയുടെ അതിരിലും, മറ്റേത് ദൈവത്തിന്റെ അതിരിലും. ദൈവം അപരിമേ

യൻ (infinite) ആയതിനാൽ അതിർത്തി നിർണ്ണയിക്കാനാവില്ല. സൃഷ്ടി പരിമിതമായതിനാൽ അതിന് അതിർത്തിയുണ്ട്. സൃഷ്ടിക്ക് ദൈവത്തിലല്ലാതെ നിലനിൽപ്പില്ല; എന്നാൽ ദൈവം സ്ഥലപരിമിതനല്ല. അതുകൊണ്ട് സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള തുടർച്ചയില്ലായ്മയെ അതിർത്തിയെന്ന സ്ഥലപരിമിത സംജ്ഞയിൽ സങ്കല്പിക്കാനാവില്ല. ഇത് undiastatic സ്രഷ്ടാവും diastatic സൃഷ്ടിയും (extended creation) തമ്മിലുള്ള തുടർച്ചയില്ലായ്മ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാം. അത്തരം വിടവിന്റെ മാനസിക പരികല്പന സാധ്യമല്ലെങ്കിലും അത് നമുക്ക് അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന ഒന്നാണ്.

ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ സങ്കല്പത്തിലുള്ള തുടർച്ചയില്ലായ്മയ്ക്ക് മറ്റൊരു അഭിതീയമായ പ്രത്യേകതയുള്ളത് ഇതൊരു ഏകപാത വിടവ് (one way gap) ആണ് എന്നതാണ്. ദൈവത്തിന്റെ വശത്തുനിന്ന് ഒരു വിടവ് ഇല്ല. സ്ഥല-കാലത്തിൽ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന എല്ലാ സൃഷ്ടിയും ദൈവത്തിന് സമീപസ്ഥനാണ്. എല്ലാ സമയവും, എല്ലാ സ്ഥലവും 'ഉടനടി' വന്നുചേരുകയും അവയെല്ലാം സമസ്തമായി ഒന്നുചേർന്ന് ദൈവത്തോടും ദൈവത്തിലും സമീപസ്ഥമായിരിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന് യാതൊന്നും ഭാവിയിലോ, ഭൂതത്തിലോ അല്ല - മറിച്ച് എല്ലാ വസ്തുവും ഞൊടിയിടയിൽ സന്നിഹിതമാണ്. അത് സ്ഥലകാല സംഖ്യാ ഗണനകൾക്കതീതവും എല്ലാക്കാലവും അവനിൽത്തന്നെ സന്നിഹിതമായി സമസ്തമായി ഒത്തുചേർന്ന് വസിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ദൈവശക്തിക്കു മുന്നിൽ ഒന്നും കടന്നുപോകുന്നില്ല. ഒന്നും ഇനിയും വന്നുചേരാനുമില്ല. പിന്നീട് വന്നുചേരാനിരിക്കുന്നതും വന്നുചേർന്നതും എല്ലാം തുല്യമായി ഗ്രഹിക്കുന്ന, എല്ലാത്തിനേയും വലയം ചെയ്യുന്ന ശക്തിയാണത്.

ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ഇത്തരം ആശയങ്ങളിൽ മതിപ്പ് ഉളവാകണമെങ്കിൽ ഒരാൾക്ക് അതുമായി ബൗദ്ധികമായും ആദ്ധ്യാത്മികമായും മല്ലിടേണ്ടി വരുമെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള തുടർച്ചയില്ലായ്മ അഥവാ വിടവ് എങ്ങനെ ഒരു ഏകപാത സംഭവം (one way affair) ആയെന്ന് അദ്ദേഹം വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ, ദൈവഇച്ഛയും, വിവേകവും, സഹലശക്തിയും സാക്ഷാത്കാരവും ഒത്തുചേർന്ന് വർത്തിക്കുന്നതിനാൽ അവ തമ്മിൽ ഒരു ഇടവേളയുടെ കാര്യമില്ല. സഹലശക്തിയും അറിയും പൂർണ്ണമായി സമജ്ഞസമായി ഒത്തുചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഇച്ഛിക്കുന്നത്, ഇച്ഛിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ സഹലമാക്കുവാനും സ്ഥലകാല ഇടവേളയുടെ ഒരു സാധ്യത

തന്നെ ഇല്ലാതാക്കി എല്ലാത്തിനേയും എല്ലായ്പ്പോഴും സന്നിഹിതമാക്കുവാൻ കഴിയുന്ന എല്ലാ ജ്ഞാനവും ശക്തിയും ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവനും ഒത്തുചേർന്ന്, ഒരേ സമയം, സങ്കല്പിച്ചപ്പോൾ തന്നെ സൃഷ്ടമാക്കി അതുവഴി ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയും, വിവേകവും, സഹലശക്തിയും എല്ലാം സഹവസിച്ചു ഇടവേളയില്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

സൃഷ്ടിക്ക് ഒരാരംഭവും ഒരു ലക്ഷ്യവും അതിനിടയിൽ ഒരു ഇടവേളയും ഉള്ളത് സൃഷ്ടിയിലുള്ള ജീവികളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നു കൊണ്ട് നോക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ദൈവത്തിന് ആരംഭവും, അവസാനവും, അവ തമ്മിലുള്ള ഇടവേളയും തൽക്ഷണം ഒത്തൊരുമിച്ച് സന്നിഹിതമാണ്. അങ്ങനെ ദൈവത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ദൈവവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ ഒരു തുടർച്ചയില്ലായ്മ ഇല്ല. സ്ഥലകാലത്തിൽ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന, സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള മദ്ധ്യവർത്തി ഇടവേള സൃഷ്ടിക്കുള്ളിൽ നിന്നു മാത്രം അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന ഒന്നാണ് ഡിയാസ്റ്റിമ.

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്റെ കാലത്തിനു വളരെ മുമ്പേ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന വളരെ പരിഷ്കൃതനായ ക്രിസ്തീയ ചിന്തകനായിരുന്നുവെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. വേദപുസ്തകത്തിലെ സ്വർഗ്ഗസങ്കല്പം സ്ഥലസംബന്ധിയായ സംജ്ഞകളിൽ (Spatial terms) ഒതുക്കിനിർത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചിരുന്നില്ല. വേദപുസ്തകത്തിലെ സ്വർഗ്ഗം എന്നത് ഗ്രിഗോറിയോസിന് മനുഷ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ ചക്രവാളം അല്ലെങ്കിൽ അതിർത്തിയാണ്. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ഗോചരീഭവിക്കുന്ന ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പരിധി അല്ലെങ്കിൽ ആ പരിധിക്കപ്പുറത്തുള്ള ഇന്ദ്രയാതീത യാഥാർത്ഥ്യം - അതാണ് സ്വർഗ്ഗം. “ആദിയിൽ ദൈവം ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു” എന്ന് മോശ പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ അർത്ഥം സ്ഥലകാല നിബന്ധമായ മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയിലെ സൃഷ്ടവസ്തുക്കളെയെല്ലാം ഒരേ സമയം തൽക്ഷണം ദൈവകരത്താൽ ഉളവാക്കി എന്നാണെന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, എല്ലാ സൃഷ്ടിയും തുല്യമായി തുടർച്ചയില്ലായ്മ പങ്കുവെയ്ക്കുന്നു. തുടർച്ചയില്ലായ്മ ഇല്ലാതെ സൃഷ്ടമായതൊന്നും നിലനിൽക്കുന്നില്ല. സ്രഷ്ടാവ് തുടർച്ചയില്ലായ്മയിൽ നിന്നും പൂർണ്ണമായി ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. ഇതുവഴി നാം ദൈവത്തിന്റെ അതിരികത്തെയും അജ്ഞതയെയും മനസ്സിലാക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും തമ്മിലുള്ള തുടർച്ചയില്ലായ്മ ഏകപാതയാണ് (one way). സത്താപരമായും, ബൗദ്ധികമായും ദൈവം മനുഷ്യപ്രാപ്തിക്കപ്പുറത്താണ്. തുടർച്ചയി

ല്ലായ്മ എന്നത് മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയേയും വലയം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഒരു തരം സത്താപരവും ബൗദ്ധികവുമായ ആവരണമാണ്. മനുഷ്യനോ മാലാഖമാർക്കുപോലുമോ അതിനപ്പുറത്ത് കടക്കാനാവില്ല. സൃഷ്ടിജാലങ്ങളുടെ നിരന്തരമാറ്റമാണ് തുടർച്ചയില്ലായ്മ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. മാറ്റം സൃഷ്ടിയഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ അത്യാവശ്യ പ്രത്യേകതയാണ്. ആരംഭത്തിൽ നിന്നും അന്ത്യത്തിലേക്കുള്ള ചലനത്തിലാണ് മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയും.

ദൈവവും സൃഷ്ടിയും II

മറ്റുസിയ അഥവാ തുടർച്ച

സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള തുടർച്ചയില്ലായ്മ അഥവാ വിടവ് ഉന്നിപ്പറയുന്ന നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നമ്മെ അവിടെ വിട്ടിട്ട് പോകുന്നില്ല. സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള തുടർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാന ദർശനമായി ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം അദ്ദേഹം ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു. മനുഷ്യാവതാരത്തിലൂടെ ദൈവം സൃഷ്ടിയുടെ ഭാഗമായി തീരുന്നു. സൃഷ്ടി ദൈവത്തിൽ പങ്കാളിയായി.

ദൈവത്തിന്റെ പരമസത്തയുടെ സർവ്വതരികതയെ (absolute Transcendence of the Being of God) നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ, സൃഷ്ടിക്ക്, ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ (*energies*) പങ്കാളിയാകാനുള്ള ഈ അനന്ത സാധ്യത നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പരസ്പര വിരുദ്ധമായ രണ്ടു സത്യങ്ങളെ മുഖാമുഖം നിർത്തി അതിലുൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സത്യം ഇവിടെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യം ഇങ്ങനെയേ വെളിപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നുള്ളൂ. ബുദ്ധിയുടെ വിശകലനത്തിനും യുക്തിയുടെ താർക്കികതയ്ക്കും അപ്പുറത്തേക്ക് പോകുന്ന ക്രൈസ്തവ ദർശനമാണ് മനുഷ്യാവതാരം. ഇതിനെ നമുക്ക് അയുക്തിയിലെ യുക്തി എന്ന് വിളിക്കാം. ഇത് ഒരു ദർശനമായി വികസിപ്പിച്ച് അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് കാണിക്കുന്ന പാടവം പ്രശംസനീയമാണെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഒരു വശത്ത് സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ സത്തയിലും ജ്ഞാനത്തിലും നികത്താനാവാത്ത വിടവ് നിലനിൽക്കുന്നു. മറുവശത്ത് ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയിലും ഊർജ്ജത്തിലും ജ്ഞാനത്തിലും പങ്കാളിയാകാതെ സൃഷ്ടിക്ക് നിലനിൽക്കാനാവില്ല താനും. ദൈവത്വത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തം വഴി ഉണ്ടാകുന്ന തുടർച്ച എന്ന ആശയവും സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള തുടർച്ചയില്ലായ്മ അഥവാ വിടവ് എന്ന സിദ്ധാന്തവും ഒരേ സത്യത്തിന്റെ ഒഴിച്ചു കൂടാനാവാത്ത രണ്ട് അംശങ്ങളായി വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമായി (Dialectical) നിസ്സായിലെ വി. ഗ്രിഗോറിയോസ് നിലനിർത്തുന്നു.

മറ്റുസിയ (*metousia*) എന്ന പദം ഗ്രിഗോറിയോസിന് മുമ്പുതന്നെ ഗ്രീക്ക് ചിന്തകർ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥത്തിലും തലത്തിലും

ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പ്ലേറ്റോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, പ്ലോട്ടിനസ് എന്നിവർ അവരുടേതായ തനതു വ്യാഖ്യാനം അവരുടെ ദർശനങ്ങളിലൂടെ ഈ വാക്കിന് നൽകി. യൂനോമിയസും ഈ പദം തന്റേതായ വ്യാഖ്യാനം നൽകി അവതരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് ആകട്ടെ ദൈവത്വത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തം എന്ന ആശയത്തെ മറ്റ് യവന ദർശനങ്ങളിൽ നിന്നു വിടർത്തി ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയിലും ജ്ഞാനത്തിലുമാണ് സൃഷ്ടിയുടെ ഉത്ഭവവും നിലനില്പുമെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ തനതായ സംഭാവന. ക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യനും, മനുഷ്യനിലൂടെ മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയും, മദ്ധ്യസ്ഥസഹായമില്ലാതെ, ദൈവത്തിന്റെ തന്നെ സർഗ്ഗാത്മക ചൈതന്യത്തിൽ നേരിട്ട് പങ്കാളിയാകുന്നു. ത്രിയേക ദൈവം, മനുഷ്യനായിത്തീർന്ന ദൈവം എന്നീ ക്രിസ്തീയ ദർശനങ്ങൾ ഗ്രീക്ക് ദർശനങ്ങളിൽ നിന്നു വളരെ ഭിന്നമാണ്. പ്ലോട്ടിനസിന്റെയും പ്ലേറ്റോയുടെയും ചിന്തകൾക്കും നിയോ-പ്ലേറ്റോണിക് ദർശനത്തിനും വിരുദ്ധമായി ത്രിത്വ-മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യങ്ങളെ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വികസിപ്പിച്ചെടുത്തു. ദൈവവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള അകലം, അതേ സമയം അവ തമ്മിലുള്ള അടുപ്പം എന്നീ ആശയങ്ങളെ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിതമായി പിരിമുറുക്കത്തിൽ നിർത്തുന്നു. ആരോഗ്യകരമായ സംഘർഷമായി ഈ ഭിന്നത നിലനില്ക്കണമെന്നതാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ നിലപാട്.

പദാർത്ഥം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? പദാർത്ഥവിഹീനനായ ദൈവത്തിന് പദാർത്ഥത്തെ എങ്ങനെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിയും? പരിമാണത്തിന് (quantity) അതീതനായവനിൽ നിന്ന് പദാർത്ഥം ഉണ്ടായതെങ്ങനെ? എപ്പോൾ? പദാർത്ഥം ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവമല്ല. അതേസമയം പദാർത്ഥം ദൈവത്തിൽ നിന്ന് അന്യവുമല്ല. പദാർത്ഥം ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയിൽ നിന്നും ജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നും ഉളവായി. അത് ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജമാണ്. ദൈവം ഇച്ഛിക്കുമ്പോൾ ദൈവേച്ഛയുടെ ഊർജ്ജം പദാർത്ഥമായി പരിണമിക്കുന്നു.

പ്ലേറ്റോ വസ്തുവിന്റെ സഹ നിത്യത എന്ന ആശയത്തിൽ നിലക്കുന്നു. ഇതിനെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വേദാടിസ്ഥാനത്തിൽ എതിർക്കുന്നു. വേദപുസ്തകമാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് മാനദണ്ഡമായി എടുക്കുന്ന രേഖ. പദാർത്ഥം ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയിൽ നിന്നും ഊർജ്ജത്തിൽ നിന്നും ഉളവായി. അക്കാരണത്താൽ തന്നെ പദാർത്ഥത്തിന് തിന്മയാകാൻ ആവില്ല. മറിച്ച് നന്മയാകാനേ തരമുള്ളൂ. കാരണം ദൈവത്തിൽ നിന്നു വന്നതെല്ലാം നന്മ മാത്രമാകുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മ സൃഷ്ടിയിൽ അന്തര്യമായി യിരിക്കുന്നു എന്ന് സ്റ്റോയിക്സ് അവകാശപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇത് നിഷേധിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മ പൂർണ്ണമായും സൃഷ്ടി

യിൽ നിന്ന് അതിരികതമാണ്. സൃഷ്ടി ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയിൽ നിന്നും ഊർജ്ജത്തിൽ നിന്നും ഉളവായതാണ്. മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നതുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ പങ്കാളിയാകാതെ സൃഷ്ടിക്കു നിലനിൽക്കാനാവില്ല. ഈ അർത്ഥത്തിൽ സൃഷ്ടമായതെല്ലാം അത് നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയിലും, ഊർജ്ജത്തിലും, ജ്ഞാനത്തിലും പങ്കാളിയായിരിക്കുന്നു.

പദാർത്ഥം ആദിഭാവത്തിൽ രൂപരഹിതമാണെന്നും അക്കാദമിക്തലത്തിൽ അഗോചരമാണെന്നും തോമസ് അക്വിനാസ് (13-ാം നൂറ്റാണ്ട്) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇക്കാലത്താണ് ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നും (*Creatio ex nihilo*) സൃഷ്ടി ഉളവായി എന്ന ആശയം പാശ്ചാത്യസഭ ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണമായി സ്വീകരിച്ചത്. എന്നാൽ നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് സൃഷ്ടി, പദാർത്ഥം, മനുഷ്യ നിലനില്പ് എന്നിവ ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നുള്ള സൃഷ്ടി എന്ന ആദർശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിന്തിച്ചിരുന്നു.

ഉണ്മയും ഊർജ്ജവും

ദൈവതേജസ്സിൽ എങ്ങനെ പങ്കാളിയാകാം എന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതിനായി മൂന്നു വാക്കുകളും അവ സൂചിപ്പിക്കുന്ന അവസ്ഥകളും ഗ്രിഗോറിയോസ് അവതരിപ്പിക്കുന്നു. 1. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്മയായത് (being), 2. ഉളവായി നിലനിൽക്കുന്നവ (existence), 3. ഇല്ലായ്മ (non-being). ദൈവത്തിനു മാത്രമേ യഥാർത്ഥ ഉണ്മയുള്ളൂ. അത് ദൈവത്തിനു തനതായി ഉള്ളതാണ്. ദൈവത്തിനു നേർവിപരീതമാണ് ഇല്ലായ്മ (non-being). ഇവയ്ക്കു രണ്ടിനുമിടയിലാണ് ഉണ്മയായി നിലനിൽക്കുന്നവ. ഇതാണ് സൃഷ്ടി. സൃഷ്ടിയെ ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നും ഉളവാക്കി നിലനിർത്തുന്നു.

ദൈവിക ഉണ്മയിൽ ആശ്രയിച്ച്, ദൈവിക ഉണ്മയുടെ ഊർജ്ജത്തിൽ പങ്കാളിയായി സൃഷ്ടി നിലനിൽക്കുന്നു. ഈ പങ്കാളിത്തത്തെ സൃഷ്ടിയുടെ ദൈവതേജസ്സിലുള്ള പങ്കാളിത്തമെന്ന് വ്യവഹരിക്കാം. സ്രഷ്ടാവായ യഥാർത്ഥ ഉണ്മയും സൃഷ്ടമായ ഉണ്മയും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയാനുള്ള വിവേകം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ സൃഷ്ടമായ ഉണ്മ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇല്ലായ്മയായി അധഃപതിക്കുന്നു. സൃഷ്ടമായ ഉണ്മയെ ആത്യന്തവൽക്കരിച്ച് യഥാർത്ഥ ഉണ്മയായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു കാണുന്നത് ഒരു മായാകാഴ്ചയാണ്. ദൈവസ്നേഹത്തിൽ പങ്കാളിയായും, ദൈവസ്നേഹം പകർന്നു കൊടുത്തും, വിനയത്തിൽ നിരന്തരം ദൈവാഭിമുഖമായി നിലനിൽക്കുക എന്നതാണ് സൃഷ്ടിയുടെ വിളിയും നിയോഗവും. ഇതിൽ നിന്നും വ്യതിചലിക്കുന്ന നേരം സൃഷ്ടി വ്യർത്ഥമായി ഇല്ലായ്മയായി മാറുന്നു.

ഗ്രിഗോറിയോസിനാകട്ടെ, പ്ലേറ്റോയെപ്പോലെ ‘ആശയങ്ങളുടെ ലോകം’ എന്ന സങ്കല്പമില്ല. അദ്ദേഹം വേദാധിഷ്ഠിതമായ യഹൂദ-ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം പിൻതുടരുന്നു. യഥാർത്ഥ ഉണ്മ എന്ന ദർശനം “ഞാനാകുന്നവൻ ഞാനാകുന്നു” എന്ന് മോശയ്ക്കു ദൈവം (യഹോവ) വെളിപ്പെടുത്തി കൊടുത്ത വെളിപാടിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ആശയങ്ങളുടെ ലോകം പ്ലേറ്റോയ്ക്ക് യഥാർത്ഥ ഉണ്മ ആണെങ്കിൽ ഗ്രിഗോറിയോസിന് ദൈവം (യഹോവ) മാത്രമാണ് പരമ സത്തയായ യഥാർത്ഥ ഉണ്മ.

യഥാർത്ഥ ഉണ്മയും ഊർജ്ജവും

യൗനോമിയോസിന്റെ വേദവിപരീതോപദേശങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉണ്മയും ഊർജ്ജവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസവും ബന്ധവും നിർവചിച്ച് വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. ഉണ്മയും ഊർജ്ജവും ഒട്ടും പരസ്പരബന്ധമില്ലാത്ത രണ്ട് യഥാർത്ഥ്യങ്ങളായി യൗനോമിയോസ് കാണുന്നു. കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാർ നിർവചിക്കുന്നതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു നിലപാടാണ് യൗനോമിയോസ് സ്വീകരിച്ചത്. പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും ഉണ്മയിലും ഊർജ്ജത്തിലും സൃഷ്ടിയല്ല. എന്നാൽ യൗനോമിയോസ് പിതാവിന്റെ ഉണ്മ മാത്രം ജനനമില്ലാത്തവൻ (unbegotten) എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. പിതാവിന്റെ ഉണ്മയിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ഊർജ്ജം ജനനം ഇല്ലാത്തതായി അദ്ദേഹം കണക്കാക്കുന്നില്ല. സൃഷ്ടാവിനുള്ള ഉണ്മ പരമവും അസൃഷ്ടവും അതിൽതന്നെ പൂർണ്ണവുമാണ്. അത് പിതാവിനും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനും ഒരുപോലെ ഉള്ള സവിശേഷതകളാണ്. പിതാവിനും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനും തമ്മിൽ ഈ സവിശേഷതകളിൽ കൂടുതലോ കുറവോ ഇല്ല. സ്രഷ്ടാവ്, സൃഷ്ടി എന്ന വാക്കുകൾ ഈ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. ആ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങളും സ്രഷ്ടാവിന്റെ തലത്തിൽ ഒരുപോലെ നിലനില്ക്കുന്നു. അതുപോലെ തന്നെയാണ് ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജവും. പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും ഊർജ്ജം ഒന്നുപോലെ അസൃഷ്ടമാണ്. പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന ഊർജ്ജമല്ല ഈ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങൾക്കുമുള്ളത്.

യൗനോമിയോസ് അറിയോന്യ വിശ്വാസത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിൽ നിന്നാണ് പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും മൂന്ന് ആളത്തങ്ങൾക്കുള്ള സത്തയെയും ഊർജ്ജത്തെയും നിർവചിക്കുന്നത്. യൗനോമിയോസിന്റെ പ്രബോധനപ്രകാരം പിതാവിനു മാത്രമേ തന്നിൽ തന്നെ ഉണ്മയുള്ളൂ. പിതാവിന്റെ ഊർജ്ജം തന്റെ സത്തയിൽ നിന്നു

ജനിക്കുന്നതാകയാൽ അസൃഷ്ടതലത്തിൽ പെടുന്നു. ഈ സൃഷ്ടമായ ഊർജ്ജത്തിൽ നിന്ന് ഉളവാകുന്നവനാണ് പുത്രൻ. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും സത്തകളുടെ മദ്ധ്യവർത്തിയായി യൗനോ മിയോസ് പിതാവിൽ നിന്നുളവാകുന്ന ഊർജ്ജത്തെ കാണുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ സത്ത മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു പൂർണ്ണമായും അറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. ചില മങ്ങിയ അവ്യക്തമായ ധാരണകൾ മാത്രമേ നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കു വഴങ്ങുന്നുള്ളൂ. നമ്മുടെ മാനുഷിക കല്പനകളനുസരിച്ച് ചില വിവരണങ്ങൾ നമുക്ക് ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാം.

മുൻ സുചിപ്പിച്ചതുപോലെ പിതാവ്, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഇവ മൂന്നും അസൃഷ്ടവിഭാഗത്തിൽപെടുന്നു. വേറെ ഒന്നും ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നില്ല. ഇവ മൂന്നിൽ മാത്രമേ അതിൽത്തന്നെയുള്ള ഉണയുള്ളതായി അവകാശപ്പെടാനാവൂ. മറ്റൊരാളിലും പങ്കാളിത്ത ഉണയാണുള്ളത്. അതിൽത്തന്നെയുള്ള ഉണ എന്നാൽ അത് ദൈവികഉണയാണ്. അതായത് പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവുടേയും ഉണ. ത്രിത്വത്തിൽ ഏകമായ അക്ഷയ ഉണ. അത് നന്മയാണ്. അത് അപരിമേയനാണ്; മാറ്റവിഹീനനാണ്; സാരാംശ സമ്പൂർണ്ണനാണ്. അത് പൂർണ്ണനായതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ നന്മയിലേയ്ക്ക് വളരേണ്ടതില്ല; മറിച്ച് അപൂർണ്ണത ആരോപിക്കാനുമാവില്ല. അപരിമേയനായതുകൊണ്ട് നന്മയുടെ അഭാവമില്ല. നന്മയുടെ അപൂർണ്ണതയോ, അഭാവമോ ഉള്ളതിന് അപരിമേയനാവാനാവില്ലല്ലോ. അത് അതിന്റെ ഉണയ്ക്കോ നന്മയ്ക്കോ ബാഹ്യമായ ഒന്നിനേയും ആശ്രയിക്കേണ്ടതില്ല. അത് അതിൽത്തന്നെ നന്മയും, അതിൽത്തന്നെ ഉണയുമാണ്. ആ നിലയിൽ അത് അപരിമേയവും, ലളിതവും, സ്വയം തികഞ്ഞതുമാണ്. അതിൽത്തന്നെ പദവികൊണ്ട് മുത്തത് - ഇളയത് എന്ന തരംതിരിവോ, വലിപ്പചെറുപ്പമോ, കൂടിയത് - കുറഞ്ഞത് എന്ന വേർതിരിവോ ഇല്ല. അത് അതിന്റെതന്നെ ഉണയുടെ പ്രഭവവും, നന്മയുടെ സ്രോതസ്സും സൃഷ്ടമായ എല്ലാ ഉണയുടേയും നന്മയുടേയും ഉത്ഭവവുമാണ്. അത് അതിനാൽ ആയിത്തീരേണ്ടതില്ല; ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നില്ല.

സൃഷ്ടി, നേരമറിച്ച്, ഉളവായത് ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നാണ്. അതിനെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഇച്ഛയാൽ ഉണയിൽ നിലനിർത്തിയിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഉണയുടെ ഭൂമിക ദൈവഇച്ഛയിലുള്ള പങ്കാളിത്തമാണ്. അതിൽത്തന്നെ അത് ഒന്നുമല്ല. ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നും ഉളവാക്കി ഉണയിലേക്ക് നയിക്കുന്ന ദൈവഇച്ഛയുടെ നന്മയിലും ഉണയിലും പങ്കാളിയാകുമ്പോഴാണ് അത് പരിപാലിക്കപ്പെടുന്നതും നിലനിൽക്കുന്നതും. അതിന് ഒരിക്കലും അപരിമേയ നന്മയാകാനാവില്ല. എന്നാൽ, നന്മയിൽ അതിരില്ലാതെ പങ്കാ

ളിയാകാൻ കഴിയും. അതിന്റെയർത്ഥം അതിന് എന്തെങ്കിലും അപരിമേയ നന്മയായിത്തീരാമെന്നല്ല. നന്മയിൽ അതിന് അതിരില്ലാതെ പങ്കാളിയാകാൻ സാധിക്കുന്നത്, അത് പങ്കാളിയാകുന്ന നന്മ അപരിമേയമാകുന്നു എന്നതിനാലാണ്. അത് ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയും ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജവുമാണ്. സൃഷ്ടി പരിമിതികളാൽ സൃഷ്ടമാതിനാൽ അവിടെ വലിപ്പ-ചെറുപ്പവും, ഉച്ച-നീചത്വവും, ആദ്യ-അന്ത്യ വ്യത്യാസവും കാണാം. പ്രത്യേകിച്ച് ദൂതന്മാരുടെ ലോകത്ത്, അവയുടെ പദവിയുടെ സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ നന്മയിലുള്ള പങ്കാളിത്തത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചാണ്. പങ്കാളിത്തത്തിന്റെ തോത് വീണ്ടും നിശ്ചയിക്കുന്നത് ഇച്ഛയിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ തോത് ഓരോ ഉണ്മയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതനുസരിച്ചാണ് എന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിനെ ആധാരമാക്കി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

അസൃഷ്ടസ്വഭാവത്തിൽ എല്ലാം നന്മയുടെ സ്രോതസ്സും, ആധാരവും, നിധികേന്ദ്രവും ഉള്ളതായി മനസ്സിലാക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ, മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയും, ആദ്യനന്മയുടെ സംസർഗ്ഗത്തിലൂടെ, അതിൽ പങ്കാളിയായി, അതിലേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെട്ട്, നയിക്കപ്പെടാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. ഇതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാകുന്നത് ആദ്യ നന്മയിലുള്ള പങ്കാളിത്തത്തിന്റെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലനുസരിച്ചും ദൈവഇച്ഛയിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പങ്കാളിത്തവും അതുവഴി നന്മയിലേക്കുള്ള പ്രചോദനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചും സൃഷ്ടിയുടെ വലിപ്പ-ചെറുപ്പം തിരിച്ചറിയാനാവും. അതിൽത്തന്നെയുള്ള നന്മ, അതിൽത്തന്നെയുള്ള ഉണ്മ ഒരു വശത്തും, പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെയുള്ള നന്മ, പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെയുള്ള ഉണ്മ മറുവശത്തും നിലകൊള്ളുന്നു എന്നതാണ് ഇവിടത്തെ മൗലികമായ വ്യത്യാസം.

എന്നാൽ യൗനോമിയോസ്, പുത്രനും പരിശുദ്ധറൂഹായ്ക്കും അതിൽ തന്നെ ഉണ്മയും നന്മയും ഇല്ല എന്ന നിലപാടിലാണ്. ജനനമില്ലാത്തവനായ (unbegotten) ദൈവത്തിൽ മാത്രമെ അതിൽത്തന്നെ നന്മയും ഉണ്മയും ഉള്ളൂ. പുത്രനും റൂഹായ്ക്കും പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെയുള്ള ഉണ്മയും നന്മയും മാത്രമെ യൗനോമിയോസ് അനുവദിക്കുന്നുള്ളൂ. അതോടൊപ്പം യൗനോമിയോസ് വാദിക്കുന്നത് ഏതൊന്നിന്റേയും ഉണ്മയെ അളക്കാൻ അതിന്റെ ഊർജ്ജത്തിലൂടെ നേടിയ ഫലത്തിലൂടെയും കഴിയും എന്നാണ്.

എന്നാൽ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഈ വാദത്തെ തിരസ്കരിക്കുന്നു. ഏതൊന്നിന്റേയും ഉണ്മയെ അതിന്റെ ഊർജ്ജത്തിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാം എന്ന യൗനോമിയോസിന്റെ വാദം കാര്യകാരണസഹിതം ഗ്രിഗോറിയോസ് നിരസിക്കുന്നു. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ച്, നമുക്കറിയാൻ

കഴിയുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ ഉറർജ്ജം മാത്രമാണ്. ഇതിനു മുമ്പ് പറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ, യൗനോമിയോസിന്റെ വാദമെന്നു പറയുന്നത്, പിതാവിന്റെ ഉണ്മ അദ്ദേഹം ജനനമില്ലാത്തവൻ എന്നതിലാണ്. എന്നാൽ പുത്രന്റെ ഉണ്മ അദ്ദേഹം ജാതനാണ് എന്നതിലാണ്. അങ്ങനെയൊക്കെ വേദങ്ങൾ ഇത്തരം നിർവ്വചിക്കപ്പെടുന്ന ആശയങ്ങളിലൂടെ ഉണ്മയെ കൃത്യമായി അറിയാൻ കഴിയും. മാത്രമല്ല, പിതാവിന്റേയും പുത്രന്റേയും ഉണ്മ അഥവാ സാരാംശം പൂർണ്ണമായും ഒന്ന് മറ്റൊന്നിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു (That is infact the *anhomoianism*, the extreme form of the Arian heresy). ഇത്തരം തീവ്ര വേദവിപരീത നിലപാടുകളെ സഭ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരുന്നു. പിതാവിന്റെ ഉണ്മ ജനനമില്ലായ്മയും, പുത്രന്റെ ഉണ്മ ജനനമുള്ളതും ആണെങ്കിൽ ഇവ തമ്മിൽ ഒരിക്കലും സമാനമാകില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തീർത്തും വിഭിന്നവുമായിരിക്കും. സഭയുടെ പഠിപ്പിക്കലനുസരിച്ച് പിതാവും പുത്രനും ഉണ്മയിൽ അഥവാ സാരാംശത്തിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്നതിനാൽ, ജനനമില്ലായ്മയോ, ജനനമോ പിതാവും പുത്രനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമല്ല. ദൈവത്തെ നമുക്ക് അറിയാം; പക്ഷേ ഉണ്മയിൽ അവൻ തീർത്തും അജ്ഞേയനായിരിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മ നമുക്ക് അജ്ഞേയമാണ്. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഉണ്മയിലുള്ള ഈ അജ്ഞേയത ദൈവത്തിന്റെ മാത്രം പ്രത്യേക ഗുണവിശേഷമല്ല. സൃഷ്ടിയിലുള്ള ഒന്നിന്റേയും സത്തയെക്കുറിച്ച് പൂർണ്ണതയിൽ നമുക്കറിയില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്, ശൂന്യാകാശം, സമയം, മനുഷ്യമനസ്സ് ഇവയെല്ലാം ഉണ്ടെന്നറിയാമെങ്കിലും, അവയെക്കുറിച്ച് വളരെ കുറച്ച് മാത്രമാണ് നമുക്ക് അറിയാവുന്നത്. നമുക്ക് ഉണ്മയെ കുറിച്ച് ചില ധാരണകളുണ്ടാകാം; എന്നാൽ ഈ ധാരണകൾ തികച്ചും തെറ്റുമാവാം; ശരിയുമാകാം. അതുകൊണ്ട് അത്തരം അറിവ് പൂർണ്ണമാണെന്ന് കരുതാനാവില്ല.

ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് വഴങ്ങുന്നതല്ല. അതേസമയം ദൈവത്തെ നാം അറിയുന്നു. നാം അറിയുന്നത്, നമ്മുടെ കല്പനകളിലൂടെയും വാക്കുകളിലൂടെയും ആവിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ നന്മ, അനശ്വരത, ദൈവശക്തി, ദൈവപരിജ്ഞാനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വാക്കുകൾ ഇത്തരം അറിവുകളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ അവയ്ക്കെല്ലാം പരിമിതികൾ ഉണ്ടെന്ന് നാം തിരിച്ചറിയണം. ദൈവം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലിടപെടുമ്പോൾ നമുക്ക് അനുഭവമാകുന്ന ദൈവിക ചൈതന്യവും പ്രവർത്തനങ്ങളും നാം ഭാഷയിലൂടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് ആരാധനാഭാഷയിലാണ് കൂടുതൽ പ്രസ്താവപ്പെടാറുള്ളത്. ദൈവത്തിന്റെ നന്മയും കാര്യം

ബുദ്ധവും നാം രൂപിച്ചിരുന്നതും തിരിച്ചിരുന്നതും ചെയ്യുന്നതു വഴി ദൈവികതയിലേയ്ക്ക് നാം അനുസ്യൂതം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിനു നാം നൽകുന്ന വിശേഷണങ്ങളോ പേരുകളോ കൊണ്ട് ദൈവത്തെ തന്റെ പൂർണ്ണ സത്തയിലും ഉണ്മയിലും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്ന് അർത്ഥമാകുന്നില്ല. ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് നാം എന്തു പറഞ്ഞാലും അത് നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന ദൈവിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളാണ്. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും ഊർജ്ജവുമാണ് നാം മനസ്സിലാക്കുന്ന ദൈവിക അനുഭവങ്ങൾ. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പരമ സത്തയെക്കുറിച്ച് പറയുവാൻ നമ്മുടെ വാക്കുകൾ മതിയാകുന്നില്ല.

മറ്റ് ഏത് യുക്തിവാദിയേയുംപോലെ, യൗനോമിയോസും കർശനമായ താർക്കിക ചിന്തയിലൂടെയുള്ള തീർച്ചപ്പെടുത്തലുകൾക്ക് പ്രാമാണികത്വം കൽപ്പിച്ചു. എന്നാൽ കപ്പദോക്യൻ സഭാപിതാക്കന്മാർ, താർക്കിക ചിന്തയ്ക്ക് വലിയ സ്ഥാനം കൽപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, താർക്കിക തീർച്ചപ്പെടുത്തലുകൾ അന്തിമമായി ആധികാരികമായി കരുതിയില്ല. അപ്പോൾ ഉയരുന്ന ചോദ്യം, വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുടെ സാധുത വിലയിരുത്തേണ്ടത് കർശനമായ, യുക്ത്യാധിഷ്ഠിതമായ താർക്കിക കണ്ടെത്തലുകൾക്കനുസരണമായാണോ, അതോ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കനുസരണമായാണോ എന്നാകുന്നു. പുത്രനും പരിശുദ്ധരൂഹായും ദൈവമാണെന്ന് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ അത് ബുദ്ധിയുടെ താർക്കികതയിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതല്ല. പരമസത്തയിൽ നിന്നും ഊർജ്ജത്തെ വേർതിരിച്ചറിയേണ്ടത് ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ പരമസത്ത നമുക്ക് അജ്ഞയമായിരിക്കുമ്പോൾ നമ്മോടുള്ള അവന്റെ സ്നേഹകാര്യം പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവന്റെ ഊർജ്ജമായി നാം രൂപിച്ചിരുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ, സഭയുടെ പഠിപ്പിക്കലിനെ ആധാരമാക്കി വേണം താർക്കിക ബുദ്ധിയുടെ സാധുത വിലയിരുത്തേണ്ടത്. അതുകൊണ്ട് പിതാക്കന്മാർ സമാന്തരമായൊരു താർക്കിക ബുദ്ധി ഉരകല്ലായി സ്വീകരിച്ചു. ഉണ്മയേയും, ഊർജ്ജത്തെയും നമുക്ക് വേർതിരിച്ച് അറിയാനാകും. നാം അറിയുന്ന ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജമാണെന്നും അതു ദൈവത്തിന്റെ സത്തയല്ലെന്നും പ. സഭാപിതാക്കന്മാർ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

അപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും ഉയരുന്ന ചോദ്യം - ഊർജ്ജത്തിലൂടെ അറിയപ്പെടുന്നത് ദൈവസത്ത തന്നെയല്ലേ? നമുക്കെന്തെങ്കിലും അറിയാമെങ്കിൽ അത് ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ മാത്രമാണ്. ഇവിടെ ഗ്രിഗോറിയോസ് 'ധാന്യ'ത്തിന്റെ ഉദാഹരണം വിവരിക്കുന്നു.

ധാന്യം വ്യത്യസ്ത രീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. വിത്തായി, ഫലമായി, ആഹാരമായി ഒക്കെ. ധാന്യം ഒരു വസ്തു എന്ന നിലയിൽ അതിന്റെ പലവിധമുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ നാം അതിനെ അറിയുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ ഉണമ നാം അറിയുന്നതിലും അപ്പുറത്തു നില്ക്കുന്നു.

പങ്കാളിത്തവും തുടർച്ചയും

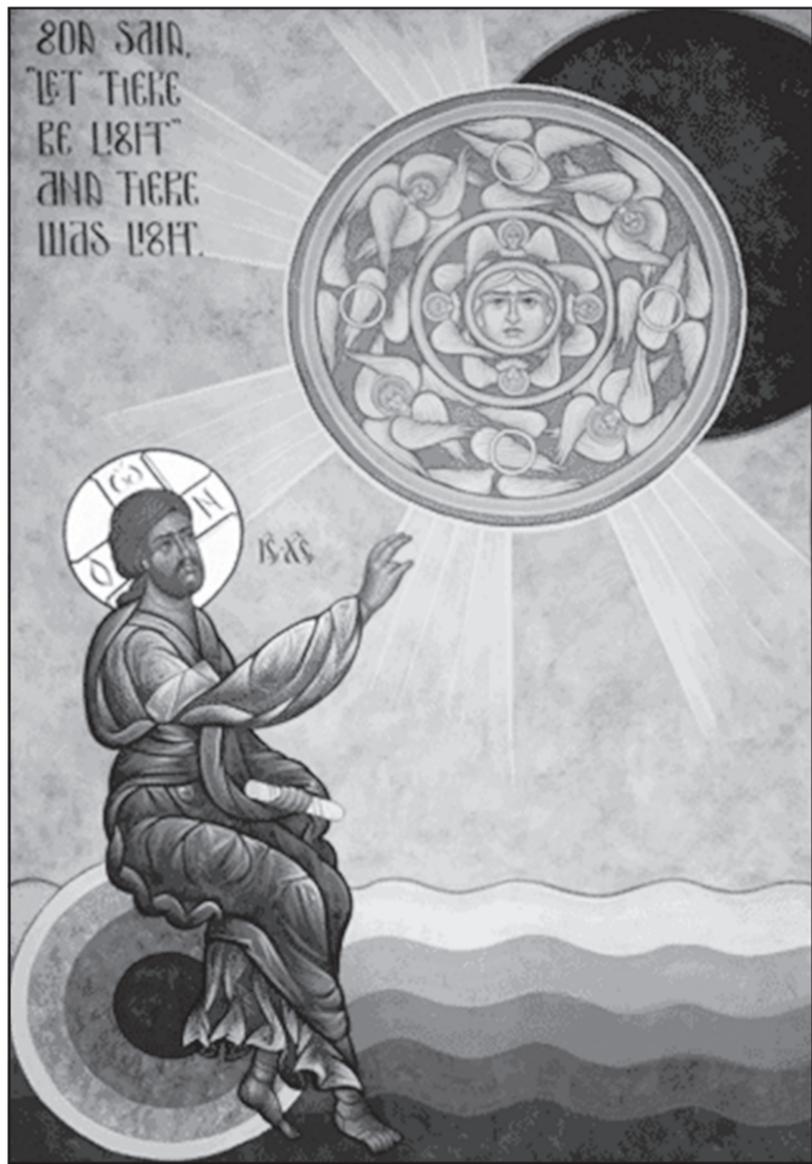
മുകളിൽ നാം കണ്ടതുപോലെ യുനോമിയോസിന്റെ നോട്ടത്തിൽ പുത്രന്റെ ഉണമ പിതാവിന്റെ ഉണമയിൽ പങ്കാളിയല്ല. മറിച്ച് പുത്രൻ പിതാവിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ പങ്കാളിയാകുന്നു താനും. മറ്റ് സൃഷ്ടിജാലങ്ങളെല്ലാം പുത്രന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ പങ്കാളിയാകുന്നു. വി. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ പഠിപ്പിക്കൽ അനുസരിച്ച് ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങളും തുല്യമായി ദൈവിക ഉണമയിൽ പങ്കാളിയാകുന്നു. ഈ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങളെല്ലാതെ ദൈവിക ഉണമയിൽ സൃഷ്ടി ഉൾപ്പെടെ മറ്റാർക്കും പങ്കാളിത്തമില്ല. എന്നാൽ ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുകയും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് തന്റെ ഊർജ്ജത്തിലൂടെയാണ്. ദൈവിക ഇച്ഛ, ദൈവിക ശക്തി, ദൈവിക അനുഗ്രഹം എല്ലാം ദൈവിക ഊർജ്ജമാണ്. അതോടൊപ്പം ദൈവിക ഊർജ്ജം ദൈവിക ഉണമയിൽ നിന്നും ബാഹ്യമായി നിലകൊള്ളുന്നതല്ല. സൃഷ്ടി ദൈവിക ഉണമയിൽ ആയിരിക്കുക എന്ന് പറഞ്ഞാൽ യഥാർത്ഥ ദൈവിക ഉണമയിൽ (*ousia*) ആയിരിക്കുക എന്നല്ല, മറിച്ച് ദൈവിക ഉണമയിൽ നിന്നുളവാകുന്ന ദൈവിക ഊർജ്ജത്തിൽ (*energia*) ആയിരിക്കുക എന്നാണ്. അതായത് ദൈവത്തിന്റെ പരമസത്തയുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ വിടവ് സൃഷ്ടി നിലനിർത്തുമ്പോഴും ദൈവവുമായി അവന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കു പങ്കാളിയാകാൻ കഴിയുന്നു എന്ന് വി. ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ പരമസത്തയെ നിർവചിക്കാനാവാത്തതിനാൽതന്നെ മനുഷ്യഭാഷയ്ക്ക് അതിനു പേരിടാനുമാവില്ല. സ്ഥലകാല പരിമിതിയിൽ വർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ദൈവിക ഉണമയെ വിവരിക്കുവാൻ പരിമിതിയുള്ളതിനാൽ, ദൈവത്തിലായിരിക്കുക എന്ന് പറഞ്ഞാൽ ദൈവതേജസ്സിലായിരിക്കുക എന്നാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

ചുരുക്കിപറഞ്ഞാൽ, സൃഷ്ടിയുടെ പക്ഷത്തു നിന്നു നോക്കിയാൽ സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ നികത്താനാവാത്ത വിടവ് ഉണ്ടെങ്കിലും ദൈവിക ഊർജ്ജത്തിലുള്ള പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെ സ്രഷ്ടാവുമായി തുടർബന്ധം (*metousia*) നിലനിർത്താൻ കഴിയുന്നു. ദൈവിക ഉണമയിലും, ജീവനിലും, നന്മയിലും ഉള്ള പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെ ഈ ബന്ധം അവിഭാജ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. എങ്കിലും പരമ സത്തയിലുള്ള പങ്കാളി

ത്തവും കൂട്ടായ്മയും ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങൾ തമ്മിൽ മാത്രമേ പങ്കുവയ്ക്കുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ദൈവിക ഊർജ്ജത്തിലൂടെ നമുക്ക് ദൈവത്തിന്റെ ഉണയിലും, ജീവനിലും, ദൈവിക നന്മയിലും പങ്കാളിയാകാൻ അവസരം നൽകുന്നതിനാൽ ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നു വിടർത്തി നമ്മുടെ ജീവനെ ഉണയിലേയ്ക്കു നയിച്ച് നന്മയിൽ സ്ഥിരമാക്കുന്നു. അങ്ങനെ ദൈവിക ഉണയും, ദൈവിക ജീവനും, ദൈവിക നന്മയും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവത്തിന്റെ മഹത്തരമായ കൃപയും ദാനവുമാണ്. ദൈവിക ഉണയിലുള്ള മനുഷ്യസ്വഭാവം തന്നെ ദൈവിക കൃപയാണ്.

എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ ഉണയിലും ജീവനിലും നന്മയിലും പങ്കെടുക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ സാധ്യത, തിന്മയും മരണവും ഇല്ലായ്മയും മനുഷ്യൻ സ്വയം തെരഞ്ഞെടുത്ത് പങ്കാളിയായതുവഴി വീഴ്ചയിലൂടെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അത്തരം മൗലികസ്വഭാവം വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള സാധ്യത പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയെന്നതാണ് ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം തന്നെയെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് സമർത്ഥിക്കുന്നു.

SON SAID,
"LET THERE
BE LIGHT"
AND THERE
WAS LIGHT.

ദൈവവും മനുഷ്യനും തുടർച്ചയും തുടർച്ചയില്ലായ്മയും

പാശ്ചാത്യ വേദശാസ്ത്ര കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നുകൊണ്ട് വിലയിരുത്തു ന്നോൾ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന് അപര്യാപ്തമായ ഒരു കൃപാ സിദ്ധാന്ത (doctrine of grace) മാണുള്ളതെന്ന് ആരോപണം ഉയരുന്നുണ്ട്. ഇത്തരം ആരോപണത്തിന്റെ പൊള്ളത്തരം വസ്തുനിഷ്ഠമായി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഖണ്ഡിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതി അതിന്റേ തായ നിയമത്തിനു വിധേയമായി, സ്വയംപര്യാപ്തവും, സ്വയം തിക ണ്ണതുമായ ഒന്നായി കരുതുന്നവരിൽ നിന്നാണ് ഇത്തരം ആരോപണ മ്യയരുന്നത്. ഇത്തരക്കാർക്ക് കൃപ പുറത്തുനിന്ന് “ഇടപെടേണ്ട”തായി വരുന്നു. ദൈവകൃപയുടെ സാരാംശവും പ്രാധാന്യവും സംബന്ധിച്ചുള്ള ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ വ്യാഖ്യാനം അഗസ്തീനോസിന്റെ ധാരണയുമായി അത്യധികമായി വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറി യോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, അഗസ്തീനോസിന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോ റിയോസിന്റെ ചിന്തയെ പൂർണ്ണമായും മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അവസരമു ണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തകളെ മറ്റുള്ളവർ മുഖേനയാണ് അഗസ്തീനോസ് മനസ്സിലാക്കിയത്. ഗ്രിഗോറിയോസിന് എതിരെ ഉന്ന യിക്കുന്ന മറ്റു ചില ആരോപണങ്ങൾ, കൃപയെ സംബന്ധിച്ച് ഗ്രിഗോറി യോസിന് വേണ്ടനിലയിലുള്ള ഒരു ധാരണയില്ലെന്നും അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം മനുഷ്യച്ഛയുടെ മനുഷ്യാസ്ത്രം അവഗണിച്ചെന്നും, ജന്മപാപം അല്ലെങ്കിൽ ആദ്യപാപം, മുൻനിർണ്ണയം (Pre-destination) എന്നിവ ഗ്രിഗോ റിയോസിന്റെ ചിന്താഘടനയിൽ കാണുന്നില്ലെന്നും മറ്റുമാണ്.

ഗ്രിഗോറിയോസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, എല്ലാം ദൈവകൃപ യാണ്. പ്രകൃതി കൃപയിൽ നിന്ന് വേറിട്ടോ ബാഹ്യമായോ അല്ല. മനു ഷ്യന്റെ ചെറുത്തുനിൽപ്പും, നിസ്സഹകരണവുമില്ലെങ്കിൽ ദൈവകൃപ മനു ഷ്യനിൽ പ്രവർത്തിക്കും. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ നിസ്സഹകരണവും ചെറു ത്തുനിൽപ്പും, മനുഷ്യനെ മൃഗങ്ങളുടേയും, മറ്റു വസ്തുക്കളുടേയും തല ത്തിലേക്ക് താഴ്ത്തുന്നു. ദൈവകൃപയോട് പ്രതികരിക്കുവാനുള്ള കഴിവും സ്വതന്ത്രച്ഛയുമാണ് മനുഷ്യനെ മൃഗങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റു വസ്തുക്കളിൽ നിന്നും വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്നത്. മൃഗങ്ങളും, മറ്റു അചേതന വസ്തു ക്കളും അവയുടെ നിലനിൽപ്പിനും അവയിലുള്ള നന്മയ്ക്കും ദൈവ കൃപയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ കൃപാസിദ്ധാന്തം സാഭാവികമായിത്തന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യ സങ്കല്പവുമായി ഒരു വൈരുദ്ധ്യമായിത്തന്നെ സംഘർഷത്തിലാകുന്നതായി കാണാം. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അവഗണിക്കുന്ന കേവലകൃപ (*Sola gratia*) എന്നത് മനുഷ്യനെ മൃഗങ്ങളുടെ തലത്തിലേക്ക് കുറച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നു. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കുന്ന മുഖ്യഘടകം സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു മുകളിൽ ദൈവത്തിന്റെ പരമാധികാരം പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന ഏതൊരു ദൈവസിദ്ധാന്തവും സഭാവിശ്വാസത്തിനു വിരുദ്ധമായി നിൽക്കുന്നതായി നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ദൈവസ്വാതന്ത്ര്യവും മനുഷ്യനും

മനുഷ്യനെ ദൈവസ്വരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിനർത്ഥം ദൈവം മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ എല്ലാ നന്മയിലും പങ്കാളിയാക്കി എന്നു തന്നെയാണ്. ദൈവസ്വഭാവം എല്ലാ നന്മയുടേയും പൂർണ്ണതയാണെങ്കിൽ, മനുഷ്യൻ അവന്റെ സ്വരൂപവും പ്രതിബിംബവുമാണെങ്കിൽ, ആ പ്രതിബിംബത്തിന്, നന്മ നിറഞ്ഞ മൂലമാതൃകയുമായി തീർച്ചയായും സാരൂപ്യം ഉണ്ടാകണം. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യനിൽ, ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന എല്ലാ നന്മയുടേയും, സർഗ്ഗുണങ്ങളുടേയും, വിവേകത്തിന്റേയും ആശയം ഉണ്ടാവണം. ഇവയിലെല്ലാം പ്രഥമമായിട്ടുള്ളത് സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. അല്ലാതെ ഏതെങ്കിലും പ്രകൃതിയുടെ ശക്തിക്ക് കീഴാക്കുക എന്നല്ല. ആ സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വയം നിയന്ത്രിതമായി, സ്വേച്ഛയ്ക്കും, അറിവിനും അനുസരിച്ച് തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള കഴിവാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സർഗ്ഗുണം അഥവാ നന്മയ്ക്ക് ഒരു യജമാനന്റെ ആവശ്യമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അത് സ്വതന്ത്ര്യയുടെ ഫലവുമാണ്. കാരണം, നിർബന്ധത്താലുള്ളവാകുന്നതൊന്നും സർഗ്ഗുണവും നന്മയുമാകുന്നില്ല.

ഗ്രിഗോറിയോസിന് രക്ഷ എന്നത് ഒരിക്കലും കേവല കൃപ (*Sola gratia*) അല്ല. മറിച്ച് ദൈവകൃപയുടേയും, മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും പ്രതിപ്രവർത്തനമാണ്. ദൈവകൃപ എല്ലാവരിലും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ചിലർ അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യമുപയോഗിച്ച് ദൈവകൃപയെ നിരാകരിക്കുന്നു എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. മനുഷ്യന് ഈശ്വരദത്തമായി ലഭിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യം ദൈവകൃപയുടെ നിരാകരണത്തിനും സ്വീകരണത്തിനും ഉള്ള സാദ്ധ്യതയായി നിലനിൽക്കുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഴുവൻ പരമാധികാരിയായ ദൈവം മനുഷ്യനോടുള്ള വലിയ ബഹുമാനത്തെപ്രതി, ചിലതൊക്കെ മനുഷ്യന്റെ ആധിപത്യത്തിനും, അവന്റെതന്നെ കർത്തൃത്വത്തിനും വിട്ടുകൊടുത്തു. ഇതാണ് മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുക്കുന്ന, തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള ശേഷിയും, അടിമത്വമനോഭാവത്തിനു വിരുദ്ധമായ സ്വതന്ത്രാധികാരവും.

ദൈവദത്തമായി ലഭിച്ച മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം അവന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ളതിനാൽ അടിമത്വത്തെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ നിഷേധമായാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് കണ്ടത്. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഏതൊരു നിരാകരണവും പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൈവത്തിന്റെ ക്രമത്തിനെതിരെയുള്ള അതിക്രമമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് കണ്ടു. മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതും, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ അടിമയാക്കി വെയ്ക്കുന്നതും അക്കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഗ്രിഗോറിയോസ് കർശനമായ ഭാഷയിൽ, വേദപുസ്തകാടിസ്ഥാനത്തിൽ അപലപിക്കുന്നുണ്ട്.

ദൈവം മനുഷ്യനെ അവന്റെ സ്വന്തരൂപത്തിലും ഭാവത്തിലുമാണ് സൃഷ്ടിച്ചത്. അവന് ഈ ഭൂമിയുടെമേൽ ആധിപത്യം കൊടുത്തു. അവന് ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാത്തിന്മേലും അധികാരം കൊടുത്തു. അത് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ നിന്നാണ് അധികാരം ഉടലെടുക്കുന്നത്. ദൈവം നമ്മെ അടിമത്വത്തിലേക്ക് വിടുന്നില്ല. നമ്മെ അടിമത്തത്തിലേക്ക് തള്ളിവിടുന്നവൻ ഒരിക്കലും ദൈവമല്ല. എന്നാൽ നമ്മുടെതന്നെ തെരഞ്ഞെടുപ്പുമൂലം പാപത്തിന് അടിമയാവാനിടയായാൽ അവൻ നമ്മെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് തിരികെ വിളിക്കുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ മനുഷ്യൻ അവന്റെ സ്വഭാവത്തിൽത്തന്നെ സ്വതന്ത്രനാണ്. മനുഷ്യൻ ക്രിസ്ത്യാനി ആയതുകൊണ്ടോ, ക്രിസ്തു അവനെ വീണ്ടെടുത്തതുകൊണ്ടോ അല്ല അവൻ സ്വതന്ത്രനായത്. അവൻ സൃഷ്ടിയിൽ തന്നെ ഭൂമിയുടെ കർത്താവാണ്. സമ്പന്നനായ ഉടമയുടെ ദരിദ്രനായ അടിമ പോലും അവന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവത്തിൽ സ്വതന്ത്രനാണ്. പാപമല്ല മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം; മറിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. ഏതൊരു മനുഷ്യനും, ഏതൊരു അവസാന മനുഷ്യനും സ്വഭാവത്തിൽ സ്വതന്ത്രനാണ്. ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്വയാധികാരത്താൽ (self-authoritative) അനുഗ്രഹിച്ചയച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഒരവനെ അവന്റെ സ്വയം-നിർണ്ണയത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വിരുദ്ധമായി നിർബന്ധിക്കുന്നത് അവന്റെ അന്തസ്സിന്റേയും അഭിമാനത്തിന്റേയും നിഷേധമാണ് എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവസത്തയുടെ പ്രതിഫലനമല്ല. മനുഷ്യന് അവന്റെ ഉണ ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ നിന്നും ഉളവായതാണെന്നു മാത്രമല്ല, അവന്റെ ഉണ ദൈവത്തിന്റെ അദൃശ്യമായ സത്തയുടെ ദൃശ്യമായ പ്രതിഫലനമാണ്. നമുക്ക് ദൈവത്തിന്റെ സത്തയെക്കുറിച്ച് എന്തെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നുവോ, അത് നമുക്ക് മനുഷ്യനിൽ കാണുന്ന നന്മയാണ്. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച്, ദൈവത്തിന്റെ സത്തയുടെ പ്രാഥമിക വിശേഷണം, വേദപുസ്തകത്തിൽ നിന്നും നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നത്, അനുഗൃഹീതാവസ്ഥ അഥവാ ആനന്ദം (pure joy / Ananda) എന്നാണ്.

ദൈവം മനുഷ്യനെ സ്വന്തം സാദൃശ്യത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയശേഷം അവൻ, ദൈവിക പങ്കാളിത്തത്തിലൂടെ അവന്റെ അനുഗൃഹീതാവസ്ഥയിലായിത്തീരുന്നതിനുള്ള കൃപ വീണ്ടും നൽകി. മനുഷ്യനിൽ ദൈവസ്വരൂപത്തിന്റെ സ്വഭാവമുള്ളതിനാൽ, അതിരിക്തമായ അനുഗൃഹീതാവസ്ഥയുടെ നന്മയും സൗന്ദര്യവും അവനിൽ മുദ്രിതമായതിനാൽ, ദൈവപങ്കാളിത്തത്തിൽ അത് പ്രകടമാക്കാനാവും. അതാണ് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ സഹജ പ്രകൃതി. ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെയർത്ഥം ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവജന്യമായ സവിശേഷതകളിൽ പങ്കാളിയാവുക എന്നർത്ഥം. അതായത്, സർവ്വ നന്മയിലും, സൗന്ദര്യത്തിലും, സ്നേഹത്തിലും, പരിജ്ഞാനത്തിലും ശക്തിയിലുമുള്ള പൂർത്തീകരണം.

ജന്മനാലുള്ള സ്വഭാവത്തിൽ മനുഷ്യൻ പാപിയാണെന്ന അഗസ്തിനോസിന്റെ ചിന്തയിൽ നിന്നും തികച്ചും നിർണ്ണായകവും, വ്യതിരിക്തവുമായ ഒരു സമീപനമാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റേതെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് എടുത്തുപറയുന്നു. അതിന്റെയർത്ഥം പാപത്തെ പൂർണ്ണമായും അവഗണിക്കുക എന്നല്ല. മനുഷ്യൻ ആയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയും (അവനെ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന അവസ്ഥ), അവൻ ആകേണ്ടുന്ന അവസ്ഥയും (അവന്റെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആദ്യാവസ്ഥ), തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തമില്ലായ്മയാണ് പാപം. പാപം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗം അല്ല; മറിച്ച് അത് മനുഷ്യപ്രകൃതത്തിലേയ്ക്ക് വന്നുചേർന്നതാണ്. അതായത്, പാപം മനുഷ്യപ്രകൃതത്തിന് അന്യവും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ അന്യമാക്കുന്നതും, മാറ്റിമറിക്കുന്നതും, വ്യാജമാക്കുന്നതുമായ ഒന്നാണ്.

മനുഷ്യൻ അവൻ ആയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ, എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ഒരു മദ്ധ്യമജീവിയായി രണ്ടു വ്യത്യസ്ത ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് വലിച്ചുമുറിക്കപ്പെടുമ്പോഴും, അവന്റെ സാതന്ത്ര്യമുപയോഗിച്ച് ഈ രണ്ട് വിരുദ്ധ ശക്തികളിൽ നിന്നും സമതുലിതാവസ്ഥ പാലിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു വശത്ത് ദൈവഭാവത്തിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങിയ നന്മയും, സ്നേഹവും, ശക്തിയും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന സഹജപ്രകൃതം. എന്നാൽ രണ്ടാം തലത്തിലുള്ള അവന്റെ ജീവിതം ആണും പെണ്ണുമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ട്, മറ്റു മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ ജഡികരും, ശരീരരൂപിയും, വികാരത്തിനു വിധേയനും, മരണബദ്ധനും, യുക്തിരഹിതനുമായി പെരുമാറുന്ന പ്രകൃതി.

സ്ത്രീ-പുരുഷ ബന്ധം ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപ്രക്രിയയുടെ അത്യാവശ്യ ഭാഗമാണെങ്കിലും, അത് ദൈവസ്വരൂപ ഘടനയുടെ ഭാഗമല്ലെന്ന

യാഥാർത്ഥ്യം അംഗീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യസൃഷ്ടിയുടെ മൂല മാതൃകയിൽ (arche type) അവൻ സ്രഷ്ടാവിന്റെ സാദൃശ്യത്തിലും സ്വരൂപത്തിലും ആൺ-പെൺ വ്യത്യാസമില്ലാതെയിരുന്നെങ്കിലും, പിന്നീട് അവനെ ആണും പെണ്ണുമായി വിഭജിച്ചു. സ്ത്രീ-പുരുഷ ബന്ധം തീർച്ചയായും പാപത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നില്ലെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പാപത്തെ മൂന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് സ്രഷ്ടാവ് ചെയ്ത ഒരു ഏർപ്പാടായി ഇതിനെ കാണാവുന്നതാണ്. നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇവിടെ എടുത്തുപറയുന്ന കാര്യം, സ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യനിലനിൽപ്പിന്റെ ഘടനാപരമായ ഭാഗമായി കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. അഗസ്തീനോസ് പാപത്തിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രം പരമ പ്രധാനമായി കണ്ടു. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അഗസ്തീനോസ് കണ്ടതിൽനിന്നും വളരെ വിപുലമായ ഒരു പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് കണ്ടത്.

ദൈവത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു? ഈ ചോദ്യത്തിന് ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇങ്ങനെ ഉത്തരം പറയുന്നു. സർവ്വത്തിൽ നിന്നും സ്വയം അതിരീകൃതനായിരിക്കുന്നതിലും, സ്വന്തം ഇച്ഛയാൽ തന്നെ സൃഷ്ടിയിൽ സ്വയം സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്നതിലും, ക്രിയാത്മക ശക്തിയിലും ദൈവം സ്വാതന്ത്രനായിരിക്കുന്നു. അതിരീകൃത എന്നതുകൊണ്ട് ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്, ദൈവം ഏതെങ്കിലുമൊരു യാദൃച്ഛിക ശൃംഖലയിലെ കണ്ണിയായി ബന്ധിക്കപ്പെടുകയോ, ബാധിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യാതെ, അതിൽ നിന്നു വിട്ട് സ്വാതന്ത്രനായി നിലകൊള്ളുക എന്നതാണ്. ഇതു തന്നെയാണ് നിഷ്കാമത (apatheia) അഥവാ നിർവികാരത എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

സ്വേച്ഛയാൽ അന്തര്യമായിരുന്നെങ്കിലും എന്നതുകൊണ്ട് ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് പ്രപഞ്ചം സ്രഷ്ടാവിനെ ഒരു തരത്തിലും സ്വാധീനിക്കുന്നില്ല എന്നാണ്. മറിച്ച് പ്രപഞ്ചം ആകട്ടെ, അതിന്റെ പ്രഭവവും ലക്ഷ്യവും പ്രഭവത്തിൽ നിന്നു ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങാനുള്ള ശക്തിയും കൈവരിക്കുന്നത് ദൈവവേച്ഛയിൽ നിന്നാകുന്നു. അതായത് സൃഷ്ടി മുഴുവനും ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയുടെ പ്രകാശനമായി തീരുന്നതിലായിരിക്കണം നിലകൊള്ളുന്നത്. ഒപ്പം ദൈവം സത്തയിലല്ല, പിന്നെയോ തന്റെ ക്രിയാത്മക ഇച്ഛയാൽ പ്രപഞ്ചത്തിൽ സന്നിഹിതനായിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സത്ത സൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്രമാണ്. എന്നാൽ, ചലനാത്മകവും ക്രിയാത്മകവും സ്വാതന്ത്രവുമായ അവന്റെ ഇച്ഛയാണ് സർവ്വ സൃഷ്ടിക്കും അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നത്.

ദൈവത്തിന്റെ സർഗ്ഗാത്മകശക്തി എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്, ദൈവം എല്ലാ നന്മയുടേയും ഉറവയും സ്രോതസ്സും

ആയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, അവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം, കാലപ്രക്രിയയിലൂടെ നിരന്തരം പുതിയ നന്മയുടെ പ്രകാശനം സാധ്യമാക്കുന്നു എന്നാണ്. മനുഷ്യൻ, ദൈവസാദൃശ്യത്തിലായിരിക്കുന്നിടത്തോളം, ദൈവത്തിന്റെ മേൽപ്പറഞ്ഞ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മൂന്നു പ്രത്യേകതകളിലും പങ്കാളിയാ കേണ്ടത് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യവും അതിരിടതയും

സ്റ്റോയിസിസം മുന്നോട്ടുവെച്ച വിധി എന്ന ആശയവും, ജ്ഞാനവാദി കളുടെ മുൻനിർണ്ണയവാദവും ഗ്രിഗോറിയോസ് തള്ളിക്കളഞ്ഞു. മുൻ നിർണ്ണയവാദം യവനസംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായതിനാൽ ക്രിസ്തുമതത്തിന് അത് സ്വീകാര്യമല്ല. വിശ്വാസത്തിലേക്കോ അവിശ്വാസത്തിലേക്കോ മനുഷ്യനെ നിർബന്ധിക്കുന്നത് മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ലംഘനമാണ്. ദൈവം അങ്ങനെ ചെയ്താൽ വിധി ദൈവത്തിന്റെ പകരക്കാരനാകുകയും ദൈവം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന ഒരു ഭരണാധികാരിയായി മാറുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ ഒരിക്കലും ദൈവം ചെയ്യില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകിയ ദാനമാണ്; ഒരിക്കലും ദൈവം അതിൽ പശ്ചാത്തപിക്കാനിടയില്ല. ക്രിസ്തീയ പഠിപ്പിക്കലനുസരിച്ച്, മനുഷ്യൻ ദൈവസാദൃശ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ അവൻ സ്വാതന്ത്രനാണ്. അവൻ നന്മ ചെയ്യണമെന്ന് ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ നിർബന്ധിച്ചു ചെയ്യിക്കുന്നതൊന്നും ധാർമ്മിക നന്മ ആകുന്നില്ല.

ദൈവത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന ചിന്തയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നത് ദൈവം സർവ്വസൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും വ്യതിരിക്തനായിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. ഈ ആശയം ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വാതിരിക്തതയെ പ്രകടമാക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം സ്ഥലകാല പരിമിതിയ്ക്കുള്ളിലാണ്. ഇവ സ്ഥലകാലാതീതനായ ദൈവത്തെ ബാധിക്കുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മ ഈ വ്യതിരിക്തതയ്ക്കും അപ്പുറത്താണ്. അതായത് അതിരിക്തത സ്ഥലകാല സംബന്ധിയായ സങ്കല്പം അല്ല. ദൈവത്തിന്റെ അതിരിക്തത പുറമെ നിന്നുള്ള എല്ലാ നിയന്ത്രണങ്ങളിൽ നിന്നും, നിർബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നും, സമ്മർദ്ദങ്ങളിൽ നിന്നും, ആകർഷണങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള മോചനമാണ്. അതിരിക്തതയാണ് ദൈവത്തിന്റെ പരമാധികാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

ചുരുക്കത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം, അതിരിക്തത എന്നീ ആശയങ്ങൾകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് സ്വയം ഭരിക്കുന്നതും, സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുന്നതും, സ്വയം ആധിപത്യമുള്ളതും, സ്വയം ചലിക്കുന്നതും, ബാഹ്യ പ്രേരണകളിൽ നിന്നു മുക്തവുമായ അവസ്ഥയാണ്. അതേസമയം പുതിയ നന്മകൾ സൃഷ്ടിച്ച് സത്ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പുതിയ

നന്മകൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ സാധ്യതയാണ് ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകിയ ഏറ്റവും വിലപിടിപ്പുള്ള ദാനം. മനുഷ്യനെ ഭൂമിയുടെ കർത്താവായാക്കുന്ന മഹത്തായ മൂല്യവും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും അന്തര്യാമിത്വവും

മുൻ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ദൈവവേച്ഛയാലാണ് സൃഷ്ടി ഉളവാകാതെയും നിലനില്ക്കുന്നതും, ആത്യന്തിക ഭാഗ്യേയത്തിലേയ്ക്ക് മുന്നേറുന്നതും. ഇങ്ങനെ ദൈവം സൃഷ്ടിയിൽ അന്തര്യാമിയായിരിക്കുന്നു. ദൈവവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള ഈ പാരസ്പര്യം സ്റ്റോയിക് ചിന്ത മറ്റൊരു വിധത്തിൽ സങ്കല്പിക്കുന്നു. ആത്മാവ് ശരീരത്തിലെന്ന പോലെയാണ് ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്ന് സ്റ്റോയിക് ദർശനം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സങ്കല്പത്തിൽ ആത്മാവ് ശരീരത്തിന്റെ ബന്ധനത്തിലാണ്. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് ആകട്ടെ, ദൈവത്തിന്റെ സത്തയെ (*ousia*) പൂർണ്ണമായും മാറ്റിനിർത്തുന്നു. ഇതിനർത്ഥം സൃഷ്ടി ദൈവത്തിൽ നിന്ന് അന്യമായി നിലനില്ക്കുന്നു എന്നല്ല. പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയും, പരിപാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജം അവന്റെ സത്തയിൽ നിന്നും ഉളവാകുന്നതായതിനാൽ അത് അന്യവും അല്ല. ദൈവത്തിന്റെ സത്ത സ്ഥലകാല പരിധിയ്ക്ക് അപ്പുറത്തായതിനാൽ അത് എങ്ങനെ ദൈവത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നു എന്നത് മനുഷ്യ ചിന്താശേഷിക്കു വഴങ്ങുന്നതല്ലെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നു. ഇവിടെ, ആത്മാവ് ശരീരത്തിൽ എന്നതുപോലെ ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു എന്ന സ്റ്റോയിക് ദർശനത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നിരാകരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയാണ് ദൈവത്തിന്റെ സത്ത സ്ഥലകാല പരിധിക്ക് അപ്പുറത്ത് നിലനില്ക്കുന്നത് എന്ന ചോദ്യം മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് വഴങ്ങുന്നില്ല. അജ്ഞേയത സത്തയുടെ സവിശേഷതയാണ്. അത് മനുഷ്യാന്വേഷണ ബുദ്ധിയുടെ പരിധിയ്ക്കപ്പുറമാണ്. ഇന്ദ്രിയഗോചരമായത്, അതായത് കാണപ്പെടുന്നതും വ്യക്തമായതും എല്ലാം ഇന്ദ്രിയഗോചരം അല്ലാത്ത അവ്യക്തത്തിൽ നിന്നും ഉളവാകുന്നു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നാം വിശ്വാസത്തിലൂടെയാണ് ഗ്രഹിക്കുന്നത്. എല്ലാ കാണപ്പെടുന്നതിന്റെയും പുറകിൽ അതിനു നിദാനമായ ഒരു അദൃഷ്ടം ഉണ്ടെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവ് നിലനിർത്തുന്നത് വിശ്വാസത്തിലൂടെയാണ്.

ദൈവവേച്ഛയിൽ നിന്നു വേറിട്ട് ഒന്നിനും നിലനില്ക്കാൻ ആവില്ലെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് സംശയാതീതമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. സൃഷ്ടമായതൊന്നും അതിൽ നിന്നു തന്നെ ഉളവാകാതെല്ല. സൃഷ്ടമായതിന് അതിൽ തന്നെ അതിന്റെ ഉത്ഭവമാവാനാവില്ല. എന്നാൽ സൃഷ്ടമല്ലാത്തതും

നിത്യവും സ്ഥലകാല പരിമിതിയ്ക്കതീതനുമായ ദൈവത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് എല്ലാം നിലനില്ക്കുന്നത്. മനുഷ്യനുൾപ്പെടുന്ന സൃഷ്ടി ദൈവത്തിൽ നിന്നും ഉളവായതാണ്. സൃഷ്ടി ദൈവവേട്ടയെ ആശ്രയിച്ചു നില നില്ക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ ഉണയുടെ സ്രോതസ്സ് ദൈവമാണ്. അങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ സത്തയാണ് സൃഷ്ടിയുടെ ഉണയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്ന് ധരിക്കരുത്. മറിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജവും അവന്റെ ഇച്ഛയും, പരിജ്ഞാനവുമാണ് സൃഷ്ടിയുടെ ഉണയുടെ നിദാനം.

ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയും ശക്തിയും ഒരേസമയം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ, ഇച്ഛയും അതിന്റെ പ്രവർത്തനവും തമ്മിൽ ഒരു ഇടവേളയില്ല. എന്നാൽ, ദൃശ്യപ്രപഞ്ചം ഇന്ദ്രിയായിഷ്ഠിതമായതിനാൽ മനുഷ്യസ്വഭാവം അതിന്റേതായ പരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സ്ഥലകാലവിയേയമായി ഒന്നിനു പുറകെ മറ്റൊന്ന് എന്ന രീതിയിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ദൈവം ഒന്ന് ഇച്ഛിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവന്റെ ഇച്ഛയും പ്രവർത്തനവും, അതിന്റെ ഫലവും സ്ഥലകാലഭേദമില്ലാതെ, ഇടവേളയില്ലാതെ തൽസമയം തന്നെ സംഭവിക്കുന്നു. തീജ്വാല കത്തുമ്പോൾ തന്നെ അതിന്റെ പ്രകാശവും ചൊരിയുന്നപോലെ അത് സംഭവിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് സൃഷ്ടിയുടെ നിലനിൽപ്പിന്റേയും സൃഷ്ടിയിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അന്തര്യമിത്വത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനം. ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛ സൃഷ്ടിയായി ഭവിക്കുന്നു. ദൈവഇച്ഛ അവനിലായിരിക്കുന്നതുപോലെ സൃഷ്ടിയും അവനിലിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സൃഷ്ടി ദൈവത്തിന് പുറത്തല്ല. ഇച്ഛ വ്യക്തിയിലായിരിക്കുന്നതുപോലെ സൃഷ്ടി ദൈവത്തിലുമായിരിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ അവന്റെ ശക്തിയും, ഇച്ഛയും, വിവേകവും, അറിവും, ഫലവും എല്ലാം ഒരേസമയം, കാലവിളംബമെന്നേ, ഇടവേളയില്ലാതെ സംഭവിക്കുന്നതിനാൽ ഇച്ഛിക്കുന്നതും ആയിത്തീരുന്നതും ഒരേ നിമിഷത്തിലാകുന്നു. അങ്ങനെ ദൈവവേട്ട സൃഷ്ടിയായി രൂപപ്പെട്ടു. ദൈവത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും, വിവേകവും, ശക്തിയും എല്ലാത്തിനും ജന്മം കൊടുക്കുന്നു. അവന്റെ ഇച്ഛയാൽ അവ തുടർന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദൈവം അവന്റെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ തടവറയിലല്ല; മറിച്ച് അതിന്റെ നാഥനാണ്. അവൻ പ്രപഞ്ചത്തെ അറിയുന്നു, ഇച്ഛിക്കുന്നു, ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു, സമ്പൂർണ്ണതയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. സൃഷ്ടി ദൈവത്തിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമല്ല. അതിന്റെ അർത്ഥം ദൈവത്തിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായി സൃഷ്ടിക്ക് നിലനില്ക്കാനാവില്ല എന്നതാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യന് സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അവന് ദൈവത്തെ നിരാകരിക്കാനും സ്വീകരിക്കാനും അവസരമുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ നിരാകരിക്കുമ്പോൾ ഇല്ലായ്മയെ സ്വീകരിച്ച്

തിന്മയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. മനുഷ്യജീവിതം വിഭാവനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായ നന്മയുടെയും ഉണ്മയുടെയും അവസരമായാണ്. അത് ദൈവദത്തമാണ്. എന്നാൽ അത് അടിച്ചേല്പിക്കുന്ന നിർബന്ധിത നന്മ അല്ല. മനുഷ്യന്റെ വിവേചനാധികാരം നന്മയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനും ഉണ്മയിലേയ്ക്കു നയിക്കപ്പെടാനും വിനിയോഗിക്കുമ്പോഴാണ് അത് സഹലീകരിക്കപ്പെടുന്നത്.

ദൈവത്തിന്റെ സത്ത സൃഷ്ടിയെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. സൃഷ്ടിയിലുള്ള ഒന്നിനും, മനുഷ്യാത്മാവിനുപോലും ദൈവത്തിന്റെ സത്തയിൽ 'പങ്കാളിത്തമില്ല.' സൃഷ്ടിയിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അന്തര്യമാത്മം സത്തയിലല്ല; ഊർജ്ജത്തിലാണ്. ദൈവസാതന്ത്ര്യം എന്നത്, സൃഷ്ടിയെ ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നുളവാക്കി, നിലനിർത്തി, പരിപാലിച്ച് പൂർണ്ണതയിലേക്ക് നയിക്കുവാനുള്ള ശേഷിയാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ ദൈവത്തെ ആരും നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല; മറിച്ച് ദൈവനന്മയുടെ സാതന്ത്ര്യത്തിലൂടെയുള്ള പ്രകാശനമാണ് അത്.

സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ അവന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ എങ്ങനെ പങ്കാളിയാവാം എന്ന ചോദ്യം ഇവിടെ ഉയരുന്നുണ്ട്. ദൈവം ഇച്ഛിക്കുമ്പോൾ തന്നെ തന്റെ ഇച്ഛയും വചനവും ഒരേ സമയം നിയമമായും 'വസ്തു'വായും (fact) മാറ്റപ്പെടുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ ആകുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ മനുഷ്യൻ തീർച്ചയായും പങ്കാളിത്തം ഉണ്ടാവേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യൻ അദ്ദേഹനായ ദൈവത്തിന്റെ ദൃശ്യസ്വരൂപം ആയതിനാൽ ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ മനുഷ്യനും പങ്കാളിത്തം ഉണ്ടാവണം. കാരണം ശക്തി ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിന്റെയും നന്മയുടെയും കേന്ദ്രവശമാണ്. ആ ശക്തിയിൽ അഥവാ ഊർജ്ജത്തിൽ മനുഷ്യൻ പങ്കാളിയാകുമ്പോൾ അവൻ ദൈവസാദൃശ്യത്തോട് ചേർന്നു നിന്ന് വിശ്വസ്തത പുലർത്തുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ ക്രിയാത്മകശക്തിയിൽ മനുഷ്യൻ പങ്കാളിയാകുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്നതാണ് ദിവ്യാത്മ്യതങ്ങൾ എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് കരുതുന്നു. പ്രാർത്ഥനയിലുള്ള ഇച്ഛയിലൂടെ ഈ ലോകനിയമങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന നന്മയുടെ ചില ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാനുള്ള സാതന്ത്ര്യം പുണ്യ മനുഷ്യർക്ക് തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ കഴിയുന്നുണ്ട്. ദൈവശക്തിയിലുള്ള അത്തരം പങ്കാളിത്തമാണ് ദിവ്യാത്മ്യതങ്ങൾക്ക് കാരണഹേതു.

ഉണ്മയാകുന്ന ചങ്ങലയിലെ ആദ്യത്തെ വെറുമൊരു കണ്ണിയായി ദൈവത്തിന്റെ അതിരീകൃതതയെ കാണാനാവില്ല. മറിച്ച് ദൈവം സർവ്വ സൃഷ്ടിയുടെയും ഉണ്മയുടെ സ്രോതസ്സും ആരംഭവും ആണ്. സ്രഷ്ടാവിന്റെ ശക്തി സൃഷ്ടിയിൽ ദർശിക്കാനാവും. എന്നാൽ മറിച്ച് സൃഷ്ടി

യുടെ ശക്തി സ്രഷ്ടാവിനെ ബാധിക്കുന്നില്ല. അതായത് ദൈവം തന്റെ സൃഷ്ടിയാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് അർത്ഥം. അതു തന്നെയാണ് ദൈവത്തിന്റെ അതിരികത. അതുപോലെ തന്നെ മനുഷ്യന്റെ അതിരികത എന്നത് അവൻ നിഷ്കാമതയിൽ (*apatheia*) നിലനിന്ന് അവനിൽ നിന്നും ബാഹ്യമായ കാരണങ്ങളാൽ ബാധിക്കപ്പെടാതെ നില നില്ക്കുക എന്നതാണ്. അതോടൊപ്പം തന്നെ മനുഷ്യൻ അവന്റെ സാന്നിധ്യത്താൽ സൃഷ്ടിയിൽ അന്തര്യാമിയായിരുന്ന് തന്റെ ഇച്ഛയാലും, പ്രാർത്ഥനയാലും, ശക്തിയാലും സൃഷ്ടിയെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു.

സൃഷ്ടവസ്തുപ്രപഞ്ചത്തിലെ മനുഷ്യ സാന്നിധ്യമാണ് സൃഷ്ടിയെ ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് ഉയർത്തുന്നത്. സൃഷ്ടിയിൽ അന്തര്യാമിയായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന് സൃഷ്ടിയെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് ഉയർത്താനാവും. ഈ ഭൗതികലോകത്ത് നാം ഭാരമുള്ളവരായി തീർന്നത് പാപത്തിന്റെ ഫലമാകാം. അതുകൊണ്ട് തന്നെയാകാം കീഴേക്കു വലിക്കുന്ന ഗുരുതാകർഷണശക്തിക്കു നാം വിധേയരായിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മനുഷ്യസാന്നിധ്യം പദാർത്ഥത്തെ തന്നെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ മതിയായതാണ്. ജെറോം ഗൈത്ത് ഇതിനെ “*immanence consciente*” എന്ന് വിളിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയിലെ മനുഷ്യസാന്നിധ്യം ദൈവസാന്നിധ്യത്തെ ഫലവത്താക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ ദൈവസാന്നിധ്യത്തിലൂന്നി തന്റെ യുക്തിബോധത്തിലൂടെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭാഗമായി, സ്വതന്ത്രനായി വർത്തിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള മനുഷ്യന് വസ്തുപ്രപഞ്ചത്തിൽ വ്യാപരിച്ച് അതിനെ മെനഞ്ഞെടുക്കുവാനും രൂപപ്പെടുത്താനും കഴിയുന്നു. അവൻ അതിനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി മാനവികരിച്ച് ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നു എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് വിശ്വസിക്കുന്നു.

മനുഷ്യാത്മാവിൽ ദൈവം ക്രിസ്തുവുമായി ചേർന്ന് രഹസ്യാത്മകമായി സന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ യഥാർത്ഥ നന്മയുടെ പ്രതിബിംബം മനുഷ്യന് അവനിൽതന്നെ ദർശിക്കാനാവും. അതിന് മനുഷ്യൻ സ്വയം തിന്മയിൽ നിന്നും വിടർത്തി, തന്നെതന്നെ പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ ശുദ്ധീകരിച്ച്, സൽകർമ്മ ജീവിതത്തിലൂടെ ക്രിസ്തുവുമായി ഒത്തുചേരണം. മനുഷ്യന്റെ കർത്തവ്യം പൂർത്തീകരിയ്ക്കപ്പെടുന്നത് അവൻ സൃഷ്ടിയിൽ ബോധപൂർവ്വം ദൈവസാന്നിധ്യമായി വർത്തിക്കുമ്പോഴാണ്. ആ ദൗത്യം മനുഷ്യജാതിയ്ക്കു വെളിപ്പെടുത്താനാണ് ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ചതെന്ന് നിസ്സാധിയിലെ ഗ്രീഗോറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യവും സർഗ്ഗശക്തിയും

ദൈവത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം അവന്റെ സത്തയിലും (*ousia*) ഊർജ്ജത്തിലും (*energeia*) ആണ്. സത്തയിൽ ദൈവം തുടർച്ചയില്ലായ്മയ്ക്ക് (*diastema*) അപ്പുറത്താണ്. ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ നിന്ന് സൃഷ്ടി ഉത്ഭവിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്താൽ സ്ഥലകാലത്തിലൂടെ നന്മയിലേയ്ക്കു നയിക്കപ്പെടുന്നു. സ്വതന്ത്ര സത്തയിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന സ്വതന്ത്ര ഊർജ്ജം ദൈവസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണ്. ദൈവസത്ത അതിരിക്തമായിരിക്കുമ്പോൾ ദൈവിക ഊർജ്ജം സൃഷ്ടിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇതുപോലെയാണ് മനുഷ്യനും. തിന്മയിൽ നിന്നും വിടർത്തി ക്രിസ്തുവിനോടു ചേർന്ന മനുഷ്യ ഉണ്മ നിഷ്കാമത കൈവരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യഉണ്മ ബാഹ്യ സമ്മർദ്ദങ്ങളിൽ നിന്നും നിർബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നും അതിരിക്തമായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യസത്തയുടെ നിഷ്കാമതയാണ് അതിന്റെ അതിരിക്തത. ബാഹ്യ സമ്മർദ്ദങ്ങളിൽ നിന്നും നിർബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായ മനുഷ്യ ഉണ്മ അല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യസ്വഭാവം അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലുള്ള മനുഷ്യന്റെ ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ധർമ്മം (*virtue*) എന്ന് വിളിക്കുന്നു.

ധർമ്മം എന്നത് തിന്മയുടെ വെറും അസ്സാന്നിദ്ധ്യം അല്ല. ധർമ്മം ശക്തിയാണ്. ആ ശക്തിയുടെ ഫലം പ്രവർത്തനമാണ്. ദൈവം ധർമ്മം പുലർത്തുന്നത് അല്ലെങ്കിൽ ദൈവസൽക്കർമ്മങ്ങൾ എന്നത് അവന്റെ മഹത്തായ പ്രവൃത്തികളാണ്. അത്തരം മഹത്തായ പ്രവൃത്തികളിലൂടെ ദൈവം ഇസ്രായേലിനെ ഈജിപ്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുകയും, ക്രിസ്തുവിനെ മരിച്ചവരിൽനിന്നും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

മനുഷ്യനും ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിൽ അതേ ധർമ്മം പുലർത്തേണ്ടതുണ്ട്. മഹത്തരവും ധീരോദാത്തവുമായ കർമ്മങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുടെ നന്മയ്ക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ബാഹ്യസമ്മർദ്ദങ്ങൾകൊണ്ടോ, അനിവാര്യമായ നിർബന്ധങ്ങൾകൊണ്ടോ ആകരുത്. മറിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ അത്തരം മഹത്തായ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് അവന്റെ സ്വഭാവം തന്നെ ആയതിനാലാവണം. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ അത്തരം സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യൻ അവന്റെ ഊർജ്ജം ഉപയോഗിക്കുന്ന മാർഗം അനുസരിച്ച് അവന്റെ ഉണ്മയുടെ പ്രകാശനം വെളിപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യപ്രവർത്തികൾ മൃഗീയമാകുമ്പോൾ അവൻ അത്തരം ഉണ്മയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. മഹത്തരവും ധീരോദാത്തവുമായ സൽക്കർമ്മങ്ങളിലൂടെ അവന്റെ ഊർജ്ജം

ധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിനായി ഉപയോഗിക്കാം. അപ്പോഴാണ് മനുഷ്യൻ അവന്റെ സ്വാഭാവിക ഉണ്മയുമായി ചേർന്നുപോകുന്നത്.

നിത്യാനന്ദത്തിനുപകരം ഭോഗസക്തി അന്വേഷിക്കുന്നത് ദിവ്യമായ തിനു പകരം മൃഗീയത തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു പോലെയാണ്. അത് അവന്റെ ഉണ്മയുടെ സ്വഭാവത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. ജഡികസ്നേഹം ഭഗവദ്ദർശനത്തിന്റെ (Beatitude) നേരെ എതിരായ വ്യാജബദലാണ്. പ്രലോഭനമെന്നാൽ ജഡികസുഖത്തിന്റെയും നിത്യാനന്ദത്തിന്റെയും മദ്ധ്യസ്ഥാനത്തായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണ്. അവിടെ മനുഷ്യൻ തിരിച്ചറിയാനും നമ്മ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ആ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് അവന്റെ ഉണ്മയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ ഓരോ മനുഷ്യനും അവന്റെ ഉണ്മയെ നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സഹജമായി നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം. ചില ആളുകൾ കടുത്ത മാർഗ്ഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്ത് ജീവിതാനുഭവത്തിലൂടെ, സുഖലോലുപത രൂപിച്ചറിഞ്ഞ് അവസാനം അതിന്റെ ഫലശൂന്യതയും വ്യർത്ഥതയും കണ്ടെത്തുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാവരും അത്തരം ജീവിതാനുഭവത്തിലൂടെത്തന്നെ പഠിക്കുന്നു എന്ന് പറയാനാവില്ല. നമ്മുടെതായ അനുഭവത്തിലൂടെ മാത്രമല്ല നാം എല്ലാം പഠിക്കുന്നത്. കാരണം, നമ്മുടെ സാമാന്യബുദ്ധിക്ക് ഇത്തരം സുഖലോലുപതകളെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും. ഒരു പരിധിവരെ നമ്മുടെ ദാരിദ്ര്യവും, സാഹചര്യവും ഇത്തരം സുഖഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നതിൽ നിന്നു നമ്മെ തടയുന്നു. ശലോമോൻ സുഖഭോഗങ്ങളെ ആവുന്നിടത്തോളം അനുഭവിച്ച് അവസാനം അതിന്റെ വ്യർത്ഥത കണ്ടറിഞ്ഞ ആളാണ്. രാജാവാകുന്നതിന് ശലോമോൻ യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടി വന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് ആസ്വദിക്കാവുന്ന സുഖഭോഗങ്ങൾക്ക് അറുതിയില്ലാതിരുന്നതിനാൽ, അദ്ദേഹം എല്ലാം അനുഭവിച്ച് ആസ്വദിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വിവേകിയായിരുന്നതിനാൽ എല്ലാം വ്യർത്ഥമെന്നും, ശൂന്യമെന്നും കണ്ടു. സുഖഭോഗങ്ങളുടെ ദുർഭവ്യതയ്ക്കിന്റെ പിടിയിൽ അകപ്പെടുന്ന ആളിന് ബാഹ്യമായി സന്തോഷിക്കാമെങ്കിലും ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ അസന്തുഷ്ടനും വിഷണ്ണനുമായി കാണപ്പെടുന്നു. യുക്തി ഒരിക്കലും സ്വതന്ത്രമല്ലാത്തതിനാൽ ശരീരത്തിന്റെ തൃഷ്ണ എങ്ങോട്ടേക്ക് നയിക്കപ്പെടുന്നുവോ അങ്ങോട്ടേക്ക് അവന്റെ ഇച്ഛ അതിനെ അനുധാവനം ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യൻ മൃഗമാകുന്നു. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ അവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടമാകുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ, വിവേചനബുദ്ധിയോടെ, തന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം തെരഞ്ഞെടുക്കാനാവാതെ മനുഷ്യാംശം നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു മൃഗമായി അവൻ അധഃപതിക്കുന്നു.

ജഡികസുഖങ്ങളിൽ രമിച്ച് സുഖഭോഗാഭിനിവേശം ജീവിതലക്ഷ്യമാക്കുന്നത് വ്യർത്ഥതയും വിഭ്രാന്തിയുമാണ്. അത് മാനവികതയുടെ നിരാസവും മൃഗീയതയിലേയ്ക്കുള്ള സഞ്ചാരവുമാണ്. ജഡിക അഭിലാഷങ്ങളിൽ മുഴുകിയ മനുഷ്യൻ തന്റെ ആത്മാവിനെ അടിമയാക്കുന്നു. ജഡിക ഇച്ഛ മനുഷ്യ ഇച്ഛയെ ഭരിച്ച് അതിനെ നിർവീര്യമാക്കുന്നു. എന്നാൽ ധർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ അങ്ങനെയല്ല. അവർ തങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛയാൽ തങ്ങളുടെ അഭിലാഷങ്ങളെ നന്മയിലേയ്ക്കു നയിച്ച് സൽകർമ്മ സ്രഷ്ടാക്കളാകുന്നു. ഒരുവന്റെ സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛ അയാളുടെ തന്നെ സ്വഭാവത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവാകുന്നു. ഈ സാധ്യത മനുഷ്യൻ ദൈവം നൽകിയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. അതനുസരിച്ച് അവൻ ദൈവിക ഉണ്മയിൽ പങ്കാളിയാകാൻ കഴിയുന്നു. അത് ദൈവം തന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യൻ നൽകിയിരിക്കുന്ന ദാനമാണ്. മൃഗ സാദൃശ്യത്തിന് അനുരൂപനാകുവാൻ മനുഷ്യൻ തന്നെത്തന്നെ അനുവദിക്കുന്നതു വഴി അയാൾക്ക് ദൈവസ്വരൂപത്തെ നിരാകരിക്കുവാൻ കഴിയും. ജഡിക വികാരങ്ങളുടെ അടിമയായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ മൃഗ സമാനനായി തീരുന്നു. മൃത്യുവിലേയ്ക്ക് ഗമിക്കുമ്പോഴാണ് മൃഗം ആകുന്നത്. മനുഷ്യൻ മൃഗസമാനൻ ആകുമ്പോൾ മൃത്യുവിലേയ്ക്ക് ഗമിക്കുന്നു എന്ന് അർത്ഥം. ജഡവികാരം മൃഗങ്ങൾക്ക് തങ്ങളെത്തന്നെ പരിരക്ഷിക്കുവാനും, വംശം നിലനിർത്താനുമുള്ള ഉപാധിയാണ്. എന്നാൽ അത് മനുഷ്യനിലാകുമ്പോൾ ദൈവദത്തമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിച്ച് തന്റെ തന്നെ സ്വഭാവം രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള ശക്തിയാക്കി മാറ്റാൻ കഴിയും.

അങ്ങനെ മനുഷ്യനിൽ ദൈവിക മനസ്സോടെയും ഇച്ഛയോടെയും ദിവ്യ നന്മയ്ക്കനുരൂപനാകാനും; നേരെമറിച്ച് അവനിൽ തന്നെ ഉളവാകുന്ന ജഡിക വികാരങ്ങളാൽ മൃഗീയനാകാനുമുള്ള സാധ്യത അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ജഡികഭോഗാസക്തിയെ വരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ മൃഗീയ സ്വഭാവത്തിന് തുടക്കമിടുകയും ക്രമേണ പല മാനുഷിക ലംഘനങ്ങളിലൂടെ അത് വളർന്ന് മൃഗങ്ങളിൽപോലും കാണാത്ത അനേകം പാപങ്ങൾക്ക് ജന്മം നൽകാനിടയാകുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും മൃഗീയമോ ദിവ്യമോ ആയ ഏതെങ്കിലുമൊരു വ്യത്യസ്ത മാതൃക തിരഞ്ഞെടുത്ത് തന്നെത്തന്നെ പുനഃസൃഷ്ടിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും സാധ്യതയും മനുഷ്യന് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്നെത്തന്നെ പുനഃസൃഷ്ടിക്കാനുള്ള കഴിവ് ദൈവസ്വരൂപത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ദൈവിക ഉണ്മയ്ക്ക് വേറെ സ്രോതസ്സില്ലാത്തതിനാൽ, സ്രഷ്ടാവ് അത് മനുഷ്യന് ദാനമായി നൽകിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന് സ്രഷ്ടാവ് ദാന

മായി നൽകിയത് തന്നെത്തന്നെ പുനഃസൃഷ്ടിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ തന്റെ സൃഷ്ടിയെ കുറ്റമറ്റതാക്കാനുള്ള യത്നത്തിൽ ദൈവത്തോടൊത്ത് സഹപങ്കാളിയാകാനുള്ള അവസരവുമായാണ്.

മനുഷ്യൻ ശുദ്ധവും ലളിതവുമായ വെറുമൊരു സൃഷ്ടി മാത്രമല്ല, മറിച്ച് തന്റെ തന്നെയും ലോകത്തിന്റേയും സഹസ്രഷ്ടാവ് കൂടിയാണ് എന്ന നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ആശയത്തെ ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്രം അംഗീകരിക്കാൻ മടികാട്ടുന്നതായി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. ആധുനിക ചിന്തകരിൽ തെയ്യാർദ്ദ് ഷർദാൻ മാത്രമാണ് ഈ ആശയം തന്റെ ചിന്തയുടെ കേന്ദ്ര ഘടകമായി വികസിപ്പിച്ചെടുത്തത്. നമ്മുടെ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ വളരെ വലിയ തോതിൽ നന്മയ്ക്കായോ അല്ലെങ്കിൽ തിന്മയ്ക്കായോ മനുഷ്യൻ അവനെത്തന്നെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന അനുഭവം നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ളത് വിസ്മരിക്കാനാവില്ല.

മനുഷ്യന്റെ ഇത്തരം ശ്രമങ്ങളെ ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ ഒത്തുചേർന്നുള്ള പ്രവർത്തനമായി കാണുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വാധിപത്യത്തെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്താനോ മനുഷ്യനെ അവന്റെ സൃഷ്ടപരിമിതിക്ക് മുകളിൽ വരുത്താനോ അല്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയിലെ ധർമ്മം (virtue) അഥവാ നന്മ എന്ന ആശയവും അതോടൊപ്പം മനുഷ്യന്റെ സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛയുടെ സഹകരണം എന്ന ആശയവും പ്രസക്തമാകുന്നത്. മനുഷ്യമനസ്സിനെ കുറ്റമറ്റതാക്കുമ്പോഴാണ് ധർമ്മം അഥവാ നന്മ ഉളവാകുന്നത്. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ധർമ്മം എന്നത് മനസ്സിനെ ശുദ്ധീകരിക്കലാണ്. സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛയിലൂടെ ധർമ്മത്തെ വരിച്ച് ദൈവവുമായി സഹകരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവിക പദ്ധതിയിലെ അത്യാവശ്യ ഘടകമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസിന്, മനസ്സ് എന്നത് ധാരണാശക്തിയും, ഭാവനയും, ആസൂത്രണവും, ഉദ്ദേശ്യവും, ഇച്ഛയും എല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. ഇവയെല്ലാം ശുദ്ധിയാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ശിക്ഷണത്തിലൂടെയും നന്മ നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിലൂടെയും മനസ്സിനേയും ഇച്ഛയേയും ക്രമീകൃതമാക്കുന്ന പ്രക്രിയയാണ് ധർമ്മം. ഈ പ്രക്രിയയിലൂടെയാണ് മനുഷ്യൻ പൂർണ്ണ മനുഷ്യനാകുന്നത്; ഭാഗികമായി സ്വയം നിർമ്മിതവും.

മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിനെതിരെ

മനുഷ്യൻ ചരിത്രത്തിൽ

നന്മയാണ് മനുഷ്യനെ സംസ്കാരസമ്പന്നനാക്കുന്നത്. നന്മയുടെ അംശം കൂടിവരുമ്പോൾ അവൻ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് യാത്രചെയ്യുകയാണ്. നാം മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ അവരിലെ നന്മയെ ആണ് സ്നേഹിക്കുന്നത്. നന്മയുടെ അംശം കുറയുന്നതനുസരിച്ച് അവരോടുള്ള സ്നേഹവും കുറഞ്ഞിരിക്കും. നന്മ ഒട്ടും ഇല്ലാത്ത മനുഷ്യനെ സമൂഹം മനുഷ്യനായി കാണുന്നില്ല. ദൈവാഭിമുഖ്യത്തിൽ നിന്നാണ് മനുഷ്യൻ നന്മ ഉദിക്കുന്നത്. ദൈവമാണ് പൂർണ്ണ നന്മയുടെ വറ്റാത്ത ഉറവയും സ്രോതസ്സും. കൂടുതൽ ദൈവാഭിമുഖ്യമുള്ളവരിൽ നന്മയുടെ കൂടുതൽ തിളക്കം കാണാം. സൂര്യനിൽ നിന്ന് ഊർജ്ജം ഉൾക്കൊണ്ട് വൃക്ഷലതാദികളും പക്ഷിമൃഗാദികളും മനുഷ്യരും മറ്റു ജീവജാലങ്ങളും നില നിൽക്കുന്നതുപോലെ മനുഷ്യനിലെ നന്മയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ദൈവിക ഊർജ്ജം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. സൂര്യന്റെ ഊർജ്ജം നിലച്ചാൽ ജീവജാലങ്ങളെല്ലാം നാശത്തിനു വിധേയമാകുന്നതുപോലെ ദൈവതേജസ്സ് നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ മനുഷ്യനിലെ നന്മയുടെ ഉറവ വറ്റി മനുഷ്യൻ മൃഗമായി മാറുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദൈവതേജസ്സിലേക്കും, ദൈവാഭിമുഖ്യത്തിലേക്കും മനുഷ്യനെ നയിക്കേണ്ടത് ഉത്തമ സമൂഹസൃഷ്ടിക്ക് ഒഴിവാക്കാനാവാത്തതാണ്.

പാപം, ജന്മപാപം, സ്വഭാവം

ഗ്രിഗോറിയോസ് മനുഷ്യപാപം ഗൗരവമായി കാണുന്നു. പാപം ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള വേർപെടലായതിനാൽ, മരണമാണ്. ദൈവമാണ് എല്ലാ ഉണ്മയുടേയും പ്രഭവം.

പാശ്ചാത്യലോകത്ത്, പിൽക്കാലത്ത് വളർന്നുവന്ന ചില ദൈവശാസ്ത്ര ആശയങ്ങളെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നിഷേധിക്കുന്നുണ്ട്. അതായത്, മനുഷ്യസ്വഭാവം പാപപങ്കിലാണ്, എല്ലാ മനുഷ്യരും ഒരുപോലെ പാപികളാണ്, മനുഷ്യൻ പാപമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല എന്നീ ഊന്നലുകളെയാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് നിരാകരിച്ചത്.

മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവസൃഷ്ടിയാണ്. അതുകൊണ്ട് അത് പാപപങ്കിലമല്ല. തിന്മയിലോ പാപത്തിലോ അല്ല അവൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. എല്ലാ നന്മയുടേയും പൂർത്തീകരണമായ ദൈവസ്വരൂപത്തിലാണ് മനുഷ്യ

സ്വഭാവം രൂപപ്പെടുത്തിയത്. സ്വാതന്ത്ര്യം ആ ദൈവസ്വരൂപത്തിന്റെ ഭാഗമായതിനാൽ ദൈവസൃഷ്ടിസ്വഭാവം ആ മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലൂടെ കർമ്മനിരതമാകുന്നു. രണ്ടു സാധ്യതകളാണ് അവന്റെ മുമ്പിൽ തുറന്നിരിക്കുന്നത് - ഒന്ന്, അവനു ലഭിച്ച ജീവിതത്തിന് ദൈവത്തോടു സമ്മതം മുളി, അത് ദൈവത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ചതാണെന്ന് ഏറ്റുപറഞ്ഞ്, തനിക്കു ലഭിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലൂടെ കർമ്മനിരതനായി, അവന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവമായ നന്മയിൽ വർത്തിക്കുക എന്നത്. അതാണ് യഥാർത്ഥ ജീവൻ. രണ്ടാമത്തെ സാധ്യത - തന്റെ ജീവിതം ദൈവത്തിൽ നിന്നും വന്നതാണെന്ന വസ്തുതയെ നിഷേധിച്ച് ജീവിക്കുക. അപ്പോൾ ദൈവത്തിന് നന്ദി പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മാത്രമല്ല ദൈവമഹത്വത്തിന്റെ പ്രകാശനമാണ് തന്റെ ജീവിതമെന്ന ചിന്തയ്ക്കും പ്രസക്തിയില്ല. തന്റെ ജീവിതം സ്വന്തമാണെന്ന് ചിന്തിച്ച്, ദൈവത്തെ നിരാകരിച്ച് കർമ്മമനുഷ്ടിക്കുക എന്നതാണ് ഇവിടെ പ്രസക്തമായിരിക്കുന്നത്. ഇതിനെ ഇല്ലായ്മയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാം. അത് തന്നെയാണ് മരണവും.

മാനവരാശിയുടെ പാപത്തിന്റെ തുടക്കം എന്താണ്? ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് വേദപുസ്തക വിവരണത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. തിന്മയെ തിന്മയാണെന്നറിഞ്ഞിട്ടും തിരഞ്ഞെടുത്തു എന്നതല്ല ഹവ്വയുടെ പാപം. മറിച്ച്, നന്മയാണെന്ന് തോന്നലുണ്ടാക്കിയ ഒന്നിനെ അത് അവൾക്ക് നന്മയല്ല എന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ട് തെരഞ്ഞെടുത്തതിനാലാണെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. നന്മയുടേയും തിന്മയുടേയും അറിവിന്റെ വ്യക്തം, ദൈവത്താൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായതിനാൽ തിന്മയാകാൻ കഴിയില്ലായിരുന്നു. കാരണം ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതെല്ലാം തീർച്ചയായും നന്മയായിരുന്നു. എന്നാൽ അത് ഹവ്വയ്ക്ക് നല്ലതല്ലായിരുന്നു. കാരണം, അത് വിലക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. അവൾ ദൈവവചനം അനുസരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അത് രുചിച്ചു നോക്കാതെതന്നെ അവൾക്ക് നല്ലതല്ല എന്ന് കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അത് അവൾക്ക് നല്ലതാണെന്ന് ശത്രു അവളെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു. വ്യാജത്തിന്റെ വാക്കുകളെ അവൾ അനുസരിച്ചു. അത് ശുദ്ധ തിന്മയാണെന്ന് തോന്നിയിരുന്നെങ്കിൽ, അവൾ തീർച്ചയായും രുചിച്ചുനോക്കുമായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യനെ “ദൈവത്തെപ്പോലെ” ആക്കാൻ കഴിവുള്ളതെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന വ്യാജ ഭാവം അതിനുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അത് നല്ല വസ്തുവായി അവൾ വിലയിരുത്തി. അറിവിന്റെ വ്യക്തവും അതിലെ ഫലവും അതിൽതന്നെ തിന്മ അല്ലായിരുന്നു; അത് നന്മയായിരുന്നു താനും. എന്നാൽ അത് ഹവ്വയ്ക്ക് തിന്മയായിരുന്നു. കാരണം അവൾ അതിനെ സമീപിച്ചത് പ്രലോഭനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. തെറ്റായ വിശ്വാസവും ഫലം ഭക്ഷിക്കു

വാനുള്ള തെറ്റായ ആഗ്രഹവും ഹവ്വയെ തെറ്റായ വിലയിരുത്തലിൽ എത്തിച്ചു. നന്മതിന്മയുടെ അറിവിന്റെ വ്യക്ഷത്തിലെ ഫലം തെറ്റായ അറിവിനു കാരണമായി. ആ ഫലം അവൾ ഭക്ഷിക്കുന്നതിൽ നിന്നും ഒഴിവാ യിരുന്നെങ്കിൽ അത് അവൾക്ക് നല്ലതായിരുന്നെ തീരുമായിരുന്നു. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ അതിൽ തന്നെ ആ ഫലം നല്ലതായിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവകല്പനയ്ക്കെതിരെ ആ ഫലം ഭക്ഷിച്ച് അവൾ നന്മയെ ദുരുപ യോഗം ചെയ്തു. നന്മയുടെ ദുരുപയോഗത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഒരു സാധ്യത ആണ് തിന്മ. നന്മയുടെ ദുരുപയോഗമാണ് ആദ്യപാപത്തിന് തുടക്കമിട്ടത്.

അങ്ങനെയൊരു ദുരുപയോഗമാണ് ഹവ്വയിലൂടെ സംഭവിച്ചത്. വ്യക്ഷ ത്തിന്റെ ഫലം അതിന്റെ പ്രകൃതത്തിൽ ഒരു തിന്മയുമല്ല. ഇന്ദ്രിയാനുഭ വത്തിലൂടെ കൈവരുന്ന സന്തോഷാധികൃതത്വത്തിൽ അത് ഭക്ഷിക്കാൻ കാമ്യമെന്ന് അവൾ കണ്ടു. അത് അവളുടെ കണ്ണുകളെ സന്തോഷിപ്പി ക്കുന്നതും, അറിവിന് പാകമെന്നും കരുതി അവൾ അതിനെ ഭക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ ഈ ഭക്ഷണം മനുഷ്യരാശിയുടെ മരണത്തിന്റെ മാതാവായി പരിണമിച്ചു.

ഇച്ഛയുടെ പ്രവൃത്തിയാണ് പാപം. അല്ലാതെ ജഡികമോഹത്തി ന്റേയോ വികാരത്തള്ളലിന്റേയോ ഫലമല്ല. മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് എല്ലാ തിന്മയുടേയും പ്രഭവം എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് നിസ്സംശയം ചൂണ്ടി കാണിക്കുന്നു. യൗനോമിയസ്, ജഡം പാപത്തിന്റെ സ്രോതസ്സായി മന സ്സിലാക്കിയതായി തോന്നുന്നു; എന്നാൽ ആത്മാവ് പാപരഹിതവും. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യന്റെ ദേഹം മാത്രമേ രക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതുള്ളൂ എന്ന തുകൊണ്ട് മനുഷ്യാത്മാവില്ലാതെ വചനം ജഡമായി എന്ന് യൗനോമി യസ് പറഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഇത്തരം വാദങ്ങളെ ശക്തി യായി ഗ്രിഗോറിയോസ് നിഷേധിച്ചു.

പൂർണ്ണ മനുഷ്യസ്വഭാവം ഉൾക്കൊണ്ടാണ് വചനം ജഡമായി അവത രിച്ചത്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു അംശം പോലും ജഡാവതാരത്തിൽ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ പാപം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകമല്ല. ഗ്രിഗോറിയോസ് അർത്ഥശക്യ്ക്കിടകൊടുക്കാതെ ശരിക്കുന്നതത് “എല്ലാ പാപവും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന് വിരുദ്ധമാണ്” എന്നാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പാപം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗമേ യല്ല.

ദേഹം പാപമല്ല; ആത്മാവും പാപമല്ല; എന്നാൽ തെറ്റായി ഉപദേശി ക്കപ്പെട്ടാൽ പാപത്തിന് വഴിപ്പെടാൻ കഴിയും. പാപം ഇച്ഛയുടെ കർമ്മ മാണ്; ഇച്ഛയോ ആത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തിയും. ആദാം പാപം ചെയ്തതി

നൂശേഷവും നൂറുകണക്കിന് വർഷം തുടർന്നും ശരീരത്തിൽ ജീവിച്ചു. ഫലം ഭക്ഷിച്ചതോടെ പെട്ടെന്നു വന്നുചേർന്ന മരണം ശരീരത്തിന്റെ മരണമായിരുന്നില്ല; എന്നാൽ ശരീരത്തിനും ആത്മാവിനും എതിരേയുള്ള മരണവിധിയാണ്. അപ്പോൾ ആത്മാവിന്റെ മരണം എന്നതുകൊണ്ട് എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്? ആദ്യം ഹവ്വയും ഫലം ഭക്ഷിച്ച നിമിഷം മുതൽ അവരുടെ ആത്മാവ് മരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവരുടെ ദേഹവും ജീവിച്ചിരിക്കുമായിരുന്നില്ല. മരണം, ജീവന്റെ സ്രോതസ്സിൽ നിന്നുള്ള വേർപാടാണെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു; അതു തന്നെയാണ് പാപം എന്ന് അർത്ഥമാക്കുന്നതും. ദൈവിക ജീവിതത്തിൽ നിന്നുള്ള വേർപെടലും, ഐതര്യവും ആ നിമിഷം മുതൽതന്നെ മരണവിധിക്കർഹനാക്കുകയും അതേസമയം ദേഹത്തിന്റേയും ആത്മാവിന്റേയും ജീവൻ കുറച്ചുനാൾ കൂടി തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആത്മാവിന്റെ ഒരു തരത്തിലുള്ള നിത്യതയേയും ഗ്രിഗോറിയോസ് വിശ്വസിച്ചില്ല. അത് ജഡത്തിൽ തുടങ്ങി ജഡത്തോടെ മരിക്കുന്നു. ആത്മാവും ശരീരവും ഒരുമിച്ച് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ ഒരേ ആരംഭമാണ്. രണ്ടിനും ചെറിയ തുടക്കത്തിൽനിന്ന് മാറ്റത്തിലൂടെ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് വളരേണ്ടതുണ്ട്. ശരീരംപോലെതന്നെ ആത്മാവും മാറ്റവിധേയമാണ്. ആത്മാവ് മാറ്റവിധേയമല്ല എന്ന പ്ലേറ്റോണിക് അല്ലെങ്കിൽ നിയോപ്ലേറ്റോണിക് ആശയത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ച് ഗ്രിഗോറിയോസ്, ആത്മാവ് മാറ്റത്തിനു വിധേയമെന്ന് വാദിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ ആത്മാവ് ശരീരത്തിൽ മുന്പേ ഉണ്ടായിരുന്നു (Pre-existing) എന്ന ഒറിഗന്റെ സങ്കല്പത്തേയും ഗ്രിഗോറിയോസ് നിരാകരിച്ചു.

മനുഷ്യൻ ജനിക്കുന്നത് മരണബദ്ധ ജീവിതത്തിലേക്കാണെന്ന് ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് കാണുന്നു. മരിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ആദാമിന്റേയും ഹവ്വായുടേയും ശരീരത്തിൽനിന്നും ആത്മാവിൽ നിന്നുമാണ് നമ്മുടെ ശരീരവും ആത്മാവും ഉദയം ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട് അവർ മർത്യതയിൽ ജനിച്ച് മരണവിധേയരായി.

അങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ വളരെ നേരിയ ഒരു വിശദീകരണം ആവശ്യമുണ്ട്. പാപമല്ല ആദ്മിന്റെ സ്വഭാവത്താൽ നമുക്ക് പിൻതുടർച്ചയായി കിട്ടിയത്; മറിച്ച് പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലങ്ങളായ മരണാധീനതയും ദ്രവതസാധ്യതയുമാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗ്രിഗോറിയോസിനും പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിനും അഗസ്തീനോസിന്റെ “ജന്മപാപം” അല്ലെങ്കിൽ “ആദ്യപാപം” എന്ന ആശയം അസീകാര്യമാണ്.

പൗരസ്ത്യ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ എഴുത്തുകളിലൊന്നും അത് ഗ്രീക്കിലായാലും സുറിയാനിയിലായാലും “ജന്മപാപം” (original sin)

എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചതായി കാണുന്നില്ല എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. “ജന്മപാപം”, “കർമ്മപാപം” എന്നിങ്ങനെ പാപത്തെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കുന്ന രീതിയും പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിലില്ല. പിതാക്കന്മാരിൽ എല്ലാവിധത്തിലും സമാരാധ്യരായിരുന്ന ബസ്സേലിയോസും, ഗ്രീഗോറിയോസും ശിശുക്കൾക്ക് പാപമേയില്ലെന്ന് വിശ്വസിച്ചവരായിരുന്നു. ആദാമ്യപാപം ശിശുക്കളിൽ കണക്കിടപെടുന്നില്ല എന്നുതന്നെയാണ് ഈ പിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിച്ചത്. അതേസമയം ആദാമിന്റെ പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലങ്ങൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ മുഴുവൻ ബാധിക്കുന്നുവെന്ന് എല്ലാ പിതാക്കന്മാരും പഠിപ്പിക്കുന്നു. “ആദാമ്യപാപം” എല്ലാ മനുഷ്യരും അവകാശിക്കുന്നുവെന്ന് പിതാക്കന്മാരുടെ ഭൂരിഭാഗവും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല.

ഈയവസരത്തിൽ സുറിയാനിസഭയുടെ ഔദ്യോഗിക മൽപാനായിരുന്ന മാർ സേവേറിയോസിന്റെ ഉപദേശമാണ് സുചിന്തിതവും പുരാതനസഭയുടെ സത്യമായ പാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവും ഇതുവരെ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാതെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് വിശദമാക്കുന്നു.

1. ആദാമിന്റെ പാപം ആദാമിനു മാത്രമല്ല അവന്റെ സന്തതിപരമ്പരയ്ക്കും പ്രത്യഘോതങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു (പൗരസ്ത്യ ക്രൈസ്തവ ദർശനം: ഡോ. പൗലൂസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, ദിവ്യബോധനം പബ്ലിക്കേഷൻസ്, ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി, കോട്ടയം.)

മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിലേക്ക് മരണാധീനത വരുത്തിവെച്ചത് ആദാമിന്റെ പാപമാണ്. ഈ മരണാധീനതയെ മാറ്റുന്നത് ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണം മാത്രമാണ്.

2. ആദാം പാപം ചെയ്യാതിരുന്നെങ്കിൽ അമർത്യനായിത്തീരുകയില്ലായിരുന്നു. പാപം ചെയ്യുന്നതു മൂലം മരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയും പാപം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നെങ്കിൽ മരിക്കാതിരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയും ഒരുമിച്ച് അവനുണ്ടായിരുന്നു.

3. ആദാം പാപം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പ് അവന് ശരീരം ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ഘനം ഇല്ലാത്തതും പ്രകാശമയവുമായ ശരീരമായിരുന്നു അത്.

4. ക്രിസ്തു എന്ന പുളിപ്പ് മനുഷ്യവർഗ്ഗം എന്ന മൂന്നു പര മാവിൽ ചേർക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇന്ന് മനുഷ്യവർഗത്തിന് വീണ്ടും നിത്യജീവൻ ഉണ്ടായിത്തീരുന്നത്.

5. സങ്കീർത്തനം 51:7-ൽ “പാപത്തിൽ എന്റെ മാതാവ് എന്നെ ഗർഭം ധരിച്ചു” എന്നു കാണുന്നതിനെ ആക്ഷേപമായി വ്യാഖ്യാനിച്ച് ജന്മപാപം

സിദ്ധാന്തത്തിനടിസ്ഥാനമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു തെറ്റാണ്. ഞാൻ അടിസ്ഥാനം മുതലേ പാപിയാണ് എന്നുള്ള ഒരു കുറ്റസമ്മതം മാത്രമാണത്.

6. നമ്മുടെ കർത്താവ് കന്യകയിൽനിന്നും ജാതനാണ്. എന്നാൽ എല്ലാ മനുഷ്യരേയുംപോലെ മരണാധീനതയും ദ്രവത്വസാധ്യതയുമുള്ള ഒരു ശരീരമായിരുന്നു തന്റേത്. തന്നിൽ പാപമില്ലായിരുന്നു എന്നതു മാത്രമാണ് വ്യത്യാസം. എന്നാൽ പാപമില്ലാത്ത മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന് അമർത്യതയും അദ്രവത്വവും ഉണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്ന് നിർബന്ധമില്ല. വീണുപോയ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോട് പറ്റിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നവയാണ് മർത്യതയും ദ്രവത്വവും. അവയെ കർത്താവ് സ്വയം എടുത്തു. എന്നാൽ പാപം, വീണുപോയ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് പാപമില്ലാത്തതും എന്നാൽ വീണുപോയ മനുഷ്യന്റേതുമായ സ്വഭാവത്തെ ക്രിസ്തുവിനെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞത്.

7. ആദാമിന്റെ പാപം നശിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞത് മൃത്യുവിധേയവും ദ്രവത്വസാധ്യതയുമുള്ളതുമായ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ മൃത്യുവിൽനിന്നും ദ്രവത്വത്തിൽനിന്നും സംരക്ഷിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ദൈവകൃപയാണ്. ഈ കൃപ ഇല്ലാതായിത്തീർന്നാലും മനുഷ്യസ്വഭാവം മനുഷ്യസ്വഭാവമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. പക്ഷേ അതിനെ മരണത്തിൽനിന്നും ദ്രവത്വത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുന്ന കൃപ അതിനില്ലെന്നു മാത്രം.

8. ആദാമുപാപം ഒരു തലമുറയിൽ നിന്നും പിൻതലമുറയിലേക്ക് വിനിമയം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല എന്ന് മാർ സേവേറിയോസ് വാദിച്ചു. ഒരു പിതാവിൽനിന്ന് പുത്രനോ പുത്രിക്കോ പാപം ലഭിക്കുന്നില്ല എന്ന് മാർ സേവേറിയോസ് വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചു.

“മരണവിധേയനും പാപിയുമായ ആദാമിൽ നിന്ന് നാം മരണവിധേയരായി ജനിക്കുന്നു. എന്നാൽ പാപികളായിട്ടല്ല ജനിക്കുന്നത്.” ആദാമിന്റെ പാപം അവന്റെ മക്കൾക്ക് അവൻ പകർന്നു കൊടുത്തു എന്ന വാദം മാണിക്കുൻ ചിന്താഗതി ആണെന്നു പറഞ്ഞ് മാർ സേവേറിയോസ് നിരാകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

9. വിവാഹം പാപത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഉപാധിയല്ലെന്നും, നേരെ മറിച്ച് ആദാമുപാപം മൂലം മരണവിധേയനായ മനുഷ്യൻ ഇല്ലാതായിപ്പോകാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി ദൈവം തന്റെ കൃപയാൽ വീണുപോയ മനുഷ്യന് നൽകിയിട്ടുള്ള ഉപാധിയാണെന്നുമാണ് മാർ സേവേറിയോസിന്റെ ഉപദേശം.

10. മനുഷ്യൻ പ്രകൃത്യാ പാപിയാണെന്നുള്ള പാശ്ചാത്യസഭയുടെ ഉപദേശം ക്രിസ്തീയമല്ലെന്ന് മാർ സേവേറിയോസ് വാദിച്ചു. പ്രകൃതി

എന്നു പറയുന്നത് ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതാണ്. അതിൽ പാപമുണ്ടെങ്കിൽ പാപത്തെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നു വരും. പ്രകൃതിയിൽ പാപം ഇല്ല. പാപം പ്രകൃതിക്കു പുറത്തുനിന്ന് വന്ന് പ്രകൃതിയെ താറുമാറാക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നാണ് മാർ സേവേറിയോസ് വളരെ വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചത്.

എല്ലാ പാപവും സ്വഭാവത്തിന് വിരുദ്ധമാണ് എന്നത് പൗരസ്ത്യ പിതാക്കന്മാരുടെ ചിന്തയിലെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണമാണ്. പാപം പാപമാകുന്നത് അത് സ്വേച്ഛയാൽ ചെയ്യുന്നതിനാലാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ദൈവം നമ്മെ വിധിക്കുമായിരുന്നില്ല. അത് ഇച്ഛയുടെ ഒരു രോഗമാണ്. ആ രോഗം പ്രകൃത്യാ അല്ല താനും. ഇതെങ്ങനെയാണെന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് ദാർശനികമായി വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യസ്വഭാവം പാപത്തിന് അടിമയാക്കപ്പെട്ടു, പാപം വഴി തിന്മയ്ക്കും. പാപം മനുഷ്യനെ ഭരിക്കുന്ന വിദേശയജമാനനാണ്, അല്ലാതെ പാപം അവന്റെ സ്വഭാവത്തിനു സ്വന്തമല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യവും അതിൽ നിന്നുളവാകുന്ന മാറ്റ വിധേയത്വവുമാണ് പാപത്തിന്റെ പ്രഭവം. അത് ഇച്ഛയുടെ (will) ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്. സ്വന്തം ഇച്ഛയിലൂടെ സ്വയം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ പാപത്തിന്റെ സ്രോതസ് ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു.

മനുഷ്യസ്വഭാവം അതിൽത്തന്നെ പാപപങ്കിലമല്ലെങ്കിലും എപ്പോഴും നന്മയിലേക്കോ തിന്മയിലേക്കോ മാറുവാനുള്ള സമ്മർദ്ദത്തിലാണ് എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇവിടെ മാറ്റത്തിന്റെ ദിശ തിരിച്ചുവിടുക എന്നതാണ് ആവശ്യം. അത് തീർച്ചയായും മാറ്റമില്ലായ്മയിലേക്കല്ല; കാരണം സൃഷ്ടവസ്തുവിന് മാറ്റമില്ലായ്മ കൈവരിക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ തിന്മയിലേക്കുള്ള വീഴ്ചയുടെ പാതയിൽ നിന്നും വീണ്ടെടുത്ത് അപരിമേയ നന്മയിലേക്കുള്ള കയറ്റത്തിനു വീണ്ടും തുടക്കമിടാനാകും. മാറ്റവിധേയനായ മനുഷ്യൻ നന്മയിൽനിന്നും വീണുപോയതിനാൽ നന്മയിലേക്ക് തിരിച്ചു വരേണ്ടതുണ്ട്. തിരിച്ചുവരുന്നത് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം വീണ്ടെടുക്കാനാണ്. അത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രകൃതം തിന്മരഹിതമായിരുന്നു എന്നതിലേക്കാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. പാപത്തിൽ നിന്നു രുവായ തിന്മയിലടിമപ്പെട്ടുപോയ മനുഷ്യൻ, വികാരങ്ങൾക്കും ഭോഗങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ കുടുങ്ങി ഉഴലുമ്പോൾ അവനെ നാശത്തിൽ നിന്നു കരകയറ്റാൻ ശക്തനായ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ ആവശ്യമുണ്ട്. അത്തരം അവസ്ഥയിൽ ദൈവമനുഷ്യനായ ക്രിസ്തു മദ്ധ്യസ്ഥസ്ഥാനത്ത് നിന്നു കൊണ്ട് മനുഷ്യനു വേണ്ടി ദൈവകരുണയ്ക്കും പാപമോചനത്തിനുമായി യാചിച്ച് അവനെ നാശത്തിൽ നിന്നും വീണ്ടെടുക്കുന്നു.

നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള തിന്മ “ഒന്നുമില്ലായ്മ”യാണ്. കാരണം

അത് ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതല്ല. സ്വയനിർണ്ണയാവകാശത്തിലൂടെ സൃഷ്ടി സഭാഭാവം തിന്മയിലേക്ക് സഞ്ചരിച്ചതാണ്. അത് തിന്മ ചെയ്യുന്നവരെ ഇല്ലായ്മയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. നന്മയിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിച്ച് പാപം ചെയ്ത് എണ്ണമറ്റ കളങ്കവുമായി തിന്മയിൽ വസിച്ച ആൾ അനുതാപത്തിലൂടെ ദൈവത്തിനടുത്തേക്ക് തിരിഞ്ഞാൽ, അയാളുടെ കഴിഞ്ഞകാല പാപം ഇല്ലായ്മ എന്ന നിലയിൽ ദൈവതിരുമുമ്പിൽ നിലനിൽക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ മറിച്ച് അയാൾ ദൈവത്തിനടുത്തേക്ക് തിരിയുന്നതിനു പകരം പാപത്തിൽത്തന്നെ തുടരുന്നപക്ഷം അയാളുടെ പാപം ദൈവതിരുമുമ്പിൽ നിലനിൽക്കുകയും പാപിയുടെ നാശത്തിന് കാരണമാകുകയും ചെയ്യും. തിന്മ ഇല്ലായ്മയായതിനാൽ കടന്നുപോകുന്നതാണെങ്കിലും പാപത്തിൽ തുടർന്നും നിലനിൽക്കുമ്പോൾ അത് ദൈവതിരുമുമ്പിൽ സന്നിഹിതമാകുകയും പാപിയുടെ നാശത്തിന് കാരണമാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൈവകൃപയിലൂടെ, പശ്ചാത്താപത്തിലൂടെ, തിന്മയിൽ നിന്നുള്ള വിടുതലിലൂടെ ഉണയിലേക്കും, നന്മയുടെ സ്രോതസ്സിലേക്കുള്ള ബന്ധം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമേ തിന്മ “ഇല്ലായ്മ” ആകുന്നതും കടന്നുപോകുന്നതും. തിന്മ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ നശിപ്പിക്കുകയും, അതിൽ തുടരുന്നപക്ഷം മനുഷ്യനെ ഇല്ലായ്മയിലേക്ക് ചുരുക്കി, ദൈവത്തിൽനിന്ന് വേർപെടുത്തി നിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യസ്വഭാവം തിന്മയല്ല, കാരണം അത് ദൈവസൃഷ്ടിയാണ്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന് നന്മയോ തിന്മയോ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അതനുസരിച്ചാണ് മനുഷ്യന്റെ പശ്ചാത്താപത്തിലേക്കുള്ള വിളിക്കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. വിളി എന്നു പറയുന്നത് ഓരോ വ്യക്തിപരമായ പ്രവൃത്തിയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി മാത്രമല്ല; മറിച്ച്, തിന്മയിൽ നിന്ന് പിരിഞ്ഞ്, ദൈവവുമായി വീണ്ടും ഒത്തുചേർന്ന് ജീവിതം തുടരുക എന്നതാണ്.

ഇത് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ കുറിച്ചുള്ള നിഷ്കളങ്കമായ യവനശുഭാപ്തി വിശ്വാസമാണല്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ഗ്രിഗോറിയോസ് നിരന്തരം ബോധവാനായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണ, അഗസ്തീനോസിനെപ്പോലെ സമൂഹത്തിന്റെ പ്രാതിഭാസിക പരിശോധനയുടെയോ, ഒരാളിന്റെ അസ്തിത്വപരമായ മനോവിശ്ലേഷണത്തിന്റെയോ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് പ്രാഥമികമായും യഹൂദ-ക്രിസ്ത്യൻ വെളിപാടിൽനിന്നും ഉളവായതാണ്; മറിച്ച് യവന നരവംശശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്നോ വ്യക്തിഗത മനഃശ്ലാസ്ത്ര ഉൾക്കാഴ്ചയിൽ നിന്നോ എടുത്തതല്ല.

സ്വയം സൃഷ്ടിക്കോ സ്വയം നാശത്തിനോ ഉള്ള രണ്ടു സാധ്യതകളാണ് സൃഷ്ടിസ്വഭാവത്തിനുള്ളത്. അതാണതിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം. തിന്മയെ വരിക്കുമ്പോൾ നാശവും ഇല്ലായ്മയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് തിരിഞ്ഞ്, അവനോട് ചേരുന്നവർ, തിന്മയിൽനിന്ന് വേർപിരിഞ്ഞ് ഉന്മയെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് നന്മയിൽ വളരുന്നു.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ദുരിതവും മഹത്വവും മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും ദൈവകൃപയിലും കേന്ദ്രീകരിച്ച് വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത സംഘർഷത്തിൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് കാണുന്നു. ഈ സമീപനം തീർച്ചയായും യവനദർശനത്തിൽ നിന്നും അല്ല, മറിച്ച് അതിന്റെ വേരുകൾ, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ച ഏഷ്യൻ-സെമിറ്റിക് സങ്കല്പത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തതാണെന്നു കാണാൻ കഴിയും.

യഹൂദ റബിമാരുടെ പഠിപ്പിക്കൽ അനുസരിച്ച് മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള സെമിറ്റിക് ആശയത്തിൽ നന്മയിലേയ്ക്കുള്ള പ്രേരണയും തിന്മയിലേയ്ക്കുള്ള പ്രേരണയും ദൈവസൃഷ്ടി ആണെന്ന് സുറിയാനി പണ്ഡിതനായ പ്രൊഫ. ആർതർ ഫുബ്സ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ കാഴ്ചപ്പാട് ആദിമ സുറിയാനി പിതാക്കന്മാരുടെ രചനകളിൽ നിലനിർത്തിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം. വീഴ്ച മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ ഗുരുതരമായി ബാധിച്ചതു വഴി തിന്മയിലേയ്ക്കുള്ള പ്രേരണ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ ഒരു സാധ്യതയായി വന്നുചേർന്നു. എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് സ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമാണ്. അതോടൊപ്പം നന്മയിലേക്കും തിന്മയിലേക്കും തിരിയുവാനുള്ള സാധ്യതയും. സുറിയാനി പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച്, ലൈംഗികത അതിൽത്തന്നെ പാപമോ പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലമോ അല്ല. പാപം അതിനെ ശക്തമായ ഒരു പ്രേരണയാക്കി. ലൈംഗികത പാപത്തിനുള്ള ഒരു അവസരമായി. മാർ അപ്രേമിനെപ്പോലുള്ള സുറിയാനി പിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, മനുഷ്യന്റെ വീഴ്ച എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഫലമായി അവൻ “തേജസ്സിന്റെ വസ്ത്രം” നഷ്ടമായതു വഴി അവന്റെ ദേഹം പരക്കനായിത്തീരുകയും, ജീവിതത്തിലേക്ക് വേദനയും, രോഗവും, അധ്വാനവും, കഷ്ടതകളും കടന്നുവരാനിടയായി. മരണം അന്തിമശിക്ഷയുമായി. അതുപോലെ അപ്രേമിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നമ്മുടെ സൃഷ്ടിപ്രകൃതം ചിത്തയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ കുറ്റം സ്രഷ്ടാവിനാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം തിന്മയ്ക്കായി ഭവിച്ചെങ്കിൽ അതിന്റെ ദോഷം നമ്മിലേക്കു വരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം സെമിറ്റിക് പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അഗസ്തീനിയൻ പാരമ്പര്യത്തിൽ മനുഷ്യജന്മയുടെ ബലവും ശക്തിയും അടിസ്ഥാനപരമായി ഇടിച്ചുതാഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നു. നേരെമറിച്ച് സെമിറ്റിക് പാരമ്പര്യത്തിൽ മനുഷ്യജന്മയെ ഉറപ്പായി ഊന്നിപ്പറയുന്നു. മനുഷ്യൻ

അവന്റെ ഇച്ഛയാൽ എങ്ങനെ ദൈവകൃപയോട് പ്രതികരിക്കുന്നു എന്നതിനാണ് ഉറപ്പാക്കൽ കൊടുക്കുന്നത്.

ഗ്രിഗോറിയോസുൾപ്പെടെയുള്ള ഏഷ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെട്ട പിതാക്കന്മാരുടെ വാദം അനുസരിച്ച് പാപം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗം ആയിരുന്നെങ്കിൽ ആ സ്വഭാവം അനുസരിച്ച് മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്നതിനെ കുറുപ്പെടുത്താനാവില്ല. കാമവും ലൈംഗികതയും അതിൽത്തന്നെ പാപമല്ലെന്ന് മാർ അപ്രേമ്യം, മാർ ഗ്രിഗോറിയോസും വാദിക്കുന്നു. അഗസ്തീനോസ് ലൈംഗികതയിൽ പാപത്തിന്റെ വേരു കാണുന്നു. എന്നാൽ ഏഷ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിലെ പിതാക്കന്മാർക്ക് മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടതും പ്രിയപ്പെട്ടതുമായ ഒന്നാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് മനുഷ്യനെ ദൈവത്തെപ്പോലെ ആക്കുന്നത്. ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യം ഗ്രിഗോറിയോസിന് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതായതിനാൽ പരിവർത്തനം മനുഷ്യനിലനില്പിന്റെ സ്ഥിരം സവിശേഷതയായി കണക്കാക്കുന്നു. എല്ലാത്തരം സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിൽ നിന്നും അടിച്ചമർത്തലിൽ നിന്നും ഓരോ മനുഷ്യനും പൂർണ്ണമായി വിമോചിതനാകേണ്ടതുണ്ട്. എല്ലാ മനുഷ്യരും മനുഷ്യവംശത്തിൽ പിറന്നതിനാൽ അവന്റെ സ്വഭാവംകൊണ്ടു തന്നെ ഒരേ ആദരവ് അർഹിക്കുന്നു. അത് ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവില്ല. സ്വാഭാവികമായും ഭരണാധികാരത്തിൽ തുല്യ പങ്കാളിത്തത്തിനുള്ള പ്രേരണ ഓരോ മനുഷ്യനിലും ഉള്ളതിനാൽ അത് നിരാകരിക്കുന്നത് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന് വിരുദ്ധമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഓരോ മനുഷ്യനും അധികാരത്തിൽ തുല്യ പങ്കാളിത്തം ലഭിക്കുന്നതുവരെ മാറ്റത്തിനും വിപ്ലവത്തിനും സാധ്യത നിലനില്ക്കുന്നു.

പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിലെ ഇത്തരം സുപ്രധാന ഘടകങ്ങൾ പാശ്ചാത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഏതാണ്ട് പൂർണ്ണമായി മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത് ശരിയാണ്. എന്നാൽ ഇത്തരം ഘടകങ്ങൾ പാശ്ചാത്യ ലോകത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന ആശയത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്ര ആഴം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വേദവിപരീതികളായ പെലേജിയസ് അല്ലെങ്കിൽ അർമീനിയസ് എന്നിവരിൽ നിന്നും മറ്റുമാണ്, അതുമല്ലെങ്കിൽ എറാസ്മസിനെപ്പോലുള്ള മാനവവാദികളിൽ നിന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ സഭയുടെ ശത്രുക്കളായ മതേതരവാദികളിൽ നിന്നോ മറ്റുമാണ്. അങ്ങനെ പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്ര പാരമ്പര്യത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന ആശയം സംശയത്തോടെ വീക്ഷിക്കേണ്ട വിചിത്ര സംഗതിയായി നിലനിൽക്കുന്നു. പ്രകൃതി-കൃപ (nature - grace), ജന്മപാപം - യഥാർത്ഥപാപം (original sin - actual sin), പ്രകൃത്യാ - പ്രകൃത്യാതീതം (natural - super natural), മുൻനിർണ്ണയം - സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛ (pre-destination - free will) എന്നീ വ്യാജ ദ്വന്ദ്വങ്ങളെ ഒഴിവാക്കുന്ന പുത്തൻ ചിന്താധാരകൾ ഉണ്ടാകാതിട

ത്തോളം പാശ്ചാത്യചിന്ത അങ്ങനെതന്നെ തുടരും. ഇവിടെ എടുത്തുപറയേണ്ട സംഗതി ഗ്രിഗോറിയോസ് പ്രധാനമായും സെമിറ്റിക് പാരമ്പര്യമാണ് പിന്തുടരുന്നത് എന്നതാണ്. എന്നാൽ ജ്ഞാനവാദത്തിലും മാനിക്കയിസത്തിലും വേരുകളുള്ള അഗസ്തീനോസിന്റെ ജന്മപാപം എന്ന ആശയം സെമിറ്റിക് പാരമ്പര്യത്തിന് വിരുദ്ധമാണ്. ഈ സെമിറ്റിക് പാരമ്പര്യം മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അതിൽനിന്നു ഉളവാകുന്ന ഉത്തരവാദിത്വത്തിനുമാണ് ഊന്നൽ നൽകുന്നത്.

പാപവും തുടർച്ചയില്ലായ്മയും (diastema)

മനുഷ്യപാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ധാരണയുടെ ആഴം മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ കാലത്തേയും, തുടർച്ചയില്ലായ്മയെയും ബന്ധപ്പെടുത്തി പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലം എങ്ങനെ വിശദമാക്കുന്നു എന്ന് നോക്കേണ്ടി വരും. ആദാമ്യപാപം മൂലം മനുഷ്യരാശിക്ക് വരുത്തിയ ദുരന്തഫലം കാണണമെങ്കിൽ, അതുമൂലം മനുഷ്യാനുഭവത്തിന്റെ ഘടനയിൽ എത്രമാത്രം മൗലികമായ വ്യതിയാനം ഉണ്ടായി എന്ന് പരിശോധിക്കുകയാണ് നല്ലത്.

പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലമായി മനുഷ്യമനസ്സിനും ശരീരത്തിനും മാറ്റം സംഭവിച്ചു. അതിലും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നത് യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അതിൽത്തന്നെ അനുഭവിച്ചറിയുന്ന രീതിതന്നെ മാറ്റിമറിക്കപ്പെട്ടു എന്നതാണ്.

തുടർച്ചയില്ലായ്മ, സൃഷ്ടജീവിതത്തിന്റെ അത്യാവശ്യ സവിശേഷതയാകുന്നു. എല്ലാ സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവിൽ നിന്നും “അകലത്തി”ലായിരിക്കുകയും, സ്ഥലകാലത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു സ്ഥലകാല യാഥാർത്ഥ്യമായ മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ അനുഭവമായ അകലവും, വ്യാപനവും ആത്യന്തികമായി നാം ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ സ്ഥലകാല അനുഭവമല്ല. സൃഷ്ടാവസ്ഥ നാം ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കുന്നതുതന്നെ വീഴ്ചയുടെ ഒരു പരിണിതഫലമാണ്.

ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും, സൃഷ്ടാവസ്ഥ മുഴുവനായും മാറ്റത്തിനു വിധേയമല്ല. സ്ഥിരമായിരിക്കുന്നതും, തുടർച്ചയുള്ളതുമായ ഒരു ഘടകം അതിലുണ്ട്. നമ്മുടെ സ്വഭാവം മുഴുവനായി പ്രവാഹത്തിനും, പരിവർത്തനത്തിനും വിധേയമല്ല. ചില ഘടകങ്ങൾ മാറ്റമില്ലാതെ നിശ്ചലമായി തുടരും. നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം സ്ഥിരവും, മറ്റൊരു ഭാഗം വ്യതിയാനത്തിനുള്ള സാധ്യതയും നിലനിർത്തിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാ മാറ്റത്തിലൂടെയും മനുഷ്യരൂപം മാറ്റമില്ലാതെ നിലനിൽക്കുന്നു. ശരീരം മാറ്റത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോഴും, മനുഷ്യന്റെ വ്യതിരിക്തമായ വ്യക്തിത്വം അതിന്റെ പ്രകാശിതമായ സവിശേഷതകളോടെ വ്യതിയാ

നവീകൃതമായി നിലനിൽക്കുന്നു എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്റെ 'മനുഷ്യന്റെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തെപ്പറ്റി' (*On the Making of Man*) എന്ന കൃതിയിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആത്മാവിന്റെ ദൈവഭാവം പ്രവാഹത്തിലോ, പരിവർത്തനത്തിനോ വിധേയമല്ല. മറിച്ച്, ഒരേ സമയം തുടർച്ചയുടെയും തുടർച്ച ഇല്ലായ്മയുടെയും സംയുക്ത പ്രകൃതവുമായി ഇണങ്ങിനിൽക്കുന്നു.

മാറ്റം സൃഷ്ടിസഭാവത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണെങ്കിലും മുഴുവനായും സൃഷ്ടി മാറ്റത്തിനു വിധേയമല്ല. കുട്ടിക്കാലം മുതൽ വാർദ്ധക്യം വരെയുള്ള കാലയളവിൽ ശരീരത്തിന് പല മാറ്റം വരുന്നെങ്കിലും, രൂപഭാവത്തിന്റേതായ ഒരു തുടർച്ചയും അതിനു സമാന്തരമായ മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഒരു തുടർച്ചയും നിലനിൽക്കുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ വീഴ്ച ഈ സംയുക്ത പ്രകൃതത്തെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു? മനുഷ്യനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയെടുക്കുക എന്നത് ഒരു കഷണം ഉറച്ച പാറയിൽനിന്ന് ഒരു ശില്പം ക്രമേണ കൊത്തിയെടുക്കുന്നതുപോലെയാണ്. ശരീരത്തിന്റേയും ആത്മാവിന്റേയും ആന്തരിക തത്വമായി മനുഷ്യപ്രകൃതം മണ്ണുന്ന പദാർത്ഥത്തെ മനുഷ്യന്റെ ശരീരവും ആത്മാവുമായി രൂപപ്പെടുത്തുന്നു.

മനുഷ്യൻ ഉളവായത് അഥവാ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തിലും സാദൃശ്യത്തിലുമായതിനാൽ അത് മഹത്തരമായ നന്മയും പൂർണ്ണതയുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആദ്യത്തെ സൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ അന്തിമമനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം പ്രകടമായിരുന്നു. പൂർണ്ണതയിൽ നിന്നാണ് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് തുടങ്ങിയതു തന്നെ. എന്നാൽ, പിന്നീട് തിന്മയുമായുള്ള സങ്കലനത്തിൽ മനുഷ്യൻ നന്മയിൽ തുടരുന്നതിൽ നിന്നു വീണുപോയതിന്റെ ഫലമായി മരണത്തിനു വിധേയനായി. ആദ്യ സൃഷ്ടിയിൽ പൂർണ്ണത തൽക്ഷണം സംഭവിച്ചെങ്കിൽ പിന്നീട് അത് ക്രമേണയായി. തിന്മക്കെതിരായി നിലകൊണ്ട് നന്മയിലേയ്ക്ക്, പടിപടിയായി ഒരു ക്രമത്തിലും പാതയിലും കൂടെ മുന്നേറേണ്ട ആവശ്യകത വന്നിരിക്കുന്നു. ഇച്ഛയുടേയും ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റേയും വൈവിധ്യമനുസരിച്ച്, ദൈവം അവന്റെ തിരുസന്നിധിയിലുള്ള പലതരം ക്രമത്തിലേക്ക്, ഓരോരുത്തരേയും അവനവന്റെ അർഹത അനുസരിച്ച്, പ്രവേശിപ്പിച്ച് അവരെയെല്ലാം കൂടി നന്മയുടെ കുറഞ്ഞ പങ്കാളിത്തത്തിൽ നിന്ന്, നന്മയുടെ പൂർണ്ണ പങ്കാളിത്തത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തർക്കും അവനവന്റെ നന്മയിലുള്ള പങ്കാളിത്തത്തിന്റെയും തിന്മയിൽ നിന്നുള്ള വേർപെടലിന്റെയും തോതനുസരിച്ച് ദൈവസന്നിധിയിൽ വാസസ്ഥലം ഒരുക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് വേദപുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.

മാറ്റം മാറ്റാനാവാത്ത സൃഷ്ടിസമൂഹത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണെന്നാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് സാധാരണ പറയുന്നത്. എല്ലാ സൃഷ്ടിയും മാറ്റവിയേതമാണ്. മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നത് പാപത്തിന്റെയോ വീഴ്ചയുടെയോ പരിണിതഫലമായല്ല; മറിച്ച് സൃഷ്ടി എന്ന നിലയിലുള്ള വ്യതിരിക്തമായ സവിശേഷത എന്ന നിലയിലാണ്. എല്ലാ സൃഷ്ടിയും തുടർച്ചയില്ലായ്മയിൽ ആയിരിക്കുന്നു; എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരംഭത്തിൽനിന്നും അവസാനത്തിലേക്ക്, അതിനിടയിലുള്ള പാത തരണം ചെയ്ത് അനിവാര്യമായി മുന്നേറേണ്ടതുണ്ട്. ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു കാര്യം, യഥാർത്ഥ സൃഷ്ടിയിൽ ആരംഭത്തിനും അവസാനത്തിനുമിടയിൽ ഒരു തുടർച്ചയില്ലായ്മ ഇല്ലായിരുന്നു. തുടർച്ചയില്ലായ്മ തുടങ്ങിവെച്ചത് പാപത്തിന്റെ ഫലമായും അതിന്റെ പരിണിതഫലമായ ഭൗമിക ജീവിതത്തിന്റെ ബന്ധത്തിൽ നിന്നുമാണ്. തുടർച്ചയില്ലായ്മ സ്ഥലകാല ബദ്ധമാണ്. വീഴ്ചയ്ക്കു മുമ്പുള്ള ജീവിതത്തിൽ സ്ഥലകാല പരിമിതിയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഗ്രിഗോറിയോസ് സൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു ഇരട്ട സിദ്ധാന്തം മുന്നോട്ടു വെയ്ക്കുന്നു എന്നാണ് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്. കപ്പദോക്യൻ പിതാക്കന്മാരും അത്തരമൊരു സിദ്ധാന്തത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ തന്നെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അതനുസരിച്ച് യഥാർത്ഥ സൃഷ്ടി ദൂതസമൂഹങ്ങളുടെ മാത്രം ആയിരുന്നെന്നും, അവയ്ക്ക് ആദിയിൽ നിന്ന് പൂർണ്ണതയിലേക്ക് തരണം ചെയ്യേണ്ട ഒരു ഇടവേള ഇല്ലായിരുന്നെന്നും പാപത്തിന്റേയും വീഴ്ചയുടേയും പരിണിതഫലമായിട്ടാണ് ഭൗമിക സൃഷ്ടിയും, മനുഷ്യാത്മാക്കൾക്ക് പര്യടനം ഭാരമുള്ളതുമായ ശരീരം തയ്യാറാക്കേണ്ടി വന്നതെന്ന് കാണുന്നു. അങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ ഒറിഗന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ അംശം ഗ്രിഗോറിയോസിൽ കാണുന്നുവെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അതേസമയം ഗ്രിഗോറിയോസ് ആത്മാവിന്റെ മുൻ നിലനിൽപ്പിനെ നിഷേധിക്കുന്നുമുണ്ട്.

സ്രഷ്ടാവ് മാറ്റവിഹീനനും, സൃഷ്ടി മാത്രം മാറ്റവിയേതവുമാണ് എന്ന് സ്റ്റോയിക് പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നും വ്യതിചലിച്ചുകൊണ്ടു ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നു. എന്നാൽ സൃഷ്ടി മാറ്റമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസിന് പറയാനാവില്ല. കാരണം ചില സ്ഥിരഘടകങ്ങൾ സൃഷ്ടിയിൽ മാറ്റമില്ലാതെ നിലനിൽക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ്, എന്തിനും ഒരു വ്യക്തിത്വമുള്ളത്. ഈ സ്ഥിരത പ്രകൃതിയുടെ അതിർത്തിക്കകത്തു പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു; കാരണം പ്രകൃതിക്കപ്പുറത്തേക്കുള്ള മാറ്റം നിലനിൽപ്പ് തന്നെ നിലച്ചുപോകുന്നതാണ്.

ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയിലെ പ്രകടമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ പൊതു തരപ്പെടുത്താനായി നമുക്ക് മുന്നോട്ടു വെയ്ക്കാവുന്നതു്, പാപവും വീഴ്ചയും അതിന്റെ ആരംഭദിശയിൽ മാറ്റംവരുത്തി സൃഷ്ടമായ മാറ്റ വിധേയത്തെ പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമാക്കി എന്നാണ്. മാറ്റവിധേയത്വം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് എന്ന നിലയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവസരമാണ്. മാറ്റത്തിന് സാധ്യത ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നന്മയിലേക്ക് വളരുവാനോ അല്ലെങ്കിൽ നന്മയോ തിന്മയോ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരിക്കൽ നന്മക്കെതിരായത് തിരഞ്ഞെടുത്തതിനാൽ മാറ്റവിധേയത്വത്തിന്, നന്മയിലേക്കുള്ള യഥാർത്ഥ ദിശ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ മാറ്റവിധേയത്വം അടിതെറ്റി നിപതിച്ച്, ഇല്ലായ്മയിലേക്കും മരണത്തിലേക്കും സഞ്ചരിക്കാൻ ഇടയായി.

തുടർച്ചയില്ലായ്മയും അസ്ഥിരതയും സൃഷ്ടിയുടെ സവിശേഷതകൾ എന്ന നിലയിൽ നല്ലതാണ്. കാരണം ഇത്തരം സവിശേഷതകളുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ നിന്നാണ് സൃഷ്ടസ്വാതന്ത്ര്യം നിർവഹിക്കപ്പെടേണ്ടത്. എന്നാൽ പാപം തിന്മയിലേയ്ക്കുള്ള അതിന്റെ നിർബന്ധിത പ്രേരകശക്തിയാൽ ഈ ചട്ടക്കൂടിനെ പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമാക്കുന്നു. ശരീരവും പദാർത്ഥവും പൊതുവായി പാപത്താൽ ഹനിക്കപ്പെട്ടു. പദാർത്ഥത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഭൗതികശരീരത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം അഥവാ നന്മ അതിൽനിന്നു തന്നെ ഉടലെടുത്തതല്ല; മറിച്ച് അതിൽ വസിക്കുന്ന ദൈവസാദൃശ്യമാണ് അതിന് സൗന്ദര്യവും നന്മയും പകർന്നു നൽകുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സും ഇച്ഛയും ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ഐതര്യപ്പെടുന്നിടത്തോളം, ശരീരം ഒരു പ്രശ്നമാകുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഐതര്യ ജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യൻ “ഓർമ്മയിലും പ്രതീക്ഷയിലും” ജീവിക്കുന്നു. അപ്പോൾ കാലം എപ്പോഴും മരണമായനുഭവപ്പെടുന്നു. വന്നുചേരുന്ന ഓരോ നിമിഷവും വരുന്നതനുസരിച്ച് മരണമായി മാറുന്നു. കുറ്റബോധത്തിലും ആകുലതയിലും, നാം ഇപ്പോൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന തുടർച്ചയില്ലായ്മ (*diastema*) പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലമാകുന്നു. എന്നാൽ തുടർച്ചയില്ലായ്മ, അതിൽത്തന്നെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിന്റെ പരിണിതഫലമാണ്.

സ്വാതന്ത്ര്യവും ചരിത്രവും

നിലനിൽപ്പ്, ഗ്രിഗോറിയോസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, തിന്മയുടെ അഭാവത്തിലാണ്. നിലനിൽക്കുക എന്നത് നേരായി സാധിക്കുന്നത് നന്മയിലാണ്. “പാപപങ്കിലമായ നിലനിൽപ്പ്” എന്നൊന്നില്ല. കാരണം, പാപപങ്കിലമായതെല്ലാം മരിച്ചു കഴിഞ്ഞു; നാശത്തിലേക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ടു. ഗ്രിഗോറിയോസ് സങ്കീർത്തനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറയുന്നു: “അവ

നിൽ സത്യമായി വസിക്കുന്നത് മാത്രമാണ് യഥാർത്ഥ നിലനിൽപ്പ്. ദൈവത്തിൽ നിന്നു വീണുപോയതൊന്നും ഒരിക്കലും നിലനിൽക്കുന്നില്ല. തിന്മയ്ക്ക്, അതിൽത്തന്നെ, നിലനിൽപ്പില്ലാത്തതിനാൽ, തിന്മയിൽ നിലനിൽക്കുക എന്നാൽ നേരായ നിലനിൽപ്പല്ല. ദൈവത്തിൽ ഒരുവൻ ആയിരിക്കുന്നത് മാത്രമാണ് നേരായ നിലനിൽപ്പ് എന്നതുപോലെ, ഒരാൾ ഇല്ലായ്മയിലേക്ക് ആയിത്തീരുമ്പോൾ നാശത്തിലേക്ക് അഥവാ നിലനിൽപ്പില്ലാത്ത അവസ്ഥയിലേക്ക് ചുരുക്കപ്പെടുന്നു.”

ഉണ്മയിൽ നിന്നും അന്യത്വം പ്രാപിച്ച മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛയുടെ പോക്കിൽ നിന്നാണ് ഏറെക്കുറെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ സിദ്ധിയിലൂടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ മേഖലയാണ് ചരിത്രം. അക്കാലത്തെ പ്രധാന മൂന്നു ക്രിസ്തേതര ദാർശനികധാരകളായ അറിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെയും, സ്റ്റോയിക്കുകളുടെയും, നിയോപ്ലേട്ടോണിക്കുകളുടെയും ദർശനങ്ങളിൽനിന്ന് തികച്ചും വേറിട്ട ഒരു ചിന്തയാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇൻഡോ-ഹൈലിക് സങ്കല്പങ്ങളായ പുനർജന്മം അല്ലെങ്കിൽ കൂടുമാറ്റം (Metempsychosis) എന്നിവയെ ചരിത്രത്തിന്റെ വിശദീകരണമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. കാരണം, ഇതും മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിരാകരിക്കുന്നു. പൂർവ്വകാല ഘടകങ്ങൾ ഒരുവനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നുവെന്ന വാദം ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്വീകരിച്ചില്ല. ചരിത്രം ഒരു പാവകളി പ്രദർശനമല്ല. മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനായതിനാൽ ഉത്തരവാദിത്തമുള്ളവനാണ്. ആത്മാവ് ശരീരമെടുത്തത് പാപഫലമാണെന്ന ഒറിഗന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ ഗ്രിഗോറിയോസ് അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും, പാപത്തിന്റെ ഫലമായി ശരീരത്തിന് വ്യത്യസ്തത വന്നു എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് സമ്മതിക്കുന്നു. പാപം ചെയ്യുന്നതിനു മുമ്പ്, മനുഷ്യശരീരം ഭാരം കുറഞ്ഞതും സ്വതന്ത്രമായി ചലിക്കുന്നതും ആയിരുന്നത് ഇപ്പോൾ ഭാരമേറിയതും ചലനരഹിതവുമായത് ആയിത്തീർന്നു.

മനുഷ്യപ്രകൃതം പാപത്തിൽ ജനിച്ച് പാപമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്യാനാവില്ല എന്ന് അഗസ്തീനോസ് പിന്നീട് കൊണ്ടുവന്ന ആശയത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ജന്മപാപത്തിൽ നിന്നുടലെടുത്ത മുൻനിർണ്ണയം മനുഷ്യനിൽ നിന്ന് അവന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം എടുത്തുകളഞ്ഞതായി ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യപ്രകൃതം തിന്മയും പാപപങ്കിലവുമാണെങ്കിൽ ആ പ്രകൃതമനുസരിച്ച് കർമ്മം ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യനെ ഒരിക്കലും കുറ്റപ്പെടുത്താനാവില്ല. നേരെമറിച്ച്, മനുഷ്യൻ നന്മ ചെയ്താൽ, അത് അവന്റെ പാപപങ്കില പ്രകൃതത്തിനെതിരായതിനാൽ അവനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയാണ് വേണ്ടത്.

മനുഷ്യൻ പാപത്തിൽ നിന്നല്ല ജനിച്ചത്. ദൈവത്തിന്റെ ക്രിയാത്മക പ്രവർത്തനത്തിൽ നിന്നാണ് മനുഷ്യൻ ജനിച്ചത്; അവിടെ നിന്നാണ് അവൻ അവന്റെ പ്രകൃതം ലഭിച്ചത്. പാപം പ്രകൃതത്തിനെതിരാണ്. നന്മ മാത്രമാണ് അവന്റെ സ്വഭാവത്തിന് അനുരൂപം. കാരണം, അവന്റെ സ്വഭാവം നന്മയായിട്ടാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. വീഴ്ച സംഭവിച്ചിട്ടും മനുഷ്യൻ കുറെയൊക്കെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തുന്നു. അവൻ വീണ്ടുപോയതിനാൽ അവൻ വികാരത്തിനും തിന്മയ്ക്കും ഇപ്പോൾ അടിമയാണ്. എന്നാൽ അവൻ പൂർണ്ണമായി ശക്തിഹീനനായ അടിമയല്ല. കാരണം, അങ്ങനെയായിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്ക് അവന്റെമേൽ ധാർമ്മിക ഉത്തരവാദിത്വം ആരോപിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ചരിത്രത്തിൽ ദൈവം മനുഷ്യനിൽ നിന്ന് ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തിയും നേരായ പ്രവൃത്തിയും ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ ചരിത്രം എന്നത് മുഴുവൻ കഥയാകുന്നില്ല. കാരണം, ചരിത്രം എന്നതുതന്നെ വീഴ്ചയുടെ പരിണിതഫലമാണ്. ദൈവസ്വരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ പ്രത്യാശയിലും ഓർമ്മയിലും ജീവിക്കേണ്ടവനല്ല; കാരണം, ദൈവം ഓർമ്മയിലും പ്രത്യാശയിലും ജീവിക്കുന്നവനല്ല. നമ്മുടെ ഈ ലോകം, അതുണ്ടായപ്പോൾത്തന്നെ ഞൊടിയടിക്കുള്ളിൽ, മുഴുവൻ സമയവും സന്നിഹിതമായി, ഇന്നലെകളിലേക്ക് തുടച്ചുനീക്കപ്പെട്ട്, മൃതലോകമായി. ഇതല്ല നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിന്റെ രീതി. ഇപ്പോൾ നാം ഓർമ്മയിലും, പ്രത്യാശയിലും ജീവിക്കുന്നു; എന്നാൽ ദൈവത്തെപ്പോലെ, നമ്മുടെ ശരിയായ ജീവിതസമ്പ്രദായം, ഓർമ്മയിലും, പ്രത്യാശയിലുമല്ലാതെ, നിത്യതയുടെ ജീവിതമായിരിക്കണം എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

എല്ലാ വസ്തുക്കളും, എല്ലായ്പ്പോഴും നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ നില നിർത്താനാവാത്തതുകൊണ്ട്, ചില വസ്തുക്കൾ എപ്പോഴും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ സന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നത് നമുക്ക് അറിയാമെങ്കിൽ, മറ്റു ചിലത് നമ്മുടെ ഓർമ്മയിൽ നിലനിർത്തുന്നു. എന്നാൽ ദൈവത്തിന് എല്ലാ വസ്തുക്കളും എല്ലായ്പ്പോഴും സന്നിഹിതമാണ്, സമീപസ്ഥമാണ്; അതുകൊണ്ട് ഒന്നും ഓർമ്മയിൽ വെക്കേണ്ടതില്ല. എല്ലാത്തിനേയും അറിയുന്ന ദൈവം, എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലാം അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് കർത്തൃത്വം നടത്തുന്നു. അതുകൊണ്ട്, എല്ലാം ദൈവത്തിൽ നിന്നുളവാധി ദൈവമുമ്പിൽ സന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ അറിവിനായി നാമങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത വസ്തുക്കൾ നിലനിൽക്കുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് ഗ്രീഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാനോ, അതിലംഘിക്കാനോ കഴിയാത്ത ഒരു പ്രത്യേകതരം യാഥാർത്ഥ്യമായ കാലത്താൽ നാം വലയം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ക്കുന്നതിനാൽ നമുക്ക് കാലത്തിന് പുറത്തുകടക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ ചരിത്രത്തിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് കാലമാണ്. കാലം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്നു മാത്രമല്ല, പാപത്തിന്റേയും വീഴ്ചയുടേയും ഫലമായി വികൃതമാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കാലം നാമറിയാനപോലെ, പാപം മൂലം മരണത്താൽ ബന്ധിതമായിരിക്കുന്നു. ഈ വർത്തമാന കാലത്തിന്, ചരിത്രപരമായ കാലത്തിന്, ഒരാരംഭമുണ്ടായിരുന്നതു പോലെ അവസാനവുമുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗ്രിഗോറിയോസിന് ഒരു സംശയവുമില്ല. വ്യക്തിപരമായ ആരംഭവും അവസാനവും (ജനനവും മരണവും) പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലമാണ്. മരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി യല്ല നാം ജനിച്ചത്, എന്നാൽ മരണമുള്ളതിനാലാണ് ജനനം ആവശ്യമായി വന്നത്. ഇതുകൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ കർത്താവ് 'സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വിവാഹത്തിന് കൊടുക്കുന്നില്ല' എന്നു പറഞ്ഞത്. ഗ്രിഗോറിയോസ് വിവാഹത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയെ ശക്തമായി ന്യായീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം ശാരീരികബന്ധം അതിൽത്തന്നെ തിന്മയാണെന്നതിനെ നിരാകരിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന കാര്യം, പുരുഷ-സ്ത്രീ വ്യത്യാസം യഥാർത്ഥ സൃഷ്ടിയിലില്ലായിരുന്നു എന്നതാണ്. എന്നാൽ അത് പാപത്തിന്റെ സാധ്യത മുൻകൂട്ടി കണ്ടുകൊണ്ട് കൂട്ടി ചേർക്കപ്പെട്ടതാണ്. ലൈംഗിക അവയവങ്ങൾ പാപത്തിന്റെ ഉപകരണങ്ങൾ അല്ല, മറിച്ച് പാപത്തിന്റെയും അതിനെ തുടർന്നുള്ള മരണത്തിന്റേയും സാധ്യത മുന്നിൽകണ്ട് മനുഷ്യരാശിയെ നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള ദൈവസൃഷ്ടിയാണ്. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ലൈംഗിക അവയവങ്ങളെ തിന്മയായോ തിന്മയുടെ സ്രോതസ്സായോ കണക്കാക്കിയാൽ തിന്മയുടെ ആരംഭം സ്രഷ്ടാവിൽത്തന്നെ ആരോപിക്കപ്പെടേണ്ടി വരും.

അതിൽത്തന്നെ ലജ്ജാകരമായ ഏക വസ്തു തിന്മ തന്നെയാണ്; തിന്മയോടൊപ്പം ചേർന്നു നിൽക്കുന്നതും. തിന്മയുടെ ആരോപണത്തിന്റെ പരിധിക്കപ്പുറത്താണ് ദൈവഇച്ഛയാലും നിയമത്താലും നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ക്രമീകൃതമായ പ്രപഞ്ചപ്രക്രിയ. പ്രപഞ്ചവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എന്തിനെ യെങ്കിലും ലജ്ജാകരമെന്നോ അനുചിതമെന്നോ കരുതി ആരോപണമു ന്നയിക്കുന്നത് ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയ ദൈവത്തിലാണ് എത്തിച്ചേരുന്നത്.

ജനനേന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ഭാവിയിലെ കരുതി ഒരു ഉദ്ദേശ്യമുണ്ട്. പ്രകൃതിയുടെ തുടർച്ച നിലനിർത്തുന്നത്, പ്രതിപ്രവർത്തനത്തിലൂടെ മരണത്തെ നേരിട്ട് ജനനത്തിലൂടെയാണ്. കണ്ണു കൊണ്ടോ, കാതു കൊണ്ടോ, നാക്കു കൊണ്ടോ വേറെ ഏതെങ്കിലും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾകൊണ്ടോ അല്ല മനുഷ്യരാശിയുടെ തുടർച്ച പരിപാലിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ അവയവങ്ങളെല്ലാം

ഇന്നിന്റെ നിലനിൽപ്പിന്റെ ആസ്വാദനത്തിനാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നതെങ്കിൽ ജനനേന്ദ്രിയങ്ങൾ മനുഷ്യരാശിയുടെ മരണമില്ലായ്മ നിലനിർത്തി നമുക്കെതിരെ നിരന്തരം യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന മരണത്തെ ഒരു പരിധി വരെ നിഷ്ക്രിയവും ഫലരഹിതവുമാക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം മരണം വരുത്തി വെയ്ക്കുന്ന കെടുതികളെ നികത്തുന്നത് പുതിയതായി ജനിക്കുന്നവരിൽ കൂടിയാണ്.

അതുകൊണ്ട് ലൈംഗികത അതിൽത്തന്നെ പാപമല്ല. മനുഷ്യയാൽ പാദനം തീർച്ചയായും ബഹുമാന്യമാകുന്നത് അത് പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലമായ മരണത്തെ നേരിടുന്നു എന്നതിനാലാണ്. എന്നാൽ എവിടെ പാപം ഇല്ലാതിരുന്നുവോ അവിടെ മരണവുമില്ലായിരുന്നു; അതുകൊണ്ട് ജനനത്തിന്റെ ആവശ്യമുദിക്കുന്നില്ല. എവിടെ ജനനത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ലയോ, അവിടെ ലൈംഗികബന്ധവും വിവാഹവും ആവശ്യമായി വരുന്നില്ല (ലൂക്കോസ് 20:34-38).

അതുകൊണ്ട് ചരിത്രം എന്നത് പൂർണ്ണ യാഥാർത്ഥ്യമല്ല. ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്ന സൃഷ്ടയാഥാർത്ഥ്യം, പാപത്താൽ വ്യതിയാനം വരുത്തി അതിന്റെ വികൃതമാക്കപ്പെട്ട ഭാവത്തിൽ മാത്രമാണ് കാണുന്നത്. മനുഷ്യൻ അവന്റെ “ചിറകുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ട്” “ശരീരം ഭാരമുള്ളതായിത്തീർന്നു.”

ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചരിത്രദർശനം ഇവിടെ വീണ്ടും അനാവൃതമാകുന്നത് അങ്ങേയറ്റം പരിഷ്കരിച്ച വൈരുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത ഭാവത്തിലാണ്. ചരിത്രം ഗോതമ്പും കളയും ഒരുമിച്ചു വിളയുന്ന വികൃതമാക്കപ്പെട്ട വയലാകുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അവിടെ മനുഷ്യന്റെ സ്വതന്ത്രമുള്ള ഒരു വശത്ത് നന്മയ്ക്കായി പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ അതേ ഇച്ഛ നിരർത്ഥകമായി തിന്മയിലേയ്ക്കും സഞ്ചരിക്കുന്നു. നന്മയും തിന്മയും ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിച്ച് ഇല്ലായ്മയാകുന്ന വിചിത്രവും, അവ്യക്തവും, അർദ്ധയാഥാർത്ഥ്യവും, അർദ്ധ മിഥ്യയുമടങ്ങിയ ചരിത്രം എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം സൃഷ്ടമാകുന്നു.

ചിറകുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ

“ചിറകുകൾ” എന്ന ആശയം ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയുടെ കേന്ദ്രമാണ്. ദൈവത്തിനു “ചിറകുകൾ” ഉള്ളതായി വേദപുസ്തകത്തിലെ സങ്കീർത്തനം (16:8) ഉത്തമഗീതം (6:4) ദിനവൃത്താന്തം (32:11) മത്തായി (23:37) എന്നിവയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. സങ്കീർത്തനക്കാരൻ ദൈവത്തിന്റെ ചിറകിൻനിഴലിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നതിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവം തന്റെ ജനതയുടെ മേൽ ചിറകുകൾ വിരിക്കുന്നതായി മോശ പറയുന്നു. കോഴി തന്റെ ചിറകിനടിയിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ ക്രിസ്തു തന്റെ

ജനങ്ങളെ ചേർത്തുനിർത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച്, സുവിശേഷത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ദൈവിക പ്രചോദനത്താൽ രചിക്കപ്പെട്ട വേദപുസ്തകത്തിൽ ചിറകിന് അവാച്യവും അവർണ്ണനീയവുമായ ഒരു ദിവ്യത കൽപിച്ചിരിക്കുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ ആദ്യരൂപപ്പെടുത്തലിൽ മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തിനും സാദൃശ്യത്തിനും സാക്ഷിയായിരുന്നതിനാൽ തീർച്ചയായും മനുഷ്യൻ മൂലമാത്യകയുടെ എല്ലാ സാദൃശ്യവും വഹിക്കുന്നതായിരുന്നു. വേദപുസ്തകമനുസരിച്ച്, മൂലമാത്യകയ്ക്ക് ചിറകുകളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, മനുഷ്യപ്രകൃതവും പറക്കുവാൻ ശേഷിയുള്ള ചിറകുകളുമായി രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം. തീർച്ചയായും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്; ‘ചിറകുകൾ’ എന്ന പദം ദൈവത്തിന് ചേരുംവിധം ദൃഷ്ടാന്തരൂപത്തിൽ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയാണ് ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ആ പദം ദൈവത്തിന്റെ ശക്തി, ഭാഗ്യാവസ്ഥ, അക്ഷയത എന്നിവയെ സൂചിപ്പിക്കാനായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെപ്പോലെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ഈ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനുശേഷം തിന്മയോടുള്ള അഭിനിവേശം ഈ ചിറകുകൾ കവർന്നെടുക്കാൻ കാരണമാകുകയും, അക്കാലത്താൽ തന്നെ മനുഷ്യനെ നന്മയിലേക്കും വിശുദ്ധിയിലേക്കുമുള്ള ചിറകുകൾ ഒരിക്കൽ കൂടി വളരുവാനുള്ള ദൈവകൃപ (grace of God) പ്രത്യക്ഷമാകുകയും ചെയ്തു. ദൈവകൃപയാൽ ദിവ്യജ്ഞാനം സ്വീകരിച്ച് ഈ ലോകതൃഷ്ണകളെ മാറ്റിവെച്ച് ദൈവികരാകാൻ അവസരം ലഭിച്ചു.

പ്ലേറ്റോണിക് പാരമ്പര്യത്തിൽ ചിറകുകൾ എന്ന ആശയം കാണുന്നുണ്ട്. ഒറിഗനാണ് ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിൽ അത് തുടങ്ങിവെച്ചത്. ചിറകുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ട്, ശരീരഭാരത്താൽ പാതാളത്തിൽ പതിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പ്ലേറ്റോയും, പ്ലോട്ടിനസും വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. തീർച്ചയായും ഇതെല്ലാം വായിച്ചിരുന്ന ഗ്രിഗോറിയോസ്, ഈ ആശയങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത് വേദപുസ്തകാടിസ്ഥാനത്തിൽ അനുരൂപപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. പ്ലേറ്റോണിക് പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച്, ഫിലോയുടെ ചിന്തകളിലും മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ “ഭവനം” സ്വർഗ്ഗീയമണ്ഡലത്തിലാണെന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. ഈ ദർശനമനുസരിച്ച്, മനുഷ്യദേഹത്തിന്റെ ഭാരക്കൂടുതലും പരുക്കൻ അവസ്ഥയും ആത്മാവിനെ താഴേക്ക് വലിക്കുകയും പറന്നുയരുന്നതിന് തടസ്സമാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ പ്ലേറ്റോ, പ്ലോട്ടിനസ്, ഫിലോ എന്നിവരുടെ ആശയങ്ങളെ ഗ്രിഗോറിയോസ് പിന്തുടരുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ ദേഹവും ആത്മാവും ഒരു മിച്ച് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണ്. മനുഷ്യനെന്ന് ഈ രണ്ടും ചേർന്നതാണ്,

ആത്മാവ് മാത്രമല്ല. ആദിയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ദേഹവും, ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ദേഹവും സ്വഭാവത്തിൽ വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ മനുഷ്യദേഹം തിന്മയാൽ ഭാരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിറകു വിരിച്ച് ഉന്നതങ്ങളിലേക്ക് പറന്നുയരാൻ ആത്മാവിനും ശരീരത്തിനും ശക്തിപകരുന്ന ഇന്ദ്രനമാണ് ദൈവം. നന്മയുടെ അഭാവം, അതായത് തിന്മ ഒരു ഭാരമാകുകയും പറന്നുയരുന്നത് അസാധ്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ഐതര്യം സംഭവിച്ചതിനാൽ പ്രകാശത്തിൽ നിന്നു വഴിമാറി പാപത്തിലേയ്ക്കു മുങ്ങിത്താണു. അതിപ്പോൾ അതിന്റെ യഥാർത്ഥ ഭാവത്തിലല്ല കാണപ്പെടുന്നത്. സങ്കീർത്തനക്കാരൻ (സങ്കീ. 107:10, 11) സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ദുരിതത്താലും ഇരുമ്പുചങ്ങലകളാലും ബന്ധിതരായി ചിലർ നിഴലിലും കുരിശുട്ടിലും ഇരുന്നു. അവർ ദൈവവചനങ്ങൾ ധിക്കരിച്ച് അത്യുന്നതന്റെ ഉപദേശം തള്ളിക്കളഞ്ഞിരുന്നു. തിന്മ നേടിക്കൊടുത്ത ഇരുമ്പുചങ്ങലയുടെ ഭാരത്താൽ മനുഷ്യൻ ചലനരഹിതനായി. മനുഷ്യദേഹം നേരായി വർത്തിക്കുന്നതിന് മനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവവുമായി യഥോചിതമായ ബന്ധത്തിലാവുകയും നേരായഭാവം കൈവരിക്കുകയും വേണം. വർത്തമാനചരിത്രം എന്നത് തടങ്കൽപാളയത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ്. അവിടെ തടവുകാർ ഇരുമ്പുചങ്ങലയാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും ഇപ്പോഴും യുദ്ധം ചെയ്യാനും, സ്നേഹിക്കുവാനും, മോഷ്ടിക്കുവാനും, സേവിക്കുവാനും, പിടിച്ചടക്കുവാനും, കൊടുക്കുവാനും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവിടത്തെ ഈ ജീവിതം മനുഷ്യന്റെ സത്യമായ ചരിത്രമല്ല. അത് തടവറയിലെ ഒരു ഇടവേളയാണ്. അത് നിത്യതയെത്തന്നെ ദ്രോതിപ്പിക്കുന്ന ഇടവേളയാണ്.

ചരിത്രത്തിലെ മനുഷ്യദേഹം വികൃതമാക്കപ്പെട്ടതാണ്. എങ്കിലും ഗ്രിഗോറിയോസ് ഈ മനുഷ്യദേഹത്തെ അതായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ, വിസ്മയാവഹമായ ഒരു ഉപകരണമായി വിവരിക്കുന്നതിൽ ആനന്ദാതിരേകം കൊള്ളുന്നു. നന്മയുടെ അത്യാവശ്യ ഗുണങ്ങൾ തിന്മയിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, അനശ്വരത, അക്ഷയത, അഭ്രമ സൗന്ദര്യം, നന്മ എന്നിവ പാപം മൂലം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ മനുഷ്യശരീരത്തിന് സൗന്ദര്യസമ്പൂർണ്ണത ഇപ്പോൾ ഇല്ല. ഈ ദൈവഗുണങ്ങളുടെ പ്രതിബിംബം ആയിരുന്നു മനുഷ്യൻ. തിന്മ ദേഹത്തെ വികൃതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ചിറകുകളുടെ നഷ്ടംകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് ഇതാണ്. അതിന്റെ ശരിയായ അവസ്ഥയിൽ ദേഹം മൃത്യുവിൽനിന്നും രോഗത്തിൽനിന്നും അതോടൊപ്പം തിന്മയിൽനിന്നും സ്വതന്ത്രമാകണം.

ആദിമ മനുഷ്യന്റെ വീഴ്ചയ്ക്കു മുമ്പുള്ള ജീവിതത്തിൽ മൃത്യുവില്ലായിരുന്നു; രോഗം സന്നിഹിതമായിരുന്നില്ല. എന്റേത്, നിന്റേത് എന്ന

ചീത്തവാക്കുകളില്ലായിരുന്നു. എല്ലാം പൊതുവായിരുന്നു. ഓരോരുത്തരുടേയും കഴിവനുസരിച്ച് തുല്യങ്ങളിൽ നന്മയിലും, ദൈവകൃപയിലും ദൈവാനുഗ്രഹത്തിലും അഭയം പ്രാപിച്ച്, ആർത്തിയോ, വിദ്വേഷമോ ഇല്ലാതെ ഭേദവ്യത്യാസമില്ലാതെ, എണ്ണമറ്റ സൽക്കർമ്മങ്ങളിൽ വ്യാപരിച്ച് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ദൈവിക സാരപുരുഷങ്ങളായിരുന്ന ആദിമ മനുഷ്യനിൽ, ദൈവിക പ്രതിച്ഛായ വെട്ടിത്തീർന്നിരുന്നതിനാൽ എല്ലാവരിലും അവർണ്ണനീയമായ ദൈവികസൗന്ദര്യം ദർശിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മനുഷ്യൻ മാലാഖമാരുടേതിനു തുല്യമായ ബഹുമാനവും, അവൻ ദൈവസാമീപ്യത്തിലേക്ക് തടസ്സമില്ലാത്ത പ്രവേശനവും അനുവദനീയമായിരുന്നു. ഇതിന് ഘടകവിരുദ്ധമാണ് വീഴ്ചയ്ക്ക് ശേഷമുള്ള മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥ.

അതെ, ചരിത്രം മനുഷ്യൻ തീരുമാനമെടുക്കുവാനുള്ള “സമയമാണ്” (അവസരമാണ്). മൃഗീയജീവിതം തുടരണോ അതോ പൈതൃകസ്വത്തായി കൈവന്ന നന്മയുള്ള ജീവിതം ക്രിസ്തുവിലൂടെ മനുഷ്യയുഗത്തിന് പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത് സ്വീകരിക്കണമോ എന്ന് തീരുമാനിക്കാനുള്ള അവസരം. ചരിത്രം എന്നത് മുഴുവൻ സത്യമല്ല; എന്നാൽ മനുഷ്യരാശിക്ക് സ്വയംനിർണ്ണയാധികാരമുള്ള ഒരു മണ്ഡലമാണത്. ചരിത്രത്തിൽ ഒഴുകിനടക്കുന്നത് സ്വയംനിർണ്ണയാവകാശത്തെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന് സമാനമാണ്. സ്വയംനിർണ്ണയാവസരം ഉപയോഗിക്കാതെ തീരുമാനമെടുക്കാതെ, ചരിത്രത്തിലെ ചതിക്കുഴികളെ തിരിച്ചറിയാതെ മുന്നോട്ടു സഞ്ചരിക്കുന്നവർ ഇല്ലായ്മയുടെ പാതാളത്തിലേക്കാണ് യാത്ര തുടരുന്നത്.

ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ഈ കാഴ്ചപ്പാടിന് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട പരിണിത ഫലമുണ്ടെന്നാണ് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് എടുത്തു പറയുന്നത്. ഏതാണ് മനുഷ്യന്റെ തനത് സ്വഭാവം? ഇവിടെ അല്ലെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ചരിത്രത്തിലെ പാപപങ്കിലമായ ജീവിതമാണോ അതോ എല്ലാ നന്മയുടേയും പൂർണ്ണതയായ അവന്റെ യഥാർത്ഥ ഉണ്മയാണോ? മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതം തിന്മയാണെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്ന അഗസ്തീനിയൻ പാരമ്പര്യവുമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് ഒരു തരത്തിലുമുള്ള ഒത്തുതീർപ്പിന് തയ്യാറല്ലെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

പ്രാതിഭാസിക മനുഷ്യൻ (Phenomenological man) വികൃതമാക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനാണ്; അത് തനത് മനുഷ്യനല്ല. മുൻ മാണിക്കയിൻ ചിന്തയുടെ ആരാധകനായിരുന്ന അഗസ്തീനോസ് പ്രാതിഭാസിക മനുഷ്യന്റെ വികൃതമാക്കപ്പെട്ട അവസ്ഥ മാത്രമാണ് കണ്ടത്. അവന്റെ സൃഷ്ടാവസ്ഥയിലെ, വീഴ്ചയ്ക്കു മുമ്പുള്ള, പൂർണ്ണ നന്മയും മറ്റും അഗസ്തീനോസ്

വിസ്മരിച്ചത് പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത വികലമാകാൻ കാരണമായി. ചരിത്രത്തിലെ മനുഷ്യൻ അപരം സംഭവിച്ചവനാണ്; ചരിത്രാതീതത്തിൽ നിന്നു വഴിതെറ്റി നടക്കുന്നവൻ, മനുഷ്യാവതാരത്തിനു ശേഷവും ചരിത്രം ആത്യന്തിക സത്യമാകുന്നില്ല. പാപം മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അന്തിമ വാക്കാകുന്നില്ല. ചരിത്രം ഒരു വിശേഷാർത്ഥത്തിൽ യാഥാർത്ഥ്യമാണെങ്കിലും അതിൽത്തന്നെ അങ്ങനെയല്ല.

ചരിത്രസത്യം ചരിത്രാതീതവുമായി അവിഭാജ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടും ആശ്രയിച്ചും നിൽക്കുന്നു. ചരിത്രം അതിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരും എന്നതിന് ഗ്രിഗോറിയോസിന് സംശയമില്ല. മനുഷ്യൻ തന്റെ നഷ്ടപ്പെട്ട ചിരകൃത്യം വളർത്തിയെടുക്കാൻ പഠിക്കുകയും ഉയർന്ന് പൊങ്ങുകയും വേണം. അവൻ ഭൂമിയുടെ സ്വന്തമല്ല. ചരിത്രത്തിലേക്കുള്ള അവന്റെ പതനം ഒരു ഇടക്കാല തടവുമാണ്. ദൈവസാന്നിധ്യത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള വലയത്തിലാണ് നമ്മുടെ സ്ഥാനം. നാം ഇന്ദ്രനും നിറച്ചു ചിരകൃത്യം ഘടിപ്പിച്ചു വീണ്ടും പറന്നുയരണം.

മനുഷ്യ സർവ്വ സമ്പൂർണ്ണത മനുഷ്യൻ ചരിത്രത്തിനപ്പുറത്തേക്ക്

പ്ലാരോമ-ചരിത്രത്തിന്റെ അന്ത്യം

മനുഷ്യന്റെ ഉൽപത്തി ദൈവത്തിന്റേതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. ദൈവത്തിന് തന്റെ ഉണ്മ അവനിൽത്തന്നെയായതിനാൽ ആയിത്തീരേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ, നേരെമറിച്ച്, ആയിത്തീരേണ്ടവനാണ്; ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നും ഉണ്മയിലേക്ക് ആയിത്തീരുക. അതുകൊണ്ട് അവൻ മാറ്റവിധേയനാണ്, അവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താൻ സാധ്യതയുള്ളവനും, ക്ഷയത്തിലേക്കും, മർത്യതയിലേക്കും മാറ്റപ്പെടുന്നവനുമാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ ദൈവസ്വരൂപമുള്ളവൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് അവൻ ദൈവത്തെപ്പോലെ അമർത്യനും, പൂർണ്ണനും മാറ്റവിഹീനനുമാകേണ്ടവനാണ്.

ദൈവം ആരംഭമില്ലാത്തവനും, അവസാനമില്ലാത്തവനുമായതിനാൽ, മനുഷ്യഭാഷയിലുള്ള ആരംഭവും അവസാനവും അവനിൽ ഒരുപോലെ സന്നിഹിതമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആരംഭവും അവസാനവും ഒരേസമയം, ഒരുമിച്ച് അവൻ അറിയുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ കാലം എന്നു പറയുന്നത് അവന്റെ ആയുഷ്കാലമാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ കാലമെന്നു പറയുന്നത് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ്. ചരിത്രമെന്നു പറയുന്നത് ഉൽപത്തിയും പൂർണ്ണതയും തമ്മിലുള്ള അന്തരമാണ്. അതേസമയം ചരിത്രം സ്ഥല-കാലബദ്ധമാണ്. സ്ഥലകാലബദ്ധമായ മനുഷ്യഭാഷയിലാണ് ചരിത്രത്തിന് അതീതനായ ദൈവത്തെ നാം മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. അതുപോലെതന്നെ സ്ത്രീ-പുരുഷ വ്യത്യാസവും, ലൈംഗികതയും പാപാധീനനാകുന്ന മനുഷ്യൻ മരണാധീനനായി നശിച്ചുപോകാതിരിപ്പാൻ ദൈവം മുൻകൂട്ടികണ്ട് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയതാണ്. മരണത്തെ അതിജീവിക്കാൻ ദൈവം കണ്ടെത്തിയ ഈ മാർഗ്ഗം മനുഷ്യനെ മൃഗലോകവുമായി അടുപ്പത്തിലാക്കി.

ചർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടി, സാങ്കല്പികമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് രണ്ട് സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്. ഒന്നാമത്തേത്, മനുഷ്യസ്വഭാവം അങ്ങനെയെന്ന ഏക അസ്തിത്വമായി ഒറ്റയടിക്ക് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. എല്ലാ സൃഷ്ടിപ്രകൃതവും പരിമിതമാണ്. മനുഷ്യരാശി അഥവാ മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഒരു

പരിമിത അസ്തിത്വമായതുകൊണ്ട് അതിരറ്റ വർദ്ധനയ്ക്ക് സാധ്യത ഇല്ല. ജനനവും മരണവും പെരുകലും അടങ്ങുന്ന ഇന്നത്തെ മനുഷ്യ വസ്ഥയ്ക്ക് ഒരു അന്ത്യം സംഭവിക്കും. മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണത (*pleroma*) അങ്ങനെ ഒരു ആരംഭവും അവസാനവുമുള്ള പരിമിത അസ്തിത്വമാണ്. എപ്പോൾ ആ പരിധി എത്തിച്ചേരുന്നുവോ അപ്പോൾ നാം ഇപ്പോൾ അറിയുന്ന ചരിത്രം തന്നെ അവസാനിക്കും. ആ പരിമിതി കാലമുൾപ്പെടെയുള്ള മനുഷ്യവംശത്തിന്റെയും, സൃഷ്ടയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടേയും അത്യാവശ്യ സവിശേഷതകളായി കാണാം.

ഗ്രിഗോറിയോസ് പ്ലരോമ എന്ന പദം ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് “മനുഷ്യരാശിയുടെ സമ്പൂർണ്ണത” (*full complement of humanity*) എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്. ചരിത്രത്തേയും, മനുഷ്യാവതാരത്തേയും, ചരിത്രാതീത ചരിത്രത്തേയും മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ താക്കോൽ ആശയമാണിത്. സർവ്വ സ്ഥലകാലങ്ങളിലുമുള്ള മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ അവതാരം ചെയ്ത ക്രിസ്തു അവയെ തന്നിലേക്ക് ചേർത്തു വെച്ചു.

ഈ സർവ്വസമ്പൂർണ്ണതയാണ് ആദ്യം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതും ദൈവ സാരപുത്തിലായിരുന്നതും. അല്ലാതെ വ്യക്തിഗത മനുഷ്യനായി മാത്രമായിരുന്നില്ല. നാം മനുഷ്യവംശമെന്ന നിലയിൽ, ഇരട്ട മെനൈഞ്ഞടുകലിനെക്കുറിച്ച് ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തേത്, ദൈവത്തെപ്പോലുള്ള സ്വഭാവം അതായത്, മനുഷ്യരാശിയുടെ സർവ്വസമ്പൂർണ്ണത എന്നത് എല്ലാ നമയുടേയും സമ്പൂർണ്ണത (*pleroma*); അതാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവസ്വഭാവം. ഇതായിരുന്നു ആദ്യത്തെ സൃഷ്ടി. രണ്ടാമത്തെ സൃഷ്ടി - വ്യക്തിഗതമാക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യപ്രകൃതം, പുരുഷനും സ്ത്രീയുമെന്ന നിലയിൽ വിഭജിതമായിട്ടുള്ളത്. പുരുഷ-സ്ത്രീ ഭേദം ആദ്യ സൃഷ്ടിയിലില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അന്ത്യ സാക്ഷാൽക്കാരത്തിൽ അത് നിലനിൽക്കില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ക്രിസ്തുവിൽ പുരുഷനോ സ്ത്രീയോ എന്ന ഭേദം ഇല്ല എന്ന് അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നത് (ഗലാ. 3:28).

ഈ ഇരട്ടസ്വഭാവം; ഒന്ന് ദൈവസാരപുതുമുള്ള സ്വഭാവം, മറ്റേത് ജൈവിക ജീവനും നിർജീവ വസ്തുക്കളുമടങ്ങുന്നവയുടെ സ്വഭാവം. ഈ ഇരട്ട സ്വഭാവമാണ് സ്രഷ്ടാവിനും സൃഷ്ടിക്കും ഇടയിലുള്ള മനുഷ്യന്റെ മാധ്യമികപങ്കിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഈ രണ്ട് സൃഷ്ടികളും യഥാർത്ഥമാണ്. കാലബന്ധിതമായിരിക്കുന്ന ജനനവും മരണവും, വ്യക്തിത്വവുമുള്ള ഈ സൃഷ്ടിക്ക് ഒരു കർത്തവ്യവുമില്ല എന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ല. ചരിത്രപരമായ നിലനിൽപ്പിന്റെ പ്രാധാന്യം നിഷേധിക്കുന്ന അദ്വൈ

തദർശനത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യരാശിയുടെ സർവ്വസമ്പൂർണ്ണത ചരിത്രത്തിൽ വഹിക്കുന്ന മാധ്യമിക പങ്കിലൂടെ മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയേയും തന്നിലേക്ക് ചേർത്ത് സ്രഷ്ടാവിനും സൃഷ്ടിയ്ക്കുമിടയിലെ മാധ്യമികനായി വർത്തിക്കുന്നു. ജൈവിക ജീവികളെപ്പോലെ ജനിച്ച് ഭൗതിക ഭക്ഷണങ്ങളിലൂടെ പോഷണം പ്രാപിച്ച് ചരിത്രത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യരാശി ഇതര സൃഷ്ടജാലങ്ങളെ തന്നിലേക്ക് സാംശീകരിച്ച്, അതുമായി സമഗ്രമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കാരണം, സർവ്വസമ്പൂർണ്ണ മനുഷ്യരാശിയുടെ വീണ്ടെടുപ്പ് എന്നത് മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയുടേയും വീണ്ടെടുപ്പ് കൂടി ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ മാധ്യമികസ്ഥാനം സുപ്രധാനമാണ്.

കാലമെന്നതു തന്നെ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പ്രാഥമികഭാവത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനും പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുമുള്ള അവസരമാണ്. ചരിത്രം എന്നത് മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ നേഴ്സറിയാണ്. ഇവിടെ, ചരിത്രത്തിൽ മുഴുവൻ മനുഷ്യജാതിയുടേയും, ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും രൂപപ്പെടുത്തലിന്റെ ചില സൂചകങ്ങളായ ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഇത് സർവ്വസമ്പൂർണ്ണ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു തയ്യാറെടുക്കൽ മാത്രമാണ്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കാലാതീത പുനഃസംഘടനയോടു കൂടി മാത്രമേ അത്തരമൊരു യഥാർത്ഥ ജീവിതം തുടങ്ങി വെക്കുകയുള്ളൂ.

ഗ്രിഗോറിയോസ് ഒരിക്കലും മടുത്തുപോകാതെ പറയുന്ന കാര്യം, ഇപ്പോൾ ശിശിരം കഴിഞ്ഞു, ക്രിസ്തുവിന്റെ വരവോടെ നാം വസന്തത്തിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നു. എന്നാൽ കാലത്തിനപ്പുറത്തേക്ക് മഹത്തായ ഗ്രീഷ്മം നമ്മെ കാത്തുകിടക്കുന്നു. വിളവെടുപ്പിനുള്ള സമയമാകുമ്പോൾ വിരുന്ന് തയ്യാറാവൂ. മനുഷ്യജാതി, പാപത്തിന്റേയും, ഇരുട്ടിന്റേയും, വിഗ്രഹാരാധനയുടേയും ആധിപത്യത്തിന്റെ കടുത്ത ശിശിരത്തിൽ അവൻ ആരാധിക്കുന്ന വിഗ്രഹങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ മരവിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു.

വിഗ്രഹാരാധനയോടെ കല്ലായിത്തീർന്ന മനുഷ്യപ്രകൃതം ചലനരഹിതമാവുകയും മുന്നോട്ടു നീങ്ങാൻ കഴിയാതാവുകയും ചെയ്തു. അത് തണുത്ത് മരവിച്ച് കഠിനമായിത്തീർന്നു. അത്തരം ഒരു ക്രൂരമായ ശിശിരത്തിൽ നീതിസൂര്യൻ ഉദിച്ചുയർന്നു. വസന്തം വന്നു. തെക്കൻകാറ്റ് കൂളിരിനെ അകറ്റി. അതോടൊപ്പം ഉദിച്ചുയർന്ന സൂര്യകിരണം അതിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലുള്ള എല്ലാത്തിനേയും ഉന്മേഷപൂർണ്ണമാക്കി. അങ്ങനെ കല്ലായി മരവിച്ച മനുഷ്യജാതി പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ ഉന്മേഷം പ്രാപിച്ച്, വചനമായ കിരണത്തിൽ നിന്ന് ഇളംചൂട് ഏറ്റ് വീണ്ടും നിത്യതയിലേക്കുള്ള നീരുറവയായി കുതിച്ചുപായും.

പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ വർത്തമാന കാല ചരിത്രം എന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വസന്തകാലമാണ് - അത് മനുഷ്യജാതിയുടെ അനുതാപത്തിന്റെ കാലമാണ്. മുഴുവൻ മനുഷ്യ ജാതിയും, ഗ്രീഷ്മം വരുന്നതിന് മുമ്പ് അതായത്, കാലം നിലച്ച്, പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ളതെല്ലാം ലയിക്കപ്പെട്ട് പുനഃസംഘടിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, നന്മയിലേക്കും ധർമ്മത്തിലേക്കും തിരിയേണ്ടതുണ്ട്.

ചരിത്രം എന്നത് അന്ത്യയാഥാർത്ഥ്യമല്ല. വ്യക്തികളുടേയും, സമൂഹത്തിന്റേയും, രാജ്യങ്ങളുടേയും, മനുഷ്യജാതി മുഴുവന്റേയും ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് മനുഷ്യൻ അവനെ രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അവസരമാണ്. സർവ്വസമ്പൂർണ്ണ മാനവജാതിയും സർവ്വസമ്പൂർണ്ണ കാലവും അന്തിമഘട്ടത്തിൽ ഒത്തുചേരുന്നു. ഓരോന്നിനും പരിമിതിയും അന്ത്യവും ഉണ്ട്. അതിനുശേഷം എല്ലാ ജനനവും, മരണവും, യുദ്ധവും, വിഘടനവും, ആർത്തിയും, സ്വാർത്ഥതയും, അക്രമവും - ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ചരിത്രത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതെല്ലാം അവസാനിക്കും.

സൃഷ്ടമായ നിത്യത (Aion) എന്ന പുതിയതരം കാലത്തിലേക്ക് നമുക്ക് മാറേണ്ടതുണ്ട്. അവിടെ സ്ഥലകാലത്തിലുള്ള മുഴുവൻ മനുഷ്യജാതിയുടേയും സമ്പൂർണ്ണത സന്നിഹിതമായിരിക്കും. ഇതാണ് കാലവും (chronos) വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട അവസ്ഥയും (aion) തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. കാലത്തിൽ ഇന്നലെകളുടേയും നാളെകളുടേയും ഇടയിലെ കടന്നുപോകുന്ന നിമിഷങ്ങളിലെ ഒരു ബിന്ദു മാത്രമായാണ് മനുഷ്യൻ കാണപ്പെടുന്നത്. നിത്യത അഥവാ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട കാലത്തിൽ, സർവ്വസമ്പൂർണ്ണ മാനവരാശി സന്നിഹിതമായിരിക്കും. അവിടെ ജനനമോ മരണമോ ഇന്നലെയോ, നാളെയോ ഇല്ലാതെ എല്ലാം ഒരുപോലെ സന്നിഹിതമാണ്. മനുഷ്യൻ തന്റെ ഭൗതികശരീരത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായ വ്യക്തിത്വത്തിന്റേയും, മരണത്തിന്റേയും, ഇന്ദ്രിയ ആസക്തിയുടേയും, വികാര ആധിപത്യത്തിന്റേയും “പുറംചട്ട” ഉരിഞ്ഞെറിയും. ഈ പുറംചട്ട - സ്ത്രീ-പുരുഷ വ്യത്യാസം, മർത്യശരീരങ്ങളിൽ തിളച്ചുമറിയുന്ന വികാരങ്ങൾ, ജനനവും മരണവും - എന്നിവയെല്ലാം നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവത്തിന് അന്യമാകുന്നു.

ഈ ഭൗതികശരീരത്തിന്റെ പുറംചട്ട ഉരിഞ്ഞെറിയുന്നതോടെ മനുഷ്യൻ പ്രേതാത്മാവായിത്തീരും എന്നർത്ഥമില്ല. പരുപരുത്തതും, ഭാരമുള്ളതുമായ ദേഹം മാത്രമാണ് ഒഴിവാക്കിയത്. അന്ത്യകാലത്തെ പുനഃസംഘടനയിൽ, കാലവും മനുഷ്യജാതിയും അതിന്റെ സർവ്വസമ്പൂർണ്ണതയിൽ എത്തിച്ചേരുമ്പോൾ മനുഷ്യന് ശുദ്ധിയാക്കിയ പുത്തൻ ശരീരം ലഭ്യമാകും. ഇപ്പോൾ നമ്മെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന വികാരങ്ങളും, മോഹങ്ങളും രൂപാന്തരപ്പെട്ട്, നന്മയെ ലക്ഷ്യമാക്കി ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്ന പുത്തൻ ശരീരമായി മാറും.

ചരിത്രത്തിലെ ജീവിതം ഒരു ധാന്യമണിയോടുപമിക്കാം. ആ ധാന്യം മരിച്ച് പുനർജന്മമേകണം. ഒരു മുഴുവൻ വളർച്ച പ്രാപിച്ച ചെടിയുടെ രൂപമോ, ഭാവമോ, അതിന്റെ പ്രവർത്തനമോ ഒരു ധാന്യമണിയിൽ നോക്കേണ്ടതില്ല. അതുപോലെ ഭ്രൂണരൂപിയായ മനുഷ്യൻ, മനുഷ്യനെപ്പോലെയല്ല കാണുന്നത്. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ സാധ്യതയും അതിലുണ്ട്. ചരിത്രവും ഏതാണ്ടിതുപോലെയാണ്.

ചരിത്രലോകത്തിലെ മനുഷ്യൻ നിലത്തിട്ട വിത്തുപോലെയാണ്; ഗർഭത്തിലെ ഒരു ഭ്രൂണപോലെ. അവന്റെ സർവ്വസാധ്യത അതിൽത്തന്നെ വെളിവാകുന്നില്ല. ഒരു ധാന്യമണിയുടെ പ്രാതിഭാസികമായ വിശകലനം ഒരു ചോളച്ചെടിയുടെ സ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. മനുഷ്യവിത്തിന്റെ രാസവിശകലനം പൂർണ്ണവളർച്ചയെത്തിയ മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതം പ്രകടമാക്കുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ ജീവശാസ്ത്രം, മനുഷാസ്ത്രം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, ചരിത്രം എന്നിവയ്ക്ക് മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്താനാവില്ല.

സമ്പൂർണ്ണ മാനവരാശി ഏക ഘടകമെന്ന നിലയിൽ പാപത്തിൽ നിന്നും, മൃതാവസ്ഥയിൽ നിന്നും, വൈയക്തികതയിൽ നിന്നും വീണ്ടെടുത്ത്, ക്രിസ്തുവുമായി പുനരൈക്യപ്പെട്ട് ദൈവസാദൃശവാഹകരാകുക എന്നത് പ്രധാനമാണ്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ഈ സുപ്രധാനവശം നേടിയെടുക്കുക എന്നത് മതേതര, നരവംശ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിധിയ്ക്കപ്പുറത്താണ്. ഇത് ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിലെ വിലപിടിച്ച ഒരു വെളിപ്പെടുത്തലാണ്. എന്നാൽ അതിനോടു നമുക്ക് ധനാത്മകമായും ജ്ഞാത്മകമായും പ്രതികരിക്കാവുന്നതാണ്.

സർവ്വസമ്പൂർണ്ണ മാനവജാതി നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ആടാണ്. അതിനെ വീണ്ടെടുക്കാനും രക്ഷിക്കാനുമായി ക്രിസ്തു വന്നു. ക്രിസ്തു എല്ലാ നന്മയുടേയും സർവ്വസമ്പൂർണ്ണതയാണ്. അവൻ പുറത്ത് ഒരു നന്മയുമില്ല. ക്രിസ്തു എല്ലാ നന്മയുടേയും സമ്പൂർണ്ണതയാണ് എന്നത് ഗ്രിഗോറിയോസ് ആവർത്തിച്ചു പറയുന്ന കാര്യമാണ്. ക്രിസ്തുവിലാണ് ദൈവത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണതയും, അവന്റെ നന്മയും വസിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ക്രിസ്തുവാണ് ദൈവസാദൃശ്യത്തിന്റെ അതിവിശിഷ്ട പ്രതിച്ഛായ. പുതിയ മാനവരാശിയുടെ ആദ്യജാതൻ ക്രിസ്തുവാണ്. അവനിലാണ് പൂർണ്ണമനുഷ്യസ്വഭാവം പുനർസൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. ക്രിസ്തു മനുഷ്യനായതു വഴി നമ്മുടെ ശരീരത്തിലും രക്തത്തിലും പങ്കാളിയായി; അതിനാൽ നാം അവന്റെ പുതിയ മാനവികതയിൽ പങ്കാളിയാകേണ്ടതുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിലൂടെ പൂർണ്ണമനുഷ്യസ്വഭാവം ദൈവത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്ത് ശ്രേഷ്ഠപദവിയ്ക്കിലെത്തിയിരിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തുള്ള യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ അത്യുന്നത സ്ഥാനലബ്ധി, മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ഥലം ചരിത്രത്തിലല്ല മറിച്ച് ചരിത്രതീതത്തിലാണെന്ന് കാണിക്കുന്നു. ചരിത്രമാകുന്ന ഗർഭഗൃഹത്തിൽ രൂപപ്പെടുന്ന ഭ്രൂണം, അതിൽ നിന്നു പുറത്തുകടക്കുവാൻ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട്, മരണമെന്ന വേദനാജനകമായ അവസ്ഥയിലൂടെ ചരിത്രതീതത്തിലേയ്ക്ക് കടക്കുന്നു. മരണത്തിലൂടെയും പുനരുത്ഥാനത്തിലൂടെയും ഇങ്ങനെ ആദ്യമായി ജാതനായതിനാലാണ് ക്രിസ്തു ആദ്യജാതനെന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഈ ലോകത്തിലെ, ചരിത്രത്തിലെ മനുഷ്യജീവിതം കോഴിമുട്ടയ്ക്കകത്തായിരുന്ന കോഴിക്കുഞ്ഞിനെപ്പോലെയാണ്. ഒരിക്കലും കോഴിമുട്ടയ്ക്കകത്തെ കോഴിക്കുഞ്ഞ് അതിന്റെ സംരക്ഷണവലയം വിട്ട് പുറത്തുവരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. സ്വതന്ത്രമായ പുറംലോകത്തിന്റെ സൗന്ദര്യവും, സാധ്യതയും മുട്ടക്കുള്ളിൽ കഴിയുന്ന കുഞ്ഞിനറിയില്ല. ഒരിക്കൽ പുറത്തുവന്ന കുഞ്ഞിന് അകത്തുവളരുന്ന കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ അതറിയിക്കാനും നിർവ്വാഹമില്ല. അതുകൊണ്ട് മുട്ടക്കകത്തുള്ള ചൂടിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ കഴിയാനാണ് കോഴിക്കുഞ്ഞിന് താൽപര്യം. മരണമെന്ന പുറംചട്ട പൊട്ടിച്ച് അതുവരെ അജ്ഞാതമായിരുന്ന ലോകം കാണുന്ന കോഴിക്കുഞ്ഞിനെ പോലെയാണ് മനുഷ്യൻ ചരിത്രതീതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്. ഈ ഉപമയിലെ പ്രധാനപ്രശ്നം മുട്ടക്കകത്തെ കോഴിക്കുഞ്ഞിന് സ്വതന്ത്ര തീരുമാനത്തിന് അവസരമില്ല എന്നതാണ്. എന്നാൽ ചരിത്രത്തിലെ മനുഷ്യന് സ്വയം തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അവസരവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ട്.

മനുഷ്യസ്വഭാവം ഇരട്ടസൃഷ്ടിക്ക് വിധേയമായി. ആദ്യം നമ്മെ രൂപപ്പെടുത്തി; രണ്ടാമത് നമ്മെ പുനർരൂപപ്പെടുത്തി. ഈ രണ്ടാമത്തെ രൂപപ്പെടുത്തൽ ആവശ്യമായി വന്നത് മനുഷ്യന്റെ അനുസരണക്കേടിനാൽ ദൈവസ്വരൂപം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതിനാലാണ്. പാപം ചെയ്ത പഴയ മനുഷ്യൻ കടന്നുപോയി. ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു പുതിയ സൃഷ്ടി ആവശ്യമായി വന്നു (കൊലോ. 3:9, എഫേ. 4:24, 2 കൊരി. 5:17). ഒരാൾ തന്നെയാണ് ആദ്യത്തെയും രണ്ടാമത്തെയും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ മെനഞ്ഞെടുത്തത്. ആദ്യം ഭൂമിയിലെ പൊടിയിൽനിന്നും മനുഷ്യനെ നിർമ്മിച്ചു; ഇപ്പോൾ, രണ്ടാമത് കന്യകയിൽ നിന്നും ഒരു മനുഷ്യനെ വെറുതെ രൂപപ്പെടുത്തുകയല്ല ചെയ്തത്. തന്നെത്തന്നെ മനുഷ്യനായി രൂപപ്പെടുത്തി. മുമ്പ് ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചു; ഇപ്പോൾ ദൈവം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. മുമ്പ് വചനം ജഡത്തെ നിർമ്മിച്ചു; ഇപ്പോൾ വചനം ജഡമായി. അതുകൊണ്ട്, നമ്മുടെ ജഡത്തിലും രക്തത്തിലുമുള്ള അവന്റെ പങ്കാളിത്തം വഴി നമ്മുടെ ജഡം രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി ആത്മാവാക്കിത്തീർത്തു. അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിലുള്ള

പുതിയ സൃഷ്ടിയിലൂടെ, ദൈവം സ്വയം തുടക്കം കുറിക്കുകയും, അവൻ തന്നെ ആദ്യജാതനാവുകയും ചെയ്തു. ജീവിതത്തിലേക്ക് ജാതം ചെയ്ത വരുടെയെല്ലാം (മാമോദീസാ ഏറ്റവരുടെ) ആദ്യഫലമെന്ന നിലയിൽ, മരിച്ചവരുടെ ഇടയിൽനിന്ന് അവൻ വീണ്ടും പുനരുത്ഥാനം ചെയ്തു. അങ്ങനെ പുനരുത്ഥാനം ചെയ്തതുവഴി, അവൻ മരണത്തിന്റെ നാഥനാകുകയും, മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിയുടെയും ആദ്യഫലമായി തന്നോടൊപ്പം മുഴുവൻ ലോകത്തേയും വിശുദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്തു. അതാണ് മാനവരാശിയുടെ സർവ്വസമ്പൂർണ്ണത (*pleroma*).

ഉണയും നന്മയും - ചരിത്രത്തിന്റെ അർത്ഥം

ചരിത്രം കടന്നുപോകുന്ന വെറുമൊരു പ്രദർശനമാണോ? ചരിത്രത്തിന് അതിൽത്തന്നെ ഒരർത്ഥമില്ലേ? ചരിത്രത്തെ ഗർഭഗൃഹത്തോടുപമിച്ചത് പൂർണ്ണമായും ശരിയല്ല. കാരണം ഗർഭത്തിൽ കഴിയുന്ന ഭ്രൂണത്തിന് സ്വന്തം സ്വഭാവത്തേയും ഉണയേയും കുറിച്ച് ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാൻ സാധിക്കില്ല. എന്നാൽ ചരിത്രം എന്ന പ്രവർത്തനരംഗത്ത് മനുഷ്യന് തന്റെ തന്നെ സഹ-സ്രഷ്ടാവായവാനും അതുവഴി അവന് യഥാർത്ഥ ദൈവസ്വരൂപമാകുവാനും കഴിയും.

‘അപാമിയ’ (*apatheia*) എന്ന ഗ്രീക്ക് പദം ഗ്രിഗോറിയോസ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് പാപത്തിന്റെ അസാന്നിധ്യം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാത്രമല്ല; മനുഷ്യന്റെ സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛയുടെ സജീവ പ്രവർത്തനത്തേയും അത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ ‘നിഷ്കാമത’ എന്ന് പരിഭാഷപ്പെടുത്താം. പക്ഷേ, ആ പരിഭാഷ അതിൽത്തന്നെ പര്യാപ്തമല്ല. ഗ്രിഗോറിയോസ് ‘അപാമിയ’ കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് ബാസ്തവത്തിൽ വീഴാതെ നന്മയെ ആസ്വദിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയേയാണ്. മനുഷ്യന്റെ നിഷ്കാമത എന്നു പറയുന്നത് നിശ്ചലമല്ല; പദാർത്ഥലോകത്തേയും പദാർത്ഥമതര ലോകത്തേയും ആസ്വദിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തിനും ഭൂമിക്കും മദ്ധ്യവർത്തിയായി ജീവിക്കുന്നതിനാണ് മനുഷ്യൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ സ്റ്റോയിക് പാരമ്പര്യത്തിൽ, ഹിന്ദു പാരമ്പര്യത്തിലെന്നപോലെ അപാമിയ എന്നത് എല്ലാ ആഗ്രഹങ്ങളുടേയും, വികാരങ്ങളുടേയും അസാന്നിധ്യം എന്നാണ്. അതായത് തൃഷ്ണയുടെ അഭാവം എന്നർത്ഥം. പ്ലേറ്റോണിക് പാരമ്പര്യത്തിൽ, പ്രധാനമായും പ്ലോട്ടിനസ്, അപാമിയ ഇതേ അർത്ഥത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സ്റ്റോയിക്സിനും, നിയോപ്ലേറ്റോണിസിനും വികാരം എന്നത് അത്യാവശ്യമായും മനുഷ്യശരീരത്തിൽ നിന്നും ഉടലെടുക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കുന്നു. പ്ലോട്ടിനസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശരീരം തിന്മയാണെന്നു മാത്രമല്ല; തിന്മയുടെ ഉറവിടം കൂടിയാണ്. അതുകൊണ്ട് ആത്മാവിന്റെ മുഖ്യപ്രശ്നം തിന്മയായ ശരീരത്തെ കൂടാതെ പ്രവർത്തി

കാനാവില്ല എന്നതാണ്. എന്നാൽ ആത്മാവ്, ശരീരത്തിൽനിന്നും, അതിന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നും ആഗ്രഹങ്ങളിൽനിന്നും മോചിക്കപ്പെടുമ്പോൾ സ്വതന്ത്രമാകുന്നു. അതായത് ധർമ്മം എന്നത് ശരീരമില്ലാത്ത ആത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണ്. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് വിശ്വസിക്കുന്നത് മനുഷ്യനെ ഒരു അവിഭാജ്യമായ ആത്മ-ശരീര ജീവിയായിട്ടാണ് സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത് അർത്ഥമാക്കുന്നത് ശരീരത്തിന്റെ അഭാവമോ അതിന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ അഭാവമോ എന്നല്ല. ശരീരവും അതിന്റെ പ്രവൃത്തികളും ഇല്ലാതെയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വാതന്ത്ര്യമല്ല. ഭൗതികമനുഷ്യൻ അവന്റെ ചേതോവികാരങ്ങളെയും ആഗ്രഹങ്ങളെയും ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ നിന്നാണ് ധർമ്മം ഉടലെടുക്കുന്നത്. അതായത് മനുഷ്യന്റെ ധർമ്മിക പ്രവർത്തനങ്ങളിലാണ് അവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം കുടികൊള്ളുന്നത്. അല്ലാതെ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നു പറയുന്നത് പദാർത്ഥലോകത്തിൽനിന്നും ശരീരപഞ്ജരത്തിൽനിന്നും ഉള്ള പൂർണ്ണമായ വിമുക്തി അല്ല, പ്രത്യുത ബാധവഭയം കൂടാതെ സർവ്വനന്മയേയും ആസ്വദിക്കാനുള്ള ശക്തിയാണ് എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

ഗ്രിഗോറിയോസിന് ശരീരം അതിൽതന്നെ 'ത്വക്കു കൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പ്' ('coats of skin') എന്ന് കരുതുന്നില്ല. അത് ദൈവം മനുഷ്യന് അവന്റെ പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലമായി നൽകിയതാണ്. അത് ജൈവികതയും, മർത്യതയും ആകുന്നു. ജനനവും മരണവും ജൈവലോകത്തിന് ബാധകമായത് പാപത്തിന്റെ പരിണിതഫലമാണ്.

വി. പൗലോസിനെപ്പോലെ ഗ്രിഗോറിയോസിനും 'ത്വക്കു കൊണ്ടുള്ള ഉടുപ്പ്' ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നാൽ, ആത്മാവ് ശരീരമില്ലാതെ നിലനിൽക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല. ഒരു പുതിയ ഉടുപ്പ്; അതാണ് നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ ആദ്യ വസ്ത്രം. അത് പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. ആ വസ്ത്രം കുറപുറളാത്ത ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ശരീരവുമാണ്. ചരിത്രത്തിലെ നമ്മുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പനുസരിച്ച് ഭാഗികമായി നമ്മുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ശരീരത്തിന്റെ നിറവും, ഗുണവും നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇവിടെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്, മനുഷ്യന് അവന്റെ ഉണ്മയുടെ അത്യാവശ്യ സ്വഭാവം, സ്വതന്ത്ര തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള കഴിവ് ദൈവദത്തമാണ്. അങ്ങനെ അവൻ ദൈവത്തോടൊപ്പം അവന്റെ തന്നെ സഹ-സ്രഷ്ടാവ് ആകുന്നു. ദൈവസ്വരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ സുപ്രധാന വശമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇതിനെ കാണുന്നു. ദൈവം സ്രഷ്ടാവായതുപോലെ, മനുഷ്യനും ഒരു സ്രഷ്ടാവാണ്, നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവും, അവന്റെ തന്നെ സഹ-സ്രഷ്ടാവും.

എന്നാൽ സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാന വ്യത്യാസം ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നു. ദൈവം സ്വയംഭൂവാണ്. അവന്റെ ഉണമറ്റൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചോ ബന്ധപ്പെട്ടോ, മറ്റൊന്നിൽനിന്ന് ഉളവാ യതോ അല്ല. അത് അതിൽത്തന്നെ സമ്പൂർണ്ണവും അതുകൊണ്ട് അതിന് ആയിത്തീരേണ്ടതോ ഇല്ലാതായിത്തീരേണ്ടതോ ആയ ആവശ്യം ഇല്ല. എന്നാൽ സൃഷ്ടജാലങ്ങളുടെ അവസ്ഥ മറ്റൊന്നാണ്. സൃഷ്ടജീവി കളുടെ ഉണമറ്റ ദൈവത്തിൽ നിന്നുളവായതും, ദൈവത്തെ ആശ്രയിച്ച് നിൽക്കുന്നതും, ഇല്ലായ്മയിൽനിന്ന് വന്നുചേർന്നതും ആയിത്തീരലി ലുടെ കടന്നുപോകേണ്ടതും ആണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം ഉണയിൽ നിന്നു വേർപെട്ട് ഇല്ലായ്മയിലൂടെ സ്വന്തം നിലനിൽപ്പ് തന്നെ ഇല്ലാതാകുന്ന അവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചേരാം.

എന്നാൽ സൃഷ്ടിയിൽ മനുഷ്യന് ഒരു പ്രത്യേക ആനുകൂല്യം നൽകി യിരിക്കുന്നു. അവന് നൽകിയിരിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലൂടെ അവന്റെ തന്നെ സഹ-സ്രഷ്ടാവായി സൃഷ്ടാവസ്ഥയെ അതിലംഘിക്കാനുള്ള പ്രത്യേക അവകാശമാണത്. ഈ അവകാശം സാധ്യമാകുന്നത് ദൈവത്തിൽനിന്ന് വേർപെട്ടോ, സ്വാതന്ത്ര്യമായോ അല്ല; മറിച്ച് അനുതാപത്തി ലേക്ക് തിരിഞ്ഞ്, മാമോദീസായിലൂടെ അവനോട് ചേർന്ന്, ധർമ്മനിഷ്ഠ യുള്ള ജീവിതത്തിലൂടെ ഭരിക്കപ്പെട്ടവനായി തുടരുമ്പോഴാണ് സാധി കുന്നത്.

ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലും ഉണയിലും പങ്കാളിയാകുന്നതിനായി, മനുഷ്യൻ അവന്റെ സൃഷ്ടാവസ്ഥക്ക് അതീതനാകുന്നതനുസരിച്ച്, അവൻ തുടർച്ചയില്ലായ്മയെ തരണം ചെയ്യുന്നു. നന്മയിൽ വളരുന്നതിന്റെ അളവനുസരിച്ച് മനുഷ്യൻ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ദൈവത്തെപ്പോലെയാ കുന്നു. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സൃഷ്ടി തുടർച്ചയില്ലാ യ്മയോ, വിടവോ ഒന്നുമില്ലാതെ സമീപസ്ഥനായിരിക്കുന്നു. സ്ഥലകാല വ്യത്യാസമോ, ഇന്നലെകളെന്നോ, നാളെകളെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസമില്ലാതെ, ആദ്യാന്തം സഹസന്നിഹിതനാണ്.

യഥാർത്ഥ ഉണമറ്റ എന്നത്, സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉണമറ്റായതിനാൽ സൃഷ്ടി കപ്പെട്ട മനുഷ്യജാതി, ഉണയിലും ജീവിതത്തിലും പങ്കാളിയാകുന്നതു വഴി, ദൈവിക ഉണയുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ട് ദൈവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ ഉണയിലും പങ്കുവെക്കാനാകും.

ദൈവത്തിന്റെ ഉണയിൽ പങ്കുകാരനാകണമെങ്കിൽ മനുഷ്യജാതി അനുതാപത്തിലൂടെ, മാമോദീസായിലൂടെ, സൽക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തി ലൂടെ അത് നേടിയെടുക്കണം. ഇതാണ് ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ രക്ഷാ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടന. അല്ലാതെ, ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ

ദർശനങ്ങളെ പഠിച്ച ചില ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു തരത്തിലുമുള്ള 'മിസ്റ്റിക്കൽ അനുഭവത്തിലൂടെ' അല്ല, 'ഭഗവദ്ദർശനം' (mystical vision of God) എന്നതിലുപരി കൗദാശിക യോഗാത്മകതയ്ക്കാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് ഊന്നൽ നൽകിയത്. അനുതാപത്താൽ, ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം ക്രൂശിതനായി, അവനോടൊപ്പം പുനരുത്ഥിതനായി സ്നാനത്തിലൂടെയും, മൂറോനഭിഷേകത്തിലൂടെയും, വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന സംസർഗ്ഗത്തിലൂടെയും ക്രിസ്തുവുമായി ഒത്തുചേർന്ന്, ചരിത്രത്തിൽ ധർമ്മിക ജീവിതം നയിച്ച്, ദൈവത്തിലേക്ക് തിരിയുന്നതിനെയാണ് കൗദാശിക യോഗാത്മകത (Sacramental Mysticism) എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് വിളിക്കുന്നത്.

ചരിത്രത്തിന്റെ അർത്ഥം ചരിത്രത്തിൽത്തന്നെ എല്ലാം സ്വയം തികഞ്ഞ ഒരിടം എന്ന നിലയിൽ അന്വേഷിക്കേണ്ടതില്ല. മനുഷ്യചരിത്രത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിന്റെ അർത്ഥം രണ്ട് ചരിത്രാതീത ധ്രുവങ്ങളിൽ നിന്നാണ് വ്യുൽപ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നത് - മനുഷ്യന്റെ ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള ഉത്ഭവവും അവന്റെ ദൈവത്തിലുള്ള ഭാഗ്യേയവും. സ്ഥലകാല ലോകത്തിനും ചരിത്രത്തിനും, അതിൽത്തന്നെ ഒരർത്ഥവുമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചരിത്രം സ്വയം ഉൽപ്പാദിതമോ സ്വയംനിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടതോ അല്ല. വളരെ സുപ്രധാന തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്ന ഒരു കർമ്മഭൂമിയാണ്. ഈ തീരുമാനങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം പൂർണ്ണമായും ചരിത്രത്തിൽ പ്രകടമാകണമെന്നില്ല. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ചരിത്രത്തെ അർത്ഥപൂർണ്ണമാക്കുന്നത്, എല്ലാ ചരിത്രപരമായ നിലനിൽപ്പും ദൈവത്തിൽനിന്നും ഉളവാകുന്നതാണെന്ന തിരിച്ചറിവാണ്. അതിന്റെയർത്ഥം, സൃഷ്ടജാലങ്ങൾക്ക് ക്രിസ്തുവിലൂടെ, ചരിത്രത്തിൽ നടത്തുന്ന സ്വതന്ത്ര തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ, ഭാഗികമായി അതിന്റെ തന്നെ സഹസ്രഷ്ടാവാകാനുള്ള സാധ്യത നൽകിയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് വിശദമാക്കുന്നു.

ധർമ്മാധിഷ്ഠിത ജീവിതവും മനുഷ്യ പരിശ്രമവും

ഒരു ധർമ്മാധിഷ്ഠിത ജീവിതത്തിലൂടെ പ്രാഥമികമായി ദൈവസ്വരൂപം കൈവരിക്കാനാവും എന്ന ആശയം നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ സ്വന്തമല്ല. പ്ലേറ്റോ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, സ്റ്റോയിക്സ് എന്നീ ഗ്രീക്ക് ചിന്തകരും ഈ ആശയത്തെ അടിസ്ഥാനപരമായി അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ കാലത്ത്, സ്റ്റോയിസിസത്തിനു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിലും, ക്രിസ്തേതരുടെ ഇടയിലും വ്യാപകമായ സ്വാധീനം ഉണ്ടായിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ സിദ്ധിയിൽ നിന്നാണ് നന്മ-തിന്മകളുടെ സീകരണം സംഭവിക്കുക. അവിടെ മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ശരിയായ പ്രയോഗത്തിന് വലിയ സ്ഥാനമുണ്ട്.

ഗ്രീക്ക് ദർശനങ്ങളിൽ അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രിഗോറിയോസ് മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കുറച്ചു കാണിക്കുന്ന ഏതൊരു ആശയവും ദൈവദുഷണമായി കരുതി. ആ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് അവനു ലഭിച്ച ഏറ്റവും വിലപിടിപ്പുള്ള ദാനം. എന്നാൽ ദൈവകൃപ ഒരു ബാഹ്യകാരണമായി, നിർബന്ധത്താൽ മനുഷ്യനെ നന്മ ചെയ്യിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം അപ്രത്യക്ഷമാകും. അങ്ങനെയാകുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ ദൈവികനോ മാനുഷികനോ ആകുന്നില്ല, മറിച്ച് സന്ധ്യലതാദികളും, മൃഗങ്ങളും എന്നപോലെ സാഹചര്യങ്ങളുടെ അടിമയാകും.

അതുകൊണ്ട്, ഗ്രിഗോറിയോസ് മനുഷ്യപരിശ്രമത്തിന് ഊന്നൽ നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു ആശയമാണ് മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നത്. ദൈവകൃപയും, മനുഷ്യപരിശ്രമവും തമ്മിൽ ഒരു വൈരുദ്ധ്യം ഗ്രിഗോറിയോസ് കാണുന്നില്ല. കാരണം, മനുഷ്യൻ തുടങ്ങിവെയ്ക്കുക എന്നത് അത്യാവശ്യമാണ്; അതില്ലെങ്കിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ഇല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെങ്കിൽ അത് ധാർമ്മിക നന്മയാകുന്നില്ല; ധാർമ്മിക നന്മയില്ലാത്തതിടത്ത് ദൈവസാരൂപ്യം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഒരു മനുഷ്യനും പൂർണ്ണമായും നന്മയല്ല എന്ന കാര്യം സമ്മതിക്കുന്നതിൽ ഗ്രിഗോറിയോസിനു മടിയില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യനിൽ നിന്ന് ഒരു നന്മയും ഉണ്ടാവില്ല എന്ന് ദൈവശാസ്ത്രപരമായി വാദിക്കാനും കഴിയില്ല. ഇവിടെ ഗ്രിഗോറിയോസ് അഗസ്തീനോസിനേക്കാളും കൂടുതൽ യാഥാർത്ഥ്യത്തോട് അടുത്തു നിൽക്കുന്നു. തിന്മയുടെ ആധിപത്യം ഭൂരിപക്ഷംപേരിലും ഗ്രിഗോറിയോസ് കാണുന്നു; എന്നാൽ, മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ, നന്മ വളരെയധികം ഉള്ള ഒരുപിടി മനുഷ്യരേയും ഗ്രിഗോറിയോസിന് കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. ഇതു കാണിക്കുന്നത് നന്മ ചെയ്യുവാൻ മനുഷ്യനു കഴിയും എന്ന വസ്തുതയിലേക്കാണ്. മനുഷ്യനെ പ്രാതിഭാസിക സങ്കല്പത്തിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ, മനുഷ്യന് നന്മയും തിന്മയും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നവനാണെന്ന് കാണാം. എന്നാൽ അഗസ്തീനോസ് പറയുന്നതുപോലെ, ഒരു നന്മയും മനുഷ്യനിൽ നിന്നു വരുന്നില്ല എന്നു പറയുമ്പോൾ നാം വിസ്മയിച്ചു കൂടാത്ത കാര്യമാണ് മോശ, ഏലിയാവ്, സ്നാപക യോഹന്നാൻ എന്നിവർ അതതു കാലത്തെ ജനതയെ നയിച്ചവരാണെന്ന വസ്തുത. ഇവിടെ മോശയിലും, ഏലിയാവിലും, സ്നാപകയോഹന്നാനിലേക്കുമാണ് നാം ദൈവസാദൃശ്യം കാണുവാൻ നോക്കേണ്ടത്; അല്ലാതെ ഭൂരിപക്ഷംവരുന്ന സാധാരണ മനുഷ്യരിലേക്കല്ല.

എല്ലാം ദൈവകൃപയാണ്. ദൈവം മാത്രമാണ് നന്മ. എല്ലാ നന്മയുടേയും ഉറവ ദൈവമാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ നന്മ ദൈവത്തിൽ നിന്നും ലഭിച്ചതാണ്; അല്ലാതെ സ്വയം ഉളവാത്തല്ല. വീഴ്ചയ്ക്കു ശേഷവും ഈശ്വരനന്മ ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു മനുഷ്യനും പൂർണ്ണ നന്മയല്ലെങ്കിലും എല്ലാ

മനുഷ്യരും മുഴുവൻ തിന്മയല്ല. മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ മുഴുവനും തിന്മയായി നിർവചിച്ചു കൂടാ. മനുഷ്യപ്രകൃതി ഇപ്പോഴും നന്മയ്ക്കും തിന്മയ്ക്കും വഴിപ്പെടാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. മൃഗവാസനയാൽ മനുഷ്യപ്രകൃതി ക്ലാബു പിടിച്ച് തടസ്സപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, നന്മ ചെയ്യുവാനുള്ള കഴിവ് ആദ്യ ദാനമെന്ന നിലയിൽ ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ യവനപാരമ്പര്യം ഗ്രിഗോറിയോസിനെ കാര്യമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നത് സംശയാതീതമാണ്; കാരണം ഗ്രീക്കുകാർക്ക് മനസ്സിന്റെ വിശുദ്ധി ദൈവികതയിലേക്കുള്ള വഴിയായിരുന്നു.

മനുഷ്യപരിശ്രമം ഒരിക്കലും ദൈവകൃപയെ നിഷേധിക്കുന്നില്ല. നന്മയിലേക്ക് പരിശ്രമിക്കാനുള്ള കഴിവു തന്നെ കൃപയാണ്. മനുഷ്യന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയും മനുഷ്യരാശിയുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയും സംഭവിക്കുന്നതെല്ലാം ദൈവത്തിൽനിന്നു വരുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസിന് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു സംശയവുമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നന്മയുടെ ആദികാരണം ദൈവം ആകുന്നു; നാമല്ല.

അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ കർമ്മം ധർമ്മാനുഷ്ഠാനമാകുന്നു എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവം അതിന്റെ സ്വത്വമനുസരിച്ച് വർത്തിക്കുന്നത്, ധർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. ദുർവൃത്തിയോ തിന്മയോ പ്രവൃത്തിക്കുമ്പോൾ അത് തന്റെ സ്വത്വത്തിനന്യമായ “നിലനിൽക്കാത്ത” ശക്തിയായ തിന്മയ്ക്കും പാപത്തിനും അനുസൃതമായാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

എല്ലാ നന്മപ്രവൃത്തിയുടേയും ആദികാരണം ദൈവത്തിന്റെ നന്മയായതുകൊണ്ട് അത് കൃപയുടെ ഫലമാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ തന്റെ സാതന്ത്ര്യമുപയോഗിച്ച് നന്മ ചെയ്യുമ്പോൾ, അവൻ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനാകുകയും, നന്മയ്ക്കു ചേർന്നവിധം സാതന്ത്ര്യമായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ അധീശത്വ കൃപയുടെ (Sovereign grace) നിഷ്ക്രിയ പ്രതികരണമെന്ന നിലയിൽ നന്മ ചെയ്യേണ്ടി വരുമ്പോൾ, മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന നന്മ ഒരു പുഷ്പം നന്മയാകുന്നതുപോലെയാ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പുഴ നന്മയാകുന്നതുപോലെയാ ആകുന്നുള്ളൂ. സ്വതന്ത്രമായി തെരഞ്ഞെടുത്ത നന്മപ്രവൃത്തികളാണ് അഥവാ ധാർമ്മികനന്മയാണ് യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനന്മ. അത് ഒരിക്കലും അധീശത്വകൃപയുടെ നിഷ്ക്രിയ പ്രതികരണമല്ല.

ധർമ്മം അഥവാ നന്മയായ കർമ്മം, മനുഷ്യസ്വഭാവമനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുക എന്നതാണ്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ അത്യാവശ്യ സവിശേഷത, തിന്മ ചെയ്യുന്നതോ അധീശത്വ കൃപയ്ക്കനുസരിച്ച് രൂപപ്പെടുത്തുന്ന നിഷ്ക്രിയ ഭാവമോ അല്ല; മറിച്ച് സ്വതന്ത്ര തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ നന്മയാകുക എന്നതാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ധർമ്മമാണ് മനുഷ്യന്റെ

യഥാർത്ഥ പ്രകൃതം. ദൈവത്തിന്റെ നന്മയിൽ പങ്കാളിയാകാനുള്ള അടിസ്ഥാനവും അതു തന്നെയാണ്.

ധർമ്മമാണ് പുതിയ മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം; അവൻ ക്രിസ്തുവിൽ സ്നേഹത്തിലും, വിശുദ്ധിയിലും, ധർമ്മനിഷ്ഠയിലും ജീവിക്കുന്നു. ഈ പുതിയ വസ്ത്രം, അനശ്വരതയുടെ ഈ വസ്ത്രം നമ്മെ വീണ്ടും മനുഷ്യരാക്കുന്നു; ദൈവത്തോട് അടുപ്പിച്ച് നമ്മുടെ വാഹകരാക്കുന്നു. ഈ ധർമ്മമാണ് അല്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ പങ്കാളിത്തത്തിലുള്ള വളർച്ചയാണ് ഒരുവനെ ദൈവജ്ഞാനത്തിലാക്കുന്നത്.

ദൈവസ്വഭാവം, അതിൽത്തന്നെ ഉളവാക്കുന്നതിനാൽ, അതിന്റെ സത്തയനുസരിച്ച്, എല്ലാത്തരം സമഗ്ര ജ്ഞാനഅന്വേഷണത്തിനും അതീതമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ചിന്തയ്ക്കും സങ്കല്പങ്ങൾക്കും അതിനെ സമീപിക്കാനോ ആർജ്ജിക്കുവാനോ കഴിയില്ല. അജ്ഞേയമായതിനെ മനസ്സിലാക്കാനോ, സങ്കല്പിക്കാനാവാത്തതിനെ ഗ്രഹിക്കാനോ ഉള്ള ബൗദ്ധികവിദ്യക്ക് രൂപംകൊടുക്കാൻ മനുഷ്യശേഷിക്ക് ഇതുവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ദിവ്യസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് മനുഷ്യയുക്തിക്ക് അപ്രാപ്യമാണെന്ന്, അതുകൊണ്ടാണ് അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നത് (റോമ. 11:33). നമുക്ക് മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന ആരും, എല്ലാ ജ്ഞാനത്തിനും ഉപരിയായ ആ ജ്ഞാനത്തെ അറിയുവാനുള്ള ഒരു ചെറിയ സൂചനപോലും നൽകാതെയാണ് പോയത്. ആ ദൈവിക സത്ത ഓരോ സ്വഭാവത്തിനുപരിയും അദ്യശ്യവും അജ്ഞേയവുമാണ്.

എന്നിരുന്നാലും ദൈവത്തെ വേറൊരുവിധത്തിൽ കാണുവാനും മനസ്സിലാക്കുവാനും കഴിയും. ദൈവത്തെ ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അനവധിയാണ്. ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന വിശ്വവിവേകത്തെ അനുമാന പ്രക്രിയയിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാനാവും. ഈ പ്രപഞ്ചം മെനഞ്ഞടുത്ത, വിശ്വകർമ്മാവിന്റെ കലാവിരുത്ത് നമുക്ക് അവനെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് നൽകുന്നു. അതുപോലെ നാം സൃഷ്ടിയുടെ ക്രമം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ എല്ലാ വിവേകത്തോടെയും ചിട്ടയോടെയും ക്രമീകരിച്ച സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഒരു രൂപം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ രൂപപ്പെടാറുണ്ട്. ആ രൂപം ദൈവത്തിന്റെ സത്തയല്ല; അവന്റെ നിർമ്മാണ വൈദഗ്ദ്ധ്യമാണ് വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. സത്തയിൽ അദ്യശ്യനായിരിക്കെതന്നെ പ്രവർത്തനത്തിൽ ദൈവത്തെ ധ്യാനാത്മകതയോടെ ദർശിക്കുവാനാകും.

ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ; അവർ ദൈവത്തെ കാണും (വി. മത്തായി 5:8) എന്ന ക്രിസ്തുവചനം അർത്ഥമാക്കുന്നത് ഹൃദയശുദ്ധിയുള്ള അനുഗൃഹീതർക്ക് ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് എന്തെങ്കിലും അറിയാനാകും എന്നല്ല, മറിച്ച് ദൈവത്തെ ഒരുവനിൽ ഉൾക്കൊള്ളുക എന്നാണ്.

അതുതന്നെയാണ് “ദൈവരാജ്യം നിങ്ങളിൽ തന്നെയാണ്” (വി. ലൂക്കോസ് 17:21) എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ അവന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തെ സർവ്വവിധ കറകളേയും കഴുകി വിമലീകൃതനായിരിക്കുകയും ജഡത്തിന്റെ എല്ലാവിധ വൈകാരിക ആവേഗങ്ങളിൽ നിന്നും മോചനം നേടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ദിവ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രതിരൂപം അവനിൽ ദർശിക്കാനാവും (മത്തായി 5:8, ലൂക്കോസ് 17:21) എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

അത്യുന്നതങ്ങളിൽ വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന അഗമ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ അവർണ്ണനീയവും അവാച്യവുമായ ദിവ്യതേജസ്സ് ദർശിക്കുവാനുള്ള ഒരു ആഗ്രഹം മർത്യനായ മനുഷ്യനിലുണ്ട്. അത്തരം ഒരു ദർശനഭാഗ്യം ലഭിക്കാത്തതിൽ മനുഷ്യൻ നിരാശനാകേണ്ടതില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, മനുഷ്യർക്ക് അവനവന്റെ ഗ്രഹണശക്തികൊണ്ട് ഒരു പരിധി വരെ ദൈവികഅറിവ് നേടിയെടുക്കാനാവും. കാരണം, ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ തന്നെ അവന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഘടനയിൽ ദൈവസ്വഭാവത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണതയുടെ പതിപ്പ് മുദ്രിതമായിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവമുദ്രിതമായ സ്വഭാവത്തിന്മേൽ തീവ്ര പതിച്ച ദൈവിക പരിപൂർണ്ണതയുടെ സാദൃശ്യത്തെ തീവ്രയുടെ ലേപനത്താൽ മായ്ക്കപ്പെട്ട് പ്രയോജനരഹിതമാക്കുകയും ചെയ്തു. നീതിപ്രവൃത്തിയിലൂടെ ഇത്തരം ദുഷ്ടതയുടെ കറകളെ കഴുകിക്കളഞ്ഞ്, ഹൃദയത്തിൽ പറ്റിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന അഴുക്കുകളെ നീക്കംചെയ്ത്, ദിവ്യസൗന്ദര്യം വെട്ടിത്തിളങ്ങാൻ നാം അനുവദിച്ചാൽ പൂർണ്ണതയുടെ പ്രതിബിംബം പ്രശോഭിക്കാനിടയാകും. അങ്ങനെ കറകളെ കഴുകിക്കളഞ്ഞ മനുഷ്യൻ അവനിൽത്തന്നെ, അവന്റെ തന്നെ വിശുദ്ധിയിൽ മൂലപ്രകൃതത്തെ, പ്രതിബിംബമായി ദർശിക്കാനാവും.

ഇത് ഒരാൾ കണ്ണാടിയിൽ സൂര്യനെ നോക്കിയതുപോലെ തന്നെ. ഒരാൾ നേരിട്ട് ആകാശത്തേക്ക് നോക്കാതെ, കണ്ണാടിയിലൂടെ പ്രതിബിംബത്തിൽ നേരിട്ടു സൂര്യനെ കണ്ട മാതിരി അനുഭവം. ആരംഭം മുതൽ നമ്മിൽ സ്ഥാപിതമായിരുന്ന ദൈവസാദൃശ്യത്തിന്റെ കൃപയിലേക്ക് മടങ്ങിയാൽ, ദൈവികശോഭ നേരിട്ട് ദർശിക്കുവാൻ നാം ശക്തരല്ലെങ്കിലും, നമുക്ക് നാം എന്തന്വേഷിക്കുന്നുവോ അതിനെ നമ്മിൽത്തന്നെ കാണുവാൻ കഴിയും. ദൈവികത എന്നാൽ വിമലതയും, നിഷ്കാമതയും, തീവ്രതയിൽ നിന്നും ദുഷ്ടതയിൽ നിന്നുമുള്ള വേർപിരിയലുമാണ്. ഈ ഗുണഗണങ്ങൾ നമ്മിലുണ്ടായാൽ ദൈവം തീർച്ചയായും നമ്മിലുണ്ടാവും. നമ്മുടെ മനസ്സ് ദുഷ്ടതയുടെ കറപുരളാതെയും, വികാരങ്ങളിൽ നിന്ന് വിമോചിതമായും, എല്ലാ അഴുക്കുകളിൽ നിന്ന് ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ നമ്മുടെ കർണ്ണങ്ങൾ തെളിമയുള്ളതായി അനുഗൃഹീതമായി

തീരുന്നു. അശുദ്ധർക്ക് അഗോചരമായത് വിശുദ്ധർക്ക് ഗോചരീഭവിക്കുന്ന അനുഭവം ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നു. അന്തരാത്മാവിൽ നിന്ന് ഇരുണ്ട മേഘപടലങ്ങളെ മാറ്റുമ്പോൾ ഹൃദയത്തിന്റെ അതീവ നിർമ്മലശോഭയിൽ നമുക്ക് ദൈവദർശനം വ്യക്തമായി സാധ്യമാകുന്നു. എന്താണീ ദർശനം? ഇതു ദൈവസ്വഭാവത്തിന്റെ നൈർമ്മല്യം, വിശുദ്ധി, എളിമ തുടങ്ങിയവയുടെയൊക്കെ അത്യുജ്ജ്വല പ്രതിബിംബമാകുന്നു; ഇവയിലൊക്കെയാണ് ദൈവത്തെ ദർശിക്കാനാവുക എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

ഇവിടെ, ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥ അറിവ് ദൈവദർശനമായി (beatific vision) മാറുന്നു. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇതൊരു മിസ്റ്റിക്കൽ അനുഭവമേ അല്ല; എന്നാൽ തിന്മയുടെ കളങ്കം ഏശാതെ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ച് നന്മയിലും വിശുദ്ധിയിലും വളർന്ന് യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനാകുന്ന അനുഭവമാണ്. ഭഗവദ്ദർശനം എന്നത് ഇവിടെ ബൗദ്ധികതലവും, യോഗാത്മകതലവും നൈതിക-സന്മാർഗ്ഗതലവും ഒത്തുചേർന്ന അനുഭവമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് കാണുന്നു. ജ്ഞാനം എന്നതുതന്നെ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണെങ്കിൽ അത് വിശുദ്ധി, യഥാർത്ഥ ആന്തരിക വിമോചനം എന്നിവയുമായി അവിഭാജ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്റെ “ആത്മാവും പുനരുത്ഥാനവും” എന്ന കൃതിയിൽ പറയുന്നത് “ജ്ഞാനം സ്നേഹമാകുന്നു” എന്നാണ്. ‘അപാമിയ’ (നിഷ്കാമത) സ്നേഹത്തിന്റെ ഒഴിവാക്കാനാവാത്ത ഘടകമാണ് എന്നു പറയുമ്പോൾ വികാരത്തിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യം എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. മറിച്ച് തനിക്കുതന്നെ നിയന്ത്രണമില്ലാത്ത ബാഹ്യശക്തിയുടെ പ്രേരണയാൽ സംഭവിക്കുന്ന നിഷ്ക്രിയ നിർവ്വീകാരതയ്ക്കു പകരം സ്നേഹം ശക്തമായ ഇച്ഛയുടെ വ്യക്തമായ ലാഭോടെയുള്ള പ്രവർത്തനമാണ്.

അഗസ്തീനോസിന്റെ സങ്കല്പത്തിലുള്ള അധീശദൈവകൃപ മനുഷ്യനെ നിഷ്ക്രിയനാക്കുന്നതുകൊണ്ട് അത് മനുഷ്യനെ ചെറുതാക്കുന്നു. അതിനാൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് അത്തരം അധീശ-നിർബ്ബന്ധിത-ഏകാധിപത്യപരമായ കൃപയെന്ന ആശയത്തെ തള്ളിക്കളയുന്നു. നിർബ്ബന്ധിതകൃപയേക്കാൾ മഹത്തരമായത് മനുഷ്യനെ നന്മയുടെ സ്വതന്ത്ര സ്രോതസ്സാകാൻ അനുവദിക്കുന്ന ദൈവകൃപയാകുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വരപ്രസാദം പരമാധികാര കൃപയേക്കാൾ നല്ലതാണ്. നന്മയെ നിർബ്ബന്ധത്താലല്ല, സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛയോടെ സ്നേഹിക്കുക എന്നതാകുന്നു ദൈവം മനുഷ്യനു നൽകിയ മഹത്തായ ദാനം. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റേയും സൃഷ്ടിയുടേയും ഇടയിൽ നിൽക്കുന്ന മദ്ധ്യയാഥാർത്ഥ്യമായതിനാൽ (middle reality) രണ്ടിലേക്കും ആകർഷിക്കപ്പെടാനുള്ള പ്രേരണ നില

നിൽക്കുന്നു. അതിനാൽതന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യം ശരിയായി വിനിയോഗിക്കാനുള്ള അവസരവും വന്നുചേരുന്നു.

മനുഷ്യസ്വഭാവം ഒരേസമയം വസ്തുപ്രപഞ്ചത്തിലേക്കും ആത്മപ്രപഞ്ചത്തിലേക്കും ആകർഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ലൗകികതയിലും ആത്മീയത നിത്യതയുടെ വശത്തേക്കും നയിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ട് വിപരീതദിശയിലുള്ള പ്രേരണ മനുഷ്യൻ ശരിയായത് തിരിച്ചറിയുവാനും സത്യമായ നന്മ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുമുള്ള അവസരമൊരുക്കുന്നു. ഈ സർഗ്ഗാത്മക സ്വാതന്ത്ര്യം മറ്റുള്ള എല്ലാ ഇന്ദ്രിയ ആകർഷണങ്ങളേയും വീട്ടി, യഥാർത്ഥ നന്മയായ ദൈവത്തെ ലാക്കാക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തെ കാണാൻ തുടങ്ങുകയും, ദൈവത്തെപ്പോലെ ആവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇവിടെ ദൈവസ്നേഹം മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ശരിയായ പ്രകാശനമാകുന്നു. ഈ സ്നേഹകർമ്മമാണ് യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനകർമ്മം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ദൈവസ്നേഹത്തിലൂടെ ഒരുവന് എല്ലാ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടേയും പ്രഭവമായ യഥാർത്ഥ്യത്തെ അറിയാൻ ഇടയാകുന്നു. അതായത് ആശ്രയിക്കാനാവുന്നതും, സത്യവും താൻ മാത്രം നന്മയുമായ ആ ഏക ദൈവത്തെ അറിയുവാൻ സാധിക്കുന്നു. നന്മയെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ സ്വയം നന്മയായിത്തീരും. അവനിലുള്ള നന്മ അവനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി പൂർണ്ണ നന്മയിലേയ്ക്ക് വളർത്തുന്നു.

ദൈവകൃപയും മനുഷ്യപരിശ്രമവും തമ്മിൽ ഒരു സംഘർഷം ഗ്രിഗോറിയോസ് കാണുന്നില്ല. ദൈവകൃപയാണ് മനുഷ്യപരിശ്രമം സാധ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. മനുഷ്യാവതാരത്തിലൂടെ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപപ്രത്യേക കൃപയുടെ മാർഗ്ഗമായി മനുഷ്യരെ നന്മയുടെ സ്നേഹത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുന്നു. കൂദാശകളും കൃപയ്ക്ക് നിദാനമാകുന്നു. ഒരിക്കലും കൃപ നിർബന്ധം ചെലുത്തുന്നില്ല; അങ്ങനെയായാൽ അത് യഥാർത്ഥ ധാർമ്മിക നന്മ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നില്ല. കാരണം നിർബന്ധിതനന്മ നന്മയാകുന്നില്ല.

ക്രിസ്തുവില്ലാതെ, മനുഷ്യപ്രകൃതത്തിന്, അതായത് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ആടിന്, ഇടയന്റെ അടുത്തേക്ക് തനിയെ മടങ്ങുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ദൈവകൃപയില്ലാതെ മനുഷ്യജാതിക്ക് ഒരു നന്മയും പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. സൃഷ്ടിയിലുള്ള കൃപയും, വീണ്ടെടുപ്പിലുള്ള കൃപയും - ഇത് രണ്ട് അടിസ്ഥാന യഥാർത്ഥ്യങ്ങളായി ഗ്രിഗോറിയോസ് അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിലൂടെ, അതായത്, ദൈവസ്വരൂപത്തിൽ പുതിയ മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട്, അവനിൽ ദൈവികതയുടെ സമ്പൂർണ്ണ ശരീരത്തിൽ വസിച്ചിട്ട്, അവൻ തന്റെ പരിശുദ്ധിയിലൂടെ, മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ ദൈവത്തോട് വീണ്ടും അടുപ്പിച്ചു. അവൻ നമ്മെയെല്ലാം ഒത്തൊരുമിച്ച് അതേ കൃപയിലേക്ക് ചേർത്ത്, മുഴുവൻ മനുഷ്യസ്വഭാവം

അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ സ്വശരീരത്തിൽ സംവഹിച്ചു ദൈവവുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

അഗസ്തീനോസ് രണ്ട് കാര്യം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ഒന്ന്, എല്ലാ സ്വഭാവവും ദൈവസൃഷ്ടി ആയതിനാൽ നന്മ ആണ്. രണ്ട്, പാപി തന്റെ പരിശ്രമംകൊണ്ടു മാത്രം സ്വയം വീണ്ടെടുക്കപ്പെടുന്നില്ല. ഈ രണ്ടു കാര്യത്തിലും ഗ്രിഗോറിയോസ് യോജിപ്പ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. അതേസമയം ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ അനുതപിക്കാനും ദൈവത്തിങ്കലേക്ക് തിരിയാനുമുള്ള കഴിവുണ്ട്; ദൈവത്തിങ്കലേക്കുള്ള ഈ മടങ്ങലും ദൈവകൃപയായി തിരിച്ചറിയണം. ഗ്രിഗോറിയോസ് അഗസ്തീനോസുമായി അഭിപ്രായവ്യത്യാസം പുലർത്തുന്ന മറ്റൊരു പ്രധാന കാര്യം പരിശുദ്ധാത്മ ശക്തിയിലും, മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര പരിശ്രമത്തിലും സ്വന്തം ഉണയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മനുഷ്യൻ നിർണ്ണായകമായ പങ്കുവഹിക്കുവാൻ കഴിയും എന്നതാണ്. നമ്മുടെ വീഴ്ചയിൽ നിന്ന് നമ്മെ വീണ്ടെടുക്കാൻ നമ്മുടെ പ്രയത്നത്തിനു മാത്രമായി സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ കൂടി, ഈ പരിശ്രമത്തിന് നമ്മുടെ ഉണയുടെ ഘടനയെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിർണ്ണായകമായ ശക്തിപകരുവാൻ കഴിയും എന്നത്രെ. വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യജാതിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് ഗ്രിഗോറിയോസ് ഊന്നൽ നൽകുമ്പോൾ അഗസ്തീനോസ് പാപാവസ്ഥയിൽ (വീഴ്ചയിൽ) കഴിയുന്ന മനുഷ്യജാതിയുടെ പാരതന്ത്ര്യത്തിന് ഊന്നൽ നൽകുന്നു. ക്രിസ്തുവിൽ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ക്രിയാത്മകവശങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യാൻ അഗസ്തീനോസ് ഭയപ്പെടുന്നതായി പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

നന്മ ചെയ്യുവാനായി വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യജാതിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഗ്രിഗോറിയോസ് പുകഴ്ത്തുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ കൃപ മനുഷ്യജാതിയുടെ തിന്മയിൽ നിന്നുള്ള വിമോചനത്തിന് സമ്പൂർണ്ണമായും അത്യാവശ്യമാണെന്ന അഗസ്തീനോസിന്റെ നിലപാടിനോട് ഗ്രിഗോറിയോസ് യോജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ കൃപ ഇല്ലാതെ മനുഷ്യന് ഏതു രീതിയിലായാലും ഒരു നന്മയും, അത് ചിന്തയിലാവട്ടെ, ഇച്ഛയിലും സ്നേഹത്തിലും അല്ലെങ്കിൽ പ്രവൃത്തിയിലുമാകട്ടെ, ചെയ്യുവാൻ കഴിയില്ല എന്ന വാദം തെറ്റിദ്ധാരണ പുലർത്താൻ സഹായിക്കുകയേ ഉള്ളൂ എന്ന് ഗ്രിഗോറിയോസ് ആരോപിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പറയുന്നതുകൊണ്ട് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മാത്രമേ നന്മ ചെയ്യാനാവൂ എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ഇടവരും. മറ്റൊരു രീതിയിൽ പറഞ്ഞാൽ, കർമ്മം കൊണ്ട് നന്മ ചെയ്യുന്നതിനാൽ ക്രിസ്തേതരർക്കും നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപ സൗജന്യമായി ലഭ്യമാണ് എന്ന് വരും. യേശുക്രിസ്തു

എന്ന മദ്ധ്യസ്ഥനിലൂടെയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ കൃപയിലല്ലാതെ ഒരു മനുഷ്യനും ഒരു നന്മയും ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല എന്ന് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് പറഞ്ഞുവെയ്ക്കുന്നില്ല. മോശയുടെയും ഏലിയാവിന്റേയും ഉദാഹരണം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഗ്രിഗോറിയോസ് പറയുന്നത്, മറ്റുള്ളവർക്ക് ലഭ്യമല്ലാത്ത പ്രത്യേക കൃപയുടെ സ്വീകർത്താക്കൾ എന്നതിനേക്കാൾ ഉപരി ഈ രണ്ടു വ്യക്തികളും അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നേരായ വഴിക്ക് ഉപയോഗിച്ചു കാണിച്ചു എന്നത്രെ.

ഗ്രിഗോറിയോസിന്റേയും അഗസ്തീനോസിന്റേയും ചിന്തയിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസം വളരെ സൂക്ഷ്മമാണെങ്കിലും, ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ വളരെയേറെ പ്രാധാന്യമുണ്ട് എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. കാരണം മതേതര സമൂഹത്തിലെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നേരിടുന്നതിലും മറ്റു മതങ്ങളുമായി സംവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനും ഇത്തരം ആശയങ്ങളിലുള്ള വ്യക്തത അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

തന്റെ വാദങ്ങളെ സാധൂകരിക്കുന്നതിനായി അഗസ്തീനോസ്, കൃശവന്റേയും കളിമണ്ണിന്റേയും സാദൃശ്യം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസിന്, മനുഷ്യൻ വെറും കളിമണ്ണാണെന്ന അഭിപ്രായത്തോട് യോജിക്കാനാവില്ല. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ മൂല്യപ്രതിബിംബം കളിമണ്ണാണത്. മനുഷ്യവംശത്തിന് സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് സൃഷ്ടിയിലുള്ള ദൈവകൃപയാലാണ്. എല്ലാ മനുഷ്യവംശവും സൃഷ്ടപ്രകൃതമെന്ന നിലയിൽ നന്മ ചെയ്യുവാനുള്ള ശേഷി പങ്കുവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഏറെയാളുകളും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നില്ല എന്നത് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തെ തെളിയിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ നേരെമറിച്ച്, കുറച്ചാളുകൾ നന്മ ചെയ്യുന്നു എന്ന വസ്തുത തന്നെ, എല്ലാ മനുഷ്യജാതികളിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്നതിന്റെ തെളിവാണ്.

ഗ്രിഗോറിയോസിന്, ദൈവകൃപ പ്രാഥമികമായും പ്രകടമാകുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ മഹത് പ്രവൃത്തികളിലും കുദാശകളിലുമാണ്. “മുകളിൽ നിന്നുള്ള കൃപ”, “ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിന്റെ കൃപ”, “അക്ഷയതയുടെ കൃപ”, “പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപ”, “കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപ”, “പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കൃപ”, “മാമോദീസായിലുള്ള കൃപ” എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ഗ്രിഗോറിയോസ് സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ, അതിവിശിഷ്ട കൃപ അർത്ഥമാക്കുന്നത്, വ്യക്തിഗത സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന് ദൈവം നൽകുന്ന സഹായമല്ല; മറിച്ച് മനുഷ്യനെ പാപത്തിൽനിന്നും മരണത്തിൽനിന്നും വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിലൂടെയുള്ള ദൈവ

ത്തിന്റെ മഹത്തായ ഇടപെടലാണ്. ഇതാണ് പ്രത്യേകിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപ അഥവാ പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിന്റെ കൃപ. കൃപയെന്നത് ദൈവത്തിന്റെ അതിമഹത്തായ പ്രവൃത്തിയാണ്. അല്ലാതെ, കാലാകാലങ്ങളിൽ ഓരോ മനുഷ്യനും നൽകുന്ന കൊച്ചുകൊച്ചു സഹായങ്ങളല്ല. കൃപയ്ക്കു മുമ്പ് പീഡകനായിരുന്ന പൗലോസ് അപ്പോസ്തോലന്റെ മാനസാന്തരത്തിൽ ഇത് പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. കൃപയാണ് ശൗലിനെ പൗലോസ് അപ്പോസ്തോലനാക്കുന്നത്. ദൈവകൃപ യേശുക്രിസ്തുവിൽ വെളിവാ യത് വിളംബരം ചെയ്യുന്നതാണ് സുവിശേഷത്തിന്റെ സന്ദേശം. മനുഷ്യജാതിക്ക് ഇപ്പോൾ നന്മ ചെയ്യുവാനും, നന്മയിൽ ജീവിക്കാനുമുള്ള സാധ്യത ഉളവായത് ദൈവകൃപ യേശുക്രിസ്തുവിൽ വെളിവായി എന്നതുകൊണ്ടു മാത്രവും, വീണ്ടെടുക്കലിലൂടെ മുഴുവൻ മനുഷ്യപ്രകൃതിയും പുതുതാക്കപ്പെട്ടു എന്നതിനാലുമാണ്.

സൃഷ്ടിയിലുള്ള ദൈവകൃപ യേശുക്രിസ്തു മുഖാന്തിരം വീണ്ടെടുത്ത ദൈവകൃപ, മാമോദീസാ, വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന, മൂറോനഭിഷേകം, പട്ടതം, എന്നീ രഹസ്യങ്ങളിലുള്ള ദൈവകൃപ എന്നിവയെ ഗ്രിഗോറിയോസ് അടിവരയിട്ടു പറയുന്നു. മനുഷ്യന്റെ സൽപ്രവൃത്തിയിലുള്ള ദൈവസഹായം സംബന്ധിച്ച് അഗസ്തീനോസ് നൽകുന്നതുപോലെ അധിക ഊന്നൽ ഗ്രിഗോറിയോസ് നൽകുന്നില്ല. നേരെമറിച്ച് ഗ്രിഗോറിയോസ് ഇങ്ങനെ പറയും: മനുഷ്യന്റെ സൽപ്രവൃത്തി എന്നത് ദൈവകൃപയോടുള്ള പ്രതികരണമാണ്. ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചത് നന്മയുടെ സ്വതന്ത്ര വാഹകരാകാനാണ്; എന്നാൽ മനുഷ്യന് ആ ശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ അത് പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സൃഷ്ടിയുടെ കൃപ, വീണ്ടെടുക്കലിന്റെ കൃപ, കുദാശകളിലെ കൃപ എന്നിവ മനുഷ്യന് നന്മ ചെയ്യുവാനുള്ള സാധ്യത ഉണ്ടാക്കി. അതേസമയം അത് മനുഷ്യന്റെ സ്വതന്ത്ര പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നും നിർബന്ധിത ആധീശകൃപയുടെ പ്രേരണയാലല്ലെന്നും ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിച്ചു.

പെലേജിയസിലൂടെയാണ് അഗസ്തീനോസ്, ഗ്രിഗോറിയോസിനെ മനസ്സിലാക്കിയത്. അദ്ദേഹം ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്താധാരയുടെ സൂക്ഷ്മത ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഒരുപക്ഷേ കഴിയാതിരുന്നതാണിത്. പെലേജിയസിനെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയുടെ ഒരു ദുർവ്യാഖ്യാതാവ് എന്നു പറയുന്നതാണ് ഗ്രിഗോറിയോസിനെ “അർദ്ധ-പെലേജിയൻ” എന്നു വിളിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ശരി. ഗ്രിഗോറിയോസും പെലേജിയസും തമ്മിൽ നികത്താനാവാത്ത വീടവുണ്ട്. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്ത അടിസ്ഥാനപരമായി ക്രിസ്തീയവും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് അവിഭാജ്യവുമാണ്. പെലേജിയസിന്റെ ചിന്ത ക്രിസ്തീയ ചിന്ത

കളിയിലിരിക്കുന്ന സാമാന്യമായി സ്വതന്ത്രമാണ് എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് സമർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്.

പെലേജിയസ് എന്ന മെത്രാപ്പോലീത്താ വരുത്തിവെച്ച പ്രശ്നങ്ങൾ ചെറുതായി കണ്ടുകൂടാ. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ വേദശാസ്ത്രം അതിഗഹനവും സൂക്ഷ്മതരവും ആയിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ ക്രൈസ്തവ ചിന്തകർക്ക് അക്കാലത്ത് ഗ്രീക്കും സുറിയാനിയും വശമില്ലായിരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ പൗരസ്ത്യർക്ക് ലത്തീൻ ഭാഷയും. എന്നാൽ ഗ്രിഗോറിയോസിനെ പാശ്ചാത്യർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിയ പെലേജിയസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യ ദർശനത്തെ ക്രമാതീതമായി പെരുപ്പിക്കുകയും ക്രൈസ്തവ ദർശനത്തിൽ ദൈവകൃപയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനത്തെ ന്യൂനീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന ആശയത്തെ അമിതമായി പെരുപ്പിച്ച് ദൈവകൃപയുടെ സ്ഥാനം കുറച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ അത്തരം ദർശനം പാശ്ചാത്യലോകത്ത് സ്വീകാര്യമാകാതിരുന്നു. എന്നാൽ ഗ്രീക്കുഭാഷ അഗസ്തീനോസിനു വശമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ദൈവകൃപാ സങ്കല്പത്തേയും മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യ ആശയങ്ങളേയും കുറെക്കൂടി അദ്ദേഹത്തിന് സ്വീകാര്യമാകുമായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യദർശനത്തിന്റെ തെറ്റായ ഭാഷ്യം പെലേജിയസിൽ നിന്നറിഞ്ഞ അഗസ്തീനോസ് അതിനെ രൂക്ഷമായി എതിർക്കുകയും, മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കുറച്ചുകാണിച്ച് ദൈവകൃപയുടെ സ്ഥാനം അധികവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗ്രിഗോറിയോസ് ദൈവകൃപയെ ഒട്ടും കുറച്ചു കാണിക്കുന്നില്ല. ഗ്രിഗോറിയോസിന് എല്ലാം ദൈവകൃപയാണ്. എന്നാൽ ദൈവകൃപ ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്താൻ മനുഷ്യന്റെ വശത്തു നിന്നുള്ള ശ്രമവും അനിവാര്യമാണ്. അവിടെയാണ് മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം. എന്നാൽ അഗസ്തീനോസ്, മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ബഹിഷ്കൃതമാക്കിയതിനാൽ, മനുഷ്യന്റെ സ്ഥാനം കുറഞ്ഞുപോയി. അതുകൊണ്ടാണ് അധീശത്വ ദൈവകൃപയെന്ന് പറയേണ്ടി വരുന്നത്.

നമ്മ ചെയ്യാനുള്ള സാധ്യത ദൈവം നൽകുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ള അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒരു ഘടകമാണ്. മനുഷ്യനിൽ കൂടെയല്ലാതെ ദൈവം ചരിത്രത്തിൽ സൽക്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് മാനുഷികപങ്ക് ചരിത്രത്തിൽ പ്രധാന ഘടകമാണ്. മനുഷ്യൻ അവന്റെ സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛയിൽ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ ദൈവമഹത്വത്തിന് കാരണമാകുന്നു. ദൈവസൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യൻ വൻ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വവും മനുഷ്യന്റെ മഹത്വവും തമ്മിൽ ഒരു സംഘർഷമില്ല. സൃഷ്ടി വിസ്തൃതമാകുന്നതനുസരിച്ച് സ്രഷ്ടാവിന് കൂടുതൽ

മഹത്വം ലഭിക്കുന്നു. ദൈവകൃപ മനുഷ്യശ്രമത്തിന് ആനുപാതികമാണ് എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് ഗ്രിഗോറിയോസിനുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു.

പൗരസ്ത്യ ചിന്തയിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവാണ് നമ്മെ കൃപയിൽ നടത്തുന്നത്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന് ആളത്തമുണ്ട് (*hypostasis*). കൃപ അതിൽ തന്നെ ആളത്തമുള്ള ഒന്നല്ല. മറിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമാണ്. കൃപയെ പലപ്പോഴും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപയായും, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയായും, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആവാസമായും ചൂണ്ടിക്കാട്ടാറുണ്ട്.

മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ നന്മപ്രവൃത്തികളും ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണ് എന്നത് ഗ്രിഗോറിയോസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വ്യക്തമായ ഒരു കാര്യമാണ്. അത് ദൈവം മനുഷ്യന് നന്മ ചെയ്യാനുള്ള ശേഷി നൽകി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാത്രമല്ല; പരിശുദ്ധാത്മാവ്, അതായത്, ദൈവം തന്നെ സ്വയം സന്നിഹിതനായി നന്മ ചെയ്യാൻ മനുഷ്യനെ സഹായിക്കുന്നു എന്നു കൂടി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന് ആളത്തമുണ്ട്. കൃപ അമൂർത്തമാണ്. എന്നാൽ ആളത്തമുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവ് മനുഷ്യനെ നന്മ ചെയ്യാൻ സഹായിക്കുന്നു. ഇത് പരിശുദ്ധാത്മാവിലൂടെ വ്യാപരിക്കുന്ന ദൈവകൃപയായും നാം തിരിച്ചറിയുന്നു. മനുഷ്യനെ നന്മ ചെയ്യാൻ സഹായിക്കുന്നത് ദൈവകൃപയാണ്. ഇവിടെ മനുഷ്യനാണ് നന്മയുടെ കാർമ്മികൻ. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അതൊരു സ്വതന്ത്ര പ്രവൃത്തിയാണ്. പാശ്ചാത്യ വിശ്വാസത്തിൽ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നു; മനുഷ്യൻ സഹകരിക്കുന്നു എന്നാണ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ഗ്രിഗോറിയോസ് ആകട്ടെ, ദൈവം നന്മ ചെയ്യാനുള്ള അവസരം മനുഷ്യന് ഒരു ക്ഷിക്കാടുക്കുന്നു എന്നും മനുഷ്യനെ നന്മ ചെയ്യാൻ സഹായിക്കുന്നു എന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യൻ ലോകത്തിൽ നന്മകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അത് മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മ സഹായത്തോടെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന നന്മയാകുന്നു.

നിത്യജീവൻ എന്ന ദാനം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് ഊന്നിപ്പറയുന്നു. എന്നാൽ ഈ കൃപ അനുഭവിക്കാനും, ഉൾക്കൊള്ളാനുമുള്ള ശേഷിയും യോഗ്യതയും നാം ആർജ്ജിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതു സാധിക്കുന്നത് നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളാനുള്ള അക്ഷീണശേഷി വിശ്വാസത്തിലൂടെ പ്രകടമാകുമ്പോഴാണ്. പുരാതന സഭാപാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് കൃപയായി കരുതുന്നത് സൽക്കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കാനുള്ള ശേഷി ഉണ്ടാകുവാനും ബലപ്പെടുത്താനുമുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രത്യേക ശക്തിയെയാണ്. അത് ദൈവത്തിന്റെ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്; എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ പങ്കാളിത്തം മനുഷ്യന്റെ പരിശ്രമത്തെ ആഴ്ത്തി

കളയുന്നില്ല. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ച നേരായ പഠിപ്പിക്കലിൽ നിന്നാണ് ഒരു പ്രാമാണിക കൃപാസിദ്ധാന്തവും, മനുഷ്യ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കുറിച്ചുള്ള പൂർണ്ണ ധാരണയും ഒത്തുചേർന്ന് പോകുവാൻ ഇടയാകുന്നത്.

പരിശുദ്ധാത്മ സ്വീകരണം എന്നത് ബോധിച്ചതുപോലെ തോന്നുമ്പോൾ ചെയ്യാവുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല. സ്വയം വിശുദ്ധരായവരിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് വർത്തിക്കുന്നു - അതായത്, പാപത്തിൽ നിന്ന് വേർപെട്ട്, സൽക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെ വിശുദ്ധരായവരിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് വ്യാപരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം കെടുത്താതെ, മനുഷ്യനിലൂടെ, അവന്റെ ഇച്ഛയിലൂടെ നന്മ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശേഷിയാണ് പരിശുദ്ധാത്മ കൃപ.

തിന്മയെ വെടിഞ്ഞ്, ധർമ്മാനുസാരിയായി ജീവിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഒരുവനിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് വസിക്കുന്നുള്ളൂ. ഒരുവനിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് വസിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ പരിണിതഫലമായി നന്മ ചെയ്യാനുള്ള സഹായിയായി ദൈവകൃപ ലഭിക്കുന്നു. നന്മ ചെയ്യാനുള്ള താൽപര്യത്തെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്ന ഇതര ഇഷ്ടങ്ങൾക്കെതിരെ ഒരാൾ നിരന്തരം യുദ്ധം ചെയ്യുമ്പോൾ പരിശുദ്ധാത്മാവ് അയാളിൽ വന്ന് വസിക്കുകയും അയാൾ ആ കുരിശ് സന്തോഷത്തോടെയും പ്രതീക്ഷയോടെയും ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഗ്രീഗോറിയോസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൃപ വിലയേറിയതു തന്നെയാണ്.

പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ആകർഷിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കായി ഏതു കഷ്ടപ്പാടും സഹിച്ച് മുകളിൽനിന്നുള്ള കൃപയെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരാൾ, അത്തരം കൃപയുടെ ഒരു പങ്ക് ലഭിച്ചതിനുശേഷം, അയാളുടെ വിനയവും തീവ്രമായ ഉത്സാഹവും കൊണ്ട് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപയാൽ അത് വിജയിച്ച് ഫലം പുറപ്പെടുവിച്ച് ആസ്വദിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥന, ഉപവാസം, മറ്റ് കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ എന്നിവ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ, സ്നേഹത്തോടെ, പ്രത്യംഗയോടെ സഹിച്ച്, അത്തരം കർമ്മങ്ങൾ അദ്ധ്യാനത്തിന്റെ പുഷ്പങ്ങളായും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങളായും വിശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരുവൻ അത്തരം ഫലങ്ങൾ തന്റേതെന്ന് ചിന്തിച്ച് അവയെല്ലാം സ്വന്തം മീടുകയാണെന്നു കരുതുമ്പോൾ കലർപ്പില്ലാത്ത പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് ചില വ്യക്തികളിൽ കപടനാട്യങ്ങളും, അഹന്തയും വൈകാരികതയും വളർന്ന്, ആത്മാവിന് വാട്ടം സംഭവിച്ച്, അത്തരം അദ്ധ്യാനങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുകയും വ്യർത്ഥമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കൃപാദാതാവായ പരിശുദ്ധാത്മാവ് വരദാനങ്ങൾ നൽകുന്നതുവഴി മനുഷ്യ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുകയോ കുറച്ചു കാണുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ മനുഷ്യനിലുള്ള സാന്നിധ്യവും മനുഷ്യനിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയും മഹത്തായ രഹസ്യങ്ങളിലൊന്നാണ്. പ്രത്യേകിച്ച്, മനുഷ്യാവതാരത്തിനും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ലഭിച്ച പെന്തക്കോസ്തിക്കും ശേഷമുള്ള നമ്മുടെ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ജീവിതത്തിൽ. വിശ്വാസത്തിന്റേയും, വിശുദ്ധിയുടേയും സമൂഹത്തിൽ ഇപ്പോൾ പരിശുദ്ധാത്മാവ് സന്നിഹിതനാണ് എന്നതാണ് ദൈവം മനുഷ്യനായതിന്റെ ഒരു മഹത്തായ പരിണിതഫലം. പരിശുദ്ധാത്മാവ് മനുഷ്യനിൽ വസിച്ചു, അവന്റെ ജ്ഞാനത്തിനും പ്രവർത്തനത്തിനും പ്രചോദനമായി, അവന്റെ ഉണയെത്തനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നു. ഇത് വെറുമൊരു ദാസനായോ, അല്ലെങ്കിൽ ബോധിച്ചതുപോലെ ചെയ്യുന്ന ഒരു ഏകാധിപതിയായോ അല്ല; മറിച്ച്, ഒരു രഹസ്യാത്മക ദൈവസാന്നിധ്യമായി മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയിലും, പ്രത്യേകിച്ച്, മനുഷ്യനിലും വർത്തിക്കുന്നു.

മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ഇഷ്ട വിഷയമാണ്. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം എവിടെ ഹനിക്കപ്പെടുന്നുവോ അല്ലെങ്കിൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നുവോ അവിടെ സൽകർമ്മങ്ങൾക്കുള്ള സാധ്യതയും മങ്ങുന്നു. ദൈവദത്തമായ മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുന്ന ഏതു ദൈവശാസ്ത്രവും പ്രാമാണിക ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന് നിരക്കാത്തത് ആയതിനാൽ പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിന് സ്വീകാര്യമേ അല്ല. പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രചിന്തയിലെ അത്തരം അപഭ്രംശങ്ങളെ തിരുത്തുന്നതിനു കൂടിയാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ പഠിപ്പിക്കലുകൾ ആധാരമാക്കി ക്രിസ്തീയ ചിന്താപദ്ധതി മുമ്പോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്. അഗസ്തീനോസിന്റെ കൃപയെ സംബന്ധിച്ച പഠിപ്പിക്കലുകൾക്ക് പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ പിതാക്കന്മാരുടെ ആധികാരിക ദർശനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തിരുത്തലുകൾ ഉണ്ടാകണമെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ആഗ്രഹിച്ചു. അത്തരം തിരുത്തലുകൾ പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്തയിലെ വൈകല്യങ്ങളെ ദുരീകരിക്കാൻ സഹായിക്കുമെന്ന ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

പരിശുദ്ധാത്മാവിന് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സാഹചര്യമൊരുക്കുന്നതിനായി മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യം വിനിയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ട്. തിന്മയിൽ നിന്ന് മനുഷ്യൻ സ്വയം വേർപെട്ട് തന്നെത്തന്നെ ദൈവത്തോട് ബന്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവിടെ വിശുദ്ധിയുടെയും സേവനത്തിന്റെയും ഒരു പുതിയ ജീവിതം തുടങ്ങുന്നു. മനുഷ്യൻ പ്രാർത്ഥനയിലും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിലും തന്നെ സമർപ്പിക്കുമ്പോൾ പരിശുദ്ധാത്മാവ് അവനിൽ വസിക്കുന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിയിലെ ദൈവസാന്നിധ്യമായി

തീരുന്നു. ഈ അവസ്ഥയെയാണ് മനുഷ്യൻ ദൈവസ്വരൂപനാകുക എന്ന തുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത്.

പരിശുദ്ധാത്മാവ് മനുഷ്യനെ ക്രിസ്തുവുമായി ഐക്യപ്പെടുത്തുന്നു. അതിനായി അവൻ തിന്മയിൽ നിന്നു വേർപെട്ട് വി. മാമോദീസായിലൂടെയും വി. കുർബ്ബാനയിലൂടെയും തന്നെത്തന്നെ കഴുകി വെടിപ്പാക്കണം. അതോടൊപ്പം ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ തീവ്രമായ ആത്മശിക്ഷണത്തിലൂടെ സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയും വേണം. ഇത്തരം ശുദ്ധീകരണത്തിന് മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛ ഒരു അത്യാവശ്യ മുൻ വ്യവസ്ഥയാണ്. ദൈവവചന പ്രസംഗത്തിലും, മാമോദീസാജലത്തിലും, വി. കുർബ്ബാന എന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക ആഹാരത്തിലും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപ നമ്മളിലേയ്ക്ക് എത്തുന്നു. സൽപ്രവൃത്തിയുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ അത് പൂർണ്ണതയിലെത്തുന്നു. സൽകർമ്മ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയും അതിന്റെ അനന്തര ഫലമായ ക്രൂശ് വഹിക്കുന്ന ജീവിതത്തിനും നമുക്ക് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപ ആവശ്യമായിട്ടുണ്ട്. കൃപയ്ക്ക് ആളത്തമില്ല. അതുകൊണ്ട് ആളത്തമുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മുടെ ശരീരത്തെയും ആത്മാവിനെയും ഊർജ്ജസ്വലമാക്കുന്നു. അതേ പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മെ ശക്തികരിച്ച് നമ്മുടെ സാധാരണശേഷിക്കപ്പുറത്തുള്ള വലിയ അളവിലുള്ള നന്മയിലേയ്ക്ക് അടുപ്പിക്കുന്നു.

ഇവിടെ സിനർഗിയ (*synergia*) എന്ന് പിതാക്കന്മാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ദൈവം പ്രവൃത്തിക്കുന്നു, മനുഷ്യൻ സഹകരിക്കുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല സഭാപിതാക്കന്മാർ സിനർഗിയ എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചത്. പിന്നെയോ നമ്മിൽ വസിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവ് പാപത്തിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും സൽകർമ്മ ജീവിതത്തിലും പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതിന് വിശ്വാസികൾക്ക് നൽകുന്ന തുണയും സഹായവുമാണ് സിനർഗിയ. ഇതായിരുന്നില്ല പെലേജിയസ് പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത്.

എന്നാൽ അഗസ്തീനോസിന്റെ ചിന്തയിൽ മനുഷ്യസ്വഭാവം തിന്മയായതുകൊണ്ട് കൃപ അത്യാവശ്യമാണെന്ന് കാണുന്നു. ഇതിനെയാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നിരാകരിക്കുന്നത്. ഗ്രിഗോറിയോസ് ചോദിക്കുന്നു: മനുഷ്യൻ ജനിച്ചത് തിന്മയിലാണെങ്കിൽ നന്മ നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള ബോധപൂർവ്വമായ പ്രചോദനം മനുഷ്യനിൽ എങ്ങനെയാണ് സന്നിഹിതമാകുന്നത്? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ തുടക്കം തന്നെ തിന്മയിലാണല്ലോ! അതിനു ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്നെ നൽകുന്ന മറുപടി വളരെ വ്യക്തമാണ്. തിന്മ ജീവിതത്തേക്കാൾ പഴയതല്ല; എന്നു പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യപ്രകൃതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ

തിന്മയില്ലായിരുന്നു. മറിച്ച്, ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയും വിവേകവുമാണ് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭം ആയിരിക്കുന്നത്. അത് എല്ലാറ്റിനേയും ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഗ്രിഗോറിയോസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ക്രിസ്തുവിലുള്ള വീണ്ടെടുക്കലിന് വളരെ പ്രാധാന്യം ഉണ്ട്. നന്മയായിരിക്കാനും നന്മ ചെയ്യാനും മുളയ്ക്കുന്ന സാധ്യത പുനഃസ്ഥാപിച്ചത് ഈ വീണ്ടെടുക്കലിലൂടെയാണ്. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ തിന്മയിൽ നിന്നു വേർപെട്ട് ക്രിസ്തുവിൽ അണയുമ്പോൾ മനുഷ്യനിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് വസിക്കുകയും അവനെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. ഈ ശക്തീകരണമാണ് ദൈവസാരൂപ്യത്തിലേക്ക് രൂപാന്തരപ്പെടാൻ ഇടയാക്കുന്നത്. ഈ ശക്തീകരണം കൃപ എന്ന ഒന്നല്ല; മറിച്ച് ദൈവസാന്നിദ്ധ്യവും ദൈവശക്തിയുമാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും ശക്തീകരണവും നടക്കേണ്ടത് മനുഷ്യ ഇച്ഛയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്തുകൊണ്ടല്ല. ഇവിടെ മനുഷ്യപങ്കാളിത്തത്തെയും സ്വതന്ത്ര ഇച്ഛയെയും കുറച്ചു കാണുവാൻ ഗ്രിഗോറിയോസ് അനുവദിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനവും അതോടൊപ്പം ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജവും ഒത്തുചേരുന്നുണ്ട്. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ച ശരിയായ ഒരു സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അഭാവത്തിലാണ് അധീശത്വകൃപയുടെ ആവശ്യം ഉയരുക. അതു തന്നെയാണ് പാശ്ചാത്യസഭയിൽ സംഭവിച്ചതും. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സംബന്ധിച്ച ശരിയായ പഠിപ്പിക്കൽ അധീശത്വകൃപാസിദ്ധാന്തത്തെ അപ്രസക്തമാക്കുന്നു. അത്തരം അപ്രസക്തമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രാമാണിക ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിചലനവുമാണ്.

വിശ്വമാനവൻ

പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൈവസാന്നിധ്യം

മനുഷ്യന്റെ അസ്തിത്വം എപ്പോഴും ദൈവം, സൃഷ്ടി എന്നീ രണ്ടു ധ്രുവങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. ഇതിനിടയിലുള്ള മനുഷ്യനില നിൽപ്പിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു അപഗ്രഥനമാണ് നാം ഇതുവരെ കണ്ടത്. ഒരു വശത്ത് മനുഷ്യഉത്ഭയുടെ പ്രവേദവും ഭൂമികയുമായ ദൈവം; മറുവശത്ത് സൃഷ്ടമായ ഈ ലോകത്തിൽ വസിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ. ഇവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അഭേദമാണ്. ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നിൽ നിന്ന് വേർപെടുത്തിയുള്ള ചിന്ത തന്നെ വികലമാണ്. മനുഷ്യനും ലോകവും എന്ന രണ്ടു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളേ ഉള്ളൂ എന്ന മട്ടിലുള്ള മതനിരപേക്ഷമായ സമീപനം പ്രാമാണിക ക്രിസ്തീയ ചിന്തയ്ക്ക് നിരക്കുന്നതല്ല. വീഴ്ചപറ്റിയ മനുഷ്യ ജാതിയുടെ നിലനിൽപ്പ്, മനുഷ്യ ഇടപെടലാൽ വിനാശം വരുത്തിവച്ച ഈ ലോകം, മനുഷ്യഉത്ഭയുടെയും സൃഷ്ടിയുടെയും സ്രോതസ്സായ ദൈവം എന്നീ മൂന്ന് യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലൊന്നിനെ നിഷേധിക്കുന്നത് മാനവജാതിയുടെ വികലമായ സൃഷ്ടിക്കും നാശത്തിനും കാരണമാകുന്നു. വസ്തുതകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ശരിയായ കാഴ്ചപ്പാടുണ്ടാവാൻ ഈ മൂന്നു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെയും ഒരുപോലെ കണക്കിലെടുക്കുകയും ഇവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സമഗ്രമായി വിശകലനം ചെയ്യുകയും വേണം. ഘടനാപരമായി തെറ്റായ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ നിന്നുകൊണ്ട് നാം വളർത്തിയെടുക്കുന്ന ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും ആത്യന്തികമായി ദുരന്തഫലങ്ങളുണ്ടാക്കാതിരിക്കാനായി ഈ മൂന്നു ഘടകങ്ങളേയും ബന്ധപ്പെടുത്തിയുള്ള സമ്യകായ ഒരു ദർശനം ഉണ്ടാവേണ്ടതുണ്ട്.

ദൈവവും ലോകവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം

ഡിയാസ്റ്റിമ എന്ന ആശയം ധ്വനിപ്പിക്കുന്നത് തുടർച്ചയില്ലായ്മ (വിടവ്) ക്ലപ്പുറത്തുള്ളതെല്ലാം മനുഷ്യന് അജ്ഞതമാണ് എന്നാണ്. നമ്മുടെ അറിവും സങ്കല്പങ്ങളും സ്ഥലകാലസൃഷ്ടി പരിമിതികളുള്ളിൽ നിലച്ചു പോകുന്നു. തുടർച്ചയില്ലായ്മയുടെ അപ്പുറത്തുള്ളതൊന്നും നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് വഴങ്ങുന്നില്ല.

ദൈവവും ലോകവും തമ്മിലെ ബന്ധത്തിൽ ആദ്യത്തേത് നമ്മുടെ ഗ്രഹണശക്തിക്കപ്പുറത്ത് നിലകൊള്ളുന്നതുകൊണ്ട് ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ സങ്കല്പങ്ങൾക്കും ആശയങ്ങൾക്കും അന്തിമമല്ലാത്ത

അനുമാനങ്ങളുടെ സ്വഭാവമുണ്ട് എന്ന് നാം തിരിച്ചറിയണം. സൃഷ്ടിയെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽക്കൂടി നമ്മുടെ അറിവ് ഭാഗികവും അപൂർണ്ണവുമായതിനാൽ അത്തരം ആശയസങ്കല്പങ്ങൾക്കും പൂർണ്ണത അവകാശപ്പെടാനാവില്ല.

സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ച് അതിനകത്തു നിന്നു തന്നെ ഗ്രഹിക്കാനും അറിയാനും സാധിക്കുമ്പോൾ തന്നെ സൃഷ്ടി അതിൽതന്നെ വ്യതിരിക്തവും സ്വതന്ത്രവും അല്ല. സൃഷ്ടി അതിന്റെ നിലനിൽപ്പിന് സ്രഷ്ടാവിനെ ആശ്രയിച്ച് നിൽക്കുന്നതിനാൽ അതിനെ സ്വതന്ത്രവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായി മനസ്സിലാക്കാനാവില്ല. സ്രഷ്ടാവ്-സൃഷ്ടി ബന്ധത്തിന്റെ സാധീനം ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള നിരീക്ഷണവും സാധ്യമല്ല.

അതുകൊണ്ട് ദൈവ-ലോക ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവനകൾ താൽക്കാലികവും സാങ്കല്പികവും ആയതിനാൽ അത് കൃത്യവും സൂക്ഷ്മവുമായ അപഗ്രഥനമോ വിവരണമോ ആകുന്നില്ല.

നമ്മുടെ ആശയങ്ങൾ, ഭാഷ, യുക്തി എന്നിവയെല്ലാം സ്ഥല-കാല സൃഷ്ടിയുടെ പരിമിതിക്കുള്ളിലായതിനാൽ തുടർച്ചയില്ലായ്മക്കപ്പുറമുള്ള ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് കൃത്യമായി വിവരിക്കാനുള്ള ശ്രമം വ്യഥാവിലാണ്. അതുകൊണ്ട് അത്തരം ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഏതുതരം വിവരണവും നമ്മുടെ ആശയ-ഭാഷാ ധാരണാ ശക്തിക്ക് വഴങ്ങുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ ഡിയാസ്റ്റിമ, മെറ്റുസിയ എന്നിവ സ്രഷ്ടാവിന്റേയും സൃഷ്ടിയുടേയും ബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥല-കാല ആശയമായതിനാൽ അതിനെ ഒരു വിവരണമായല്ല മറിച്ച് ഒരു വിവരണാതീതമായ വിവരണമായി മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.

ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രസ്താവനകൾക്കും മുകളിൽ പറഞ്ഞ പരിമിതിയുണ്ട്. ദൈവത്തെ നമ്മുടെ സങ്കല്പമനുസരിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനത്തോ സ്ഥലത്തോ, ഭൂമിയിലോ സ്വർഗ്ഗത്തിലോ ആയി പരിമിതപ്പെടുത്താനാവില്ല. അതുകൊണ്ട് അത്തരം പ്രസ്താവനകളെ അതിനു ചേർന്ന ഒരു വിശേഷാർത്ഥത്തിലാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ദൈവിക സിംഹാസനം, ദൈവത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തിരിക്കുക, മാലാഖമാരുടെ സംഘം, ദൈവസിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റും വലംവയ്ക്കുക എന്നീ പ്രസ്താവനകളൊക്കെ സ്ഥല-കാല സൂചനകൾക്കതീതമായി സങ്കല്പിക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ ശേഷിക്കുറവിനെയാണ് കാണിക്കുന്നത്.

സംഖ്യയുടെ കാര്യത്തിലും ഈ പ്രശ്നമുണ്ട്. ദൈവം ത്രിയേക ദൈവം എന്നു നാം പറയുമ്പോൾ സ്ഥല-കാല യുക്തിയുടെ സങ്കല്പങ്ങൾ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉജയ്ക്ക് ബാധകമാക്കുന്നു. ഒരേ സാരാംശത്തിൽ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങൾ എന്ന് പറയുമ്പോഴും തുടർച്ചയില്ലായ്മക്കപ്പുറത്തുള്ള

ദൈവത്തെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത് എന്ന് നാം വിസ്മരിക്കരുത്. അനന്തതയിൽ വസിക്കുന്ന ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്ന് ആളത്തങ്ങൾ എന്ന ആശയം തന്നെ നാം ദൈവത്തെ സംഖ്യയുടെ പരിമിതികളുള്ളിലൊതുക്കുകയാണ് എന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇതെല്ലാം സ്ഥല-കാല മനുഷ്യന്റെ ആശയപരിമിതിയുടെ നിദർശനങ്ങളാണ്. എങ്കിലും നമ്മുടെ പരിമിതികളെത്തുന്നിന് ആശയങ്ങളെ സ്പഷ്ടമാക്കേണ്ടതുളളതിനാൽ ഇത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാനാവില്ല.

മതേതരലോകം ഈ പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചു നടത്തുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നമുക്ക് എന്തുകൊണ്ടാണ് സ്വീകാര്യമാകാത്തത് എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് വ്യക്തമാക്കുകയാണിവിടെ. സർവ്വസൃഷ്ടിയും ദൈവത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ചതിനാൽ, അതിന്റെ നിലനിൽപ്പ് ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജത്തിൽ (*energeia*) ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് സൃഷ്ടി അതിൽതന്നെ പൂർണ്ണമെന്ന വാദം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ഇച്ഛയിൽ നിന്നുളവായ സൃഷ്ടിക്ക് അവന്റെ ഊർജ്ജത്തെ ആശ്രയിച്ചു മാത്രമേ നിലനിൽക്കാനാവൂ എന്നതാണ് മൗലികമായ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം. “ദൈവവചനത്താൽ ലോകം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു, അങ്ങനെ അദ്യശ്യമായവയിൽ നിന്നും ദൃശ്യമായവ ഉണ്ടായി എന്ന് വിശ്വാസത്താൽ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു” (എബ്രായർ 11:3). ഇന്ദ്രിയഗോചരമായതെല്ലാം ഇന്ദ്രിയഗോചരമല്ലാത്ത അവ്യക്തത്തിൽ നിന്നു പ്രസരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത് എങ്ങനെയാണ് അവിശ്വസിക്കാനാവുക? ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ഗോചരമാകുന്ന ഈ ലോകം മാത്രമേ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളൂ എന്നും; സുവിശേഷം ഇന്നത്തെ ലോകത്തെ സ്ഥല-കാല പരിമിതികളെത്തുള്ള ചരിത്രസംഭവങ്ങൾക്കകത്തു നിന്നു മാത്രം മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി എന്നു മുളള മതേതരവാദം തികച്ചും സ്വീകാര്യമല്ലെന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്നത്തെ “രാഷ്ട്രീയ ദൈവശാസ്ത്രങ്ങളേയും”, വിമോചനത്തേയും, രക്ഷയേയും കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക ധാരണകളെ പുനഃപരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

തുടർച്ചയില്ലായ്മ (*diastema*) ക്ഷപ്തരത്തുള്ള പരിശുദ്ധ ത്രിത്വം, മനുഷ്യാവതാരം, യുഗാന്ത്യശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യക്ഷമായ എല്ലാ പ്രസ്താവനകളും അനുയോജ്യമായവിധം വിശേഷാർത്ഥത്തിൽ നിഷേധാത്മക ദൈവശാസ്ത്ര പ്രസ്താവനകളായിക്കൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രസംഗിക്കുവാനോ വിവരിക്കുവാനോ കഴിയാത്ത ഒന്നിനെ ആശയവൽക്കരിച്ച് പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ അമിതമായി ലഘൂകരിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്താവനകളാണ് ഉടലെടുക്കുക. ഇവിടെയാണ് നിഷേധാത്മക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രസക്തി (Negative theology or

apophatic theology). നിഷേധാത്മക ദൈവശാസ്ത്രത്തെ എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള പ്രത്യക്ഷ ദൈവശാസ്ത്ര പ്രസ്താവനകളിലെ അത്യാവശ്യ ഘടകമായിത്തന്നെ കരുതേണ്ടതുണ്ട്. നമുക്ക് അറിവില്ലാത്ത അല്ലെങ്കിൽ അറിയുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഒന്നിനെ ദ്യോതിപ്പിക്കുവാൻ പറ്റിയ വാക്കുകൾ മെനഞ്ഞെടുക്കാനാവില്ല. അപ്പോൾ നമുക്ക് നിഷേധാത്മക സംജ്ഞകൾ സൃഷ്ടിക്കാനേ മാർഗ്ഗമുള്ളൂ. അത്തരം യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നേരിട്ടുള്ള ആശയാനുഭവം ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഇതിനു വിപരീതമായ അനുഭവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുകയാണ് ഇത്തരം നിഷേധാത്മക സംജ്ഞകൾ. ഇത്, അത്, അല്ല എന്നു പറഞ്ഞു വയ്ക്കാനേ നമുക്ക് കഴിയൂ. അതുകൊണ്ട് ദൈവസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് സുനിശ്ചിതമായ ഒരു ആശയാവിഷ്കാരം സാദ്ധ്യമല്ല എന്നതിനാൽ നാം നിഷേധാത്മക സൂചകങ്ങളിലൂടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസ് സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അല്ലെങ്കിൽ ഊർജ്ജത്തെക്കുറിച്ച് (*energeia*) നമുക്ക് വിവരണം നൽകാം. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്റെ ഉണയെക്കുറിച്ച് (*ousia*) നമുക്ക് നിഷേധാത്മകമായി മാത്രമേ ആവിഷ്കരിക്കാനാവൂ. ഇത് സമകാലീന ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്തയ്ക്ക് പ്രധാനപ്പെട്ട പരിണിതഫലങ്ങളുളവാക്കാൻ പോന്നതാണ്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ പ്രസ്താവനകളെയും നിഷേധാത്മക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിശേഷാർത്ഥത്തിൽ കൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ദൈവം ചരിത്രത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ വേദവചനത്തിലൂടെ വെളിപാടായി, ദൈവം രാജാധിപതി, ന്യായാധിപൻ എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോൾ നിഷേധാത്മക വിശേഷാർത്ഥം നമ്മുടെ ബോധത്തെ ഭരിക്കേണ്ടതാണ്.

മനുഷ്യനും ലോകവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം

മനുഷ്യനും ലോകവും സൃഷ്ടിയായതിനാൽ സ്രഷ്ടാവിനെ ആശ്രയിച്ചാണതിന്റെ നിലനിൽപ്പ്. ദൈവത്തിന്റെ ഊർജ്ജമാണ് (*energeia*) മനുഷ്യനേയും ലോകത്തേയും നിലനിർത്തുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ അതേ ശക്തിയാണ് മനുഷ്യനു താഴെയുള്ള പദാർത്ഥം മുതൽ മറ്റൊന്നിനേയും സൃഷ്ടിച്ചത്. ഇവയെല്ലാം മാറ്റത്തിനും വിധേയമാണ്. പദാർത്ഥം, ജൈവിക ജീവൻ, മനുഷ്യജീവൻ എന്നിവ തമ്മിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു തുടർച്ചയുണ്ട്. സൃഷ്ടിയുടെ മകുടം എന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ തന്നിലേക്ക് സംഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ദൈവസ്വരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ സൃഷ്ടിയിൽ അവൻ പരമമായ ഒരു കർത്തവ്യമുണ്ട്. അവൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കർത്താവായിട്ടാണ്. അവൻ കർത്താവായെന്നത് പറയുമ്പോൾ ബാക്കിയുള്ള സൃഷ്ടിയെ വെറുമൊരു വസ്തുവായി കണ്ട് വിശകലന

ത്തിനും തന്റെ മനോഗതിയനുസരിച്ച് ഇടപെടാനുള്ള അവസരമായി കരുതരുത്. പരമാധികാരിയായ കർത്താവിനെ ഒരു സ്വേച്ഛാധിപതിയായി മനസ്സിലാക്കുന്ന ചില രാജ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവരുടെ കല്പനകൾ ബാക്കിയുള്ള രാജ്യങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദം അനുസരിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണെന്ന് അവർ ചിന്തിക്കുന്നു. അത്തരത്തിലുള്ള അർത്ഥത്തിലല്ല മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിയുടെ കർത്താവാക്കിയിരിക്കുന്നത്. മാനവജാതിയുടെ ഇരട്ട സ്വഭാവം എന്നത് - സൃഷ്ടലോകത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതോടൊപ്പം സ്രഷ്ടാവിന്റെ ശക്തിയെയും അനുഭവിക്കുക എന്നതാണ്. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിൽനിന്ന് ശക്തി പകർന്ന് സൃഷ്ടിയെ പരിപാലിക്കുക എന്നതാണ് മാനവജാതിയുടെ കർത്തവ്യം. എന്നാൽ സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തെ നിഷ്കാസനം ചെയ്ത് സൃഷ്ടിയുടെ യജമാനനാകുന്ന മതേതരസങ്കല്പം മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവത്തിനെതിരെയുള്ള വിശ്വാസവഞ്ചനയാണ്. സ്രഷ്ടാവിന്റെ സാന്നിധ്യവും സ്നേഹവും നുകരാനുള്ള മനുഷ്യശേഷിയനുസരിച്ചാണ് മാനവജാതിക്ക് ഇന്ദ്രിയഗോചരമായ സൃഷ്ടിയെ യഥാർത്ഥത്തിൽ അനുഭവിക്കാനാകൂ.

മതേതരത്വം എന്ന പ്രക്രിയ മനുഷ്യനേയും ലോകത്തേയും അവന്റെ പ്രഭവവും ഭൂമികയുമായ ദൈവത്തിൽ നിന്ന് മുറിച്ചുമാറ്റി. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ലോകത്താണ് ഇന്നു നാം കാണുന്ന ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും വളർന്നു വന്നിട്ടുള്ളത്. ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത കർത്തൃത്വ മാതൃക രൂപംകൊണ്ടത് വികലമാക്കിയ ഈ മനുഷ്യസാഹചര്യത്തിലാണ്. സ്രഷ്ടാവ്, മനുഷ്യൻ, സൃഷ്ടി ഇവർ മുഖ്യരും വേർപെടുത്താനാവാത്തവരാണ്. ഇവിടെ മനുഷ്യൻ സ്രഷ്ടാവിനും സൃഷ്ടിക്കുമിടയിലെ ചുമതലയുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥനായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മതനിരപേക്ഷ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വികസിച്ച ശാസ്ത്രത്തിന് രണ്ടു ഘടകങ്ങളെ മാത്രമേ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതായി വന്നുള്ളൂ - മനുഷ്യനും, ബാക്കി സൃഷ്ടിയും.

ദൈവസംസർഗ്ഗത്തെയും, ദൈവാശ്രയ നിലനിൽപ്പിനേയും കണക്കിലെടുക്കാതെ സൃഷ്ടിയുടെ കർത്തൃത്വം നടത്തുന്ന മനുഷ്യൻ വികൃതമാക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യനാണെന്ന് ഗ്രീഗോറിയോസ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സൃഷ്ടിയുടെ മേലുള്ള അവന്റെ കർത്തൃത്വവും, വികൃതമാക്കപ്പെട്ടതും, മനുഷ്യത്വരഹിതവുമാണ്.

മനുഷ്യന് സ്വയം ലോകത്തിന്റെ യജമാനനാകാൻ ആവില്ല. അവൻ സൃഷ്ടിയുടെ യഥാർത്ഥ യജമാനൻ ആകുന്നത് സ്രഷ്ടാവുമായുള്ള ബന്ധം നിലനിർത്തുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അവൻ സൃഷ്ടിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിബിംബവും സാന്നിധ്യവുമാണ്.

അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ നിലനിൽപ്പിന്റെ അങ്ങേ ധ്രുവത്തിലുള്ള സ്രഷ്ടാവുമായുള്ള ബന്ധം നിലനിർത്തി വികസിപ്പിക്കുന്ന ഒരു “ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യ”യുമാണ് ഇന്നിന്റെ ആവശ്യമെന്നു ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ വിശ്വാസവും ആരാധനയും, അതനുസരിച്ച് ജീവിതമുള്ള, ആത്മാവുള്ള യഥാർത്ഥ സമൂഹത്തെ നമുക്കും കാണാം. നമുക്ക് പൈതൃകമായി ലഭിച്ചതും നാം പോറ്റിവളർത്തുന്നതുമായ നാഗരികതയുടെ അടിവേർ ഇത്തരം സമൂഹത്തിലാണ്. മാർക്സിസത്തിനോ ഉദാരജനാധിപത്യത്തിനോ ഇത്തരം ആത്മാവുള്ള സമൂഹത്തോടുള്ള കടപ്പാടും കർത്തവ്യവും പൂർണ്ണമായി നിരാകരിക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ, നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, ഇത്തരം പൈതൃകങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് നാമിന്ന്. ആത്മീയ പൈതൃകം നിലനിർത്തുന്ന സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥം പലപ്പോഴും തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുകയും സംശയത്തോടെ വീക്ഷിക്കുന്നതുമാണ് ഇന്നത്തെ രീതി.

ദൈവത്തിനും സൃഷ്ടിക്കുമിടയിൽ മനുഷ്യജാതി അവന്റെ മാധ്യമിക സ്ഥാനം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് ആഴത്തിലുള്ള ആദ്ധ്യാത്മിക പങ്കാളിത്തത്തിന് തയ്യാറാകേണ്ടതുണ്ട്. അതിൽ നിന്നാണ് ഒരു പുതിയ ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും ഉയർന്നുവരേണ്ടത്. ഇത്തരം പുതിയ ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും വിശ്വാസത്തിലും സ്നേഹത്തിലും, പ്രത്യാശയിലും ദൈവവുമായുള്ള നമ്മുടെ സമ്പർക്കത്തിന്റെ പുത്തൻ അനുഭവമാകണം. ആരാധനയിലും, ശിക്ഷണത്തിലും സേവനത്തിലുമുണ്ടായ ഒരു ജീവിതത്തിലൂടെ വേണം ഇത് സാധ്യമാക്കാൻ. വിശ്വാസവും പ്രത്യാശയും സ്നേഹവുമുള്ള പുത്തൻ ശാസ്ത്രവും; ആരാധനയിലൂടെയും ശിക്ഷണത്തിലൂടെയും, സേവനത്തിലൂടെയും ഉരുത്തിരിയുന്ന പുത്തൻ സാങ്കേതികവിദ്യയും പിന്തുടരാൻ നമ്മുടെ ആദിമസഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പൈതൃകത്തിലേക്ക് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ തിരിക്കണം. അത്തരം അവഗണിക്കപ്പെട്ട പൈതൃകങ്ങൾ ആഴത്തിൽ പരിശോധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെയാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രീഗോറിയോസിന്റെ വേറിട്ട ചിന്താശൈലിയും ജീവിതാനുഭവങ്ങളും നമുക്ക് വഴികാട്ടിയാവേണ്ടത് എന്ന് പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം

ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിലാണ് ഗഹനമായ രഹസ്യാത്മകത അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ആ രഹസ്യാത്മകതയെ വെളിവാക്കുവാൻ വാക്കുകൾക്ക് ശക്തി പോരാ. എങ്കിലും പുതിയ ചില കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ ആ രഹസ്യാത്മകബന്ധത്തിലേക്ക് എത്തിനോക്കുവാൻ ഗ്രീഗോറിയോസ് വഴിതുറന്നു.

ദൈവസ്വരൂപമെന്ന ആശയം ഗ്രിഗോറിയോസ് കണ്ടുപിടിച്ചതെന്നു മല്ല. ഉല്പത്തി പുസ്തകം, യഹൂദന്മാരുടെ വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ പുതിയനിയമ ആശയങ്ങൾ എന്നിവ കൂടാതെ, പ്ലേറ്റോ, ഫിലോ, പ്ലോട്ടിനസ്, സ്റ്റോയിക്സ്, ഐറേനിയസ്, ക്ലൈമന്റ്, ഒറിഗൻ, അത്താനാസിയോസ്, ബസ്സേലിയോസ് എന്നിവരും ഗ്രിഗോറിയോസിന് മുമ്പ് ഈ ആശയം കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നു. പക്ഷേ അതിന് തന്റേതായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം നൽകിയാണ് ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിച്ചത്.

മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപം എന്ന ആശയം ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്റെ സ്വന്തമായ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. സ്ഥല-കാലത്തിലുള്ള മനുഷ്യരാശിയുടെ സർവ്വസമ്പൂർണ്ണത (*Pleroma* or fullness of humanity in space-time *diastema*) തന്റെ സൃഷ്ടിയിലെ അദ്യശ്യമായ ദൈവിക ഉണ്മയുടെ ദൃശ്യമായ പ്രതിഫലനമായി ഗ്രിഗോറിയോസ് അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇവിടെ മൂലരൂപവും അതിന്റെ പ്രതിബിംബവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്നത് മൂലരൂപം തുടർച്ചയില്ലായ്മയുടെ (*diastema*) ഒരു വശത്തും പ്രതിബിംബം മറുവശത്തുമാണ് എന്നതു മാത്രമാണ്. മൂലരൂപമായ ദൈവം സ്വയംഭൂവാണെങ്കിൽ, പ്രതിബിംബമായ സൃഷ്ടി മൂലരൂപത്തിൽ നിന്നും ഉളവാകയാണെന്ന് ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നു. ദൈവത്തിന് ആരംഭത്തിൽ നിന്നും അവസാനത്തിലേക്ക് ചലിക്കേണ്ടതില്ല. ദൈവം ഇച്ഛിക്കുന്നതു തന്നെ ആയിരിക്കുന്നതും ആയിരിക്കുന്നത് ഇച്ഛിക്കുന്നതുമാകുന്നു. എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്ക് ആരംഭത്തിൽ നിന്ന് അന്ത്യത്തിലേക്ക് ഗമിക്കേണ്ടതും സ്ഥല-കാല പരിമിതിയിലൂടെ പൂർണ്ണത കൈവരിക്കേണ്ടതുമാണ്.

സ്വയംഭൂവായ ദൈവത്തിന്റെ ഉണ്മ മനുഷ്യനിൽ ദർശിക്കാൻ കഴിയില്ല. കാരണം മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിയാണ്. എന്നാൽ ഗുണങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മാനവജാതിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായ തന്നെ കാണാൻ കഴിയും. ദൈവത്തിനും അവന്റെ പ്രതിച്ഛായയായ മനുഷ്യവംശത്തിനുമിടയിൽ ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ ആവശ്യമില്ല. വചനം എന്നത് ദൈവമാണ്. ദൈവത്തിന് ഒരു ഉണ്മയേ ഉള്ളൂ. പുത്രൻ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ഉപകരണമല്ല, മറിച്ച് അതേ ഉണ്മയും സാരാംശവുമാണ്. എന്നാൽ മാനവജാതിയെ സ്രഷ്ടാവനും സൃഷ്ടിക്കുമിടയിലെ യഥാർത്ഥ മദ്ധ്യസ്ഥനായി ഗ്രിഗോറിയോസ് പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നത് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. ക്രിസ്തു മനുഷ്യനായതു വഴി തന്നെത്തന്നെ സ്വയം താഴ്ത്തി സമ്പൂർണ്ണ മാനവജാതിയെ ഉൾക്കൊണ്ട് ദൈവത്തിനും ലോകത്തിനുമിടയിലെ യഥാർത്ഥ മദ്ധ്യസ്ഥനായി. ക്രിസ്തുവിൽ യഥാർത്ഥ മദ്ധ്യസ്ഥനാവുക എന്നതാണ് മാനവജാതിയുടെ ഉത്തരവാദിത്തം. മാനവജാതി ഈ ഉത്തരവാദിത്തം പൂർത്തിയാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഭഗവത് ദർശനം (Beatific Vision) ലഭിക്കുക എന്നതല്ല. നമ്മെ കരഗതമാകുന്നതോടെ ഭഗവത് ദർശനം നമ്മുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക മോഹങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നു. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ നമ്മെ ദൈവമായതിനാൽ അതിനെ കരഗതമാക്കാനാവില്ല (Possess). ഒരുതരത്തിലുള്ള ദർശനവും, അത് മിസ്സിക്കലായാലും, അല്ലാതെയും ദൈവത്തെ “കരഗതമാക്കാൻ” നമ്മെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നില്ല. നമ്മെ കൈവശമാക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം നമ്മുടെ ആർത്തിയുടേയും ആർജ്ജനത്തിന്റേയും ഒരു പ്രക്ഷേപണം മാത്രമാണ്. അത് അടിസ്ഥാനപരമായി പാപാവസ്ഥയാണ്. നമ്മെ ‘കൈവശമാക്കേണ്ട’ ഒരു “വസ്തു” അല്ല. യഥാർത്ഥ നമ്മെ എന്നത് ദൈവവുമായുള്ള ശരിയായ ബന്ധത്തിലാകുക എന്നതാണ്. അത് സഹലീകരണത്തിലേക്കുള്ള സഞ്ചാരമാണ്. അവിടെ ഒരു ദർശനവും (vision) അന്തിമമല്ല.

ദൈവത്തെ യോഗാത്മക ദർശനത്തിലൂടെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതല്ല. ഓരോ തവണയും ആത്മാവ് ദൈവസാന്നിധ്യത്താൽ ആശ്ലേഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ആ ദൈവസാന്നിധ്യത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാനാവാത്ത അവസ്ഥ തിരിച്ചറിയുന്നു. എങ്കിലും ആ പ്രക്രിയ മുന്നോട്ടു പോകുന്നു. ആത്മാവ് അതിൽ പങ്കാളിയായി കൂടുതൽ വളർന്ന് വലിയ പങ്കാളിത്തത്തിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുകയാണ്. ആ സഞ്ചാരം അനന്തമാണ്. കാരണം, നമ്മെ അതിരറ്റതാണ്; അത് കൈവശപ്പെടുത്താനാവില്ല. ആ ഓട്ടത്തിന് ഒരു അന്ത്യമില്ല. മഹത്വത്തിൽ നിന്ന് മഹത്വത്തിലേക്ക് അത് ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ‘കണ്ണുകൾ കാണാത്തതും കാതുകൾ കേൾക്കാത്തതും, മനുഷ്യഹൃദയങ്ങൾ നിരൂപിക്കാത്തതുമാണ്, തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കായി ദൈവം ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നത്’ (1 കൊരി. 2:9) എന്ന് അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നു. എങ്കിലും നാം കാണുന്നത് നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഇനിയും നീണ്ടുകിടക്കുന്ന വലിയ ചുവടുവെയ്പിന്റെ അതിരൂ മാത്രമാണ്. മോശ ദൈവത്തെ നേരിട്ടുകാണുകയും ദൈവത്തിൽ നിന്ന് നിയമത്തിന്റെ കല്പലകകൾ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും മോശയുടെ പ്രാർത്ഥന “നിന്റെ പ്രാഭവം എനിക്ക് കാണിച്ചുതരേണമേ എന്നായിരുന്നു” (പുറ. 33:18). അതിനു മറുപടിയായി ദൈവം “എന്നാൽ നിനക്ക് എന്റെ മുഖം കാണാനാവില്ല; എന്നെ കാണുന്ന മനുഷ്യൻ ജീവനോടെ ഇരിക്കുകയില്ല” (പുറ. 33:20) എന്നാണ് കല്പിച്ചത്.

നമ്മയിലേക്കുള്ള അനന്തമായ പുരോഗതിയും ദൈവിക ജ്ഞാനത്തിലുള്ള അനന്തമായ വളർച്ചയുമാണ് മനുഷ്യജാതിയുടെ ഭാഗധേയം. ഇവിടത്തെ പ്രധാന വിഷയവും ദൗത്യവും തീർത്ഥാടനത്തിന്റെ പരിസമാപ്തികുറിക്കുന്ന ഭഗവദ്ദർശനമല്ല (Beatific Vision) എന്നാണ് നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് നമ്മോടു വ്യക്തമാക്കുന്നത്. മറിച്ച് ദൈവസ്നേഹമാണ്

ദൈവത്തെ കൂടുതൽ ഗാഢമായി അറിയുന്നതിനും കൂടുതൽ വലിയ അറിവിലേക്ക് നയിക്കുന്നതുമായ ചാലകശക്തി. ദൈവത്തെ കാണുക എന്നതല്ല കാര്യം. ദൈവത്തെ പിന്തുടരാൻ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന സ്നേഹമാണ് ഇവിടെ പ്രാധാന്യമുള്ളത്.

ഈ സ്നേഹബന്ധമാണ് മാനവജാതിയെ മനുഷ്യനാക്കുന്നത്. ഒരു വശത്ത് ദൈവവുമായുള്ള മനുഷ്യന്റെ ബന്ധം നിലനിർത്തുന്നത് ഈ സ്നേഹമാണ്. ക്രിസ്തുവിൽ വസിച്ച പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ തന്നിൽ കൂടിയിരുത്തി ഈ സ്നേഹബന്ധം നിലനിർത്തുന്നു. സൃഷ്ടിയിൽ, സ്നേഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ തേജസ്കരിക്കപ്പെട്ട സാന്നിധ്യമായി മനുഷ്യൻ മദ്ധ്യസ്ഥനാകുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ധ്രുവമായ സൃഷ്ടിയിൽ സ്നേഹിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷസാന്നിധ്യമായി മനുഷ്യജാതി ചരിത്രപരമായ ബന്ധം നിലനിർത്തുന്നു. നമ്മുടെ ദൈവസാരൂപ്യത്തിന്റെ അളവനുസരിച്ചാണ് ഈ ബന്ധം നിലനിർത്തുന്നത്. നന്മയുടെ അഭാവത്തിൽ, നന്മയുടെ പൂർണ്ണതയുടെ അഭാവത്തിൽ, നാം ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാവുന്നില്ല.

സൃഷ്ടലോകവുമായുള്ള നമ്മുടെ ബന്ധം ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ ശാസ്ത്രത്തിനും സാങ്കേതികവിദ്യയ്ക്കും തനിയെ ആവില്ല. പൂർണ്ണമായ സൽക്കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെ മനുഷ്യജാതി യഥാർത്ഥ ദൈവസാരൂപമാകുമ്പോൾ ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും അതിൽത്തന്നെ ശരിയാകുന്നു. ദൈവിക പൂർണ്ണതയിലെ നമ്മുടെ പങ്കാളിത്തത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ച് നാം പ്രപഞ്ചത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ “പ്രത്യക്ഷസാന്നിധ്യം”മാകുന്നു. അപ്പോഴേ ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും തെറ്റുതിരുത്തി, സൃഷ്ടിയുമായുള്ള ബന്ധം ആരോഗ്യകരവും സൃഷ്ടിക്ക് ആരോഗ്യദായകവും ആക്കിത്തീർക്കാനാവൂ. ഇവിടെ ഗ്രിഗോറിയോസ് മനുഷ്യരാശിയുടെ മാദ്ധ്യമിക സ്വഭാവവും ചുമതലയും, സാധ്യതയും ഉയർത്തി കാട്ടുന്നു.

നിസ്സായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ചിന്തയുടെ ഉൾക്കാഴ്ച ഇവിടെ വെളിവാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യം സത്യത്തെ ‘അറിയുകയോ’, നന്മയെ ‘കൈവശപ്പെടുത്തുകയോ’ അല്ല; അതിനു മപ്പുറത്ത് ആയിത്തീരലിലാണ്. മനുഷ്യജാതി അതിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം ദൈവസാരൂപ്യത്തിലായിത്തീരുമ്പോഴാണ് (ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിബിംബം) അത് ആകേണ്ടത് ആയിത്തീരുന്നത്. മനുഷ്യൻ പൂർണ്ണ മനുഷ്യനാകുന്നത് സൃഷ്ടിയിലെ ദിവ്യസാന്നിധ്യത്തിന്റെ ദൃഷ്ടമായ പ്രതിഫലനമാകുമ്പോഴാണ്. ഇവിടെ ദൈവത്തിന്റെ ഉണയും, ഊർജ്ജവും തമ്മിലോ മൂലരൂപവും അതിന്റെ പ്രതിബിംബവും തമ്മിലോ ഒരു ആശയകുഴപ്പമില്ല. സൃഷ്ട

മായ മനുഷ്യജാതി സത്യത്തിൽ അതിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വരൂപം ദൈവ പ്രതിബിംബമായി പ്രത്യക്ഷമാകുമ്പോൾ അത് സൃഷ്ടിയിലെ ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടമായ സാന്നിദ്ധ്യമാകുന്നു.

ഇവിടെ മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ സ്വഭാവം ദൈവത്തെപ്പോലെ ആയിരിക്കുക എന്നതാണ്. അതു തന്നെയാണ് ദൈവസ്വരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിന്റെ സാരം. മനുഷ്യവംശം ദൈവത്തെപ്പോലെ ആകുന്ന തന്തുസരിച്ച് അത് അതിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവത്തിലായിത്തീരുന്നു. എന്നു പറഞ്ഞാൽ ദൈവീകരണം തന്നെയാണ് മാനുഷീകരണവും. ഇതു തന്നെയാണ് ദൈവകൃപയും.

ദൈവ-മനുഷ്യബന്ധം തന്നെയാണ് മനുഷ്യനെ മനുഷ്യത്വവൽക്കരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യത്വമുള്ളവനായിരിക്കുക എന്നതാണ് സൃഷ്ടിയിൽ അവനിൽ നിന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നത്. അതാണ് ദൈവത്തിന്റെ തന്നെ ദൃശ്യമായ സാന്നിദ്ധ്യം എന്നതും. ശാസ്ത്രവും സാങ്കേതികവിദ്യയും തീർത്ത നമ്മുടെ മനുഷ്യവംശത്തേയും നാഗരികതയേയും സൗഖ്യമാക്കാനുള്ള ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗം മനുഷ്യജാതി ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ തന്റെ നിലനിൽപ്പ് ശരിപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ്. മനുഷ്യജാതി ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ യജമാനനായിരിക്കുന്നത് അദ്ദേശ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ ദൃശ്യസാന്നിദ്ധ്യമെന്ന നിലയിൽ മാത്രമാണ്. അത് ഒരിക്കലും അവൻ അവകാശമായി ലഭിച്ചതല്ല.

തിന്മയുമായി കൂടിക്കലർന്ന നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തെ അതിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് ആദ്യ ഘട്ടം. ദൈവസ്വരൂപം എന്നു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാ നന്മയുടേയും ആകെ തുക. തിന്മ ദൈവസ്വരൂപത്തിന്റെ നേരെ എതിരാണ്. തിന്മ കൂടിക്കലർന്ന സ്വഭാവം ദൈവസ്വരൂപത്തെ വികൃതമാക്കുന്നു.

തിന്മയിൽ നിന്നുള്ള മോചനം തുടങ്ങുന്നത് വി. സ്നാനത്തിലൂടെയാണ്. സ്നാനപ്പെടുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരു പുതിയ യഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുക എന്നാണ്. ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തതുവഴി ഉണ്ടായ ഒരു പുതിയ യഥാർത്ഥ്യമാണത്. മുഴുവൻ മാനവജാതിയുടെയും സമ്പൂർണ്ണതയാണ് ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യസ്വഭാവം എടുത്തതു വഴി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ, യേശു ക്രിസ്തു മാത്രമാണ് തിന്മയുടെ കലർപ്പില്ലാതെ കാണുന്നത്. ക്രൂശമരണത്തോടെയും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പോടെയും അവനിൽ ഒരു പുതിയ മാനവികതയ്ക്കു തുടക്കമിട്ടു. അവനിൽ നിന്നു മാത്രമാണ് ദൈവസ്വരൂപമാകാനുള്ള കൃപയും ശക്തിയും മനുഷ്യവംശമാകെ ലഭിക്കുന്നത്. കാരണം അവൻ മാത്രമാണ് ദൈവത്തിന്റെ ശരിയായ പ്രതിബിംബമായി

മനുഷ്യരൂപമെടുത്തത്. ശരിയായ മനുഷ്യസ്വഭാവം അവനിൽ മാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളൂ. ദൈവവും അവന്റെ പ്രതിബിംബവും തമ്മിൽ കറ തീർന്ന ബന്ധം മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ സാധ്യമായതും പ്രകടമായതും മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിലാണ്.

തിന്മയിൽ നിന്നുള്ള വേർപാടിന് വിശുദ്ധ സ്നാനം സുപ്രധാനമായി നിന്നായിലെ ഗ്രിഗോറിയോസ് കണ്ടു. വിശുദ്ധ സ്നാനം നന്മയിലേയ്ക്കും സൽകർമ്മ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കും ആരാധനയിലേയ്ക്കുമുള്ള മനുഷ്യന്റെ ഉപനയനമാണ്.

സൽകർമ്മ ജീവിതത്തിന് തന്നെ രണ്ടു പ്രത്യേക വശങ്ങൾ ഉള്ളതായി ഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തേത്, സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിന്റെ സ്വഭാവം നമ്മിൽ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതുവഴി ക്രമേണ ആ സാരൂപ്യം നമ്മിൽ വെളിവാതി വരുന്നു. രണ്ടാമത്തേത്, സാത്താന്റെ ദുഷ്ട ശക്തികൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്ത് വിജയിക്കുക എന്നതാണ്. തിന്മയുടെയും അനീതിയുടെയും ശക്തികളെ ചെറുത്തു തോല്പിച്ച് ജീവിക്കാനുള്ള കൃപയാണ് വി. സ്നാനത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്നത്.

വി. ആരാധനയിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതും വേർപെട്ടുപോയതുമായ വിശ്വാസികളും, താഴെയും മുകളിലുമുള്ള മറ്റ് മുഴുവൻ സൃഷ്ടികളും മൊത്തം ഒരു സമൂഹമായി മാറുന്നു. അതോടൊപ്പം മുഴുവൻ സൃഷ്ടിക്കും വേണ്ടി ദൈവത്തെ ആരാധിച്ചും സ്തുതിച്ചും മദ്ധ്യസ്ഥതയണയ്ക്കുക എന്ന പൗരോഹിത്യ ധർമ്മവും മനുഷ്യവംശത്തിനുണ്ട്.

വിശുദ്ധ സ്നാനത്തെ ഒരു വ്യക്തിഗത അനുഭവത്തിൽ നിന്നും സാമൂഹ്യ അനുഭവത്തിലേയ്ക്കു പരിവർത്തിപ്പിക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ച് ഗ്രിഗോറിയോസ് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സ്നാനം എന്ന കൂദാശയിലൂടെ ഒരു വ്യക്തി മാത്രമല്ല, സമൂഹം എന്ന നിലയിൽ എല്ലാ തിന്മകൾക്കെതിരെയും നിലകൊണ്ട്, സൽകർമ്മ അനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെ മുഴുവൻ സമൂഹത്തെയും പുനരാവിഷ്കരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അപ്പോൾ പുതിയ ഒരു സാമ്പത്തികശാസ്ത്രവും, പുതിയ ഒരു രാഷ്ട്രീയവും, പുതിയ ഒരു സാമൂഹിക വിദ്യാഭ്യാസവും ഉദിച്ചുയരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു പുതിയ സമൂഹമാണ് ദൈവസ്വരൂപം പ്രാപിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാകുന്നത്. വിശ്വമാനവൻ സൃഷ്ടിയിൽ ദിവ്യസാന്നിധ്യമാകുന്നത് മൂന്ന് മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണ്. ഒന്ന്, വ്യക്തികളുടെ രൂപാന്തരത്തിലൂടെ തിന്മയിൽ നിന്നും വേർപെട്ട് നന്മയോടു പറ്റിച്ചേരുക. രണ്ട്, സമൂഹം തന്നെ രൂപാന്തരപ്പെട്ട്, മനുഷ്യവംശമെന്ന സാമൂഹ്യ യാഥാർത്ഥ്യം നന്മയുടെ സമ്പൂർണ്ണത (*pleroma*) പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക. മൂന്ന്, പരിശുദ്ധാത്മ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ വ്യക്തികളും സമൂഹവും മുഴുവൻ മാനവജാതിയും മറുരൂപപ്പെടുക (*transfiguration*). അതാണ് ആത്യന്തിക വിശ്വമാനവൻ.

THE WORKS OF DR. PAULOS MAR GREGORIOS

BOOKS

1. *The Joy of Freedom: Eastern Worship and Modern Man*. London: Lutterworth Press/Richmond, Virginia: John Knox Press, 1967; Madras: CLS, 1986.
2. *The Gospel of the Kingdom*. Madras: CLS, 1968.
3. *Date of Easter and Calendar Revision of the Orthodox Churches: A Preliminary Study*, Addis Ababa: The Standing Committee of the Conference of Oriental Orthodox Churches, 1968.
4. *The faith of Our Fathers*. Kottayam: MGOCSM, 1969/Kottayam: Bethel Publications. 1996.
5. *The Freedom of Man*. Philadelphia: Westminster, 1972.
6. *Be Still and know*. Madras: CLS/Delhi: ISPCK/Lucknow: The Lucknow Publishing House, 1974.
7. *Freedom and Authority*. Madras: CLS/Delhi: ISPCK/Lucknow: The Lucknow Publishing House, 1974.
8. *Quest for Certainty: Philosophical Trends in the West: A Sample Survey of Later Twentieth Century Western Thought for the Average Indian Reader*. Kottayam: Orthodox Seminary, 1976/Kottayam: MGF/Sophia Books, 2015.
9. *The Human Presence: An Orthodox View of Nature*. Geneva: WCC, 1978/Madras CLS, 1980/NewYork: Amity, 1987/Newyork: Element Books, 1992.
10. *Truth Without Tradition?*. Tirupati: Sri Venkateswara University, 1978.
11. *Science for Sane Societies: Reflections of Faith, Science and the Future in the Indian Context*. Madras: CLS, 1980/ NewYork: Paragon, 1987.
12. *Cosmic Man. The Divine Presence: An Analysis of the Place and Role of the Human Race in the Cosmos, in relation to God and the Historical World, in the thought of St. Gregory of Nyssa (ca 330 to ca 395 A.D.)*. NewDelhi/Kottayam: Publications, 1982.

13. *The Indian Orthodox Church: An Overview*. NewDelhi/ Kottayam: Sophia Publications, 1982.
14. *The Meaning and Nature of Diakonia*. Geneva: WCC, 1988.
15. *Enlightenment East and West: Pointers in the Quest for India's Secular Identity*. Shimla: Indian Institute of Advanced Study/ NewDelhi: B. R. Publishing Corporation, 1989.
16. *A Light Too Bright*. Albany, New York: State University of New York Press, 1992.
17. *A Human God*. Kottayam: MGF, 1992.
18. *Healing: A Holistic Approach*. Kottayam: Current Books/ MGF, 1995.
19. *Love's Freedom The Grand Mystery: A Spiritual Auto-Biography; All Uniting Love with Creative Freedom in the Spirit, As the Grand Mystery at the Heart of Reality - One Man's Vision*. Kottayam: MGF, 1997.
20. *The Secular Ideology: An Impotent Remedy for India's Communal Problem*. Kottayam: MGF/NewDelhi: ISPCK, 1998.
21. *Global Peace and Common Security*. Kottayam: MGF/NewDelhi: ISPCK, 1998.
22. *Disarmament and Nuclear Weapons*. Kottayam: MGF/NewDelhi: ISPCK, 1998.
23. *Introducing The Orthodox Churches*. Kottayam: MGF/NewDelhi: ISPCK, 1999.
24. *Religion and Dialogue*. Kottayam: MGF / NewDelhi: ISPCK, 2000.
25. *The Church and Authority*. Kottayam: MGF / NewDelhi: ISPCK, 2001.
26. *Worship in a Secular Age*. Kottayam: MGF / CSS, 2003 / Kottayam: MGF / Sophia Books, 2013 / Kottayam: MGF / Sophia Books, 2014.
27. *Glory & Burden: Ministry and Sacraments of the Church*. Kottayam: MGF / NewDelhi: ISPCK, 2005.
28. *On Ecumenism*: Kottayam: MGF / NewDelhi: ISPCK, 2006.
29. *The Mission of the Church*. Kottayam: Gregory of India Study Centre, 2009.
30. *Inter Religious*, Kottayam: MGF / NewDelhi: ISPCK, 2010.

31. *Philosophy East & West*. Kottayam: MGF, 2013.
32. *On Choosing the Good Portion*. Kottayam: MGF/Sophia Books, 2013.
33. *The Kingdom of Diakonia*. Kottayam: MGF/Sophia Books, 2014.
34. വി. കന്യകമറിയം. കോട്ടയം, 1959.
35. സ്വാതന്ത്ര്യദീപ്തി: പൗരസ്ത്യ ക്രൈസ്തവദർശനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ആരാധനയെക്കുറിച്ചും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചും മുളച്ച പാത്രം. തിരുവല്ല: സി. എൽ. എസ്., 1972, 1982, 1997.
36. ദർശനത്തിന്റെ പൂക്കൾ. കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്, 1992.
37. ദർശനം മതം ശാസ്ത്രം. കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്/എം. ജി. എഫ്., 1995.
38. പാശ്ചാത്യ പ്രബുദ്ധതയും ആധുനികോത്തരതയും. കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്/എം. ജി. എഫ്., 1995.
39. മതനിരപേക്ഷത ഒരു സംവാദം; ഇ. എം. എസിന്റെ പ്രതികരണത്തോടു കൂടി. കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്/എം. ജി. എഫ്., 1996.
40. പൗരസ്ത്യ ക്രൈസ്തവദർശനം, കോട്ടയം: ദിവ്യബോധനം, 1998, 2015.
41. മതം, മാർക്സിസം, മതനിരപേക്ഷത. കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 1998.
42. മാർഗ്രിഗോറിയോസ് മറുപടി പറയുന്നു. ആലുവാ: ചർച്ച് വീക്ക്ലി, 1999.
43. മാർഗ്രിഗോറിയോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആലുവാ: ഓംസൺസ് പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1999.
44. സ്നേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം. കോട്ടയം: മാർഗ്രിഗോറിയോസ് ഫൗണ്ടേഷൻ, 1999.
45. സ്നേഹം സ്വാതന്ത്ര്യം പുതിയ മാനവികത: സമ്പൂർണ്ണ മലയാള രചനകൾ, വാല്യം 1. കോട്ടയം: ഗ്രിഗറി ഓഫ് ഇന്ത്യാ സ്റ്റഡി സെന്റർ, 2006.
46. സ്നേഹം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. കോട്ടയം: മാർഗ്രിഗോറിയോസ് ഫൗണ്ടേഷൻ/എം. ഒ. സി. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2008.
47. ഈശ്വരൻ മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചം: നിസ്സായിലെ വി. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ദർശനത്തിൽ. കോട്ടയം: മാർഗ്രിഗോറിയോസ് ഫൗണ്ടേഷൻ/എം. ഒ. സി. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2009.

48. ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് സംവദിക്കുന്നു. കോട്ടയം: ഗ്രിഗറി ഓഫ് ഇന്ത്യാ സ്റ്റഡി സെന്റർ, 2011, 2014.
49. നന്മയുടെ നീർച്ചാലുകൾ. കോട്ടയം: ഗ്രിഗറി ഓഫ് ഇന്ത്യാ സ്റ്റഡി സെന്റർ, 2013, 2014.
50. മതം, ശാസ്ത്രം, മനുഷ്യരാശിയുടെ ഭാവി. കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 2014.
51. മതം, ശാസ്ത്രം, ദർശനം. കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 2015.
52. രോഗസൗഖ്യം ഒരു സമഗ്ര സമീപനം. കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 2016.

BOOKS ON MAR GREGORIOS

1. Fr. Dr. K. M. George, ed, *Freedom, Love, Community*, Madras: CLS, 1985.
2. Fr. Dr. K. M. George and Fr. Dr. K. J. Gabriel, eds. *Towards A New Humanity*. New Delhi: ISPCK, 1992.
3. Jose Kurian Puliyeril, ed, *Dr. Paulos Mar Gregorios: The Shinig Star of the East*. Kottayam: Puliyeril Publications, 1997.
4. തരകൻ കെ. എം., *പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്: മനുഷ്യനും ചിന്തകനും*. കോട്ടയം: ഓർത്തഡോക്സ് സെമിനാരി, 1982.
5. ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്, എഡി., *ദാർശനികന്റെ വിചാരലോകം*. കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്, 1994.
6. ഫാ. സി. സി. ചെറിയാൻ, *ഓർമ്മയുടെ തീരങ്ങളിൽ*. കോട്ടയം: സി. സി. ബുക്സ്, 1996.
7. ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട്. *പ്രകാശത്തിലേക്ക് ഒരു തീർത്ഥയാത്ര*. കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 1997.
8. തോമസ് നീലാർമം, എഡി., *വിശ്വമാനവികതയുടെ വിശുദ്ധ പ്രവാചകൻ*. മാവേലിക്കര: ഡിഷണാ ബുക്സ്, 1997.
9. *മതനിരപേക്ഷതയും വിശ്വനാഗരികതയും*. ഇ. എം. എസ്. - മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് സംവാദം, തിരുവനന്തപുരം: ചിന്താ പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1995.
10. *ഡിഷണാസംഘർഷം: ഗ്രിഗോറിയോസും നിരൂപകന്മാരും*. തിരുവനന്തപുരം: ചിന്താ പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1996.
11. ഫാ. സഖറിയാ പനയ്ക്കാമറ്റം. *അനശ്വര ദൂതുകൾ*. നിരണം: നിധി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1997.
12. ഫാ. ഡോ. കെ. ജെ. ഗബ്രിയേൽ, *ഗുരുമുഖത്തുനിന്നും, ഒന്നാംഭാഗം*. കോട്ടയം: എം. ജി. എഫ്, 1998.

13. ഫാ. ഡോ. ടി. പി. ഏലിയാസ്, എഡി., *ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഗ്രിഗോറിയൻ പർവ്വം*. കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 2000.
14. Fr. Dr. Elias T. P. , ed., *New Vision New Humanity*. Kottayam: Sophia Books, 2000.
15. സിദ്ധാർത്ഥൻ. *കുട്ടികളുടെ തിരുമേനി*. കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 2000.
16. Joseph E. Thomas, *Paulos Mar Gregorios: A Personal Reminiscence*, Kottayam: Roy International Providential Foundation, 2001.
17. ഫാ. ഡോ. കെ. ജെ. ഗബ്രിയേൽ, *ഗുരുമുഖത്തു നിന്നും, രണ്ടാം ഭാഗം*. കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 2004.
18. ഫാ. എം. എസ്. സഖറിയാ റമ്പാൻ. *സമൂഹവും പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങളും മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ*. കോട്ടയം: 2006.
19. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള. *മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ മതവും മാർക്സിസവും*. തിരുവനന്തപുരം: ചിന്താ പബ്ലിഷേഴ്സ്, 2006.
20. ഫാ. വർഗീസ് ചാക്കോ. *ഗുരു സവിധേ*. തിരുവല്ല: 2007.
21. അഡ്വ. ഡോ. പി. സി. മാത്യു അഞ്ചേരിൽ. *പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ നവ മാനവികതയുടെ അന്യഥാ സുവിശേഷം അമ്മായ ദൃഷ്ടിയിൽ*. കോട്ടയം: അൽമായവേദി, 2008.
22. John Kunnathu, *Gregorian Vision*, Kottayam: Sophia Books, 2012.
23. ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്, *ഗുരു ഗ്രിഗോറിയോസ്*, കോട്ടയം: സോപാന അക്കാദമി, 2014.
24. ഡോ. ഗബ്രിയേൽ മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ്, *ഗുരുമുഖത്തുനിന്നും*, കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 2015.
25. John Kunnathu, *In His Master's Path: Paulos Mar Gregorios as a follower of Jesus Christ*, Kottayam: Sophia Books, 2016.
26. Fr. Dr. K. M. George, *Paulos Mar Gregorios: A Reader*, Minneapolis: Fortress Press, 2017.
27. വർഗീസ് ഡാനിയേൽ, *വിശ്വമാനവൻ: പ്രപഞ്ചത്തിലെ ദൈവസാന്നിധ്യം*. കോട്ടയം: സോഫിയാ ബുക്സ്, 2017.

WEBSITE ON MAR GREGORIOS

www.paulosmargregorios.in

